COLECȚIA

Iubiri de poveste

ELIZABETH HOYT

Seducerea unui păcătos

SERIA „LEGENDA CELOR PATRU SOLDAȚI“

Jasper Renshaw, viconte de Vale, are o problemă: dorește să se căsătorească și să aibă un moștenitor pentru titlu. Jasper nu vrea decât să găsească o doamnă care să-l suporte suficient încât să se mărite cu el, iar el să se desprindă de viața depravată pe care o duce – o viață care îl ajută să scape de trecutul care îl bântuie. Știind că Jasper caută să se însoare, Melisande Fleming își ia soarta în mâini și se oferă să se mărite cu el. Deși la început Jasper nu-și dorește decât să aibă un moștenitor, el devine în curând fascinat de soția lui – sobră și cuviincioasă ziua, desfrânată, noaptea – și jură să-i afle secretele.
Melisande este hotărâtă să-și țină soțul la distanță. A mai iubit și a fost părăsită, așa că va face tot ce-i stă în putință să-l împiedice să afle ceva despre slăbiciunea ei teribilă: este îndrăgostită în taină de el de câțiva ani. Dar este imposibil să nu fie vrăjită cu totul când soțul o curtează de parcă ar fi o iubită, nu nevasta lui. Pe măsură ce Melisande și Jasper se implică într-un pasional joc de-a șoarecele și pisica, secretele din trecut încep să iasă la suprafață... amenințând să-i despartă.

Elizabeth Hoyt este autoarea ale cărei romane de dragoste istorice au urcat rapid în topurile de bestselleruri. De asemenea, cărțile ei, traduse până acum în 15 limbi, au fost nominalizate de patru ori la premiul RITA și au câștigat de două ori premiul Romantic Times Reviewers' Choice.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-0949-6
9 786063 309496
Alma

ELIZABETH HOYT

Seducerea unui păcătos

To Seduce a Sinner
Elizabeth Hoyt
Copyright © 2008 Nancy M. Finney

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Seducerea unui păcătos
Elizabeth Hoyt

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOYT, ELIZABETH
Seducerea unui păcătos / Elizabeth Hoyt.
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-0949-6

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

ELIZABETH HOYT

Seducerea unui păcătos

Traducere din limba engleză
Bianca Mateescu/Graal Soft

Alma

Pentru tatăl meu, ROBERT G. McKINNELL, care m-a susținut mereu foarte mult în cariera mea de scriitoare.
(Dar tot nu poți să citești cartea asta, tată!)

Prolog

Cândva, cu mult timp în urmă, într-o țară străină necunoscută, mărșăluia un soldat, care se întorcea acasă de la război. Războiul în care luptase fusese purtat de multe generații la rând. De fapt, continuase atât de mulți ani, încât soldații nici nu mai știau motivul pentru care se luptau. Și într-o zi, soldații se uitaseră la oamenii cu care se războiau și își dăduseră seama că nu știau de ce voiau să-i omoare. Ofițerilor conducători le luase un pic mai mult să ajungă la aceeași concluzie, dar în cele din urmă căzuseră de acord, și toți soldații din ambele tabere depuseseră armele. Și astfel se declarase pace.

Așa că în clipa aceea, soldatul nostru mărșăluia înapoi spre casă, pe un drum singuratic. Dar de vreme ce războiul durase atât de mulți ani, în momentul acela nu prea mai avea o casă spre care să mărșăluiască și, de fapt, se îndrepta spre nicăieri. Cu toate acestea, ducea în spate o raniță în care avea ceva de mâncare, și soarele strălucea deasupra capului său. În plus, drumul pe care-l alesese era unul drept și ușor. Așa că era mulțumit cu ceea ce îi oferea viața.

Numele lui era Jack Zâmbărețul.

din *Jack Zâmbărețul*

Capitolul 1

Jack mărșăluia pe drum, fluierând vesel, pentru că nu avea nici o grijă pe lume...

din *Jack Zâmbărețul*

Londra
mai 1765

Jasper Renshaw, viconte de Vale, se gândea că nu prea erau multe lucruri pe lume mai nefericite decât să fie părăsit de viitoarea lui mireasă. Pe de altă parte, să fie părăsit chiar în ziua nunții, în timp ce suferea urmările unei nopți lungi de beție... ei bine, cu siguranță treaba asta stabilea un nou fel de record blestemat pentru ghinion.

– Îmi pare aaaaaatââââât de răăăăău! se jelea domnișoara Mary Templeton, cea care ar fi trebuit să-i fie mireasă, pe un ton atât de plângăreț că ar fi făcut să-i sară oricui scalpul de pe cap. Nu am vrut niciodată să te păcălesc!

– Da, zise Jasper. Sper că nu.

Simțea nevoia să-și sprijine în mâini capul dureros, dar era mai mult decât evident că acela era un moment foarte dramatic din viața domnișoarei Templeton și se gândi că un astfel de gest ar fi însemnat că nu acordă destulă importanță situației. Dar cel puțin stătea așezat. În sacristia bisericii se afla un singur scaun din lemn cu spătar înalt, iar Jasper îl revendicase într-o manieră nepoliticoasă, încă de când intraseră.

Însă asta nu părea să o deranjeze vreun pic pe domnișoara Templeton.

– O, Doamne, Dumnezeule! țipă ea, probabil adresându-i-se lui. Dar ținând cont unde se aflau în clipa aceea, era posibil și să fi strigat o Prezență mai mare decât el. Pur și simplu nu m-am putut abține! Îți spun sincer, chiar n-am putut! Femeia este o epavă foarte fragilă! O creatură mult prea simplă și binevoitoare ca să poată rezista să nu cadă în vâltoarea pasiunii!

„Vâltoarea pasiunii?"

– Fără îndoială, mormăi Jasper.

Dintr-odată își dori să fi avut timp să bea un pahar de vin în dimineața aceea. Sau chiar două. Poată că asta i-ar mai fi limpezit un pic mintea și l-ar fi ajutat să înțeleagă ce încerca să-i spună logodnica lui – pe lângă faptul evident că nu își mai dorea să devină a patra vicontesă de Vale. Dar în dimineața aceea, idiotul de el coborâse din pat abia ținându-se pe picioare, așteptându-se la nimic altceva decât la o nuntă plictisitoare, urmată de un mic dejun nupțial prelungit. În schimb, la ușile bisericii îl întâmpinaseră doamna și domnul Templeton – cel din urmă cu o expresie sumbră întipărită pe față, iar soția sa suspect de agitată. La toate acestea se adăugase frumoasa lui mireasă cu chipul umezit de lacrimi proaspete și atunci știuse, undeva adânc în sufletul lui întunecat și chinuit, că nu va mai mânca tort de nuntă în ziua aceea.

Își înăbuși un oftat și se uită la fosta lui viitoare mireasă. Mary Templeton era o femeie destul de frumoasă. Avea un păr negru strălucitor, ochi albaștri luminoși, un ten catifelat și niște țâțișoare minunat de grăsuțe. O studie în timp ce se plimba de colo-colo în fața lui și se gândi morocănos că așteptase cu nerăbdare să guste din țâțișoarele acelea durdulii.

– Oh, Julius! exclama în clipa aceea domnișoara Templeton, aruncându-și în aer brațele frumoase și rotunde.

Chiar era mare păcat că sacristia era o încăpere atât de mică. Tragedia ei ar fi avut nevoie de un spațiu de desfășurare mai mare.

– Măcar dacă nu te-aș iubi atât de mult! continuă ea, pe un ton disperat.

Jasper clipi și se aplecă în față, conștient că probabil ratase ceva, dacă nu își amintea de așa-numitul Julius.

– Ăă? Julius...?

Ea se răsuci spre el, și ochii ei albaștri ca niște ouă de măcăleandru se făcură cât cepele. Jasper se gândi atunci că fata chiar avea niște ochi foarte frumoși.

– Julius Fernwood. Parohul din orașul aflat în apropierea moșiei tatei.

Așadar, era părăsit pentru un preot?

– Oh, dacă i-ai putea vedea ochii căprui blânzi, părul galben pai și comportamentul serios, știu sigur că ai simți la fel ca mine.

Jasper arcui atunci o sprânceană. Asta i se părea foarte puțin probabil.

– Îl iubesc, milord! Îl iubesc din tot sufletul meu simplu!

Printr-o mișcare alarmant de rapidă, căzu apoi în genunchi în fața lui, cu chipul plin de lacrimi îndreptat către el și cu mâinile-i albe și moi împreunate strâns între sânii ei rotunzi.

– Te rog, te rog! Te implor, eliberează-mă de aceste legături crude! Dă-mi înapoi aripile ca să pot zbura spre iubirea mea adevărată... spre iubirea pe care o voi prețui mereu în inima mea, indiferent dacă sunt obligată să mă mărit cu tine... obligată să mă las în brațele tale... obligată să-ți îndur poftele animalice... *obligată* să...

– Da, da, da, interveni Jasper în grabă, înainte ca fata să mai aibă timp să detalieze portretul său de bestie înrobitoare, care nu-și dorea altceva decât să siluiască fecioare nevinovate. Înțeleg că nu mă pot compara cu părul galben pai și cu stilul de viață preoțesc. Așa că renunț la căsătorie. Te rog! Du-te la iubirea ta adevărată! Felicitări și toate celelalte!

– O, îți mulțumesc, milord! zise ea într-un suflet, apucându-i mâinile și potopindu-le cu niște sărutări umede. Îți voi fi veșnic recunoscătoare și veșnic îndatorată. Și dacă vreodată...

– Da, da, da. Dacă voi avea nevoie vreodată de un preot cu părul galben pai sau de soția unui preot... et cetera... et cetera... Da, o să țin minte asta. O inspirație bruscă îl făcu apoi să bage mâna în buzunar și să scoată un pumn de monede de o jumătate de coroană. Intenționase să le arunce după cununie mulțimii adunate afară. Poftim! Pentru nunta ta. Îți doresc toată fericirea din lume cu domnul Fernwood, zise el, după care îi puse monedele în palmă.

– Oh! exclamă mirată domnișoara Templeton și făcu ochii și mai mari. Oh, îți *mulțumesc!*

Și apoi părăsi încăperea, după ce îi mai depuse un ultim sărut umed pe mână. Poate că se gândea că darul acela în valoare de câteva lire sterline fusese un gest impulsiv din partea lui și că era posibil să se răzgândească în privința mărinimiei sale, dacă ar fi rămas mai mult acolo.

Jasper oftă, scoase o batistă mare de pânză și se șterse pe mâini. Sacristia era o odaie micuță și pereții săi de piatră aveau aceeași nuanță cenușie străveche, la fel ca restul bisericii în care plănuise să se însoare. Unul dintre ziduri era căptușit cu rafturi din lemn de culoare închisă, pe care erau înghesuite multe obiecte bisericești: sfeșnice vechi, hârtii, Biblii și farfurii de metal. Mult deasupra lor se afla o fereastră mică cu rama în formă de romb. Putea vedea cerul albastru și senin, pe care plutea liniștit un singur norișor alb și pufos. Era o încăpere mică și singuratică, și care va rămâne din nou goală. Puse batista înapoi în buzunarul de la vestă și observă distrat că unul dintre nasturi stătea să cadă. Trebuia să țină minte să-i spună lui Pynch să-l coasă. Jasper se sprijini cu cotul de masa de lângă scaun și-și puse capul în palmă, cu ochii închiși.

Pynch, valetul său, îi pregătise o licoare minunată, care să-l ajute să-și revină după o noapte de excese. Și în curând putea să se întoarcă acasă și să bea fiertura aceea, apoi, de ce nu, să se culce la loc. Afurisită treabă, îl durea foarte tare capul! Și partea cea mai rea era că încă nu putea pleca de acolo. Dintr-odată se auziră niște voci în afara sacristiei, iar sunetul se răsfrânse cu ecou prin biserica cu tavan înalt și pereți de piatră. Din ceea ce se auzea, deduse că planurile romantice ale domnișoarei Templeton întâmpinau o anumită rezistență paternală. Un colț al gurii i se ridică într-un zâmbet strâmb. Poate că tatăl ei nu se lăsa la fel de ușor convins ca ea de un păr blond pai. În orice caz, ar fi preferat să înfrunte niște francezi, decât să dea ochii cu familia și prietenii adunați afară.

Oftă adânc și-și întinse picioarele. Astfel se încheiau șase luni de muncă grea. Pentru că aceea era perioada de timp pe care o irosise curtând-o pe domnișoara Templeton. Îi luase cam o lună

să găsească o fătucă potrivită – una care să provină dintr-o familie bună, care să nu fie nici prea tânără, nici prea bătrână... și care să fie suficient de frumoasă cât să-și dorească să se culce cu ea. Urmaseră încă trei luni în care o curtase politicos, flirtând cu ea pe la baluri și prin saloane la întâlniri sociale, ducând-o la plimbări cu trăsura sa și cumpărându-i dulciuri, flori și mici cadouri. Apoi o ceruse în căsătorie, primise un răspuns mulțumitor și-i oferise un sărut cast și virginal pe obraz. Iar după aceea nu mai rămăsese altceva de făcut decât să anunțe oficial logodna și să facă toate cumpărăturile și pregătirile necesare pentru viitoarea nuntă de vis.

Păi, și atunci când se stricaseră lucrurile? În fond, păruse și ea destul de mulțumită de planurile lui. Până în dimineața aceea nu-și exprimase niciodată vreo îndoială. Dar, pe de altă parte, ce fată nu ar fi fost absolut încântată să primească cercei de aur cu perle? Și atunci de unde apăruse dorința aceea bruscă a fetei de a se căsători cu parohul cu părul galben pai?

Fratele său mai mare, Richard, cu siguranță nu ar fi fost niciodată părăsit de logodnice. Desigur, asta dacă ar fi trăit suficient cât să-și caute și el o vicontesă. Jasper se gândi cu amărăciune că poate el avea o problemă. Se pare că avea ceva care le făcea pe reprezentantele sexului frumos să dea bir cu fugiții – cel puțin când venea vorba de căsătorie. Nu se putea abține să nu îl pună pe gânduri faptul că era *a doua oară* în decurs de doi ani când i se dădeau papucii. Prima care făcuse asta fusese Emeline, desigur. La drept vorbind însă, ea îi fusese mai mult ca o soră, decât ca o iubită. Dar chiar și așa, un bărbat nu putea să nu...

Ușa sacristiei se deschise cu un scârțâit și îi întrerupse șirul gândurilor.

În pragul ușii șovăia o femeie înaltă și slăbuță. Era o prietenă de-ale lui Emeline – doamna aceea al cărei nume Jasper nu părea să-l poată reține niciodată.

– Îmi pare rău... Te-am trezit? întrebă ea.

– Nu, doar mă odihneam puțin.

Ea încuviință din cap, se uită repede peste umăr și apoi închise ușa în urma sa, rămânând acolo cu el, destul de necuviincios.

Jasper ridică mirat din sprâncene. Nu i se păruse niciodată genul de femeie care să aibă o fire melodramatică. Pe de altă parte, era mai mult decât evident că percepția lui asupra unor astfel de lucruri era destul de deformată.

Stătea cu spatele și umerii drepți și își ținea bărbia foarte puțin ridicată. Era o femeie banală și nu avea trăsături care să facă un bărbat să o țină minte – poate de aceea nici nu își putea aminti numele ei. Părul ei avea o culoare nedefinită – undeva între blond și castaniu – și îl purta strâns la spate într-un coc sever. Ochii îi erau tot de un căprui greu de definit. În plus, purta o rochie fumurie, cu un corsaj cu decolteu pătrat, care dezvăluia niște sâni mici. Cu toate acestea, Jasper observă că avea o piele destul de frumoasă. Tenul ei era de un alb translucid, care era adesea comparat cu marmura. Își spuse că, dacă s-ar uita mai atent, fără îndoială ar vedea vinișoarele care se ascundeau sub pielea ei pală și delicată.

În schimb, ridică ochii și îi cercetă chipul. Stătuse acolo nemișcată în timp ce el o examinase și acum se îmbujorase brusc.

Tulburarea ei – oricât de mică ar fi fost – îl făcea să se simtă ca un bădăran. Prin urmare, cuvintele îi ieșiră destul de tăioase:

– Te pot ajuta cu ceva, doamnă?

Ea îi răspunse tot cu o întrebare:

– Este adevărat că Mary nu se va mai căsători cu dumneata?

Jasper oftă.

– Se pare că își dorește să se mărite cu un paroh și nu-i mai este suficient un simplu viconte ca mine.

– Nu o iubești, zise ea fără să zâmbească la remarca lui amuzantă.

El întinse mâinile într-un gest de recunoaștere a vinovăției și zise:

– Din păcate, nu, chiar dacă, recunoscând asta, aș putea să par nesimțitor.

– Atunci am o propunere pentru dumneata.

– Oh?

În clipa aceea, ea își împreună mâinile în față și făcu imposibilul... se îndreptă și mai mult de spate.

– Mă întrebam dacă nu ai vrea să te căsătorești cu mine în schimb.

*

Melisande Fleming se străduí să rămână nemișcată și se uită fix în ochii lordului Vale, fără nici o urmă de tulburare feciorelnică. La urma urmei, nu mai era o fetiță. Era o femeie de douăzeci și opt de ani, care trecuse de mult de vârsta copilăriei și a visurilor romantice. Ba, de fapt, depășise și etapa speranțelor de a fi fericită. Dar, aparent, acele speranțe erau foarte rezistente și imposibil de înăbușit.

Ceea ce tocmai îi propusese era de-a dreptul ridicol. Lordul Vale era un bărbat foarte bogat. Un bărbat cu un titlu nobiliar. Un bărbat în floarea vârstei. Pe scurt, un bărbat care ar fi putut avea orice fată voia – mai tânără și mai frumoasă decât ea. Chiar dacă *tocmai* fusese părăsit la altar pentru un preot fără bani.

Așa că Melisande se pregăti sufletește pentru un hohot de râs isteric, dispreț sau – cel mai rău dintre toate – pentru mila lui.

În schimb, lordul Vale se uită lung la ea. Poate că nu o auzise. Ochii lui albaștri minunați păreau cam injectați și, după cum își ținea capul când intrase ea în încăpere, bănui că noaptea trecută chefuise un pic prea mult.

Vicontele stătea tolănit pe scaunul lui, cu picioarele lungi și musculoase întinse în față, ocupând mult mai mult spațiu decât ar fi trebuit. Se uita la ea cu ochii lui verzi-albaștri, șocant de strălucitori. Erau foarte luminoși – chiar dacă păreau injectați. Cu toate acestea, erau singurul lucru la el care ar fi putut fi descris ca fiind *frumos*. Avea o față lungă și riduri adânci în jurul ochilor și al gurii, iar nasul lui era și el prea lung și prea mare. În plus, avea pleoapele lăsate la colțuri, ca și când i-ar fi fost mereu somn. Iar părul lui... de fapt și părul lui era destul de frumos. Ondulat și des, de o minunată nuanță de castaniu-roșcat. În cazul altui bărbat, ai fi putut spune că arată băiețesc, chiar efeminat...

Fusese cât pe ce să nu vină la nuntă. Mary era o verișoară îndepărtată de-a ei, cu care abia dacă vorbise o dată sau de două ori. Dar Gertrude, cumnata ei, nu se simțise bine în dimineața aceea, așa că insistase să vină ea ca să reprezinte acea ramură a familiei. Și iat-o acum aici! Tocmai făcuse cea mai nesăbuită mișcare din viața ei!

Soarta era, într-adevăr, foarte ciudată!

În cele din urmă, lordul Vale se mișcă în scaun. Își freca fața cu mâna lui mare și osoasă și se uita la ea printre degetele-i răsfirate.

– Sunt un idiot... Iartă-mă, te rog... dar nu-mi pot aminti nici în ruptul capului cum te cheamă.

Normal. În fond, ea nu fusese niciodată genul care să-și facă simțită prezența la adunările mondene. Ba chiar evitase mereu mulțimile, pe cât posibil. Nu se băgase niciodată în mijlocul lor și nu fusese niciodată în centrul atenției.

În timp ce el făcea exact opusul.

Inspiră adânc și își strânse mai tare mâinile, ca să-și potolească emoțiile. Nu avea decât această ocazie și nu trebuia s-o dea în bară.

– Sunt Melisande Fleming. Tatăl meu a fost Ernest Fleming, din familia Fleming din Northumberland. Familia ei era veche și respectată, așa că nu catadicsi să îi ofere și alte explicații suplimentare. Dacă nu auzise de ea până atunci, oricum nu ar fi avut nici un rost să înceapă să-i vorbească în clipa aceea despre onorabilitatea ei. Tata a murit, dar mai am doi frați, Ernest și Harold. Mama mea a fost prusacă și a decedat și ea. S-ar putea să-ți amintești că sunt prietenă cu Lady Emeline, care...

– Da, da, știu, zise el și flutură din mâna pentru a întrerupe acele precizări. Știu *cine* ești, doar că pur și simplu nu-mi mai aminteam...

– Numele meu.

El încuviință din cap.

– Exact. După cum am spus... sunt un idiot.

Melisande înghiți în sec.

– Ai putea să-mi dai un răspuns acum?

– Problema e că... Scutură din cap și flutură din nou din mână, într-un gest vag... Știu că am băut un pic cam mult azi-noapte și că sunt încă un pic dezorientat după ce domnișoara Templeton m-a părăsit, așa că e posibil ca judecata mea să nu fie tocmai limpede în momentul acesta... dar nu înțeleg de ce ai vrea să te căsătorești cu mine.

– Pentru că ești viconte, milord. Nu ți se potrivește deloc această falsă modestie.

Gura lui lată luă imediat forma unui zâmbet slab.

– Ești destul de îndrăzneață, nu-i așa? Nu se prea obișnuiește ca o doamnă să ceară în căsătorie un domn...

Simți inima ridicându-i-se până în gât, obrajii îmbujorându-i-se și fu nevoită să reziste impulsului puternic de a deschide ușa și de a fugi.

– De ce să te căsătorești tocmai cu mine, dintre toți viconții din lume? o întrebă el încet.

– Ești un om onorabil. Știu asta de la Emeline, zise Melisande și făcu un pas în față, alegându-și cu grijă cuvintele. Și de la cât de scurtă a fost logodna ta cu Mary, am dedus că ești nerăbdător să te însori. Sau mă înșel?

Jasper înclină ușor capul.

– Cu siguranță ar putea părea așa.

Ea încuviință din cap.

– Și îmi doresc să am propria casă, ca să nu mai trăiesc din generozitatea fraților mei.

Lucrul acesta era cel puțin parțial adevărat.

– Nu ai o avere proprie?

– Am o zestre excelentă și, pe lângă asta, niște bani ai mei. Dar o doamnă nemăritată nu prea poate locui de una singură.

– Adevărat.

El se uita la ea, aparent destul de mulțumit de fapt că venise în fața lui, la fel ca un solicitant în fața unui rege. Dar la scurt timp după aceea încuviință din cap și se ridică în picioare. Era foarte înalt, iar asta o obliga să se uite în sus ca să-l poată privi în ochi. Poate că ea era o femeie înaltă... dar el era un bărbat și mai înalt.

– Iartă-mă, dar nu pot să nu fiu sincer, pentru a evita o neînțelegere mai târziu. Eu îmi doresc o căsătorie adevărată. O căsnicie care, cu ajutorul lui Dumnezeu, îmi va aduce copii, concepuți în patul conjugal. Îi zâmbi apoi încântător și ochii lui turcoaz străluceau minunat. Asta îți dorești și dumneata?

Melisande rămase cu ochii ațintiți spre el, parcă neîndrăznind să spere.

– Da.

Și atunci încuviință din cap.

– Atunci, domnișoară Fleming, sunt onorat să accept cererea ta în căsătorie.

Melisande simți o presiune în piept, dar în același timp, era ca și cum ceva se zbătea sălbatic și i se lovea de coaste chinuindu-se să se elibereze și să zboare prin cameră de bucurie. Așa că îi întinse mâna și zise:

– Mulțumesc, milord.

El zâmbi ironic, apoi îi luă mâna. Și în loc să i-o strângă pentru a pecetlui înțelegerea lor, se aplecă și-i sărută degetele, iar Melisande simți pentru prima dată atingerea catifelată a buzelor lui calde.

– Sper doar că îmi vei mulțumi și după ziua nunții noastre, domnișoară Fleming, zise el.

Ea dădu să-i răspundă ceva, dar el se întorsese deja spunând:

– Mă tem că am o durere de cap îngrozitoare. Am să-l vizitez pe fratele tău peste trei zile, da? Trebuie să joc măcar trei zile rolul de iubit abandonat, nu crezi? O perioadă mai scurtă de atât, nu cred că s-ar vedea bine pentru domnișoara Templeton.

Mai zâmbi o dată ironic, după care plecă și închise ușor ușa în urma lui.

Melisande lăsă umerii să i se relaxeze, ca o eliberare a tensiunii acumulate. Rămase o clipă holbându-se la ușă, după care se uită prin jur. Era o încăpere obișnuită – mică și un pic dezordonată. Nu era genul pe care ar fi asociat-o cu întoarcerea cu susul în jos a întregii ei lumi. Și totuși – dacă nu cumva ultimul sfert de oră fusese o reverie cu ochii deschiși –, acela era locul care văzuse cum viața ei luase o întorsătură neașteptată și complet nouă.

Își examină o clipă podul palmei. Nu-i rămăsese nici o urmă pe piele în locul unde o sărutase. Îl cunoștea de ani buni pe Jasper Renshaw, Lord Vale. Dar în tot acel timp el nu avusese niciodată ocazia să o atingă. Își lipi podul palmei de buze și închise ochii, încercând să-și imagineze cum ar fi când și-ar atinge gura de a ei. Și întreg trupul i se cutremură la acel simplu gând.

După aceea își îndreptă la loc spatele, își netezi fustele deja netede și-și trecu degetele prin păr, ca să se asigure că totul era în ordine. Odată aranjată, porni spre ușă. Doar că vârful piciorului ei se lovi de ceva. Pe pardoseala de marmură zăcea un nasture argintiu,

care stătuse ascuns sub fustele ei, până când se mișcase. Pe metalul argintat era inscripționată litera „V". Rămase o clipă holbându-se la el, după care îl ridică și îl ascunse în mâneca rochiei.

Și apoi părăsi sacristia bisericii.

– Pynch, ai auzit vreodată ca un om să piardă o mireasă și să câștige o logodnică în aceeași zi? întrebă Jasper într-o doară, mai târziu în după-amiaza aceea.

Lenevea în cada lui de tablă mare, pe care o făcuse la comandă ca să-i încapă trupul lung.

Valetul său, Pynch, se afla în colțul opus al camerei, unde aranja hainele din dulap.

– Nu, milord, răspunse el, fără să se întoarcă.

– Atunci cred că probabil sunt primul om din istorie care reușește asta. Ar trebui să se ridice o statuie la Londra în onoarea mea. Copilașii ar putea veni să se holbeze la ea cu gura căscată, în timp ce doicile lor i-ar mustra să nu calce pe urmele mele nestatornice.

– Așa este, milord, răspunse Pynch pe un ton plat.

Vocea lui Pynch era perfectă pentru un servitor bun – calmă, potrivit de profundă și netulburată – ceea ce era foarte bine, de vreme ce în rest nu se putea spune că arăta ca un servitor. Pynch era un om voinic. Ba chiar foarte voinic. Avea niște umeri de taur, mâini care ar fi putut frânge cu ușurință un platou, un gât la fel de gros precum coapsa lui Jasper și un cap mare și chelios. De fapt, Pynch arăta mai mult ca un grenadier, decât ca un servitor. Ca un infanterist solid, care în armată avea sarcina de a ataca orice breșă din liniile inamice.

Și din întâmplare, exact aceasta era funcția pe care o ocupase Pynch în armata Maiestății Sale. Cel puțin până când intervenise o divergență cu sergentul său, care avusese drept rezultat o zi la stâlpul infamiei. Și, de fapt, acolo îl și văzuse pentru prima dată Jasper – în timp ce era lovit în față cu legume stricate. Imaginea aceea îl impresionase atât de mult pe Jasper, încât imediat după ce i se dăduse drumul, îi propusese să-i fie ordonanță. Iar Pynch acceptase bucuros oferta. Și apoi, doi ani mai târziu, când Jasper își vânduse brevetul militar, îl luase și pe Pynch în serviciul lui.

Și astfel, omul se întorsese cu el înapoi în Anglia, devenindu-i valet. În clipa aceea, Jasper scoase piciorul din cadă și își scutură o picătură de apă de pe degetul mare, cugetând că fusese un șir fericit de evenimente.

– I-ai trimis scrisoarea domnișoarei Fleming? întrebă.

Îi scrisese o misivă în care își anunța intenția de a-l vizita pe fratele ei peste trei zile, dacă nu cumva ea se răzgândea între timp.

– Da, milord.

– Bun, bun. Cred că logodna asta o să se termine cu bine. Am un sentiment bun în legătură cu ea.

– Un sentiment, milord?

– Da, răspunse Jasper. Luă apoi o perie cu coadă și o trecu peste degetul mare de la picior. La fel ca acum două săptămâni, când am pariat o jumătate de guinee pe roibul acela cu gâtul lung.

Pynch își drese glasul și zise:

– Dacă nu mă înșel, roibul n-a ieșit pe un loc tocmai bun.

– Serios? zise Jasper, fluturând din mână. Ei bine, nu mai contează. În orice caz, nimeni nu ar trebui să compare doamnele cu niște cai. Ceea ce vreau să subliniez este că suntem deja logodiți de trei ore și domnișoara Fleming încă nu a anulat nimic. Sunt sigur că ești absolut impresionat.

– Este, într-adevăr, un semn bun, milord, dar nu pot să nu vă atrag atenția că domnișoara Templeton a așteptat până în ziua nunții ca să rupă logodna.

– Da, dar în cazul ăsta, însăși domnișoara Fleming a propus să ne căsătorim.

– Într-adevăr, milord?

Jasper încetă să-și mai frece piciorul stâng și zise:

– Dar nu aș vrea ca lucrul acesta să părăsească încăperea.

Pynch se încordă imediat.

– Nu, milord.

Jasper tresări, dându-și seama că îl insultase pe Pynch.

– Nu poate ieși nimic bun dacă-i rănesc doamnei sentimentele... cu toate că s-a cam aruncat la picioarele mele.

– *S-a aruncat* la picioarele dumneavoastră, domnule?

– Ee, e un fel de-a spune, zise Jasper și gesticulă cu peria, împroșcând cu apă un scaun din apropiere. Aparent, avea impresia că sunt disperat să mă însor și, prin urmare, aș putea să mă căsătoresc cu ea.

Pynch ridică dintr-o sprânceană.

– Și nu ați corectat-o pe doamnă?

– Pynch, Pynch, nu ți-am spus că nu e niciodată o idee bună să contrazici o doamnă? Este nepoliticos și o veritabilă pierdere de timp... oricum femeile au tendința să creadă numai ce vor ele, zise el și strâmbă din nas către perie. Și-n plus, tot trebuie să mă căsătoresc la un moment dat. Să mă căsătoresc și să fac copii, la fel cum au făcut strămoșii mei nobili dinaintea mea. Nu are nici un sens să încerc să evit această corvoadă. Trebuie să am cel puțin un băiat sau doi... preferabil cu un pic de minte în cap, care să ducă mai departe numele străvechi și prăfuit de Vale. Și treaba asta mă scutește de a mai ieși în lume și de a curta luni în șir o altă fătucă.

– Aha. Așadar, din punctul dumneavoastră de vedere, o doamnă e la fel de bună ca oricare alta, milord?

– Da, zise Jasper, apoi se răzgândi imediat: Nu! La naiba cu logica ta avocățească, Pynch! De fapt, e ceva cu ea... ceva ce n-aș ști cum să descriu în cuvinte. Nu e tocmai doamna pe care aș fi ales-o eu, dar atunci când stătea acolo, așa de curajoasă și în același timp încruntată, de parcă tocmai aș fi scuipat în fața ei... Ei bine, trebuie să recunosc să m-a fermecat un pic, cred. Dacă nu cumva a fost de vină whisky-ul pe care l-am băut noaptea trecută...

– Firește, milord, murmură Pynch.

– *În fine*. Ce voiam să spun e că sper ca această logodnă să se încheie cu o căsătorie convenabilă. Altfel s-ar putea ca în curând să capăt reputația de-a fi un ou clocit.

– Așa este, milord.

Jasper se încruntă atunci la tavan.

– Pynch, nu ar trebui să mă aprobi când mă compar cu un ou clocit.

– Nu, milord.

– Mulțumesc.

– Cu plăcere, milord.

– Nu pot decât să sper că domnișoara Fleming nu va întâlni nici un preot în următoarele săptămâni. Mai ales unul cu părul blond.

– Da, domnule.

– Știi, de fapt nu cred că am întâlnit niciodată un preot de care să-mi placă, cugetă Jasper meditativ.

– Serios, milord?

– Da, pare să le lipsească întotdeauna o bărbie, zise el și-și atinse propria bărbie. Poate că este vreun soi de condiție necesară pentru a intra în rândul clerului englezesc... Ce zici? Crezi că e posibil?

– Posibil da... dar cred că e puțin probabil să fie așa, milord.

– Hmmmm.

În celălalt colț al camerei, Pynch tocmai transfera un maldăr de așternuturi pe raftul de sus al dulapului.

– O să rămâneți acasă astăzi, milord?

– Din păcate, nu. Am alte treburi de care trebuie să mă ocup.

– Și cumva treburile acestea au legătură cu bărbatul acela din închisoarea Newgate?

Jasper își mută atunci privirea de la tavan la valetul său. Expresia de obicei împietrită a lui Pynch dobândise în clipa aceea o încruntătură mică pe frunte – iar în ceea ce-l privește, asta era versiunea unui chip îngrijorat.

– Mă tem că da. Thornton o să fie judecat în curând și, cu siguranță, o să fie condamnat și spânzurat. Și după ce va muri, orice informații vor dispărea odată cu el.

Pynch traversă camera, cu un prosop enorm în mâini.

– Asta presupunând, desigur, că are ceva informații de împărtășit.

Jasper ieși din cadă și luă prosopul pe care i-l înmână valetul.

– Da, desigur, presupunând că are.

Pynch îl privi ștergându-se, cu aceeași expresie îngrijorată întipărită pe chip.

– Iartați-mă, milord, nu-mi place să vorbesc când nu e treaba mea să o fac, dar...

– Dar o s-o faci oricum, murmură Jasper.

Valetul continuă apoi, de parcă nici nu îl auzise:

– ... dar sunt îngrijorat că deveniți obsedat de omul ăsta. Este un mincinos recunoscut. Ce vă face să credeți că va spune adevărul acum?

– Nimic. Jasper aruncă deoparte prosopul și se îndreptă spre scaunul pe care erau așezate hainele lui. După aceea începu să se îmbrace. Este un mincinos, un violator, un criminal și numai Dumnezeu știe și ce altceva. Doar un nebun s-ar încrede în spusele lui. Dar nu-l pot lăsa să ajungă la spânzurătoare fără să încerc măcar să aflu adevărul despre el.

– Mă tem că doar se joacă cu dumneavoastră pentru propriul amuzament.

– Ei bine, Pynch, fără îndoială ai dreptate... la fel ca întotdeauna.

Jasper își trase cămașa peste cap, fără a mai întâlni privirea aspră a omului său de încredere. Îl cunoscuse pe Pynch după masacrarea Regimentului 28 de Infanterie de la Spinner's Falls. Pynch nu luptase în bătălia aceea. Așa că era normal ca valetul să nu fi simțit aceeași dorință arzătoare de a afla cine trădase regimentul. Dar, din păcate, în cazul acesta nu mai e loc pentru rațiune, zise apoi scurt. Trebuie să plec.

Pynch oftă și-i aduse pantofii.

– Foarte bine, milord.

Jasper se așeză ca să-și încalțe pantofii cu catarame.

– Dar, hai, fruntea sus, Pynch! Omul o să fie mort de azi într-o săptămână.

– Dacă ziceți dumneavoastră, milord, mormăi Pynch și adună resturile băii.

Jasper își puse tăcut și restul hainelor, după care se duse la măsuța de toaletă, ca să-și pieptene și să-și prindă părul.

Pynch îi întinse haina.

– Milord, sper că nu ați uitat că domnul Dorning v-a solicitat încă o dată prezența la moșia Vale din Oxfordshire.

– La naiba! exclamă atunci lordul Vale. Domnul Dorning era administratorul moșiei sale și îi trimisese mai multe scrisori, cerându-i ajutorul într-un litigiu legat de un teren. Îl amânase deja pe bietul om ca să se căsătorească, iar în clipa aceea chiar nu se putea gândi la asta... Ei bine, Dorning va trebui să mai aștepte câteva zile.

Nu pot să plec până nu vorbesc cu fratele domnișoarei Fleming și cu ea însăși, de altfel. Mai adu-mi aminte când mă întorc, te rog!

Jasper își puse apoi haina, își luă pălăria și părăsi încăperea înainte ca Pynch să mai aibă timp să protesteze în vreun fel.

Jasper se grăbi în jos pe scări, încuviință din cap spre majordomul lui și apoi ieși pe ușa conacului londonez. Afară îl aștepta unul dintre grăjdari cu Belle, iapa sa murgă. Jasper îi mulțumi băiatului și încălecă, stabilizând calul cu ajutorul căpăstrului, când se dădu într-o parte, rozând hățurile. Străzile erau foarte aglomerate, așa că fu nevoit să țină iapa la pas. Se îndreptă spre vest, către catedrala St. Paul, a cărei cupolă se înălța falnică deasupra acoperișurilor învecinate.

Agitația Londrei era cu mult diferită de zona împădurită și necivilizată unde începuse toată povestea aceea. Își amintea foarte bine de copacii înalți și de cascada învolburată. Dar și de felul în care vuietul căderii de apă se amestecase cu țipetele oamenilor muribunzi. Cu aproape șapte ani în urmă, fusese căpitan în armata Maiestății Sale și luptase cu francezii în războiul din Colonii. După victoria de la Québec, Regimentul 28 de Infanterie mărșăluise înapoi pe o potecă îngustă de pădure, iar soldații fuseseră împrăștiați pe o coloană de aproape un kilometru întreg lungime, când fuseseră atacați de indieni. Nici măcar nu avuseseră timp să se așeze în formație de apărare. Aproape tot regimentul fusese masacrat în mai puțin de o jumătate de oră, iar colonelul comandant de pluton, ucis. Jasper și alți opt oameni fuseseră capturați și duși în tabăra indienilor Wyandot și...

Chiar și după atâta timp îi era greu să se gândească la ceea ce urmase. Din când în când umbrele acelei perioade îi mai apăreau în cotloanele minții, ca o frântură fugară a ceva ce văzuse din colțul ochiului. Crezuse că totul se terminase și că trecutul era deja mort și îngropat – chiar dacă nu și uitat. Și apoi, în urmă cu șase luni, ieșise pe ușile unei săli de bal și îl văzuse pe Samuel Hartley stând pe terasă.

Hartley fusese caporal în armată. Unul dintre puținii supraviețuitori ai masacrului Regimentului 28. Îi spusese că un trădător din interiorul regimentului le divulgase poziția lor francezilor și aliaților lor indieni. Apoi Jasper i se alăturase în căutarea

trădătorului și descoperiseră că un criminal își asumase identitatea unuia dintre soldații căzuți la Spinner's Falls – a lui Dick Thornton. Iar în clipa aceea Thornton – pentru că lui Jasper îi era greu să îi spună altfel, chiar dacă știa că acela nu era numele lui adevărat – se afla la închisoarea Newgate. Acuzat de crimă. Doar că în noaptea în care îl capturaseră, Thornton susținuse cu tărie că nu el era trădătorul.

Jasper trase de hățuri ca să o ghideze pe Belle în jurul unui cărucior plin cu fructe proaspete.

– Doriți să cumpărați o prună dulce, domnule? îi striga fata frumoasă cu ochi negri, de lângă cărucior și ridică din șold cu cochetărie, în timp ce îi întindea fructul.

Jasper îi rânji apreciativ.

– Pun pariu că nu este la fel de dulce ca tine.

Râsul vânzătoarei de fructe îl urmă în timp ce călărea pe strada aglomerată. Dar gândurile lui Jasper se întorseseră la misiunea lui. După cum subliniase Pynch pe bună dreptate, Thornton era un mitoman, care spunea minciuni din obișnuință. Iar Hartley, cu siguranță, nu-și exprimase niciodată vreo îndoială cu privire la vinovăția lui Thornton. Pufni. Pe de altă parte, Hartley fusese destul de ocupat cu noua lui mireasă, Lady Emeline Gordon – de altfel, prima logodnică a lui Jasper.

Ridică privirea și observă că ajunsese pe Skinner Street, strada care îl conducea direct la Newgate. Poarta ornată și impunătoare se arcuia deja deasupra drumului. Închisoarea fusese reconstruită după Marele Incendiu și era decorată destul de potrivit cu statui care reprezentau sentimente nobile, precum pacea și mila. Dar cu cât se apropia mai mult, cu atât devenea mai îngrozitoare duhoarea. Aerul părea greu și încărcat cu mirosurile oribile de excremente umane, boli, putregai și disperare.

Unul dintre picioarele arcului porții se termina cu ghereta portarului. Când ajunse în curtea exterioară, Jasper descălecă.

Un paznic de lângă ușă se îndreptă imediat, când îl văzu.

– V-ați întors deja, milord?

– Crede-mă că nu de plăcere, McGinnis.

McGinnis era și el un fost veteran din armata Maiestății Sale și își pierduse un ochi într-o bătălie pe un tărâm îndepărtat. Avea

o cârpă înfășurată în jurul capului, pentru a ascunde gaura, dar în clipa aceea alunecase, dezvăluind o cicatrice roșie.

Bărbatul încuviință din cap și strigă spre gheretă:

– Hei, Bill! S-a întors iar lordul Vale. După aceea se întoarse spre Jasper. Vine imediat Bill, milord.

Jasper încuviință din cap și îi oferi paznicului o jumătate de coroană, ca să se asigure că iapa sa va mai fi acolo când se întorcea. După prima lui vizită la închisoare își dăduse seama că mituindu-i excesiv pe paznici, întreaga experiență devenea cu mult mai ușoară.

Bill, un om mic și pricăjit, cu un păr cenușiu foarte des, ieși din gheretă. Pe brațul drept purta simbolul meseriei sale: un inel mare din fier, plin cu chei. Omul acela mic îi făcu un semn din umăr lui Jasper și traversă grădina spre intrarea principală a închisorii. Acolo se afla o ușă masivă și ieșită în relief, decorată cu cătușe sculptate și cu citatul biblic VENIO SICUT FUR –„Iată, vin ca un fur". Bill le făcu un semn scurt paznicilor care stăteau la intrare și îl conduse înăuntru.

Mirosul era și mai îngrozitor acolo, iar aerul, stătut și greu. Bill mergea repede și cu pași mărunți în fața lui Jasper, ghidându-l pe un coridor lung și apoi din nou afară. Traversară o curte imensă plină de prizonieri, care se plimbau sau stăteau adunați în grupuri, precum niște gunoaie aduse la țărm de un flux deosebit de sumbru. Trecură apoi printr-o altă clădire, și Bill îl conduse spre niște scări care duceau spre pavilionul prizonierilor condamnați la moarte. Acesta era amplasat în subteran, parcă pentru a le oferi prizonierilor o idee despre iadul în care își vor petrece în curând veșnicia. Scara era umedă, iar treptele tocite de nenumăratele picioare deznădăjduite care le folosiseră.

Coridorul subteran era slab luminat – deoarece prizonierii erau obligați să își plătească singuri lumânările, iar prețurile erau destul de umflate. Se auzea cântatul unui bărbat, ca un bocet șoptit și dulce, care din când în când atingea câte o notă mai înaltă. Cineva tuși și niște voci joase se certau. Dar în afară de asta, locul acela era destul de tăcut. Bill se opri în fața unei celule în care se aflau patru oameni. Unul dintre ei era întins pe salteaua de paie

din colț, pe jumătate adormit. Alți doi jucau cărți în lumina unei lumânări pâlpâitoare.

Al patrulea bărbat stătea sprijinit de zidul din apropierea gratiilor, dar se îndreptă imediat când îi văzu.

– E o după-amiază minunată, nu crezi, Dick? îi strigă Jasper, pe măsură ce se apropie.

Dick Thornton ridică privirea.

– N-aș avea de unde să știu, nu?

Jasper scoase un sunet reprobator, după care zise:

– Îmi pare rău, bătrâne. Am uitat... nu prea poți vedea soarele de aici, nu-i așa?

– Ce vrei?

Jasper se uită atunci la bărbatul din spatele gratiilor. Thornton era un om obișnuit, de o înălțime medie, cu un chip plăcut, dar șters și ușor de uitat. Singurul lucru care-l făcea să iasă în evidență în vreun fel era părul roșu ca focul. Thornton știa al naibii de bine ce voia Jasper – doar îl mai întrebase de suficiente ori până atunci.

– Ce vreau? Ei bine, nu vreau nimic. Făceam doar să treacă timpul mai repede... știi tu, admirând priveliștile minunate de la Newgate.

Thornton rânji și îi făcu cu ochiul. Jasper știa că reacția aceea era un tic nervos pe care omul nu-l putea controla.

– Probabil mă crezi prost.

– Ba deloc, zise Jasper și se uită la hainele jerpelite ale omului. Băgă mâna în buzunar și scoase o jumătate de coroană. Te cred într-adevăr un violator, un mincinos și un criminal... dar un prost? Nu, în nici un caz un prost. Ești nedrept, Dick!

Thornton își linse buzele, privindu-l pe Jasper răsucind moneda între degete.

– Atunci de ce ești aici?

– O, pentru nimic special, zise Jasper și se uită absent la tavanul de piatră pătat. Doar îmi aminteam de momentul în care te-am prins... eu și Sam Hartley... la Princess Wharf. Era o zi îngrozitor de ploioasă. Mai ții minte?

– Da, sigur că țin minte.

– Atunci s-ar putea să-ți aduci aminte și că ai susținut că nu ești un trădător.

În clipa aceea o licărire șireată apăru în ochii lui Thornton.

– Nu am *susținut* nimic. Nu sunt eu trădătorul.

– Serios? întrebă Jasper și coborî privirea ca să se uite amenințător în ochii lui Thornton. Păi, vezi tu... tocmai asta e problema. Eu cred că minți.

– Dacă mint, atunci o să mor pentru păcatele mele.

– O să mori oricum, în mai puțin de o lună. Legea spune că un criminal condamnat trebuie să fie spânzurat în decurs de două zile de la pronunțarea sentinței. Și mă tem că sunt destul de severi în privința asta, Dick.

– Asta dacă sunt găsit vinovat la proces.

– O, vei fi condamnat, zise Jasper blând. În privința asta nu trebuie să-ți faci griji.

Dintr-odată, Thornton părea destul de posomorât.

– Atunci de ce ți-aș spune ceva, orice?

Jasper ridică din umeri.

– Încă mai ai câteva săptămâni de trăit. De ce să nu le petreci îmbrăcat în haine curate și cu burdihanul plin?

– Îți zic eu ceva pentru o haină curată, murmură unul dintre bărbații care jucau cărți.

Dar Jasper îl ignoră.

– Ce zici, Dick?

Bărbatul cu părul roșu se uita la el cu o expresie goală, apoi îi făcu cu ochiul și își lipi pe neașteptate fața de gratii.

– Vrei să știi cine ne-a trădat francezilor și prietenilor lor vânători de scalpuri? Vrei să știi cine a îmbibat cu sânge pământul ăla de lângă cascadă? Uită-te la oamenii care au fost capturați odată cu tine! Și acolo îl vei găsi pe trădător!

Jasper își dădu capul pe spate, de parcă ar fi fost atacat de un șarpe.

– Prostii!

Thornton rămase o clipă holbându-se la el, apoi izbucni în râs.

– Liniște! răsună vocea altui bărbat dintr-o celulă alăturată.

Thornton continuă cu sunetul acela ciudat, dar în tot acel timp, ochii lui erau mari și ațintiți răutăcios spre chipul lui Jasper, care

se holba la el împietrit. Știa că nu va mai obține nimic altceva de la Thornton – indiferent dacă era vorba de minciuni sau de jumătăți de adevăruri. Nici acum, nici altă dată. Rămase privindu-l sumbru pe Thornton și apoi lăsă moneda să-i cadă din mână. Aceasta se rostogoli spre mijlocul coridorului – departe de celulă. Thornton se opri atunci din râs, dar Jasper se întorsese deja și părăsea pivnița aceea blestemată.

Capitolul 2

În clipa aceea, Jack trecea pe lângă un bătrân care stătea pe marginea drumului. Hainele bătrânului erau numai zdrențe, avea picioarele goale și stătea într-o poziție ciudată, de parcă pe umerii lui s-ar fi odihnit întreaga povară a lumii.

– O, bunele domn! îi strigă cerșetorul. Ai cumva o coajă de pâine de dat?

– Am mai mult de atât, taică, îi răspunse Jack.

Se opri, își desfăcu ranița, scoase o jumătate de plăcintă cu carne, împachetată atent într-o batistă și împărți mâncarea cu bătrânul cerșetor. Iar plăcinta aceea, împreună cu o cană de tinichea pe care o umplu cu apă dintr-un pârâu din apropiere, chiar se dovedi o masă foarte bună...

din *Jack Zâmbărețul*

În noaptea aceea Melisande se așeză să ia cina și se uită gânditoare la carnea de vită fiartă, morcovii fierți și mazărea fiartă. Știa că aceea era mâncarea preferată a fratelui ei, Harold. Ea stătea așezată pe o parte a mesei lungi din lemn, în timp ce într-un capăt și în altul se aflau Harold și soția lui, Gertrude.

Încăperea era slab luminată și umbroasă, cu doar câteva lumânări aprinse. Își puteau permite lumânări din ceară de albine, desigur, dar Gertrude era o gospodină econoamă și nu credea în irosirea lumânărilor de ceară – o filozofie cu care Harold era întru

totul de acord, de altfel. De fapt, Melisande se gândise de multe ori că fratele ei și soția lui formau un cuplu absolut perfect. Amândoi aveau aceleași gusturi și viziuni asupra lumii. În plus, erau extrem de plictisitori.

Se uită în jos la porția ei de carne fiartă cenușie și se gândi cum să le spună celor doi despre înțelegerea pe care o făcuse cu lordul Vale. Tăie cu atenție o bucățică de carne, pe care o luă cu degetele și o coborî sub masă. Simți imediat un năsuc umed, lipindu-se de mâna ei și după aceea carnea dispăru.

– Îmi pare așa de rău că am ratat nunta lui Mary Templeton, zise Gertrude din capul mesei. Fruntea ei lată și netedă era ușor încruntată. Sau, mai bine zis, ceea ce n-a fost nunta ei, pentru că sunt sigură că mama ei, doamna Templeton, ar fi apreciat să fiu acolo. Extrem de mulți oameni îmi spun că mă pricep să-i alin pe cei care se află într-o situație neplăcută. Și aș spune că domnișoara Templeton a cam ajuns într-o situație *destul* de neplăcută, nu-i așa? Ba s-ar putea spune chiar că este într-o situație absolut îngrozitoare.

Se opri ca să ia o înghițitură de morcov fiert și se uită la soțul ei, așteptând aprobarea lui.

Dar Harold clătină din cap. Fratele ei moștenise fălcile proeminente ale tatălui lor și părul lui castaniu-deschis rar, pe care în momentul acela îl ținea ascuns sub o perucă gri.

– Fata asta ar trebui pedepsită până îi vine mintea la cap! Și nu ar trebui să i se dea de mâncare decât pâine și apă! Auzi, să dea cu piciorul unui viconte! A fost un gest foarte nechibzuit din partea ei! De-a dreptul prostesc, aș putea spune!

Gertrude încuviință din cap și zise:

– Trebuie să fi fost nebună!

Harold ridică imediat capul când auzi asta. Avusese mereu o fascinație morbidă pentru boli.

– Așadar, nebunia este ceva des întâlnit în familie?

Melisande simți ceva atingându-se de piciorul ei. Se uită în jos și văzu un năsuc mic și negru ieșind de sub marginea feței de masă. Așa că mai tăie o bucățică de carne și i-o dădu. Atât nasul, cât și carnea dispărură imediat.

– Nu știu dacă e neapărat o chestiune ereditară, dar, nici nu m-ar mira să aflu că da, răspunse Gertrude. Ba, sincer vorbind, chiar n-aș fi deloc surprinsă. Nu e valabil și pentru partea *noastră* de familie, desigur, însă mă tem că nu pot spune același lucru pentru membrii familiei Templeton.

Melisande împinse cu furculița boabele de mazăre la marginea farfuriei. Îi părea destul de rău pentru Mary. La urma urmei, fata nu făcuse altceva decât să-și urmeze inima. Simți apoi o lăbuță pe genunchi, dar o ignoră cu stoicism.

– Din câte am înțeles, Mary Templeton este îndrăgostită de un preot.

Gertrude făcu ochii cât cepele.

– Nu cred că asta are vreo legătură cu ce s-a întâmplat. Se uită apoi la soțul ei pentru aprobare: Tu crezi că are vreo legătură, domnule Fleming?

– Nu, nu are absolut nici o legătură cu nimic, zise Harold, după cum era de așteptat. Fata și-a găsit o partidă mai mult decât satisfăcătoare și i-a dat cu piciorul pentru un preot. Harold mestecă o clipă gânditor, după care adăugă: În opinia mea, lordul Vale a avut noroc că a scăpat de ea. Putea să-i aducă o genă de nebunie în familie. Și asta nu e bine deloc. Dar absolut deloc. Cred că e mai înțelept din partea lui să-și găsească o altă nevastă.

– Apropo de asta... începu Melisande și își drese glasul. Știa că nu va fi găsit o ocazie mai bună de atât de a spune ce avea pe suflet. Și era mai bine să o spună mai repede și să încheie povestea. E ceva ce am tot vrut să vă spun amândurora.

– Da, draga mea? zise Gertrude și tăie bucata de carne de vită de pe farfuria sa, fără să se uite în sus.

Melisande inspiră adânc și se pregăti sufletește să spună totul pe șleau, pentru că știa că nu avea nici o modalitate mai bună de a le da vestea aceea. Își ținea în poală mâna stângă și simți atingerea liniștitoare a unei limbuțe calde.

– Eu și lordul Vale am ajuns la o înțelegere astăzi. Ne vom căsători.

Gertrude scăpă cuțitul din mână.

Harold se înecă cu vinul din care tocmai luase o înghițitură.

Melisande tresări.

– M-am gândit că ar trebui să știți.

– Să te căsătorești?! zise Gertrude, uimită. Cu lordul Vale? Cu Jasper Renshaw, viconte de Vale? preciză ea de parcă ar mai fi existat și un alt Lord Vale în Anglia.

– Da.

– O! exclamă Harold și se uită la soția lui. Gertrude se holba și ea la el, aparent, fără cuvinte. Așa că se întoarse din nou spre sora lui. Și ești sigură de asta? Nu e posibil să fi interpretat greșit o privire sau... Însă nu își mai termină propoziția.

Melisande se gândi că probabil îi era destul de greu să găsească un alt lucru, care ar fi putut fi interpretat greșit, ca o cerere în căsătorie.

– Da, sunt sigură, zise ea încet, dar ferm. Vorbea pe un ton destul de indiferent în ciuda faptului că inima îi bubuia în piept. Lordul Vale a spus că te va vizita peste trei zile pentru a discuta chestiunea aceasta.

– Înțeleg. Harold se uită atunci încurcat la vita lui englezească fiartă, de parcă s-ar fi transformat brusc într-o bucată de calmar spaniol. Păi, bine atunci... Îți prezint felicitările mele, draga mea. Îți doresc să fii fericită împreună cu lordul Vale. Clipi și se uită la ea. Ochii lui căprui păreau destul de nesiguri. Bietul om nu o înțelesese niciodată, dar Melisande știa că ținea la ea. Dacă ești sigură...

Melisande îi zâmbi. Indiferent cât de puține lucruri ar fi avut în comun, Harold era totuși fratele ei. Și îl iubea.

– Sunt sigură.

El încuviință din cap, dar încă mai părea îngrijorat.

– Atunci am să-i trimit o scrisoare lordului Vale în care să-i spun că îl voi primi bucuros.

– Mulțumesc, Harold, zise Melisande, după care alinie perfect pe farfuria sa furculița și cuțitul. Și acum vă rog să mă scuzați, dar am avut o zi lungă.

Se ridică de la masă, perfect conștientă că Harold și Gertrude vor discuta despre asta, de îndată ce părăsea încăperea. Zgomotul lăbuțelor care pășeau pe pardoseala de lemn o urmă când ieși pe coridorul întunecat. Și aici se simțea economia pe care o făcea Gertrude la lumânări.

De fapt era de așteptat ca ei să fie uimiți. Trecuseră mulți ani de când Melisande nu se mai arătase interesată de căsătorie. Mai exact, de la logodna ei dezastruoasă cu Timothy. Acum i se părea ciudat cât de distrusă se simțise când o părăsise Timothy. Dar la momentul respectiv, pierderea aceea i se păruse ceva insuportabil. Pentru că pe vremea aceea avea sentimente atât de puternice și de mistuitoare, încât crezuse că o va ucide respingerea lui. Suferința fusese fizică – ceva sfâșietor, adânc înlăuntrul ei, care îi provocase dureri de piept și îi făcuse capul să zvâcnească. Și nu-și dorea să mai treacă vreodată printr-o asemenea suferință.

Melisande coti pe coridor și urcă scările. Avusese foarte puțini pețitori după Timothy – și nici unul dintre ei nu fusese prea serios. Probabil că Harold și Gertrude se împăcaseră de mult cu ideea că va trăi cu ei pentru tot restul vieții ei. Și le era extrem de recunoscătoare pentru faptul că nu îi dăduseră niciodată de înțeles că i-ar fi deranjat compania ei constantă. Nu o făcuseră niciodată să se simtă o povară sau nelalocul ei – așa cum se întâmpla de multe ori în cazul fetelor bătrâne.

Camera ei era prima pe dreapta de pe holul de la etaj. Închise ușa în urma sa și Mouse – micuțul ei terier – sări imediat în pat. Câinele se învârti de trei ori, după care se așeză pe cuvertură și se uită la ea.

–A fost o zi epuizantă și pentru tine, Sir Mouse? îl întrebă Melisande.

Când îi auzi vocea, câinele ridică imediat capul. Ochii lui ca două mărgele negre se uitau fix la ea, câinele ținându-și urechile ciulite. Lui Melisande îi plăcuse întotdeauna faptul că avea o ureche albă și una maronie.

Focul ardea domol în șemineu, iar ea aprinse câteva lumânări. Încăperea era destul de puțin mobilată, dar fiecare piesă fusese aleasă cu grijă. Patul era îngust, dar avea niște stâlpi ciopliți delicat, dintr-un lemn maro-auriu. Cuvertura era simplă și albă, iar cearșafurile care se ascundeau dedesubt erau făcute din cea mai fină mătase. Nu exista decât un singur fotoliu în fața șemineului, dar și acela era brodat cu auriu și violet și avea brațele aurite. Acolo era micul ei refugiu. Locul în care putea fi ea însăși.

Melisande se duse la birou și se uită la grămada de hârtii adunate acolo. Aproape că terminase de tradus cartea de povești, dar...

Auzi un ciocănit slab în ușa camerei. Mouse sări imediat de pe pat și începu să latre sălbatic la ușă, de parcă de partea cealaltă s-ar fi aflat niște prăduitori.

– Șșșșt! îl admonestă Melisande și îl dădu la o parte, ca să poată deschide ușa.

În prag stătea o servitoare. Fata făcu o reverență și zise:

– Vă rog, doamnă, aș putea vorbi o clipă cu dumneavoastră?

Melisande ridică din sprâncene și încuviință din cap, după care se dădu la o parte, ca să-i facă loc să intre. Fata făcu ochii mari când îl văzu pe Mouse, care încă mârâia încet la ea, după care intră, evitând câinele cât mai mult posibil. Melisande închise ușa și se uită la slujnică. Era o fată frumoasă. Avea un păr blond ondulat, obraji rumeni și durdulii și purta o rochie verde cu imprimeu, destul de drăguță.

– Sally, nu?

Slujnica făcu imediat încă o reverență.

– Da, doamnă, sunt Sally de la parter. Am auzit că... înghiți apăsat, închise ochii strâns și apoi zise repede: Am auzit că vă veți căsători cu lordul Vale, doamnă. Și dacă faceți asta, atunci veți pleca din casa aceasta și veți merge să locuiți cu dumnealui și atunci veți fi o vicontesă, doamnă. Și dacă veți deveni vicontesă, doamnă, o să aveți nevoie de o cameristă bună, pentru că vicontesele trebuie să aibă mereu coafuri și ținute corespunzătoare și, iertați-mă că spun asta, doamnă, dar în clipa aceasta coafura și ținuta dumneavoastră nu-s tocmai cum ar trebui să fie. Nu... Făcu dintr-odată ochii mari, ca și când s-ar fi speriat că o insultase pe Melisande... *nu* că acum ar fi ceva în neregulă cu coafura și ținuta dumneavoastră, dar nu sunt tocmai... tocmai...

– Tocmai potrivite unei vicontese, completă Melisande sec.

– Ei bine, nu, doamnă. Dacă îmi permiteți să vă spun, doamnă. Și ceea ce voiam să vă întreb... și vă spun că vă voi fi extrem de recunoscătoare dacă acceptați... chiar foarte, foarte recunoscătoare și nu veți regreta deloc decizia luată, doamnă... era dacă nu ați vrea să mă luați să vă fiu cameristă?

Tirada se opri foarte brusc și Sally încremeni acolo, holbându-se la ea cu ochii mari și cu gura căscată, de parcă de următoarele cuvinte ale lui Melisande avea să depindă soarta ei.

Și era destul de posibil să fie așa, de vreme ce era o diferență considerabilă de statut între o slujnică și o cameristă. Melisande încuviință din cap.

– Da.

Sally clipi uimită.

– Doamnă?

– Da. Poți veni cu mine și să fii camerista mea.

– Ooh! exclamă atunci fata și aruncă brațele în aer de bucurie. Preț de o clipă păru pe punctul de a o strânge în brațe în semn de mulțumire, dar probabil se gândi mai bine, pentru că doar le flutură entuziasmată. Ooh! O, vă mulțumesc, doamnă! O, mulțumesc, mulțumesc! Pe cuvântul meu de onoare că nu veți regreta asta. Stați și o să vedeți... o să fiu cea mai bună cameristă pe care ați văzut-o vreodată!

– Sunt sigură de asta, zise Melisande și deschise din nou ușa. Dar putem discuta mai pe îndelete despre îndatoririle tale dimineață. Noapte bună.

– Da, doamnă! Mulțumesc, doamnă! Noapte bună, doamnă!

Sally făcu o reverență la plecare, ieși pe hol, se răsuci pe jumătate, apoi făcu încă o reverență. Și încă mai făcea reverențe când Melisande închise ușa.

– Pare o fată destul de drăguță, îi zise apoi lui Mouse.

Mouse lătră scurt și sări înapoi pe pat.

Melisande îl mângâie ușor pe năsuc, după care se duse la dulap. Pe un raft de deasupra se afla o tabacheră de tablă. Atinse scurt cu degetele suprafața uzată a capacului, apoi scoase nasturele din mânecă, unde îl ascunsese în dimineața aceea. Îl privi, și „V"-ul argintiu păru să strălucească în lumina lumânărilor.

Îl iubea pe Jasper Renshaw de șase ani lungi, foarte lungi. Îl cunoscuse la un bal la puțin timp după ce se întorsese în Anglia. Dar bineînțeles că el nu o remarcase. Ochii lui verzi-albăstrui priviseră pe deasupra capului ei când se făcuseră prezentările, iar curând după aceea se retrăsese pentru a flirta cu doamna Redd – o văduvă extrem de frumoasă, cu o reputație pe măsură.

Așa că Melisande urmărise cuminte de pe margine, unde ședea lângă un grup de doamne mai în vârstă, cum Jasper râdea cu poftă aruncându-și capul pe spate. El avea un gât puternic și un zâmbet plin de bucurie. I se păruse un bărbat fascinant, dar probabil l-ar fi disprețuit imediat după aceea ca fiind un aristocrat prostuț și superficial, dacă nu s-ar fi întâmplat ceea ce se întâmplase câteva ore mai târziu.

Trecuse de miezul nopții și se cam săturase de festivități. Ar fi plecat acasă, dacă nu ar fi știut că asta nu i-ar fi stricat distracția prietenei ei, Lady Emeline, cea care o convinsese să vină la bal în seara aceea, căci, deși trecuse mai bine de un an de la fiascoul total cu Timothy, Melisande încă mai era supărată. Doar că până la urmă zgomotul, căldura, aglomerația și toți acei străini, care se holbau la ea, deveniseră de nesuportat, așa că Melisande se furișase afară din sala de bal. Intenționa să se îndrepte spre sala de toaletă a doamnelor. Cel puțin până când auzise niște voci masculine. Ar fi trebuit să se întoarcă și să se strecoare înapoi pe coridorul întunecat. Dar una dintre vocile masculine răsunase dintr-odată mai tare, de fapt părea să *plângă*, și nu rezistase curiozității. Se uitase după colț și asistase... Ei bine, la o *scenă incredibilă*.

Un tânăr pe care nu-l mai văzuse până atunci stătea sprijinit de peretele de la capătul coridorului. Purta o perucă albă, sub care se deslușea un chip palid și fără cusur – cu excepția roșeței din obraji. Era foarte frumos, dar când își dăduse capul pe spate, cu ochii închiși, fața lui părea întruchiparea disperării. Într-o mână ținea o sticlă de vin, iar lângă el stătea un Lord Vale complet diferit de bărbatul care petrecuse trei ore flirtând și râzând în sala de bal. Acest Lord Vale era tăcut, serios și foarte înțelegător.

Și îl asculta pe bărbatul care plângea.

– Înainte nu veneau la mine decât în vise, Lord Vale, zise omul plângând. Dar acum apar și când sunt treaz. Văd o față în mulțime și îmi închipui că e un francez sau unul dintre sălbaticii aceia, care vine să-mi ia scalpul. Știu în sinea mea că nu-i așa, dar pur și simplu nu mă pot convinge. Săptămâna trecută l-am lovit pe valetul meu și l-am doborât la pământ doar pentru că m-a speriat. Nu știu ce să mă mai fac! Nu știu dacă se va termina vreodată. Nu pot să mă mai odihnesc deloc!

– Șșșt, murmură Vale, aproape ca o mamă care-și liniștește copilul. Ochii îi erau triști, iar gura răsucită într-o expresie îndurerată. Șșșt! O să se termine. Îți promit că o să se termine.

– De unde știi?

– Și eu am fost acolo, ai uitat?! îi răspunse lordul Vale și luă încet sticla din mâna omului. Dacă am supraviețuit eu, o să supraviețuiești și tu. Trebuie să fii puternic!

– Dar tu vezi demonii? îi șopti atunci tânărul.

Lordul Vale închise ochii, aproape îndurerat.

– Cel mai bine e să-i ignori. Să-ți deschizi mintea spre lucruri mai vesele și mai sănătoase. Nu trebuie să rămâi blocat în gândurile morbide și infernale. Altfel o să-ți invadeze cu totul sufletul și o să te tragă în jos după ei.

Bărbatul necunoscut să lăsă să alunece pe peretele de care stătea sprijinit. Încă mai părea nefericit, dar măcar i se mai descrețise fruntea.

– Tu mă înțelegi, Lord Vale. Nimeni altcineva nu mă înțelege.

Apoi, din celălalt capăt al holului, își făcu apariția un lacheu care îi făcu un semn lordului Vale. Acesta încuviință simplu din cap.

– Te așteaptă trăsura. Omul acesta te va conduce la ea, zise și-și așeză mâna pe umărul necunoscutului. Du-te acasă și odihnește-te! Te voi vizita mâine-dimineață și vom merge împreună să călărim prin Hyde Park, prietene.

Tânărul oftă și se lăsă condus de lacheu.

Lordul Vale se uită după ei până când dispărură după colț. Iar după aceea își lăsă capul pe spate și luă o înghițitură lungă din sticla de vin a prietenului său.

– Fir-ar a naibii! murmură el, după ce coborî sticla, cu gura schimonosită de durere – sau poate de o emoție mai greu de înțeles. Lua-o-ar dracu' de treabă!

Și după aceea se întoarse și plecă.

O jumătate de oră mai târziu, îl văzu din nou pe lordul Vale. În sala de bal, șoptindu-i ceva la ureche doamnei Redd. Lui Melisande aproape că nu-i venise să creadă că ticălosul acesta ușuratic era același bărbat care-și alinase mai devreme prietenul. Și probabil nu ar fi crezut, dacă nu ar fi văzut asta cu ochii ei. Dar văzuse.

Și implicit înțelesese. Înțelesese adevărul – în ciuda lui Timothy și a lecției dure pe care o învățase despre dragoste, suferință și pierdere. Era un bărbat care-și ținea secretele la fel de bine ascunse ca și ea. Iată un bărbat de care avea să se îndrăgostească fără speranță – *fără cea mai mică speranță.*

Așa că îl iubise timp de șase ani, chiar dacă știuse foarte bine că el nu avea nici cea mai mică idee cine era ea. Stătuse deoparte și privise cum Emeline se logodise cu lordul Vale. Și nici măcar nu clipise. La urma urmei, ce rost ar fi avut să jelească după un bărbat care nu avea să fie niciodată al ei? Iar apoi stătuse din nou pe margine și privise cum se logodise cu insipida Mary Templeton. Și fusese la fel de senină ca prima dată – cel puțin pe dinafară. Dar cu o zi urmă, în biserică, atunci când își dăduse seama că Mary chiar îl părăsise pe lordul Vale, ceva sălbatic și incontrolabil crescuse în pieptul ei. „De ce nu?" își spusese. „De ce să nu încerci să-l revendici pentru tine?"

Și exact asta făcuse.

Melisande înclină ușor nasturele și lumina lumânărilor se reflectă de pe suprafața lucioasă. Trebuia să aibă foarte, foarte mare grijă cum va proceda cu lordul Vale. Fiindcă știa foarte bine că pentru ea dragostea reprezenta călcâiul lui Ahile. Așa că nu trebuia să-i arate ce simțea cu adevărat – nici prin cuvinte, nici prin fapte. Melisande deschise tabachera și puse cu grijă nasturele înăuntru.

Se dezbrăcă și stinse lumânările, după care se întinse în pat. Ridică apoi cuvertura și-l lăsă pe Mouse să se cuibărească. Patul se zgudui în timp ce câinele se răsuci de câteva ori și în cele din urmă se culcă undeva mai jos, cu spatele lui moale și cald lipit de gambele ei.

Melisande se holbă în întuneric. În curând nu va mai împărți patul cu micuțul Mouse. Întrebarea însă era alta... oare va putea să stea cu Jasper fără ca el să-și dea seama de dragostea imensă pe care o simțea pentru el? Gândul acela o făcu să se cutremure, așa că închise ochii și încercă să adoarmă.

O săptămână mai târziu, Jasper își opri cei doi cai cenușii în fața conacului domnului Harold Fleming și sări jos din faetonul

său. Din *noul* său faeton. Trăsurica aceea era înaltă și elegantă și avea niște roți absolute enorme – în plus, cumpărarea ei îl costase o mică avere. Așa că era destul de nerăbdător să o conducă pe domnișoara Fleming la un musical în după-amiaza aceea. Nu se putea spune că era la fel de entuziasmat în privința spectacolului în sine, desigur, dar se gândea că tot trebuia să ajungă undeva, de vreme ce conducea noul faeton.

Își înclină fercheș tricornul, se grăbi să urce scările și ciocăni la ușă. Zece minute mai târziu se afla într-o bibliotecă cu un aspect destul de anost, în timp ce o aștepta pe logodnica lui să coboare. De fapt, mai văzuse biblioteca aceea cu patru zile în urmă, când îl vizitase pe domnul Fleming ca să discute problema căsătoriei. Fuseseră trei ore destul de plictisitoare, înveselite numai de faptul că domnișoara Fleming avusese dreptate: chiar avea o zestre excelentă. Cu toate astea, ea nu apăruse deloc pe timpul vizitei lui. Nu că ar fi fost obligată să-și facă apariția în timpul unei astfel de întâlniri de afaceri – de fapt, de obicei era de preferat ca doamna în cauză să fie absentă. Dar chiar și așa, prezența ei ar fi fost o pauză bine-venită.

Jasper se plimbă prin bibliotecă și cercetă rafturile. Toate cărțile păreau să fie în latină și tocmai se întreba dacă domnul Fleming chiar citea în latină sau dacă pur și simplu le cumpărase de-a valma de la vreun negustor, la reducere, când intră domnișoara Fleming, trăgându-și mânușile. Nu o mai văzuse din dimineața aceea din sacristie, dar avea aceeași expresie: un amestec de hotărâre și ușoară dezaprobare. În mod ciudat, i se părea ceva destul de fermecător.

Jasper făcu o plecăciune elegantă.

– A, draga mea, ești la fel de încântătoare ca o adiere de vânt într-o zi însorită. Rochia aceea îți subliniază frumusețea la fel cum un inel de aur scoate în evidență o piatră de rubin.

Ea înclină ușor capul.

– Comparația ta nu mi se pare tocmai corectă... Rochia mea nu are o culoare aurie, și eu nu sunt un rubin.

Zâmbetul lui Jasper se lărgi imediat dezvăluindu-i dinții.

– Poate, dar nu am nici o îndoială că virtutea ta va demonstra că ești un rubin printre femei.

– Înțeleg, zise ea și îi zvâcniră buzele. Dar nu-și putea da seama dacă de enervare sau de amuzament. Știi, nu am înțeles niciodată de ce în Biblie nu există un citat asemănător care să instruiască și soții...

El scoase un sunet vag dezaprobator, după care zise:

– Ai grijă! Te apropii periculos de mult de o blasfemie. Și-n plus, nu este de la sine înțeles că toți soții sunt virtuoși?

– Hmm! pufni ea. Bine, dar atunci cum explici faptul că rochia mea nu este aurie?

– Poate că nu este aurie, dar culoarea este... ăăăă... Și, din păcate, la asta cam rămase fără idei. Pentru că adevărul era că rochia domnișoarei Fleming avea culoarea balegii de cal.

Domnișoara Fleming arcui atunci ușor dintr-o sprânceană.

Jasper îi luă imediat mâna înmănușată, făcu o plecăciune deasupra ei și inspiră mirosul de flori de portocal al parfumului ei, în timp ce se gândea ce să-i mai spună. Dar tot ce-i veni în minte era că parfumul senzual contrasta puternic cu rochia ei simplă. Cu toate astea, părea totuși un stimulent pentru creierul său, pentru că, după ce se îndreptă, îi zâmbi fermecător și zise:

– Culoarea rochiei tale îmi amintește de o stâncă sălbatică pe timp de furtună.

Dar expresia domnișoarei Fleming rămase la fel de sceptică.

„A naibii fată!", se gândi el și-i așeză mâna în scobitura cotului său.

– Serios?

– Da.

– Cum așa?

– Este o culoarea exotică și misterioasă.

– Și eu care credeam că este un simplu maro.

– Nicidecum, zise el și făcu ochii mari, mimând uimirea. Să nu spui niciodată „un simplu maro". Poate are culoarea cenușii sau a lemnului de stejar, sau a pielii de căprioară... sau poate chiar a blănii unei veverițe... dar în nici un caz nu este „un simplu maro".

– Culoarea blănii unei veverițe? întrebă ea și îl privi strâmb în timp ce o conducea în jos pe scări. Acesta este un compliment, milord?

– Așa cred, îi răspunse el. Cu siguranță, mi-am dat toată silința să sune așa. Dar poate că depinde și ce părere ai tu despre veverițe...

Se opriră în fața faetonului și o văzu încruntându-se în sus la banchetă.

– Veverițele pot fi destul de drăgălașe uneori.

– Uite, vezi! Cu siguranță, a fost un compliment!

– Ce om prostuț, șopti ea și puse prudentă piciorul pe scărița din lemn din fața faetonului.

– Dă-mi voie! O prinse de cot ca să o ajute să se echilibreze în timp ce se urca în trăsură, conștient că și-ar fi putut petrece degetele în jurul brațului ei. Avea niște oase foarte subțiri și delicate. O simți încordându-se când se așeză și se gândi că poate o neliniștea să călătorească într-o trăsură atât de înaltă. Ține-te de margine! Nu ai de ce să-ți faci griji! Și-n plus, casa lui Lady Eddings nu e așa departe de aici.

Afirmația aceea chiar îi smulse o încruntare reală.

– Nu mi-e frică.

– Sigur că nu, zise Jasper, după care se duse pe partea cealaltă și urcă și el în faeton.

Îi putea simți trupul încordat și nemișcat lângă al lui, în timp ce luă hățurile și dădu bice cailor s-o ia din loc. Una din mâinile ei zăcea moale în poala sa, în timp ce cu cealaltă se ținea strâns de marginea trăsurii. Indiferent ce spunea logodnica lui, își putea da seama că îi era un pic teamă. Și atunci simți un strop de tandrețe pentru ea. Era o creatură foarte țâfnoasă și, cu siguranță, detesta să-și arate slăbiciunea.

– Eu cred că îți plac foarte mult veverițele, zise el ca să-i distragă atenția.

– De ce spui asta? întrebă ea încruntându-se ușor.

– Pentru că porți atât de des culoarea asta... culoarea veverițelor. Și din faptul că îți plac atât de mult rochiile de culoarea veverițelor, am dedus că îți plac și animalele. Poate chiar ai avut o veveriță mică în copilărie, care alerga prin toată casa, enervându-le pe servitoarele și pe doica ta.

– Ce avânt al imaginației! zise ea. Culoarea este maro, după cum știi și tu foarte bine și nu știu dacă îmi place neapărat... doar că m-am obișnuit cu ea.

Jasper îi aruncă atunci o privire pe furiș. Se uita încruntată la felul în care mânuia el hățurile.

– Ele o poartă ca să se ascundă.

În clipa aceea își mută privirea de la mâinile la chipul lui și se uită la el destul de amuzată.

– Aici m-ai pierdut, milord.

– Mă tem că tot despre veverițe vorbeam. Îmi pare rău, dar dacă nu inițiezi un alt subiect de conversație, o să continui să pălăvrăgesc despre ele până când ajungem la destinație. Veverițele au culoarea pe care o au pentru că este mai greu de distins în pădure. Mă întreb dacă de asta o porți și tu...

– Ca să pot să mă ascund mai bine prin pădure?

De data asta zâmbetul ei deveni mai larg.

– Poate. Poate că vrei să zburzi din copac în copac printr-o pădure întunecoasă, ascunzându-te atât de fiare, cât și de bietul, bietul om. Ce părere ai?

– Cred că nu mă cunoști prea bine.

În momentul acela se întoarse și se uită la ea. Îl privea amuzată, dar tot se mai ținea bine cu mâna de marginea trăsurii.

– Da, presupun că ai dreptate.

Și în clipa aceea realiză că își dorea cu adevărat să o cunoască pe creatura asta țâfnoasă, care refuza să-și arate teama.

– Ești mulțumită de aranjamentele pe care le-am făcut eu și fratele tău? o întrebă el. Cu o zi înainte se făcuse public anunțul căsătoriei și peste trei săptămâni urmau să facă pasul cel mare. Știa foarte bine că majoritatea doamnelor nu ar fi agreat o logodnă atât de scurtă. Totuși, continuă: Trebuie să îți mărturisesc că ne-am războit mult și din greu. La un moment dat chiar am crezut că oamenii care se ocupă de afacerile noastre o să ajungă să se încaiere. Dar, din fericire, fratele tău a evitat criza, aplicând repede și bine tactica ceaiului și a brioșelor.

– O, Doamne, bietul Harold!

– Bietul Harold ca bietul Harold, dar cum rămâne cu mine?

– Este absolut evident că ești un sfânt printre oameni, îi răspunse ea.

– Mă bucur că îți dai seama de asta, zise el. Așadar, cum rămâne cu aranjamentele?

– Sunt mulțumită de ele, răspunse ea.

– Foarte bine, atunci, zise el și își drese glasul. Ar trebui să-ți spun că va trebui să plec din oraș mâine.

– A, da? Tonul ei era calm, însă mâna pe care o ținea în poală se strânsese într-un pumn.

– Da, mă tem că nu am de ales. De câteva săptămâni tot primesc scrisori de la administratorul moșiei mele, care mă informează că este nevoie disperată de prezența mea acolo pentru a rezolva un soi de litigiu. Din păcate, nu le mai pot ignora. Suspectez că Abbott, vecinul meu, și-a lăsat iarăși arendașii să construiască pe terenul meu, îi mărturisi el. Face asta cam o dată la zece ani... încearcă să-și extindă granițele. Are deja optzeci de ani și procedează la fel de o jumătate de secol. Obișnuia să-l scoată din minți pe tata.

Interveni apoi o pauză scurtă, timp în care ghidă trăsura pe o stradă mai mică.

– Ai idee când o să te întorci? îl întrebă logodnica lui.

– Cam într-o săptămână. Sau poate două.

– Înțeleg.

Se uită din nou la ea și observă că strângea din buze. Oare și-ar fi dorit să rămână? Femeia asta era la fel de enigmatică precum Sfinxul.

– Dar, cu siguranță, o să mă întorc în timp util pentru nunta noastră.

– Normal, murmură ea.

Jasper ridică privirea și observă că ajunseseră deja la Lady Eddings. Așa că opri caii, aruncă hățurile unui grăjdar care aștepta în apropiere, după care sări jos. În ciuda iuțelii lui, când ajunse pe partea ei de trăsură, domnișoara Fleming se ridicase deja în picioare. Iar treaba asta îl cam enerva. Cu toate astea, îi întinse mâna.

– Dă-mi voie să te ajut să cobori!

Dar ea îi ignoră cu încăpățânare mâna întinsă. Și cu degetele încă strângând marginea trăsurii, coborî prudentă un picior și îl așeză jos, pe caldarâm.

Jasper simțea că se enervează. Nu avea decât să fie oricât de curajoasă voia, dar nu era necesar să-i dispreţuiască ajutorul. Așa că se întinse și își așeză mâinile în jurul taliei ei subțiri și calde. Ea gemu scurt, iar el o așeză în fața lui. Parfumul de flori de portocal pluti în aer.

– Nu era nevoie să faci asta, zise ea și-și scutură fustele.

– O, ba da, era, murmură el, după care îi trase mâna și i-o așeză în scobitura cotului său. Iar apoi o conduse spre ușile albe și masive ale conacului Eddings. O să vedem un spectacol de teatru muzical. Nu crezi că este o modalitate absolut încântătoare de a ne petrece după-amiaza? Eu, unul, sper să auzim balade țărănești despre domnițe care se aruncă în fântâni! Dar tu?

Domnișoara Fleming îi aruncă imediat o privire neîncrezătoare, însă un majordom elegant le deschise. Așa că Jasper îi rânji logodnicei sale și o grăbi înăuntru. Era nerăbdător, dar nu la perspectiva de a asculta o muzică enervantă și nici măcar de a se afla în compania domnișoarei Fleming – oricât de interesantă era ea. Nu. Ci pentru că spera să se întâlnească acolo cu Matthew Horn. Acesta era un vechi prieten de-al său și un veteran din armata Maiestății Sale și – poate cel mai important – se număra printre puținii supraviețuitori ai masacrului de la Spinner's Falls.

Melisande stătea pe scaunul ei și încerca să se concentreze la fata care cânta. Știa că panica aceea îngrozitoare ar fi dispărut în cele din urmă, dacă rămânea nemișcată și închidea ochii. Singura problemă era că nu anticipase cât de multe bârfe va stârni logodna lor neașteptată în rândul societății. Iar ea și Jasper deveniseră centrul atenției tuturor, de cum păşiseră în casa lui Lady Eddings. Și din clipa aceea Melisande nu-și dorise nimic mai mult decât să se evapore și să dispară. *Detesta* îngrozitor de mult să fie în centrul atenției. O făcea să transpire și să-i fie cald. În plus, gura i se usca și îi tremurau mâinile. Și cel mai rău lucru dintre toate era că părea mereu să-și piardă capacitatea de a vorbi inteligent. Așa că nu făcuse altceva decât să se holbeze prostește la doamna Pendleton, în clipa în care femeia aceea oribilă sugerase că probabil lordul Vale fusese pur și simplu disperat să-și găsească o soție, dacă îi făcuse o astfel de propunere lui Melisande. Cu siguranță în noaptea aceea, când se va băga în pat să se culce, îi vor veni

în minte cel puțin șase replici tăioase pe care i le-ar fi putut spune femeii. Doar că în clipa aceea simțea că era cuminte ca o oiță și că nu avea nimic mai inteligent de spus, în afară de „beeeeeee".

Lordul Vale, care stătea lângă ea, se aplecă ușor și îi șopti răgușit și nu prea încet:

– Crezi că e păstoriță?

„Beeeeee?" se gândi Melisande și se întoarse clipind spre el.

El își dădu ochii peste cap.

– *Ea!*

Înclină ușor capul în direcția spațiului liber de lângă clavecin, unde stătea fiica cea mai mică a lui Lady Eddings. Fata cânta destul de bine. Dar biata de ea purta o crinolină enormă, o bonetă urâtă și pe deasupra mai ducea și o găleată în mână.

– Doar nu are cum să fie servitoare, nu? întrebă lordul Vale. Lui nu-i fusese prea greu să se adapteze la noua lor notorietate și râsese zgomotos, când fusese prins la înghesuială de câțiva domni, înainte de începerea spectacolului. Iar acum bâțâia din piciorul stâng, la fel ca un băiețel plictisit, care era obligat să participe la o slujbă religioasă. Mă gândesc că ar fi trebuit să ducă mai degrabă o servantă de cărbune, dacă ar fi fost servitoare... deși probabil aceea ar fi fost un pic cam grea.

– Este lăptăreasă, murmură Melisande.

– Serios? se miră el și sprâncenele lui stufoase se apropiară. Dar nu prea are cum să fie lăptăreasă cu crinolina aceea... nu?

– Șșșt! șuieră cineva din spatele lor.

– Vreau să spun... șopti lordul Vale, dar de data aceea ceva mai încet... nu i-ar călca vacile pe fuste? Nu pare deloc o ținută practică. Nu că eu aș ști prea multe despre vaci sau lăptărese, dar îmi place foarte mult brânza.

Melisande își mușcă buza, încercând să reziste unui impuls neobișnuit de a chicoti. Ce ciudat! Ea nu era deloc genul care să chicotească. Se uită la lordul Vale din colțul ochiului și observă că o privea.

Zâmbea și se apleca spre ea. Îi putea simți respirația mângâindu-i obrazul.

– Pur și simplu ador brânza și strugurii... mai ales pe cei negri și roșii, rotunzi, care îți explodează în gură dulci și suculenți. Ție îți plac strugurii?

În ciuda faptului că rostise niște cuvinte destul de simple și de nevinovate, o făcuse cu atât de mult patos, încât lui Melisande îi fu absolut imposibil să nu se îmbujoreze. Și dintr-odată își aminti că îl mai văzuse făcând asta și cu altă ocazie: aplecându-se spre o doamnă și șoptindu-i la ureche lucruri păcătoase. Ba chiar îl văzuse făcând asta de nenumărate ori de-a lungul anilor. La nenumărate doamne și pe la nenumărate petreceri. Doar că de data asta ceva era diferit.

Pentru că în momentul acela *ea* era cea cu care flirta.

Așa că își îndreptă spatele și își mută sfioasă privirea spre podea, după care zise:

– Da, îmi plac strugurii... Dar cred că îmi place și mai mult zmeura, care nu mi se pare la fel de dulce. Și uneori mai găsești câte una mai tare, din care trebuie să... muști cu simț de răspundere.

Ridică ochii și se uită la el. Îl găsi studiind-o gânditor, de parcă nu ar fi știut ce să creadă despre ea. Melisande îi susținu privirea, ca un soi de provocare sau de avertizare tăcută, nu era prea sigură, până când începu să respire mai greu, iar el să se îmbujoreze. El renunțase la zâmbetul lui nepăsător obișnuit – de fapt nu mai zâmbea deloc – și văzu în ochii lui ceva serios, ceva întunecat.

Apoi publicul izbucni în aplauze, și Melisande se sperie din cauza sunetului puternic. Lordul Vale își mută privirea și momentul lor se risipi.

– Ai dori un pahar de punci? o întrebă el.

– Da, te rog, zise ea și înghiți apăsat.

După aceea îl privi ridicându-se în picioare și îndepărtându-se cu pași mari. Devenea din ce în ce mai conștientă de ce se petrecea în jur. În spatele ei, tânăra doamnă care le spusese să tacă bârfea cu o prietenă. Melisande o auzi rostind cuvântul „însărcinată", așa că înclină capul într-o parte, ca să nu le mai poată auzi șoaptele. Fiica lui Lady Eddings tocmai era felicitată pentru prestația ei. Lângă ea stătea un tânăr pistruiat, care-i ținea loial găleata. Melisande își netezi fustele, mulțumită că nu se deranjase nimeni să vină să vorbească cu ea. Dacă era lăsată să stea cuminte pe scaun și să-i observe pe oamenii din jur poate avea și ea să se bucure de evenimente de acest fel.

Se întoarse și îl zări imediat pe lordul Vale, undeva în apropierea mesei cu răcoritoare. Dar, la urma urmei, nici nu era greu

de remarcat. Era cu o jumătate de cap mai înalt decât toți ceilalți domni din jurul său și râdea în felul său obișnuit. Ținea un braț întins, iar paharul de punci din mâna lui amenința să se verse pe peruca domnului de lângă el. Melisande zâmbi imediat – era și greu să n-o facă, de vreme ce era atât de gălăgios. Dar apoi îl văzu schimbându-se la față. Era o modificare subtilă... o simplă îngustare a ochilor, zâmbetul său larg, puțin mai reținut. Probabil nu observase nimeni altcineva din cameră. Dar ea observase. Așa că îi urmări privirea. Tocmai intrase în salon un domn, care purta o perucă albă. Stătea de vorbă cu gazda lor, cu un zâmbet politicos pe chip. I se părea oarecum cunoscut, deși nu avea nici cea mai mică idee de unde îl cunoștea. Omul avea o înălțime medie, o înfățișare deschisă și proaspătă și o ținută militară.

Se uită din nou la lordul Vale. Începuse să se încrunte, cu paharul de punci încă în mână. Tânărul ridică privirea, îl văzu pe lordul Vale și apoi se scuză față de Lady Eddings. Se duse spre lordul Vale și-i întinse mâna în semn de salut, însă chipul îi era sumbru. Melisande privi cum logodnicul ei îi strânge mâna omului și apoi cum îl trage mai aproape de el, ca să-i șoptească ceva la ureche. După aceea se uită prin încăpere și-i întâlni inevitabil privirea. La un moment dat, în timp ce traversase camera, își pierduse zâmbetul, iar acum chipul lui era lipsit de expresie. Îi întoarse spatele intenționat și-l trase după el și pe nou-venit. Tânărul cu perucă albă se uită peste umăr și lui Melisande i se tăie respirația, când își aminti în cele din urmă unde îl mai văzuse.

Era bărbatul pe care-l văzuse plângând în urmă cu șase ani.

Capitolul 3

După ce se termină și ultima firimitură de plăcintă cu carne, bătrânul cerșetor se ridică și se întâmplă un lucru extrem de ciudat. Îi căzură hainele acelea zdrențăroase și, dintr-odată,

Jack se pomeni că în fața lui stătea un tânăr chipeș, îmbrăcat în straie strălucitoare.

– Mi-ai arătat bunătate, zise îngerul – pentru că ce altceva ar fi putut fi dacă nu un înger al Domnului? Așa că am să te răsplătesc. Îngerul scoase apoi o cutiuță mică de tinichea și i-o așeză în palmă lui Jack. De fiecare dată când ai nevoie de ceva deschide-o și caută acolo... și vei găsi exact ce ai nevoie.

După aceea se întoarse și dispăru.

Jack clipi uimit, după care deschise cutiuța și se uită în interior. Și-atunci izbucni în râs, pentru că înăuntru nu se afla nimic altceva, decât un pic de tutun. Băgă în buzunar tabachera aceea micuță și porni pe drumul lung care se întindea înaintea lui...

din *Jack Zâmbărețul*

Trei săptămâni mai târziu, Melisande își ascundea mâinile în faldurile voluminoase ale rochiei de mireasă. În spatele ei se afla noua cameristă – Sally Suchlike – care se agita să-i aranjeze fustele.

– O, arătați absolut minunat, doamnă! zise Suchlike, în timp ce lucra.

Stăteau pe pridvorul închis al bisericii, chiar lângă naos. Orga începuse deja să cânte înăuntru și în foarte scurt timp Melisande trebuia să intre în biserica aglomerată. Deja tremura de emoție. Aproape toate stranele erau ocupate, chiar dacă nunta fusese anunțată cam din scurt.

– Când ați ales prima dată rochia, m-am gândit că griul o să fie o culoare cam anostă, spuse Suchlike, dar trebuie să recunosc că strălucește aproape ca și când ar fi fost făcută din argint!

– Nu ți se pare că e un pic prea mult? întrebă Melisande și se uită în jos îngrijorată.

Rochia era un pic mai împodobită decât își dorise ea inițial. Avea panglici gălbui, legate în funde micuțe de-a lungul decolteului rotund, iar în partea de jos, fusta era desfăcută mult, dezvăluind o jupă cu foarte multe broderii gri, roșii și galbene.

– O, nu! E foarte sofisticată! îi răspunse fata. Veni apoi în fața lui Melisande și se încruntă, examinând-o așa cum ar fi făcut o bucătăreasă cu o halcă de carne de vită. Și apoi zâmbi. Sunt sigură că lordul Vale o să fie absolut fermecat! La urma urmei, nu v-a mai văzut de-o groază de timp.

Melisande se gândi că nu era tocmai adevărat. Pe de altă parte, *trecuseră* câteva săptămâni bune de când nu-l mai văzuse pe viconte. Lordul Vale plecase a doua zi după spectacolul muzical de la Lady Eddings și se întorsese la Londra abia cu o zi înainte. Melisande chiar se întrebase dacă nu stătuse atât de mult acolo ca s-o evite. Fusese destul de abătut la spectacol, după ce vorbise cu prietenul său și nici măcar nu o prezentase omului. De fapt, prietenul dispăruse de îndată ce stătuseră de vorbă. Dar nimic din toate astea nu contau. La urma urmei, lordul Vale o aștepta în fața altarului.

– Ești gata? îi strigă Gertrude, care se grăbi din pragul ușii naosului, ca să-i mai aranjeze un pic fustele lui Melisande. O, draga mea, n-am crezut niciodată că o să apuc ziua aceasta! Dar absolut niciodată! Te căsătorești! Ba chiar cu un viconte! Cei din familia Renshaw sunt oameni foarte drăguți și nu există nici urmă de boală în sângele lor. Oh, Melisande!

Spre uimirea ei, Melisande o văzu pe atât de calma Gertrude cu lacrimi în ochi.

– Sunt atât de fericită pentru tine! exclamă apoi femeia și o îmbrățișă rigid, lipindu-și scurt obrazul de al ei. Ești gata?

Melisande își îndreptă spatele și inspiră adânc înainte de a-i răspunde. Dar nici măcar tremuratul și emoțiile nu puteau ascunde bucuria tăcută din vocea ei.

– Da, sunt.

Jasper luă o înghițitură din felia lui de friptură de rață și cugetă că tradiția micului dejun de nuntă era una extrem de ciudată. Stătea la masă cu un grup mare format din familie și prieteni, toți adunați acolo ca să sărbătorească iubirea. Dar în realitate ceea ce celebrau era fertilitatea. Pentru că, în definitiv, acesta era scopul dorit al unei asemenea uniuni: nașterea de copii.

Ei bine, adevărul era că se căsătorise în cele din urmă și poate că nici nu avea de ce să privească mai departe de atât. Cu o zi înainte, în timp ce călărise înapoi spre Londra, se întrebase dacă nu cumva își amânase prea mult întoarcerea în oraș. Dacă domnișoara Fleming se săturase să fie ignorată? Dacă nici măcar nu se va mai obosi să vină la biserică pentru a rupe logodna? Fusese reținut la Oxfordshire mult mai mult decât plănuise. Se găsise mereu ceva care să-i întârzie întoarcerea – ba un câmp, pe care administratorul său voia să i-l arate, ba un drum care avea nevoie urgentă de reparații... și, ca să fie complet sincer, mai fusese și hotărârea puternică pe care o citise în privirea logodnicei sale. Ochii ei căprui păreau să vadă mai departe de suprafață... păreau să privească dincolo de fațada lui veselă și să vadă ce era ascuns în străfundurile sufletului său. La spectacolul de la Lady Eddings, trăise un moment de groază pură, când se întorsese și observase că Melisande Fleming se uita la el și la Matthew Horn. Și îl înspăimântase gândul că poate știa despre ce vorbeau.

Dar nu știa. În clipa aceea Jasper era sigur de asta, așa că luă o înghițitură de vin rubiniu. Nu știa ce se întâmplase la Spinner's Falls și cu ajutorul lui Dumnezeu poate nu va afla niciodată.

– E o nuntă grozavă, nu-i așa? îi strigă un domn mai în vârstă, aplecându-se peste masă.

Jasper habar nu avea cine era domnul acela – pesemne era o rudă din partea miresei. Cu toate astea, rânji și ridică paharul de vin.

– Mulțumesc, domnule. Și eu mă simt foarte bine!

Apoi omul îi făcu cu ochiul.

– Ei bine, cred o să te simți și mai bine în noaptea nunții, nu? De fapt, sunt sigur că o să te te simți și mai bine în *noaptea* nunții! Ha!

Omul era atât de încântat de propria glumă, încât aproape își pierdu peruca gri de atâta râs.

Doamna mai în vârstă care stătea pe locul de vizavi de el își dădu ochii peste cap și zise:

– Ajunge, William!

Jasper o simți pe mireasa lui încremenind lângă el, așa că înjură în șoaptă. Măcar îi mai revenise un pic culoarea în obraji.

În timpul ceremoniei se făcuse albă ca varul, iar el fusese pregătit să o prindă în brațe, în caz că leșina. Dar nu leșinase. În schimb, stătuse dreaptă ca un soldat în fața plutonului de execuție și își rostise solemn jurămintele. Nu fusese tocmai expresia pe care ar fi sperat un mire să o vadă pe chipul miresei lui în ziua nunții... dar, după ultimul fiasco, învățase să nu mai fie atât de pretențios cu astfel de lucruri.

Jasper îi strigă apoi bătrânului:

– N-ai vrea să ne povestești despre propria nuntă, domnule? Cred că ar fi destul de amuzant.

– Nu-și mai amintește, zise bătrâna, înainte ca soțul ei să-și revină suficient cât să vorbească.

– Era atât de beat, că a adormit înainte să mai ajungă în pat!

Toți ceilalți invitați izbucniră în râs.

– Of, Bess! strigă bătrânul printre hohote de râs. Știi foarte bine că am fost extenuat la cât m-am ținut după tine! După aceea se întoarse către o domnișoară de lângă el, dornic să-i împărtășească amintirile lui. Am curtat-o zi și noapte timp de patru ani și...

Jasper așeză încet paharul cu vin înapoi pe masă și se uită spre mireasa lui. Domnișoara Fleming – *Melisande* – împingea mâncarea în niște grămăjoare atent aranjate pe farfurie.

– Mănâncă, îi șopti el. Friptura de rață nu-i deloc atât de îngrozitoare pe cât arată și o să te facă să te simți mai bine.

Ea nu se uită deloc la el, dar o simți încordându-se.

– Sunt bine, mersi.

„Ce fată încăpățânată!"

– Da, sunt sigur de asta, zise el încet. Dar erai albă ca varul în biserică... și, la un moment dat, aproape străvezie... Nici nu pot să-ți spun câte emoții mi-a provocat treaba asta! Așa că haide... fă-mi pe plac și ia măcar o înghițitură.

Melisande schiță un zâmbet mic și mâncă o bucățică de friptură de rață.

– Chiar tot ce spui trebuie să fie o glumă?

– Aproape tot. Știu că poate deveni plictisitor, dar ăsta sunt. Îi făcu semn lacheului de lângă ei, iar când omul se aplecă ușor, zise: Te rog, umple cu vin paharul vicontesei.

– Mulțumesc, șopti ea, după ce omul îi turnă vin. Nu sunt, să știi.

– Ce nu sunt?

– Glumele tale, zise ea scurt și se uită spre el. În ochii ei oblici se instalase o privire misterioasă. Nu sunt deloc plictisitoare. De fapt, chiar îmi plac. Sper doar că vei putea suporta faptul că sunt o fire mai rezervată.

– Dacă vei continua să te uiți la mine așa, voi îndura totul admirabil, îi șopti el.

Melisande îi susținu privirea și sorbi din vin, iar el o văzu cum înghite, scobitura gâtului ei era fină și vulnerabilă. Se va culca diseară cu femeia asta pe care nu o cunoștea aproape deloc. Îi va acoperi trupul cu al lui și-i va pătrunde carnea netedă și caldă și o va face nevasta lui.

Era un gând ciudat la masa asta civilizată. Ciudat și în același timp plăcut de excitant. Ce lucru straniu era căsătoria între oamenii de rangul său! În multe feluri semăna cu împerecherea cailor de rasă. Armăsarul și iapa erau aleși în funcție de linia de sânge, după care erau așezați aproape unul de celălalt, în speranța că vor urma cursul firesc al naturii și vor da naștere altor cai. Sau altor aristocrați, după caz.

Zâmbi apoi uitându-se la noua lui mireasă și se întrebă ce părere ar fi avut dacă i-ar fi împărtășit gândurile sale despre împerecherea cailor și căsătoriile aristocratice. Din păcate, era un subiect mult prea riscant pentru urechi feciorelnice. Dar altele nu. Așa că o întrebă:

– Îți place vinul, milady?

– Este acrișor, înțepător și doar un pic dulce de la boabele de struguri, zise ea și zâmbi ușor. Așa că, da, îmi place.

– Minunat! murmură Jasper și lăsă pleoapele să îi cadă lenește, închizându-se pe jumătate. Vezi tu... ca soț, este datoria mea să mă asigur că toate dorințele tale sunt îndeplinite... indiferent cât de mici ar fi.

– Serios?

– O, da.

– Și atunci care este datoria mea ca soție?

„Să-mi faci copii." Dar ar fi fost un răspuns mult prea direct pentru a-i da glas. Acesta era un moment menit flirturilor nevinovate și glumelor, nu al exprimării realităților dure ale unei căsnicii precum a lor.

– Milady, singura ta datorie împovărătoare este aceea de a fi frumoasă și de a-mi bucura sufletul și casa.

– Dar cred că e posibil să mă plictisesc repede cu astfel de îndatoriri ușoare. Voi avea nevoie să fac mai multe lucruri decât doar să fiu frumoasă pentru tine. Sorbi din vin, după care lăsă jos paharul. În timp ce făcea asta, scoase ușor vârful limbii pentru a linge încet o picătură de lichid rubiniu, care-i rămăsese pe buza de jos. Poate ai putea inventa o îndatorire mai dificilă pentru mine?

Jasper inspiră adânc, pentru că în clipa aceea întreaga lui atenție se mutase spre buza ei de jos.

– Milady, mi se învârt multe posibilități prin minte. Gândurile mele zboară în toate părțile, oscilând între mai multe variante, fără a zăbovi însă asupra nici uneia... dar trebuie să recunosc că unele dintre ele sunt destul de tentante. Tu nu ai să-mi oferi nici un exemplu despre care ar trebui să fie îndatoririle unei soții?

– O, ba da, aș avea nenumărate exemple, zise ea cu un zâmbet pe buze. Nu ar trebui să fiu supusă și să te cinstesc?

– O, dar acestea sunt îndatoriri la fel de ușoare... și ai spus chiar tu că vrei una mai dificilă.

– Să fii supusă s-ar putea să nu fie mereu cea mai ușoară datorie, șopti ea.

– Ei bine, cu mine va fi! Nu-ți voi cere mai mult decât să-mi zâmbești și să-mi faci ziua mai frumoasă. Mi te vei supune în privința asta?

– Da.

– Atunci deja simt un exces de onoare conjugală. Dar parcă îmi mai amintesc și un alt jurământ...

– Să te iubesc, zise ea și lăsă în jos privirea, cu modestie feciorelnică.

El nu îi mai putu vedea expresia.

– Da, asta, zise el încet. Dar mă tem că a mă iubi este o sarcină mai grea decât oricare altă îndatorire de soție... uneori poate fi extrem de dificil... Așa că nu te voi învinovăți cu nimic, dacă vei

alege să nu o îndeplinești. Dar m-ai putea admira, în schimb... dacă îți convine mai mult treaba asta.

– Dar eu sunt o femeie de onoare și am făcut un jurământ, zise ea.

Jasper se uită la ea, încercând să-și dea seama dacă îl lua peste picior sau dacă era ceea ce simțea cu adevărat – asta dacă simțea ceva.

– Așadar, mă vei iubi?

Ea ridică ușor din umeri.

– Desigur.

Ridică paharul în direcția ei.

– Atunci poți să mă consideri deja cel mai norocos om în viață.

Dar în clipa aceea, ea doar îi zâmbi – parcă plictisită de acel joc al cuvintelor.

Jasper sorbi din paharul său de vin. Oare ea aștepta cu nerăbdare noaptea nunții? Sau poate o îngrozea? Mai degrabă era ultima variantă, decât prima. Chiar și la vârsta ei – mai înaintată decât a majorității mireselor – cu siguranță știa foarte puține despre actul fizic dintre un bărbat și o femeie. Și poate că lucrul acesta era parțial responsabil și pentru paloarea chipului ei de mai devreme. Trebuia să țină minte să se miște încet în noaptea aceea și să nu facă nimic care ar fi putut s-o sperie sau s-o dezguste. La urma urmei, îi spusese cu gura ei că era o femeie rezervată – în ciuda faptului că avea câte o replică țâfnoasă pentru orice. Poate ar fi fost mai bine să amâne cu o zi sau două consumarea căsătoriei, ca să aibă timp să se mai obișnuiască cu el. Dar acela era un gând deprimant.

Clătină din cap și alungă orice gânduri descurajatoare, după care mai luă o înghițitură de friptură de rață. La urma urmei, era ziua nunții lui.

– O, a fost o nuntă minunată, milady, zise Suchlike visătoare în seara aceea, în timp ce o ajuta pe Melisande să se dezbrace de rochie. Nu-i așa că domnul arăta foarte bine în redingota aceea roșie cu broderie? Era atât de înalt... și avea niște umeri atât

de frumoși și lați! Nu cred că are nevoie să folosească deloc căptușeală la umeri, nu credeți?

– Hmm, murmură Melisande.

Umerii lordului Vale se numărau printre lucrurile care îi plăceau cel mai mult la el, dar fizicul noului ei soț nu părea un lucru potrivit de discutat cu camerista sa. Își scoase apoi jupele. Suchlike le așeză pe un scaun și începu să-i dezlege corsetul lui Melisande.

– Și vă amintiți când lordul Vale a aruncat toate monedele acelea mulțimii? Ce om bun este! Știați că a dat câte o guinee fiecărui servitor din casă, milady? Chiar și micuțului lustragiu?

– Serios?

Melisande își reținu un zâmbet, gândindu-se că toate astea trădau natura simțitoare a lordului Vale. În fond, nu o surprindea deloc. Se frecă într-un punct dureros de la subsuoară, unde o împunsese corsetul, apoi își puse cămașa de noapte și se așeză la măsuța de toaletă, unde își dădu jos ciorapii.

– Bucătăreasa spune că lordul Vale este un stăpân foarte bun și amabil. Plătește salariile regulat și nu țipă deloc la servitoare, cum fac alți domni.

Suchlike netezi corsetul, după care îl așeză cu grijă într-un dulap mare și sculptat din colțul camerei.

Camerele vicontesei din conacul Renshaw fuseseră închise de când murise tatăl lordului Vale, și mama sa se mutase la reședința din Londra. Cu toate acestea, era mai mult decât evident că doamna Moore, administratoarea, era o femeie foarte competentă. Camerele fuseseră curățate minuțios, tâmplăria din lemn de culoarea mierii fusese proaspăt ceruită și strălucea, draperiile bleumarin cu auriu fuseseră periate și aerisite și chiar și covoarele fuseseră scoase afară și bătute de praf.

Dormitorul nu era o încăpere foarte mare, însă arăta destul de frumos. Pereții erau văruiți într-o nuanță liniștitoare de alb-crem, iar covoarele erau bleumarin, cu niște modele minunate aurii și rubinii. Șemineul era și el micuț, dar minunat – din plăci de gresie albastru cobalt și cu o poliță din lemn alb. În fața lui erau așezate două fotolii cu picioare aurite și între ele se afla o măsuță cu blatul din marmură. Într-o parte a camerei era o ușă care ducea

spre camerele vicontelui – dar Melisande nu zăbovi prea mult cu privirea asupra ei. Iar pe peretele opus o altă ușă mai mică, care ducea spre garderobă. Dincolo de ea se afla salonul ei privat. Din când în când, se mai auzea câte un scârțâit din garderobă, dar îl ignora cu stoicism. Una peste alta, camerele erau foarte confortabile și frumoase.

– Așadar, i-ai cunoscut pe ceilalți servitori? o întrebă Melisande, ca să-și distragă atenția de la ușa care unea camera ei de cea a lordului Vale, la care îi venea să se uite ca o nătăfleață îndrăgostită.

– Da, milady, răspunse Suchlike, după care veni și începu să-i desfacă părul. Majordomul, domnul Oaks, este foarte sever, dar pare un om bun. Doamna Moore spune că îi respectă sincer judecata. La parter sunt șase servitoare, iar la etaj cinci și nici nu știu cât de mulți lachei.

– Eu am numărat șapte, murmură Melisande. În după-amiaza aceea i se prezentase tot personalul casei, dar știa că va mai dura până să rețină numele și îndatoririle fiecăruia în parte. Așadar, s-au purtat toți frumos cu tine?

– O, da, doamnă, răspunse Suchlike, după care rămase tăcută o clipă, în timp ce scotea numeroasele ace de păr care îi țineau coafura. Deși...

Melisande se uită atunci la camerista ei micuță în oglinda măsuței de toaletă. Suchlike era încruntată.

– Da...?

– O, nimic, milady, zise ea. Dar adăugă imediat: Doar domnul ăla, Pynch. Eu stăteam acolo politicoasă în timp ce domnul Oaks făcea prezentările și acel domn Pynch se uita de sus la mine... și mai are și un nas foarte mare. Nu cred că asta-i ceva cu care să se mândrească atât de mult! Și-apoi îmi spune pe o voce răgușită: „Nu ești cam tânără pentru o cameristă?" Și aș vrea să știu și eu... de ce ar fi asta treaba lui?

Melisande clipi uimită. Nu o mai văzuse niciodată pe Suchlike simțindu-se jignită de ceva sau de cineva.

– Dar cine este acest domn Pynch?

– Este valetul lordului, zise Suchlike. Luă apoi peria și o trecu prin părul lui Melisande cu mișcări ferme. Un țărănoi mare cât

un munte, care nu are deloc păr. Bucătăreasa a spus că a luptat împreună cu lordul Vale în războiul din Colonii.

– Atunci înseamnă că lucrează de mulți ani pentru lordul Vale.

Suchlike îi împletea părul cu mișcări rapide și sigure.

– Oricum ar fi, eu cred că e prea plin de el. N-am întâlnit niciodată un om mai puțin amabil, mai arogant sau mai *nesuferit*.

Ușa dintre dormitorul lui Melisande și cel al vicontelui se deschise brusc și lordul Vale își făcu apariția. Purta un halat stacojiu peste pantaloni și cămașă.

– A! Se pare că am venit prea devreme. O să mă întorc mai târziu, da?

– Nu e nevoie, milord, zise Melisande, încercând să vorbească fără să-i tremure vocea. Îi era greu să nu se holbeze la el. Avea cămașa descheiată la guler, iar bucățica aceea de piele dezgolită avea un efect devastator asupra ei. Asta e tot, Suchlike.

Camerista făcu o reverență scurtă, brusc foarte tăcută în prezența noului ei stăpân. Se grăbi spre ușă și ieși.

Lordul Vale se uită după ea mirat.

– Sper că nu am speriat-o pe micuța ta cameristă.

– Nu, deloc, e doar emoționată să fie într-o casă nouă.

Melisande îl urmări în oglindă cum pășea prin camera ei, ca o bestie exotică. Ea era *soția* lui. Abia se abținu să nu râdă în hohote la acest gând.

El se îndreptă agale spre șemineu și se uită la un ceas mic de porțelan, așezat pe poliță.

– Chiar nu am vrut să te deranjez în timp ce îți făceai toaleta de seară. Nu mă pricep deloc la a estima timpul. Dacă preferi, pot să mă întorc peste o jumătate de oră.

– Nu, sunt complet pregătită, zise ea, după care inspiră adânc, se ridică și se întoarse spre el.

Se uită la ea, plimbându-și privirea peste cămașa ei de noapte tivită cu dantelă. Era destul de voluminoasă, dar aproape transparentă, așa că simțea cum i se strânge stomacul sub atingerea ochilor lui.

După aceea, lordul Vale clipi și își mută privirea.

– Poate ai dori niște vin?

O încercă atunci un mic fior de dezamăgire, pe care însă nu-l lăsă să se vadă. Așa că doar încuviință din cap.

– Da, mi-ar plăcea.

– Excelent. Se duse la masa de lângă șemineu, pe care se afla o carafă și turnă în două pahare.

Melisanda se apropie de șemineu. El îi întinse un pahar.

– Poftim!

– Mulțumesc. Melisande luă paharul și sorbi. Oare avea și el emoții? Jasper se uita în foc, așa că ea se lăsă într-unul din fotoliile aurite și-i făcu semn spre celălalt. Te rog, n-ai vrea să iei loc, milord?

– O, ba da. Se așeză și goli jumătate din conținutul paharului său. După aceea se aplecă în față brusc și lăsă paharul să-i atârne din degete, între picioare. Uite ce este... m-am gândit toată ziua cum să spun asta în mod cuviincios și tot nu mi-am dat seama cum să fac, așa că o s-o spun direct. Ne-am căsătorit destul de repede și eu am fost plecat cea mai mare parte a logodnei noastre... E vina mea și îmi pare rău! Dar din cauza asta, nu am prea avut timp să ne cunoaștem așa cum se cuvine, așa că mă gândeam că... ăăăăă...

– Da?

– Că poate ai vrea să mai așteptăm. În cele din urmă ridică ochii și o privi cu ceva ce aducea foarte mult a milă. Este decizia ta... așa că te las pe tine să te hotărăști.

Și apoi, ca o lumină orbitoare îngrozitoare, îi trecu prin minte că poate el nu o considera suficient de atrăgătoare, încât să-și dorească să se culce cu ea. Și, la urma urmei, de ce ar fi considerat-o atrăgătoare? Era înaltă, destul de slabă și nu avea o siluetă prea voluptuoasă. Flirtase cu ea, într-adevăr... dar, pe de altă parte, el flirta cu *toate* femeile pe care le întâlnea – indiferent de rang. Nu însemna nimic. Se uită la el tăcută. Oare ce trebuia să facă? Dar ce *ar fi putut* să facă? Se căsătoriseră abia în dimineața aceea și nu era nimic care să poată schimba asta.

Ea nu voia să schimbe asta.

Dar în timp ce ea era chinuită de această constatare îngrozitoare, el continuase să vorbească:

– ... așa că putem să mai așteptăm puțin... o lună sau chiar două... sau oricât timp îți dorești pentru că...

– Nu.

El se opri brusc.

– Poftim?

Dacă ar mai fi așteptat, erau șanse mari ca această căsătorie să nu se mai consume niciodată. Și ăsta era ultimul lucru pe și-l dorea ea, dar și ultimul lucru pe care *spusese* că și-l dorea *el.* Nu putea permite să se întâmple una ca asta.

Așa că lăsă paharul pe măsuța din fața focului și zise:

– Nu vreau să mai așteptăm.

– ... înțeleg...

Se ridică și se duse în fața lui. El se uită în sus la ea cu ochii săi albaștri și strălucitori. Își goli apoi paharul, îl lăsă jos și se ridică și el, obligând-o să se uite în sus ca să-i poată vedea chipul.

– Ești sigură?

Dar ea doar ridică din sprâncene. Nu avea de gând să îl implore. Apoi încuviință și el din cap, strânse din buze, o luă de mână și o conduse spre pat. Melisande deja tremura, de la simpla atingere a mâinii lui. Dar în clipa aceea nu se obosi să-și ascundă reacția. El dădu la o parte cuvertura și îi făcu semn să se urce în pat. Ea se întinse, încă purtând cămașa de noapte, și îl privi scoțând din buzunarul de la halat o cutiuță mică, pe care o așeză pe noptieră. Apoi își scoase halatul și pantofii.

Patul se înclină sub greutatea lui când se urcă lângă ea. Trupul lui era mare și cald și se întinse ca să-i atingă mâneca. Doar atât. Pentru că simțea că avea să-i explodeze inima dacă ar fi atins orice altă parte din el. Se aplecă spre ea și-și atinse buzele de ale ei. Melisande închise ochii, lăsându-se copleșită de extaz. O, Doamne, Dumnezeule! *În sfârșit!* În clipa aceea gusta dintr-un cherry dulce, după ce trăise toată viața într-un deșert uscat și singuratic. Gura lui se mișca blând, dar ferm pe a ei, iar buzele lui aveau gustul înțepător al vinului. Își așeză apoi mâna mare și caldă pe sânul ei, prin materialul cămășii de noapte și asta o făcu să se înfioare.

Ea întredeschise buzele ca o invitație tăcută, dar el își retrase capul. Se uită în jos, agitându-se între corpurile lor.

– Jasper, șopti ea.

– Șșșt, zise el și o sărută pe frunte. În curând o să se termine.

Se întinse după cutiuța de pe noptieră și o deschise. Înăuntru se afla un fel de alifie. Își băgă degetul în ea, după care mâna lui dispăru din nou între trupurile lor.

Melisande se încruntă. Să se termine repede nu era tocmai ceea ce sperase ea.

– Eu...

Dar el îi ridicase deja cămașa de noapte, dezgolind-o până la talie și atingerea mâinii lui pe șoldul ei îi distrase complet atenția. Poate dacă înceta să mai gândească atât de mult și doar se lăsa în voia senzațiilor...

– Dă-mi voie, murmură el.

Îi depărtă picioarele și se așeză între ele, iar ea își dădu seama că își descheiase deja prohabul. Îl putea simți fierbinte și tare... și lipit de coapsa ei. Orice potențial sunet se stinse în gâtul ei și simți un fior de excitație.

– S-ar putea să pară un pic ciudat și s-ar putea să te doară, dar n-o să dureze mult, zise el în grabă. În plus, nu o să te doară decât prima dată. Poți să închizi ochii dacă vrei.

„Poftim?"

Și apoi o pătrunse.

În loc să închidă pleoapele, ea făcu ochii mari, uitându-se în sus la el. Își dorea să simtă absolut tot ce i se întâmpla. El ținea ochii închiși și avea fruntea încruntată, de parcă l-ar fi durut ceva. Melisande își încolăci brațele în jurul lui, simțindu-i umerii lați și încordarea din ei.

– Aaa... Este... Se împinse în ea. Stai nemișcată o clipă!

Se ridică pe brațe și, spre dezamăgirea ei, îi îndepărtă mâinile din jurul trupului lui. Și apoi o pătrunse tare. O dată. De două ori. De trei ori. Greu și fierbinte. Scrâșni din dinți și scoase un sunet gutural, după care căzu deasupra ei.

Într-adevăr, se terminase repede.

Ea își schimbă poziția ca să-l poată strânge în brațe și măcar să poată sta un pic îmbrățișați după aceea, dar el se rostogoli într-o parte și se dădu jos de pe ea.

– Îmi pare rău! Nu am vrut să te strivesc.

Se întoarse apoi cu spatele și probabil își aranjă la loc hainele. Melisande își trase cămașa de noapte peste coapse. În sufletul ei,

se lupta cu un sentiment de amărăciune. Patul se zgâlțâi când se dădu jos din el. Căscă și se aplecă să-și ia halatul și papucii, după care o pupă pe obraz.

– Sper că n-a fost chiar îngrozitor, nu? Ochii lui albaștri păreau îngrijorați. Culcă-te și o să anunț eu lacheii să-ți aducă apă pentru o baie fierbinte dimineață. Asta o să te ajute.

– Sunt...

– Și să mai bei niște vin, dacă te doare. Își trecu apoi mâna prin păr și aproape își strâmbă coada. Noapte bună, atunci.

Și după aceea plecă.

Melisande rămase o clipă holbându-se la ușa închisă. Era complet stupefiată. Se auzi din nou un râcâit în ușa garderobei ei. Închise ochii și încercă să ignore sunetul. Își băgă mâna sub cămașa de noapte. Era udă acolo jos de la sămânța lui și de la fluidele propriului corp. Își trecu degetul între falduri, concentrându-se... gândindu-se cum fusese să-l simtă în ea și cât de albaștri erau ochii lui. Atinse apoi acea bucățică de carne de mai sus de crăpătura ei. Era umflată și pulsa din cauza unei nevoi nesatisfăcute. Se mângâie ușor, încercând să se relaxeze... încercând să-și amintească...

Dar se auzi din nou râcâitul.

Pufni și deschise ochii, uitându-se la baldachinul din mătase. Și acesta era albastru și avea o gaură într-un colț.

– La naiba!

Se auzi din nou râcâitul, de data asta acompaniat de un scâncet mic.

– O, ai și tu puțină răbdare!

Se dădu jos din pat, enervată și simți sămânța lui scurgându-i-se pe coapsă. Pe măsuța de toaletă era un urcior cu apă și turnă un pic în lavoar. Umezi apoi o cârpă și se spălă. După aceea se duse la ușa garderobei și o deschise.

Mouse strănută indignat și intră valvârtej. Sări pe pat și se răsuci de trei ori, înainte de a se instala pe o pernă, cu spatele la ea. Ura să stea închis în garderobă.

Melisande se băgă înapoi în pat, la fel de morocănoasă precum terierul ei. Rămase acolo o clipă, uitându-se la baldachinul de mătase și întrebându-se unde dăduse greș în acel exercițiu pripit. Oftă și își spuse că va desluși misterul a doua zi dimineață. Stinse

lumânarea de lângă pat și închise ochii. Și în timp ce adormea, avu un ultim gând coerent.

Slavă Domnului că nu fusese virgină!

Actul scurt din seara aceea nu fusese cel mai strălucit moment al lui ca amant, reflectă Jasper câteva minute mai târziu. Stătea într-un fotoliu mare din dormitorul său, în fața șemineului. Nu îi arătase lui Melisande ce însemna plăcerea adevărată. Știa că totul se întâmplase prea repede și prea în grabă. Dar se temuse că, dacă ar fi lungit lucrurile mai mult de atât, s-ar fi lăsat acaparat de propria plăcere și ar fi folosit-o mai dur decât ar fi dorit. Știa foarte bine că experiența aceea nu fusese prea plăcută pentru ea. Pe de altă parte, se gândea că nici nu o rănise prea tare. Și, la urma urmei, aceasta fusese intenția lui principală: să nu-și sperie mireasa fecioară din prima noapte.

Mai bine zis, prima *ei* noapte. Se uită spre patul lui – era imens, întunecat și destul de copleșitor. Era mai bine că se dusese în camera ei, în loc să încerce să o aducă pe ea acolo. Patul lui ar fi speriat și cea mai neînfricată femeie care voia să fie inițiată în plăcerile cărnii. În plus, după aceea ar fi trebuit să găsească o cale să o dea afară din dormitorul lui. Bău și ultima înghițitură de coniac din pahar. Cu siguranță, acela ar fi fost un moment foarte ciudat și penibil.

Una peste alta, actul de consumare a căsătoriei fusese așa cum era de așteptat. Dar avea suficient timp mai târziu să-i arate cât de plăcută putea fi relația fizică dintre un bărbat și o femeie. Desigur, asta presupunând că își dorea și ea să zăbovească mai mult în patul conjugal. Multe doamne aristocrate nu erau foarte interesate să facă dragoste cu soții lor.

Gândul îl făcu să se încrunte. Până atunci nu i se păruse niciodată că ar fi fost ceva în neregulă cu căsătoriile de genul acesta. Căsătorii în care părțile interesate produceau un moștenitor sau doi, după care fiecare o lua pe drumul său... atât din punct de vedere social, cât și sexual. Ba chiar era ceva foarte des întâlnit în cercurile sale sociale. Și era exact genul de mariaj la care se așteptase și el. Cu toate acestea, în momentul acela, gândul

la o căsnicie în care cei doi soți erau politicoși unul cu altul și atât i se părea... ceva rece. Și chiar destul de neplăcut.

Jasper clătină din cap. Poate căsătoria avea un efect morbid asupra creierului său. Cu siguranță asta ar fi explicat gândurile ciudate care-i treceau prin cap. Se ridică și lăsă paharul pe masă, lângă carafă. Camerele lui erau de cel puțin două ori mai mari decât cele ale proaspetei sale soții. Dar asta nu făcea decât să creeze o problemă și mai mare cu iluminarea pe timpul nopții. Cotloanele din jurul garderobei și din jurul patului erau pline de umbre.

Se dezbrăcă și se spălă cu apa rece din lavoarul din dormitorul lui. Ar fi putut pune să i se aducă altă apă, caldă și proaspătă... Însă nu-i plăcea să intre cineva în camera lui după lăsarea nopții. Chiar și prezența lui Pynch îl neliniștea. Stinse toate lumânările, mai puțin una. O luă apoi și se îndreptă spre garderobă. Acolo se afla un pat mic, de valet. Dar Pynch avea altă cameră, iar patul acela nu era folosit niciodată. Însă lângă pat, în colțul de lângă perete, se afla o saltea îngustă de paie.

Jasper așeză lumânarea pe podeaua de lângă saltea și verifică că era totul acolo. La fel ca în fiecare noapte, de altfel. Avea o raniță cu haine de schimb, apă într-o canistră metalică și niște pâine. Pynch reîmprospăta apa și pâinea la fiecare câteva zile, chiar dacă Jasper nu discutase niciodată cu valetul său despre raniță aceea. Lângă ea se afla un cuțit mic, o sabie și niște cremene. Îngenunche și-și înfășură o singură pătură în jurul umerilor goi, după care se așeză pe patul de paie, cu spatele lipit de perete. Privi o clipă umbrele pâlpâitoare aruncate pe tavan de lumânare, după care închise ochii.

Capitolul 4

La scurt timp după aceea, Jack întâlni un alt bătrân îmbrăcat în haine zdrențăroase, care stătea la marginea drumului.

– Ai să-mi dai ceva de mâncare? îi strigă al doilea cerșetor cu o voce nemulțumită.

Jack lăsă jos ranița și scoase o bucată de brânză. Bătrânul i-o smulse din mână și o hali pe toată. După aceea Jack scoase o pâine. Bătrânul o mâncă repede și apoi întinse mâna, cerându-i mai mult. Jack clătină din cap și băgă mâna până la fundul raniței, unde găsi un măr.

Bătrânul devoră și mărul și zise:

– Numai gunoaie ai să-mi oferi?

Și în cele din urmă răbdarea lui Jack se termină.

– Pentru numele lui Dumnezeu, omule! Mi-ai mâncat și ultimul dumicat și nici măcar un „mulțumesc" n-am auzit de la tine. O să plec acum și să te ia naiba că m-ai făcut să-mi bat capul!

din *Jack Zâmbărețul*

Conacul Renshaw era cel mai grandios loc pe care îl văzuse vreodată Sally Suchlike. Așa că îl privea cu venerație! Absolut nemaipomenit! Podelele din marmură roz și neagră, mobilierul sculptat atât de delicat, încât picioarele i se păreau la fel de subțiri ca niște scobitori. Mătăsuri ingenios brodate, brocarturi și catifele peste tot, metri peste metri, mult mai multe decât era nevoie pentru a acoperi un scaun sau o fereastră. Totul era splendid. O, și conacul domnului Fleming era frumos, dar acesta... Ei bine, acesta semăna cu palatul Maiestății Sale. Era absolut minunat!

Și era o diferență ca de la cer la pământ între locul acesta și zona Seven Dials, unde se născuse și trăise ea. Asta dacă se putea numi a *trăi* când munceai din zori până la apus, culegând balegă de cal și excremente de câine sau de alt animal, ca să le vinzi pentru un colț de pâine și niște carne plină de zgârciuri – și asta dacă aveai noroc. Rămăsese acolo până la vârsta de doisprezece ani. Și apoi tatăl ei îi spusese că avea de gând să o mărite cu prietenul său Pinky – un bărbat mare și împuțit, căruia îi lipseau toți dinții din față. Știa că, dacă s-ar fi măritat cu el, ar fi avut parte de o viață mizerabilă și într-un final ar fi murit – mult prea tânără – în aceeași mahala în care se născuse.

Așa că Sally fugise de acasă chiar în noaptea aceea ca să-și caute norocul ca ajutor la bucătărie. Era harnică și ageră la minte, așa că atunci când bucătăreasa plecase la o casă mai bună – mai exact la conacul domnului Fleming – o luase cu ea. Iar Sally muncise – ba chiar muncise din greu – și avusese mereu grijă să nu rămână niciodată singură cu nici un lacheu și cu nici un ajutor de măcelar. Pentru că ultimul lucru de care avea nevoie era să rămână cu burta la gură. Și tot timpul, fusese atentă la ce se întâmplase în jurul ei și își ținuse urechile ciulite. Ascultase cum vorbeau cei din familia Fleming, iar noaptea, întinsă în patul ei îngust lângă Alice, slujnica de la parter – care de altfel sforăia ca un moșneag –, șoptise cuvintele, imitând inflexiunile vocale iar și iar, și iar, până când vorbirea ei ajunsese aproape la fel de corectă și de bună ca a domnișoarei Fleming.

Iar când se ivise momentul potrivit – mai exact când lacheul Bob dăduse buzna în bucătărie cu răsuflarea tăiată, ca să le dea vestea că domnișoara Fleming, cu chipul ei simplu și trist, reușise cumva să pună mâna pe un viconte –, Sally fusese pregătită. Lăsase deoparte pânza pe care o cosea și se furișase în liniște din bucătărie, după care se dusese la domnișoara Fleming cu rugămintea ei.

Și iat-o aici! Era camerista unei vicontese! Nu mai trebuia decât să învețe toate coridoarele secrete, etajele și ușile, și totul va fi perfect. Sally își îndreptă cu atenție șorțul, apoi deschise o ușă de pe holul servitorilor. Dacă făcuse corect calculele, trebuia să dea spre coridorul pe care se aflau ușile de la camerele stăpânilor săi. Se uită repede în stânga și-n dreapta. Era un coridor mare, cu pereți cu lambriuri din lemn și cu un covor lung, roșu cu negru. Din păcate semăna destul de mult cu toate celelalte coridoare din casă. Cel puțin până când întoarse capul și văzu o mică statuetă scandaloasă din marmură neagră, care înfățișa un domn de demult atacând o doamnă goală. Mai observase și altă dată personajele – dar, la drept vorbind, erau destul de greu de ratat. Așa că știa foarte bine că se aflau în afara ușii de la dormitorul vicontelui. Încuviință din cap scurt, închise ușa coridorului secret și se opri o clipă pentru a examina statueta.

Ambele siluete erau dezbrăcate, iar doamna aceea nu părea deloc îngrijorată. Ba mai mult de atât, avea brațul petrecut în jurul gâtului bărbatului. Sally înclină ușor din cap. Bărbatul părea să aibă coapse păroase ca de capră și în vârful capului, două cornițe mici. De fapt, acum, că se uita mai de aproape, i se părea că omul semăna destul de mult cu valetul vicontelui, domnul Pynch – asta dacă domnul Pynch ar fi avut păr, cornițe și șolduri păroase. Gândul acela o făcu să-și coboare privirea mai jos pe statuetă și să se întrebe dacă și domnul Pynch era la fel mare în...

Un bărbat își drese glasul îl spatele ei.

Sally țipă și se răsuci imediat. Domnul Pynch se înălța deasupra ei, parcă invocat de gândurile sale. Ținea o sprânceană ridicată întrebător, iar capul lui chel aproape că strălucea în lumina de pe coridor.

Simți că se îmbujorează. Așa că-și puse ambele mâini în șolduri.

– Ei poftim! Încercai să mă sperii de moarte? Nu știi că poți omorî pe cineva așa? Am cunoscut cândva o doamnă care a murit așa... un flăcău s-a strecurat în spatele ei și a strigat „Bau!" Puteam să zac moartă pe covor. Și ia zi-mi, ce i-ai fi spus stăpânului, dacă reușeai să mă omori după nunta lui? Sigur ai fi dat de mare belea.

Domnul Pynch își drese din nou glasul, și asta sună ca și când cineva ar fi aruncat bolovani într-o găleată subțire de metal.

– Poate dacă nu ai fi fost atât de absorbită de studierea acelei statuete, domnișoară Suchlike...

Sally pufni tare – era un gest destul de neelegant, dar i se păru potrivit în acel moment.

– Mă acuzi cumva că mă holbez la statuie, domnule Pynch?

Valetul își ridică ambele sprâncene.

– Eu doar...

– Dacă chiar vrei să știi, verificam să nu fie praf pe statuetă.

– Praf...

– Praf, zise răspicat Sally și smuci din cap într-o încuviințare scurtă. Milady nu suportă praful.

– Înțeleg, zise domnul Pynch pe un ton arogant. O să țin minte asta.

– Sper, răspunse Sally.

Trase apoi de șort ca să-l îndrepte, după care se uită spre ușa stăpânei ei. Era deja ora opt dimineața – adică destul de târziu pentru ea. Dar la urma urmei, era ziua de după noaptea nunții ei...

Domnul Pynch încă se mai uita la ea.

– Îți sugerez să bați la ușă.

Sally își dădu ochii peste cap.

– Știu și eu foarte bine cum s-o trezesc pe stăpâna mea.

– Și atunci care e problema?

– Poate că nu e singură, zise Sally și simți imediat cum se înroșește ca racul. Știi tu... Dacă este și *el* înăuntru? Aș arăta ca o proastă dacă aș intra acolo, și ei nu sunt... nu sunt... nu sunt... Inspiră apoi adânc, încercând să-și adune gândurile... nu sunt *cum trebuie*. Mi-ar fi extrem de rușine.

– El nu e.

– Ce nu e?

– Înăuntru, zise domnul Pynch, extrem de sigur pe el și intră apoi în dormitorul stăpânului său.

Sally se încruntă după el. Ce om nesuferit! Își mai aranjă o dată șorțul și ciocăni la ușa stăpânei.

Melisande stătea la biroul ei, traducând ultima povestire, când auzi o bătaie în ușă. Mouse, care până atunci stătuse cuminte la picioarele sale, sări și mârâi spre ușă.

– Intră, strigă ea și nu fu deloc surprinsă să o vadă pe Sally băgând capul pe ușă.

Melisande se uită la ceasul de porțelan de pe polița șemineului. Era puțin trecut de opt, dar ea era trează de mai bine de două ore. Arareori dormea după ce răsărea soarele. Suchlike îi știa foarte bine programul și de obicei venea mult mai devreme de atât să o ajute să se îmbrace. Probabil camerista ei fusese precaută din cauza noului ei statut de femeie căsătorită. Simți imediat un fior de groază. În curând, toată casa avea să știe că nu dormise cu soțul ei în noaptea nunții lor. Dar, ei bine, nu era nimic de făcut. Așa că va trebui să treacă și ea peste asta.

– Bună dimineața, milady.

Suchlike se uită prudentă la Mouse și se îndreptă spre ea, ocolind câinele.

– Bună dimineața. Vino aici, Mouse, spuse apoi Melisande și pocni din degete.

Mouse o mai adulmecă o dată scurt și suspicios pe cameristă, după care fugi și se cuibări sub birou, la picioarele ei.

Trăsese deja draperiile ca să lumineze biroul, dar în clipa aceea Suchlike se ducea să le deschidă și pe celelalte.

– Este o zi minunată! Soarele strălucește, nu este nici un nor pe cer și aproape că nu bate vântul deloc. Ce rochie ați dori să purtați astăzi, milady?

– M-am gândit la cea gri, murmură Melisande absentă.

Se încruntă apoi, când dădu peste un cuvânt german din povestea la care lucra. Cartea aceea veche de povești îi aparținuse dragii ei prietene, Emeline – fusese o amintire din copilăria ei și, aparent, o primise de la doica ei prusacă. Înainte să plece în America împreună cu noul ei soț, domnul Hartley, Emeline îi dăduse cartea aceea, ca să traducă povestirile. Iar când acceptase, știuse foarte bine că asta însemna mult mai mult pentru ele decât o simplă traducere. Faptul că îi dăruise cartea aceea foarte dragă fusese felul lui Emeline de a-i promite că prietenia lor va rezista, în ciuda distanței fizice. Iar Melisande fusese foarte impresionată și recunoscătoare pentru gestul acela.

Sperase să traducă poveștile, apoi să pună să fie rescrise și legate într-o carte, pe care să i-o poată oferi lui Emeline la următoarea ei vizită în Anglia. Dar, din păcate, Melisande întâmpinase o problemă neașteptată. Cartea era compusă din patru povestiri care aveau legătură între ele, fiecare fiind povestea unui soldat care se întorcea de la război. Și tradusese cu destul de mare ușurință primele trei, dar a patra... Ei bine, a patra se dovedea o mare provocare.

– La cea gri, milady? repetă Suchlike neîncrezătoare.

– Da, cea gri, zise Melisande.

Problema era dialectul în care era scrisă. Și faptul că încerca să traducă limba literară. Învățase germană de la mama ei, dar în cea mai mare parte o vorbise, nu o citise. Iar diferențele dintre limba vorbită și cea scrisă erau cheia rezolvării problemei. Melisande

își trecu degetul peste foaia fragilă. Faptul că lucra la traducere îi aducea aminte de Emeline. Și-ar fi dorit ca prietena ei să fi participat la nunta sa. Și și-ar fi dorit și mai mult să fi fost acolo în clipa aceea. Ar fi fost o mare alinare pentru ea să poată discuta cu Emeline despre căsătoria ei și despre enigma care erau domnii în general. Oare de ce soțul ei...

– *Care* rochie gri?

– Poftim? întrebă Melisande și ridică privirea în cele din urmă ca să se uite la camerista ei.

Fata avea o expresie exasperată pe chip.

– Care rochie gri? repetă Suchlike și deschise larg ușile dulapului.

Adevărul era că garderoba ei era compusă dintr-o colecție întreagă de rochii gri, destul de anoste.

– Cea gri-albăstruie.

Suchlike scoase rochia indicată, mormăind ceva în șoaptă. Melisande alese să nu zică nimic. În schimb se ridică și umplu lavoarul cu apă călduță, ca să se spele pe față și pe gât. După ce se împrospătă, stătu răbdătoare, în timp ce Suchlike o îmbrăca.

O jumătate de oră mai târziu, Melisande o lăsă pe fată să plece și își croi drum spre coridorul de la parter, placat cu marmură de un roz foarte pal, cu accente de auriu și negru. Și odată ajunsă acolo, șovăi o clipă. Cu siguranță micul dejun se servea într-unul dintre saloanele de la parter. Dar avea extrem de multe uși din care să aleagă și, cu o zi înainte, când îi fusese prezentat personalul casei, uitase să întrebe și asta, în toată agitația momentului.

Cineva își drese glasul în apropiere. Melisande se întoarse și-l văzu pe Oaks, majordomul, în spatele ei. Era un om mic de statură, cu umeri rotunzi și niște mâini care păreau prea mari pentru încheieturile lui. Purta pe cap o perucă extravagantă, pudrată cu alb.

– Vă pot fi de folos, milady?

– Da, mulțumesc, zise Melisande. Ai putea să-l rogi pe unul dintre lachei să-mi scoată câinele la o plimbare în grădină? Și condu-mă, te rog, în salonul unde se servește micul dejun.

– Da, milady.

Oaks pocni din degete și un lacheu înalt și slab sări în față, precum un slujitor în fața unui preot. Majordomul îi făcu semn din cap spre Mouse și flutură scurt din mână.

Lacheul se aplecă spre câine, dar încremeni în clipa în care Mouse își arătă colții și mârâi.

– Oh, Sir Mouse!

Melisande se aplecă, îl luă în brațe și așeză câinele, care încă mai mârâia în brațele lacheului.

Lacheul își arcui capul pe spate, ca să pună cât mai multă distanță între fața și brațele lui.

Melisande se întinse atunci ușor și-l bătu pe nas pe Mouse, folosind vârful unui singur deget.

– Încetează!

Mouse se opri imediat din mârâit, dar tot se mai uita suspicios la omul care-l ținea. Lacheul se îndreptă apoi spre spatele casei, ținându-l pe Mouse în brațele întinse mult în fața sa.

– Salonul de mic dejun este pe aici, zise Oaks.

O conduse printr-un salon de zi elegant și până într-o cameră cu vedere spre grădina conacului. Melisande se uită pe fereastră și îl văzu pe Mouse marcând fiecare arbore ornamental, care străjuia aleea principală, în timp ce lacheul mergea în spatele lui.

– Aceasta este camera pe care o folosește vicontele pentru micul dejun, când are oaspeți, zise Oaks. Dar, desigur, dacă doriți să faceți alte aranjamente, nu trebuie decât să-mi spuneți.

– Nu. Este foarte bine aici. Mulțumesc, Oaks.

Zâmbi și se așeză pe scaunul pe care i-l trăsese omul la masa din lemn lungă și lustruită.

– Bucătăreasa face o omletă excelentă, zise Oaks. Dar dacă doriți hering sau...

– Omletă e foarte bine. Mi-ar plăcea de asemenea o chiflă dulce, sau două, și o ciocolată caldă.

Omul făcu o plecăciune și zise:

– Am să trimit de îndată o servitoare să vă aducă micul dejun.

Melisande își drese glasul:

– Nu încă, te rog. O să-l aștept și pe soțul meu.

Oaks clipi uimit.

– Vicontele se trezește mai târziu de obicei...

– Nu contează, am să-l aștept.

– Da, milady, zise Oaks, după care părăsi încăperea.

Melisande îl privi pe Mouse terminându-și treburile afară și apoi îndreptându-se spre casă, țopăind. Peste alte câteva minute, apăru la ușa camerei, împreună cu lacheul. Imediat ce o văzu, Mouse își ridică urechile ca doi năsturei și alergă spre ea ca să-i lingă mâna. După aceea se cuibări sub scaunul ei, scâncind.

– Mulțumesc, zise Melisande și-i zâmbi lacheului, care încă mai avea chipul plin de coșuri și părea destul de tânăr, dincolo de peruca albă pe care o purta. Cum te numești?

– Sprat, milady, răspunse omul și se înroși imediat, emoționat că îl băgase în seamă.

„Doamne, Dumnezeule!", se gândi ea, sperând în sinea ei că părinții lui nu-l botezaseră Jack[1]. Melisande încuviință din cap.

– Sprat, de acum înainte, tu o să te ocupi de Sir Mouse. Are nevoie să facă o plimbare în grădină dimineața, imediat după prânz și apoi din nou seara, înainte de culcare. Poți să ai grijă de el pentru mine?

– Desigur, milady, zise băiatul, după care smuci din cap aprobator și făcu o plecăciune agitată. Vă mulțumesc, milady.

Melisande își reținu un zâmbet. Sprat nu părea foarte convins dacă trebuia să fie recunoscător sau nu. Mouse mârâi încet sub scaunul ei.

– Mulțumesc. Asta este tot.

Sprat ieși din cameră și Melisande rămase din nou singură. Reuși să stea locului un minut întreg, înainte ca nervii ei să nu mai suporte lipsa aceea de activitate. După care se ridică și se duse la fereastră. Cum să dea ochii cu soțul ei? Cu seninătate conjugală, desigur. Dar exista oare vreo modalitate prin care să-i transmită blând – și *discret* – că noaptea trecută fusese o dezamăgire pentru ea? Melisande tresări. Probabil era mai bine să nu încerce să facă asta în timp ce luau micul dejun. Sensibilitatea domnilor în privința asta era absolut notorie și majoritatea nu erau

[1] Jack Sprat este un personaj hazliu din poveștile englezești și din cântecele de adormit copiii. Un om slab, care nu se îngrașă, indiferent cât ar mânca, mereu vesel și care face tot felul de năzbâtii. (n.tr.)

tocmai rezonabili la prima oră a dimineții. Dar omul era cunoscut ca un mare crai, pentru numele lui Dumnezeu! Dacă nu cumva toate doamnele care fuseseră obiectul dorinței lui mințeau, atunci, fără îndoială, era capabil să se descurce *mult mai bine* ca noaptea trecută.

De undeva se auzi un ceas bătând ora nouă. Mouse se ridică în picioare și căscă până când i se răsuci limba mică și rozalie. Melisande era destul de dezamăgită, așa că renunță să mai aștepte și ieși pe coridor. Acolo stătea Sprat, uitându-se în gol la tavan. Cu toate astea, tânărul își mută imediat privirea când o văzu.

– Adu-mi, te rog, micul dejun, zise Melisande, după care se întoarse în salon. Oare Jasper plecase deja de acasă sau dormea mereu până se făcea atât de târziu?

După un mic dejun singuratic în compania lui Mouse, Melisande își întoarse atenția spre alte chestiuni. Trimise să fie chemată bucătăreasa și găsi un salon de zi, decorat elegant în galben și alb, în care voia să plănuiască mesele pentru săptămâna aceea.

Bucătăreasa era o femeie mică și uscățivă, cu o față îngustă și încruntată de îngrijorare, care își purta părul negru înspicat într-un coc strâns în creștet. Se așeză nesigură pe marginea scaunului și încuviință din cap repede de mai multe ori în timp ce o asculta pe Melisande vorbind. Femeia nu zâmbea deloc – și se părea că nu știa cum să facă asta. Dar linia strânsă a buzelor i se mai relaxă pe măsură ce Melisande îi lăudă omleta și ciocolata caldă. De fapt, Melisande tocmai începea să simtă că stabilea un fel de legătură cu femeia, când se auzi o larmă asurzitoare, care le întrerupse discuția. Amândouă femeile se uitară în sus. Melisande își dădu seama că se auzea un lătrat ascuțit în mijlocul vocilor masculine ridicate.

„O, Doamne!" Îi zâmbi politicoasă bucătăresei și zise:

– Scuză-mă, te rog!

Se ridică și se îndreptă fără grabă spre salonul unde se servea micul dejun. Acolo se pomeni în mijlocul unei scene dramatice de pantomimă. Sprat se holba cu gura căscată. Frumoasa perucă albă a lui Oaks era strâmbă și omul vorbea repede, dar cu o voce care nu se auzea. Și între timp, soțul ei, cu care se căsătorise doar în urmă cu o zi, dădea din mâini și țipa, de parcă ar fi imitat

o moară de vânt furioasă. Obiectul mâniei lordului Vale stătea ferm la doar câțiva centimetri de vârfurile picioarelor lui, lătrând și mârâind.

– De unde a apărut javra asta? ceru să știe Jasper. Cine l-a lăsat să intre? Un om chiar nu poate să-și mănânce micul dejun în liniște, fără să fie nevoit să-și apere șunca de paraziți?

– Mouse, zise Melisande încet, dar suficient de tare cât să o audă terierul.

Câinele mai scoase un ultim *ham* triumfător, după care țopăi spre stăpâna lui, unde se așeză pe pantofii ei, dând din coadă.

– Cunoști javra asta? întrebă lordul Vale, cu o privire sălbatică în ochi. De unde a apărut?

Oaks își aranja peruca, murmurând ceva în șoaptă, în timp ce Sprat stătea într-un picior.

Melisande miji ochii. „Serios?!" Și asta după ce o făcuse să aștepte o oră?

– Mouse este câinele meu.

Lordul Vale clipi uimit și ea nu se putu abține să nu observe că, deși era incredibil de confuz, ochii lui încă erau incredibil de frumoși. „S-a culcat cu mine azi-noapte...", se gândi ea și simți o căldură undeva în pântec. „Trupul lui s-a unit cu al meu. Este în sfârșit soțul meu!"

– Dar ăsta mi-a mâncat bucata de șuncă!

Melisande se uită în jos la Mouse, care dădea adorabil din coadă, cu gura curbată, parcă într-un rânjet fericit.

– El.

Lordul Vale își trecu o mână prin păr și aproape că își desfăcu coada.

– Poftim?

– *El*, repetă Melisande foarte clar, după care zâmbi. Sir Mouse este un câine domn. Și îi place extrem de mult șunca, așa că nu ar trebui să-l tentezi cu ea.

Pocni apoi din degete și părăsi salonul cu Mouse pe urmele ei.

– Un câine domn? repetă Jasper, holbându-se la ușa din pragul căreia tocmai plecase noua lui soție. Păruse incredibil de elegantă pentru o femeie urmată de un câine îngrozitor. Câine domn?

Voi ați auzit vreodată de un câine domn? îi întrebă atunci pe ceilalți doi bărbați rămași în încăpere.

Lacheul – un băiat înalt și slab, care avea un nume parcă desprins din cântecele pentru copii, dar pe care Jasper nu și-l putea aminti în clipa aceea – se scărpină sub perucă și zise:

– Milady pare să țină foarte mult la câinele acesta.

Oaks, care reușise până la urmă să-și pună ținuta în ordine, îi aruncă o privire destul de suspicioasă stăpânului său.

– Vicontesa ne-a oferit instrucțiuni stricte cu privire la animalul dumneaei de companie, încă dinainte de micul dejun, acum o oră.

Și abia atunci realiză Jasper că probabil se comportase ca un idiot. Tresări. Adevărul era că nu avusese niciodată mintea prea limpede la prima oră a dimineții. Dar chiar și lui i se părea că depășise orice limită, să țipe așa, ca un apucat, la noua lui soție, la doar o zi după căsătorie.

– Am să-i spun bucătăresei să vă pregătească un alt mic dejun, milord, zise atunci Oaks.

– Nu, spuse Jasper, oftând. Nu-mi mai e foame. Se mai uită la ușă un minut, apoi decise că în momentul acela nu avea încă energia de a-i cere scuze soției sale. Poate că unii l-ar fi putut considera laș, dar el descoperise că, atunci când venea vorba de femei, discreția era cea mai bună formă de exprimare a curajului. Pune să-mi fie adus calul!

– Da, milord.

Oaks făcu o plecăciune și dispăru din cameră. Era uimitor cât de repede se mișca omul.

Tânărul lacheu rămăsese în cameră. Părea că voia să spună ceva.

Jasper oftă, gândindu-se că nici măcar nu apucase să-și bea ceaiul, înainte ca acel câine să-i fi ruinat complet micul dejun.

– Da?

– Să-i transmit doamnei că plecați? întrebă tânărul, și Jasper se simți imediat ca un mitocan.

Până și lacheul știa mai bine decât el cum să se comporte cu o soție.

– Da, te rog, zise el, după care părăsi încăperea, evitând privirea lacheului.

O jumătate de oră mai târziu, Jasper călărea deja pe străzile aglomerate din Londra, îndreptându-se spre un conac de pe Lincoln Inns Fields. Ieșise deja soarele și aparent oamenii erau foarte hotărâți să se bucure de vremea bună, chiar și la acea oră matinală. Vânzătorii ambulanți își amplasaseră cărucioarele în colțuri strategice, strigându-și mărfurile. Doamne elegante se plimbau la braț și trăsurile zăngăneau pe lângă el ca niște corăbii cu pânzele ridicate.

Cu șase luni în urmă, când el și Sam Hartley vorbiseră cu supraviețuitorii masacrului de la Spinner's Falls, nu reușiseră să-i contacteze pe toți soldații rămași. Mulți dintre ei dispăruseră fără urmă. Alții erau oameni bătrâni, schilozi, nevoiți să cerșească și să fure. Trăiau la limită, iar posibilitatea să se prăbușească și să dispară definitiv era foarte reală. Sau poate că pericolul era mai degrabă cufundarea în uitare – și nu atât în moarte, cât în renunțarea de a mai trăi. În orice caz, mulți dintre ei fuseseră imposibil de găsit.

Și apoi mai erau și supraviețuitori, precum Sir Alistair Munroe. Acesta nu fusese soldat, ci un botanist atașat Regimentului 28, însărcinat cu descoperirea și înregistrarea florei și faunei pentru Maiestatea Sa. Dar, desigur, când regimentul fusese atacat la Spinner's Falls, indienii ostili nu făcuseră nici o diferență între soldați și civili. Munroe făcuse parte din grupul capturat odată cu Jasper și suferise aceeași soartă precum cei care fuseseră răscumpărați și salvați în cele din urmă. Jasper se cutremură la acel gând și își struni iapa, ca să lase să treacă niște lectici. Nu toți cei care fuseseră capturați și mărșăluiseră sub amenințarea armei prin pădurile întunecate și infestate de țânțari ale Americii se întorseseră acasă vii. Iar cei care supraviețuiseră, nu mai erau aceiași oameni ca înainte. Uneori Jasper se gândea că lăsase o bucățică din sufletul său în pădurile acelea întunecoase...

Dar alungă acel gând și o conduse pe Belle în marea și eleganta piață Lincoln Inns Fields. Conacul spre care se îndrepta era o clădire mare, din cărămidă roșie, cu ușa și ramele de la ferestre albe. Descălecă și îi dădu hățurile unui băiat care aștepta, după care

urcă treptele și ciocăni. Câteva minute mai târziu, majordomul îl conduse în birou.

– Lord Vale! exclamă Matthew Horn și se ridică din spatele mesei sale de lucru, întinzându-i mâna. Dar abia te-ai însurat. Nu mă așteptam să te văd atât de curând.

Jasper îi strânse mâna. Horn purta o perucă albă și avea tenul deschis la culoare, caracteristic persoanelor roșcate. Avea mereu pete roșii în obraji, fie de la vânt sau de la brici și, fără îndoială, la cincizeci de ani avea să fie rumen la față. Maxilarul și pomeții săi erau mari și ascuțiți, parcă pentru a echilibra tenul acela frumos. Prin comparație însă, ochii îi erau de un albastru pal și calzi, cu riduri fine de expresie pe la colțuri. Una peste alta, prietenul său arăta de parcă nici nu împlinise încă treizeci de ani.

– Sunt un ticălos că am părăsit-o așa de devreme pe soția mea, zise Jasper, dându-i drumul la mână și făcând un pas în spate. Dar mă tem că am o problemă foarte presantă.

– Ia loc, te rog!

Jasper dădu la o parte poala redingotei sale și se așeză pe fotoliul de vizavi de biroul lui Horn.

– Ce mai face mama ta?

Horn ridică privirea spre tavan, ca și cum ar fi putut vedea în dormitorul de la etaj al mamei sale.

– Mă tem că este imobilizată la pat, dar încă este vioaie. Încerc cât de des pot să iau ceaiul cu ea după-amiaza și mă întreabă mereu de ultimele bârfe.

Jasper zâmbi.

– La spectacolul de la reședința lui Lady Eddings ai menționat ceva despre Spinner's Falls, zise Horn.

– Da. Îți amintești de Sam Hartley? Caporalul Hartley? A fost un colonist atașat regimentului nostru și însărcinat să ne conducă până la Fort Edward...

– Da?

– A venit la Londra în septembrie.

– Când eu făceam turul Italiei. Horn se lăsă pe spate în scaun și trase de sfoara unui clopoțel. Îmi pare rău că nu l-am prins.

Jasper încuviință din cap.

– A venit să mă vadă. Mi-a arătat o scrisoare care a ajuns în mâinile lui.

– Ce fel de scrisoare?

– Una care detalia marșul Regimentului 28 de la Québec la Fort Edward... Inclusiv traseul pe care trebuia să-l urmăm și momentul exact când trebuia să ajungem la Spinner's Falls.

– Poftim?

Horn mijì ochii și dintr-odată Jasper înțelese că omul din fața lui nu mai era un băiat. Ba chiar trecuse de mult de perioada copilăriei.

Jasper se aplecă în față.

– Am fost trădați, și poziția noastră a fost dezvăluită francezilor și aliaților lor indieni. Regimentul a căzut în capcană și a fost măcelărit la Spinner's Falls.

Ușa biroului lui Horn se deschise și în încăpere își făcu apariția majordomul, un bărbat înalt și slab.

– Domnule?

Horn clipi uimit.

– Aaa... da. Roag-o pe bucătăreasă să ne trimită niște ceai!

Majordomul făcu o plecăciune și se retrase.

Horn așteptă ca ușa să se închidă și abia atunci vorbi:

– Dar cine ar fi făcut una ca asta? Singurii care știau ce traseu aveam erau cercetașii și ofițerii. Bătu apoi cu degetele în birou. Ești sigur că-i adevărat? Ai văzut cu ochii tăi scrisoarea asta pe care o avea Hartley? Poate a făcut o greșeală.

Dar Jasper deja clătina din cap.

– Am văzut scrisoarea. Nu e nici o greșeală. Am fost trădați. Eu și Hartley am crezut că a fost Dick Thornton.

– Dar ai zis că ai vorbit cu el înainte să fie spânzurat.

– Da.

– Și?

Jasper inspiră adânc.

– Thornton mi-a jurat că nu a fost el trădătorul. A insinuat că a fost unul dintre oamenii capturați de indieni.

Horn rămase holbându-se la el o clipă, după care făcu ochii mari. Clătină brusc din cap și izbucni în râs.

– De ce ai crede ce spune un criminal ca Thornton?

Jasper își privi mâinile, pe care le ținea strânse între genunchi. Își pusese și el aceeași întrebare de multe ori.

– Thornton știa că o să moară. Nu avea nici un motiv să mă mintă.

– Cu excepția faptului că era nebun.

Jasper încuviință din cap, după care spuse:

– Dar chiar și așa... Thornton a fost prizonier în lanțuri pe timpul marșului. Se afla la capătul coloanei de marș. Cred că e posibil să fi văzut sau să fi auzit lucruri pe care noi, restul, nu le-am prins pentru că eram prea ocupați să conducem regimentul.

– Păi, și ce se întâmplă dacă accepți că acuzațiile făcute de Thornton sunt adevărate?

Jasper stătea nemișcat și îl privea. Dar nu zicea nimic.

Horn întinse mâinile, într-un acces de furie.

– Ce e? Crezi că *eu* am fost trădătorul? Crezi că am cerut *eu* să fiu torturat până când am răgușit de cât am urlat? Știi foarte bine de ce coșmaruri am suferit. Știi că...

– Taci, zise Jasper. Oprește-te! Sigur că nu cred că tu...

– Atunci cine? întrebă Horn, cu ochii înflăcărați, printre lacrimi. Cine dintre noi ar fi trădat întreg regimentul? Nate Growe? I-au tăiat o jumătate din degete! Munroe? Lui i-au scos numai ochiul... Asta pare destul de puțin, comparativ cu răsplata...

– Matthew...

– Atunci cine? St. Aubyn? O, stai, el e mort! Poate că a calculat greșit treaba și s-a pomeni ars pe rug pentru deranj. Sau...

– Taci odată, lua-te-ar naiba! exclamă Jasper în șoaptă, dar suficient de înverșunat cât să oprească tirada îngrozitoare a lui Horn. Știu. Știu toate astea, la naiba!

Horn închise ochii și zise încet:

– Atunci știi că nu ar fi făcut-o nici unul dintre noi.

– Dar cineva a făcut-o. Cineva a întins o capcană și a condus patru sute de oameni la abator.

Horn se strâmbă.

– La naiba!

Intră o slujnică, aducând ceaiul. Cei doi bărbați rămaseră tăcuți, cât timp fata așeză tava pe colțul biroului. Apoi plecă și ușa se închise încet în urma ei.

Jasper se uită la vechiul său prieten, la fostul său camarad de arme.

Horn împingea un teanc de hârtii spre marginea biroului.

– Ce vrei să fac?

– Vreau să mă ajuți să aflu cine ne-a trădat! zise Jasper. Și apoi să mă ajuți să-l omor.

Trecuse de mult ora cinei când lordul Vale se întoarse în sfârșit acasă. Melisande știu asta când se uită la ceasul îngrozitor de urât, de pe polița șemineului din salonul de zi din față. Nimfe rozalii grase dansau pe cadranul ceasului, într-o manieră care se voia, fără îndoială, erotică. Melisande pufni. Cât de puține știau bărbații care proiectaseră acel ceas despre erotism! Mouse se ridicase de la picioarele ei, când auzise pașii lordului Vale și acum se îndrepta spre ușă, ca să adulmece pe sub ea.

Trase cu grijă un fir de mătase prin gherghefful ei, lăsând în urmă un nod franțuzesc perfect. Era foarte mulțumită de cât de sigure îi erau degetele. Poate că, dacă va petrece mai mult timp cu lordul Vale, va reuși să depășească sensibilitatea aceea îngrozitoare care punea stăpânire pe ea ori de câte ori se afla în preajma lui. Numai Dumnezeu știa că furia care i se acumulase în interior în orele în care-l așteptase o ajuta în acea privință. O, încă îi mai simțea prezența și încă mai tânjea după compania lui, dar toate aceste sentimente erau umbrite de exasperare. Nu-l mai văzuse de la micul dejun și nu-i dăduse de veste că nu va ajunge acasă la cină. Poate că aveau o căsătorie de conveniență... dar asta nu însemna că politețea și manierele trebuiau lăsate la o parte.

Îl auzi pe soțul ei pe hol, vorbind cu majordomul și cu lacheul. Și se întrebă – pentru a nu știu câta oară în seara aceea – dacă nu cumva uitase complet că avea o soție. Oaks părea un om destul de competent. Poate că îi va fi amintit el de existența ei.

Ceasul urât de pe șemineu bătu încet sfertul de oră. Melisande se încruntă și mai făcu un nod. Salonașul galben cu alb din spatele casei era mult mai drăguț. Singurul motiv pentru care-l alesese pe acesta era că se afla mai aproape de holul principal. Jasper trebuia să treacă pe lângă el, ca să ajungă în camerele lui.

Ușa salonului se deschise, speriindu-l pe Mouse. Cățelul se dădu în spate, apoi se duse iar în față, lătrând la gleznele lordului Vale – ca și cum și-ar fi dat seama că prima oară se retrăsese fricos. Lordul Vale se uită în jos la Mouse. Melisande avu impresia clară că soțului ei i-ar fi plăcut mult să-i tragă un șut.

– Sir Mouse! strigă ea, pentru a evita orice tragedie.

Mouse mai lătră o dată scurt, după care țopăi în direcția sa și sări pe canapea, lângă ea.

Lordul Vale închise ușa și păși prin cameră, făcând o plecăciune elegantă în fața ei.

– Bună seara, milady. Îmi cer iertare că am lipsit de la cină.

„Hmm!"

Melisande înclină ușor din cap, după care îi făcu semn spre scaunul din fața ei.

– Sunt sigură că treburile care te-au reținut au fost de importanță majoră, milord.

Lordul Vale se așeză și se rezemă de spătar, punându-și glezna peste genunchiul opus.

– Presante, însă n-aș ști să spun dacă sunt importante sau nu. Cu siguranță, la momentul respectiv așa mi s-au părut, zise el și-și trecu degetul peste poala redingotei.

Melisande lăsă jos ghergheful. Părea destul de abătut în seara aceea. Ca și când îl părăsise obișnuita bucurie de a trăi. Îi trecuse furia și se întrebă oare ce anume îl făcuse să fie atât de serios.

Lordul Vale se întoarse și se încruntă la ea și la Mouse.

– Canapeaua aceea este tapițată cu satin.

Mouse își așeză capul în poala ei și Melisande îl mângâie ușor pe botic.

– Da. Știu.

Lordul Vale dădu să spună ceva, dar se răzgândi. Privirea lui rătăci prin cameră și Melisande aproape putea simți nevoia lui de a se ridica și de a se plimba de colo-colo. În schimb, bătu din degetele lui lungi pe brațele fotoliului. În clipa aceea dispăruse orice urmă de veselie din ochii lui și părea obosit... aproape îmbătrânit.

Detesta să-l vadă abătut. O făcea să o doară inima.

– Ai dori niște coniac? Sau ceva de la bucătărie? Sunt sigură că bucătăreasa mai are niște plăcintă cu rinichi rămasă de la cină.

El clătină din cap.

Îl privi o clipă, uluită. Îl iubea de mulți ani. Și totuși... nu-l cunoștea deloc. Nu știa cum să-l *ajute* atunci când era obosit și amărât. Se uită în jos încruntată și tăie capătul firului de ață. Alese apoi din coșul ei o bucată de mătase de culoarea zmeurei coapte.

Lordul Vale încetă să mai bată din degete.

– Modelul tău seamănă cu un leu.

– Asta pentru că *este* un leu, murmură ea și făcu prima împunsătură în limba lunguiață a leului.

– I-auzi ce ciudat!

Ea îl privi pe sub gene.

Un strop de amuzament își făcu loc pe chipul său, animându-l.

– Nu că nu ar fi o broderie frumoasă. Este... ăăă... Este foarte frumoasă.

– Mulțumesc.

Începu din nou să bată din degete.

Melisande trasă conturul limbii leului și începu apoi să o umple. I se părea destul de plăcut să stea împreună – chiar dacă nici unul din ei nu prea știa ce să facă sau ce să zică. Oftă încet. Cu timpul poate vor fi mai înțelepți.

– Aproape era să uit. Ți-am luat ceva cât am fost plecat, zise el și căută în buzunarul redingotei.

Melisande lăsă deoparte ghergheful și acceptă o cutiuță mică.

– Consideră asta o scuză pentru faptul că am țipat la tine azi-dimineață, zise lordul Vale. M-am comportat ca un mitocan și am fost un soț îngrozitor.

Un colț al gurii ei se ridică într-un zâmbet mic.

– Nu ai fost chiar atât de rău.

Dar el clătină imediat din cap.

– Nu e normal să țipi ca un nebun la soția ta și îți promit că nu se va mai repeta. Sau, cel puțin, nu după ce apuc să-mi beau ceaiul de dimineață.

Deschise cutiuța și găsi înăuntru o pereche de cercei lunguieți cu granat.

– Sunt foarte frumoși!

– Îți plac?

– Da, mulțumesc.

El încuviință din cap și se ridică în picioare.

– Excelent. Atunci îți urez noapte bună.

Melisande simți atingerea buzelor lui pe părul ei și apoi era deja la ușă. Atinse clanța, dar se întoarse pe jumătate către ea.

– Ai fi bine să-ți spun că nu este nevoie să mă aștepți în noaptea asta.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

El se strâmbă.

– Vreau să spun că... nu voi veni în camera ta. Cred că ar fi un pic cam devreme după noaptea nunții, nu crezi? M-am gândit să-ți spun, ca nu cumva să-ți faci griji. Somn ușor, inima mea!

Melisande înclină ușor din cap și își mușcă buza ca să-și înăbușe lacrimile. Dar el ieșise deja pe ușă.

Clipi repede, după care se uită din nou la cutiuța în care se aflau cerceii. Erau într-adevăr foarte frumoși. Dar ea nu purta niciodată, pentru că nu avea găuri în urechi. Atinse ușor unul din cercei și se întrebă dacă *el* se uitase vreodată – dar cu adevărat – la ea.

Închise ușor cutiuța și o așeză în coșul ei de brodat. Apoi își adună lucrurile și părăsi încăperea, cu Mouse pe urmele ei.

Capitolul 5

Al doilea cerșetor se ridică atunci și îi căzură toate zdrențele, dezvăluind o creatură îngrozitoare – pe jumătate fiară, pe jumătate om – cu întreg trupul acoperit de solzi negri și putrezi.

– Să mă ia naiba pe mine, zici? urlă demonul, pentru că era evident că asta era. Ba să te ia naiba pe tine, în locul meu!

Jack începu dintr-odată să se micșoreze, iar brațele și picioarele i se scurtară, până când ajunse să fie de înălțimea unui copil. În același timp, nasul i se lungi și i se încovoie, aproape până când i se atinse de bărbie – care se alungise și ea și se curbase în sus.

Demonul izbucni într-un hohot de râs malefic și apoi dispăru într-un nor de fum sulfuros.

Așa că Jack rămase singur în mijlocul drumului, cu mânecile uniformei de soldat atârnându-i prin praf...

din *Jack Zâmbărețul*

– Ah! Absolut minunat! zise Jasper despre cină, trei zile mai târziu. Carne de vită cu sos și budincă Yorkshire... întruchiparea unei cine englezești!

Probabil nu ar fi putut părea mai idiot nici dacă s-ar fi străduit.

Sorbi din paharul de vin și se uită peste marginea lui, încercând să-și dea seama dacă noua lui soție ar fi fost de acord că era un idiot. Dar, ca de obicei, femeia aceea afurisită purta o mască politicoasă.

– Bucătăreasa chiar face o budincă Yorkshire excelentă, murmură ea.

Abia dacă se văzuseră în ultimele câteva zile și era prima cină pe care o luau împreună. Cu toate astea, ea nu îl certase, nici nu se arătase deranjată. De fapt, nu arătase absolut nici un fel de emoție. Jasper lăsă jos paharul cu vin și încercă să identifice sursa nemulțumirii lui. Cu siguranță asta își dorise... nu-i așa? Să aibă o nevastă liniștită și îndatoritoare, care să nu facă scene sau să provoace scandal... nu? Doar se gândise la toate de la bun început! Plănuise să o vadă din când în când, să o escorteze la baluri elegante și apoi – după ce va fi rămas însărcinată – să își ia o amantă discretă. Și mai avea puțin până să atingă acel obiectiv.

Și totuși, realitatea era ciudat de nesatisfăcătoare.

– Am observat că am fost invitați la balul mascat anual al lui Lady Graham, zise el, tăind o bucată de friptură de vită. Mi se pare un eveniment destul de plictisitor... mai ales din cauza faptului că trebuie să purtăm măști, desigur. Pe mine, unul, mă deranjează mereu masca... mă face să-mi fie cald și-mi vine să strănut întruna de la ea. Dar m-am gândit că poate ție ți-ar plăcea să participi?

Melisande tresări insesizabil și ridică paharul de vin.

– Mulțumesc mult, dar nu prea cred.

– Aha. Jasper își îndreptă atunci atenția înapoi spre friptura sa. Simțea totuși o mică dezamăgire. Dacă problema este că nu ai o mască, să știi că pot pune să ți se facă una... și ar fi gata cât ai clipi... Poate una aurie cu pene și cu pietre prețioase mici în jurul ochilor?

Ea zâmbi când auzi asta.

– Atunci probabil aș arăta ca o cioară deghizată în păuniță... Îți mulțumesc încă o dată, dar nu.

– Desigur.

– Cu toate acestea, sper să participi tu, zise ea. Nu aș vrea să-ți stric plăcerea.

Jasper se pomeni atunci gândindu-se la orele blestemate și nesfârșite ale nopții și la cum va încerca să le umple în compania unor străini beți.

– Foarte drăguț din partea ta. Mă tem că nu pot rezista niciodată tentației de a merge la un bal mascat. Cred că, de fapt, chiar îmi place să privesc domni și doamne, altfel foarte respectabili, fâțâindu-se de colo-colo, purtând dominouri și măști. Știu că poate părea un lucru copilăresc, dar chiar îmi place.

Ea nu comentă în nici un fel afirmația lui, ci doar sorbi din paharul de vin, privindu-l lung. Între sprâncenele ei apăruse o linie fină de încruntare. Jasper își spuse că poate îi dezvăluise prea multe.

– Arăți minunat în seara asta, zise apoi, încercând să schimbe subiectul. Chiar te mângâie lumina lumânărilor.

– Sunt dezamăgită, spuse ea și clătină din cap cu tristețe. Stau la masă cu unul dintre cei mai renumiți crai din Londra... și îmi spune că arăt bine în lumina lumânărilor.

Lui Jasper îi zvâcniră buzele.

– Mii de scuze, doamnă! Aș putea atunci să-ți complimentez ochii?

Melisande făcu ochii mari și zise:

– Sunt ca două oceane infinite, care-mi reflectă sufletul?

Surprins, Jasper izbucni imediat în râs.

– Ești un critic foarte aspru, milady! Să-ți vorbesc atunci despre zâmbetul tău minunat?

– Poți... dar asta s-ar putea să-mi provoace un căscat.

– Atunci îți pot lăuda cu prisosință silueta...

Melisande ridică batjocoritor dintr-o sprânceană.

– Sau și mai bine... am să-ți preaslăvesc sufletul minunat.

– Dar nu-mi cunoști sufletul, așa că nu ai de unde să știi dacă e minunat sau nu, zise ea. Nu mă cunoști deloc.

– Mi-ai mai spus asta.

Jasper se lăsă pe spate în scaun și o studie cu atenție. Ea se feri de privirea sa, de parcă ar fi regretat provocarea pe care o lansase. Ceea ce nu făcu altceva decât să-i stârnească și mai mult interesul.

– Dar nici nu ai dorit să îmi oferi prea multe informații despre cine ești cu adevărat.

Ea ridică din umeri. Își ținea o mână pe abdomen, în timp ce cu cealaltă învârtea piciorul paharului de vin.

– Sau poate că n-ar trebuit să mai aștept nici o invitație și să mă aventurez pur și simplu să explorez mintea soției mele... O să încep cu ceva simplu, zise el, cu blândețe. Ce îți place să mănânci?

Ea încuviință din cap spre friptura de vită care se răcea și spre budinca Yorkshire de pe farfuria ei.

– Asta e bună.

– Nu vrei să-mi ușurezi deloc situația, nu-i așa? Jasper înclină ușor capul și se gândi că majoritatea femeilor pe care le cunoștea el adorau să vorbească despre ele... ba chiar era subiectul lor preferat de discuție. Oare cum se făcea că lucrul acesta nu era valabil și în privința soției lui? Mă referam la ce-ți place cel mai mult și mai mult să mănânci?

– Friptura de pui este foarte bună. Putem mânca mâine-seară, dacă ești de acord.

Jasper își așeză brațele pe masă și se aplecă ușor spre ea.

– Melisande... care e mâncarea ta preferată din toată lumea?

Și, în cele din urmă, ea ridică privirea și se uită la el.

– Nu cred că există o mâncare anume care să-mi placă cel mai mult pe lume.

Iar asta aproape că-l înfurie dincolo de orice rațiune.

– Costițele afumate? Biscuiții cu unt? Strugurii copți? Checul cu semințe? *Syllabub*-ul[1]?

– *Syllabub*-ul?

– Trebuie să fie ceva ce-ți place... ba nu, ceva ce *ai dori* să mănânci. Ceva la care poftești în mijlocul nopții... ceva la care visezi în timp ce-ți bei ceaiul la amiază, în loc să o asculți pe bătrâna care stă lângă tine și povestește despre pisici.

– Dacă ipoteza asta a ta e adevărată, atunci înseamnă că și tu ar trebui să ai o mâncare preferată...

Jasper zâmbi, când auzi acel atac plăpând inițiat de proaspăta lui soție.

– Plăcinta de porumbel, costițele afumate, tartele cu zmeură, perele foarte coapte, o friptură de vită bună, piept de rață la grătar și orice fel de brânză.

Ea își atinse atunci marginea paharului de buze, dar nu sorbi.

– Mi-ai înșirat mai multe feluri de mâncare care îți plac, în loc să-mi spui care este *preferata* ta.

– Măcar eu am o listă întreagă...

– Sau poate că, în realitate, mintea ta nu se poate decide la una singură, zise ea și un colț al gurii sale se arcui ușor, luând forma unui zâmbet.

Și atunci observă Jasper pentru prima dată că, deși nu avea o gură cărnoasă, buzele ei erau curbate elegant și erau de-a dreptul minunate.

– Sau poate că nici una nu se ridică deasupra celorlalte, pentru că ți se par toate prea obișnuite, continuă ea.

Jasper se îndreptă de spate în scaun și înclină ușor capul.

– Vrei să insinuezi că sunt frivol, doamnă?

Zâmbetul ei se mări și mai mult și răspunse:

– Dacă te simți cu musca pe căciulă...

Izbucni indignat în râs.

– Sunt insultat la propria mea masă... și chiar de propria soție! Dar nu-i nimic, îți ofer ocazia să-ți retragi afirmația.

---

[1] *Syllabub*-ul este un desert tipic englezesc, asemănător cu o budincă, făcut din lapte proaspăt (frișcă sau smântână), amestecat cu vin, cidru sau altă băutură alcoolică acrișoară. De obicei se servește îndulcit și asezonat.

– Și totuși, eu nu pot face asta cu conștiința împăcată, răspunse ea imediat.

Zâmbetul acela arogant încă se mai juca pe buzele ei și asta îl făcu să-și dorească să se întindă peste masă și să-l atingă cu degetul său mare, ca să-i poată simți amuzamentul și fizic.

– Păi, tu cum ai numi un om care are atât de multe mâncăruri preferate, încât nu poate alege una? Care câștigă și apoi pierde două logodnice în mai puțin de un an?

– O! Ce lovitură sub centură! protestă el, râzând.

– Și pe care nu l-am văzut niciodată purtând de două ori aceeași haină?

– Aa...

– Și care este tovarășul tuturor oamenilor pe care-i întâlnește, dar nu are cel mai bun prieten?

Zâmbetul ei dispăruse, iar el se oprise din râs. Cândva avusese cel mai bun prieten. Reynaud St. Aubyn. Dar Reynaud murise în urma evenimentelor blestemate de la Spinner's Falls. Așa că acum își petrecea nopțile printre străini. Avea dreptate. Soția lui afurisită chiar avea a naibii de mare dreptate! Era amicul multor oameni și sufletul-pereche al nici unuia.

Jasper înghiți apăsat și zise încet:

– Ia spune-mi, doamnă, de ce să ai mai multe lucruri care-ți plac este mai rău decât să-ți fie frică să alegi unul dintre toate?

Ea lăsă pe masă paharul de vin.

– Nu-mi mai face plăcere conversația aceasta.

Se instală tăcerea între ei timp de câteva clipe.

În cele din urmă, Jasper oftă și se ridică de la masă.

– Scuză-mă, te rog!

Melisande încuviință din cap, apoi el părăsi încăperea, simțindu-se ca și când, într-un fel, și-ar fi recunoscut înfrângerea. Dar nu era o înfrângere, ci doar o scurtă retragere, ca să aibă timp să-și adune forțele. Și nu era nimic rușinos în asta. Foarte mulți generali de seamă considerau o retragere onorabilă mult mai bună decât o înfrângere rușinoasă.

*

În noaptea aceea fusese periculos de aproape de a-i dezvălui lui Jasper prea multe despre ea. Prea multe despre sentimentele ei adevărate față de el.

Melisande își lipi palma de burtă, în timp ce Suchlike îi pieptăna părul. I se părea minunat să existe cineva, mai ales Jasper, care să fie interesat să-i descopere cele mai ascunse taine ale sufletului. În seara aceea, toată atenția lui fusese concentrată asupra ei. Și dacă nu era atentă, ar fi putut deveni dependentă de acest gen de atenție totală. Se mai lăsase o dată pradă emoțiilor cu fostul ei logodnic, Timothy, iar asta aproape că o distrusese. Dragostea ei pentru el fusese profundă și de neclintit. Și să poată iubi așa nu era deloc o binecuvântare. Ci mai degrabă un blestem. Să aibă capacitatea de a simți – sau mai bine zis de a *îndura* – niște sentimente de o asemenea intensitate era un soi de boală. Durase ani ca să poată trece peste pierderea lui Timothy. Și ținea aproape de inima sa amintirea acelei suferințe, ca un fel de avertisment despre ce se putea întâmpla, dacă acele emoții câștigau din nou controlul asupra ei. Pentru că era o constrângere severă de care depindea însăși sănătatea ei mintală. Gândul o făcu să se înfioare, însă o lovi altă durere.

O durea burta jos, de parcă ar fi avut un nod acolo. Melisande înghiți apăsat și se prinse cu mâinile de marginea măsuței de toaletă. Îndura suferința aceasta lunară de peste cincisprezece ani și nu avea nici un rost să facă prea mult caz.

– Părul dumneavoastră este absolut minunat când este lăsat liber, milady, zise Suchlike din spatele ei. Este atât de lung și de frumos!

– Da, dar din păcate este frumos și castaniu, zise Melisande.

– Ei bine, da, admise Suchlike. Dar este o nuanță minunată de castaniu. Seamănă cu culoarea pe care o capătă lemnul de stejar, atunci când îmbătrânește. Este un fel de castaniu spre blond.

Melisande se uită sceptică la cameristă în oglindă.

– Nu e nevoie să mă flatezi.

Suchlike îi întâlni privirea în oglindă, sincer surprinsă.

– Dar nu încerc să vă flatez, milady. Este adevărat. Și chiar este! Adevărat, mă refer. Dacă îmi permiteți să vă spun, îmi place felul

în care vi se ondulează ușor părul în jurul feței. E mare păcat că nu-l puteți purta tot timpul desfăcut.

– O, da, cu siguranță asta ar fi o imagine minunată, zise Melisande, ironică. Aș arăta exact ca o driadă.

– Nu știu eu despre astfel de lucruri, milady, dar...

Melisande închise ochii, când simți un alt junghi de durere săgetându-i prin burtă.

– Vă doare ceva, milady?

– Nu, zise Melisande. Nu ai de ce să te sperii.

Cu toate astea, camerista nu părea foarte sigură. Fără îndoială știa care era problema, de vreme ce se ocupa de lenjeria ei. Dar lui Melisande nu-i plăcea să știe nimeni astfel de detalii intime despre ea – nici măcar o persoană atât de inofensivă ca Suchlike.

– Să vă aduc o cărămidă caldă, milady? o întrebă Suchlike precaută.

Melisande fu pe punctul de a țipa la ea, dar simți încă un junghi de durere, așa că doar încuviință din cap. Era foarte posibil ca o cărămidă caldă să îi mai aline durerea.

Suchlike părăsi încăperea în grabă și Melisande își croi drum spre pat. Se băgă în așternuturi. Simțea că tentaculele lungi ale durerii începuseră să se întindă până la șolduri și coapse. Mouse sări pe pat și își puse capul pe umărul ei.

– Oh, Sir Mouse, murmură ea. Îl mângâie ușor pe năsuc și el scoase imediat vârful limbii ca s-o lingă pe degete. Tu ești cel mai loial cavaler al meu.

Suchlike se întoarse cu o cărămidă fierbinte înfășurată într-o bucată de pânză.

– Poftiți, milady, zise ea și îndesă cărămida sub pătură. Sper să vă ajute asta.

– Mulțumesc, zise Melisande și-și lipi cărămida fierbinte de burtă. Un nou val de durere o copleși făcând-o să-și muște buza.

– Pot să vă mai aduc și altceva? Suchlike stătea nemișcată lângă patul ei, cu o expresie îngrijorată pe chip și frământându-și mâinile. Poate niște ceai cu miere? Sau încă o pătură?

– Nu, zise Melisande, și vocea i se mai înmuie puțin. Micuța cameristă era foarte drăguță. Mulțumesc. Asta este tot.

Suchlike făcu o reverență și plecă, închizând ușor ușa în urma ei.

Melisande închise ochii și încercă să ignore durerea. Îl simți pe Mouse în spatele ei, furișându-se sub pătură și lipindu-și trupul mic și cald de șoldurile ei. Câinele oftă scurt, după care se instală tăcerea în cameră. Se relaxă o clipă, dar simți un alt junghi dureros în burtă și își schimbă poziția, gemând încet.

Se auzi un ciocănit, după care ușa dintre cele două dormitoare se deschise. Lordul Vale intră în încăpere.

Melisande închise ochii o clipă, întrebându-se de ce alesese tocmai noaptea aceea pentru a-și relua îndatoririle conjugale. Păstrase distanța după noaptea nunții – probabil ca să o lase să se vindece – și iată-l acolo, chiar atunci, când nu era în stare să-i țină companie. Și cum i-ar fi putut spune oare asta, fără să intre în pământ de rușine?

– A, te-ai băgat deja în pat? începu el.

Dar îl întrerupse imediat Mouse, care ieși furtunos de sub pături și sări pe șoldul ei, lătrând furios.

Lordul Vale făcu un pas în spate, iar Mouse își pierdu echilibrul și căzu de pe șoldul ei. Melisande gemu încet când o lovi câinele.

– Te-a rănit? întrebă lordul Vale, îndreptându-se spre ea.

Reacția lui bruscă îl făcu pe Mouse să latre atât de tare, încât toate cele patru lăbuțe i se ridicară în același timp de pe pat.

– Taci, Mouse, gemu Melisande.

Lordul Vale se uita cu răceală la câine. Și apoi, cu o mișcare atât de rapidă, că Melisande nici nu avu timp să protesteze, îl apucă de ceafă, îl ridică și-l aruncă în garderobă. Închise ușa ferm și apoi se întoarse încruntat lângă pat.

– Ce s-a întâmplat?

Melisande înghiți apăsat. Era un pic șocată de felul în care îl îndepărtase pe Mouse.

– Nimic.

Dar răspunsul ei îl făcu să se încrunte și mai tare.

– Nu mă minți! Câinele tău te-a rănit cumva. Vreau să-mi spui imediat...

– Nu Mouse e de vină, zise ea și închise ochii, pentru că nu putea rosti cuvintele în timp ce se uita la el. Este... este acea perioadă a lunii.

Și atunci se făcu atât de liniște în cameră, încât pentru o clipă Melisande se întrebă dacă nu cumva își ținea respirația. Așa că deschise ochii și se uită la el.

Lordul Vale se holba la ea, de parcă se transformase dintr-odată într-un hering sărat.

– Perioada... aaa... Da, desigur.

Și apoi se uită prin cameră, căutând parcă inspirație pentru ce să spună mai departe.

Iar în clipa aceea Melisande își dori să fi putut dispărea pur și simplu.

– Și ai... ăăăă... zise lordul Vale, după care își drese glasul și continuă: Ai nevoie de ceva?

– Nu, mulțumesc, răspunse ea și-și trase pătura până sub nas.

– Bine. Păi, atunci...

– De fapt...

Rostiseră cuvintele acelea în același timp. El se opri din vorbit și se uită la ea, după care flutură din mâna lui mare și osoasă, făcându-i semn să vorbească ea prima.

Melisande își drese glasul:

– De fapt, voiam să te rog să-l lași pe Mouse înapoi în cameră.

– Da, desigur. Se duse la ușa garderobei și o întredeschise încet.

Mouse ieși în fugă, sări la loc pe pat, apoi începu să latre la lordul Vale, de parcă nu se întâmplase nimic. Soțul ei se încruntă și se apropie de pat, uitându-se la câine. Mouse ținea lăbuțele mici încordate și ancorate ferm în pat. Și mârâia.

Lordul Vale ridică dintr-o sprânceană spre Melisande și zise:

– Iartă-mă, te rog, dar ar fi mai bine să rezolvăm problema asta chiar acum.

Și apoi se mișcă din nou cu o viteză uimitoare. Doar că de data asta întinse mâna și-și strânse palma în jurul boticului câinelui. Probabil și Mouse se sperie la fel de tare ca ea, pentru că nu făcu altceva decât să scâncească.

Melisande dădu să protesteze instinctiv, dar Jasper îi aruncă o privire fermă, așa că se abținu. La urma urmei, era soțul ei, iar aceasta era casa lui.

Lordul Vale se aplecă și se uită în ochii câinelui, încă ținându-l strâns de botic.

– *Nu.*

Omul și câinele se priviră o clipă în tăcere, după care *omul* îl scutură un pic strașnic și-i dădu drumul. Mouse se așeză cuminte lângă Melisande, lingându-se pe bot.

Lordul Vale își mută din nou privirea spre ea.

– Noapte bună.

– Noapte bună, șopti ea.

Și apoi el plecă.

Mouse veni și-și lipi năsucul de obrazul ei, iar Melisande îl mângâie blând pe cap.

– Ei bine, știi și tu că meritai asta.

Mouse răsuflă zgomotos, după care atinse ușor cu lăbuța marginea păturii. Melisande o ridică imediat, ca să se poată strecura dedesubt și să-și reia locul în spatele ei.

Și apoi închise ochii. *Bărbații!* Cum era posibil ca Jasper să fi avut nenumărate amante în ultimii câțiva ani și totuși să nu aibă nici cea mai mică idee cum să se poarte cu soția lui? Și chiar dacă ea se izolase de societate, tot auzise bârfe de fiecare dată când își luase o amantă nouă sau se implicase în vreo legătură amoroasă. Și de fiecare dată se simțise de parcă cineva i-ar fi înfipt un cuțit în inimă. Și acum că era al ei – în sfârșit al ei și numai al ei –, se dovedea că era la fel de sensibil ca... un *taur.*

Melisande se întoarse și-și așeză perna, iar asta îl făcu pe Mouse să mârâie încet, din cauză că îl deranjase. O, asta cu siguranță trebuia să fie cea mai mare glumă a universului! Îl avea în sfârșit pe bărbatul visurilor ei... numai ca să afle că omul era de fier! Dar se gândi că nu putea fi un amant atât de groaznic, dacă avea reputația aceea notorie în rândul doamnelor din înalta societate. Unele dintre ele rămăseseră cu el luni în șir și majoritatea erau ființe sofisticate, care puteau avea orice amant doreau. Genul de femei care *cunoșteau* zeci de bărbați.

Acest gând o îngheță. Soțul ei era obișnuit cu femei experimentate. Așa că poate pur și simplu nu știa cum să se poarte cu o soție. Sau – se gândi la ceva și mai îngrozitor! – poate că intenționa să-și păstreze o amantă pasională și să-și folosească soția doar ca să-i nască prunci. Iar în cazul acesta, probabil nu considera necesar să-și irosească energia ca să se bucure și ea de plăcere în patul conjugal.

Melisande se încruntă în întuneric. Dacă lucrurile vor continua așa, atunci va avea parte de o căsnicie lipsită de dragoste *și* de sex. Și se putea lipsi într-adevăr de iubire – sau mai exact, *trebuia* să se lipsească de ea –, dacă voia să-și păstreze sănătatea mintală. Nu voia ca Jasper să afle sentimentele ei adevărate pentru el, la fel cum nu-și dorea nici să se arunce de pe acoperișul unei clădiri. Dar asta nu însemna că trebuia să se lipsească și de pasiune. Iar dacă își calcula bine fiecare mișcare, era posibil să reușească să-și seducă soțul suficient cât să aibă parte de o viață amoroasă mulțumitoare, fără ca el să descopere dragostea pe care ea i-o purta.

A doua zi după-amiază, în timp ce călăreau împreună prin Hyde Park, Jasper își dădu seama că se simțea vinovat ori de câte ori îl privea pe Matthew Horn. Se gândi apoi la patul lui subțire de paie și se întrebă dacă Matthew avea și el un astfel de simbol al rușinii. Toți păreau să aibă unul într-un fel sau altul – toți cei care supraviețuiseră. O bătu ușor pe gât pe Belle și îndepărtă acel gând. Demonii aceia erau rezervați întunericului nopții.

– În dimineața în care ne-am văzut am uitat să te felicit pentru căsătorie, zise Horn. Nu credeam că o să apuc ziua aceasta.

– Nici tu, nici mulți alții, răspunse Jasper.

Melisande încă nu se trezise când plecase el de acasă și se gândea că probabil soția lui avea să-și petreacă toată ziua în pat. Nu se prea pricepea la astfel de probleme femeiești. Cunoscuse desigur multe femei, dar acest subiect nu apăruse niciodată în discuție. Și se pare că treaba asta cu căsătoria era o chestiune mai dificilă decât părea.

– Ai legat-o la ochi pe biata femeie ca s-o aduci în fața altarului? îl întrebă Horn.

– Dacă chiar vrei să știi, a venit de bunăvoie, zise Jasper privindu-și prietenul. Ea și-a dorit o nuntă mică, altfel ai fi primit o invitație.

Horn rânji când auzi asta.

– E în regulă. Nunțile tind să fie niște evenimente plictisitoare pentru toți, cu excepția mirelui și a miresei. Nu te supăra că zic.

Jasper înclină ușor din cap.

– Nu mă supăr.

Își mânară apoi caii spre o trăsură care staționa. Înăuntru se afla un bărbat mic și pricăjit, care se scărpina sub perucă, în timp ce însoțitoarea lui bârfea cu două doamne care mergeau pe jos. El și Horn își scoaseră pălăriile, când trecură pe lângă ei. Domnul încuviință și el din cap, absent. Doamnele făcură reverențe, după care își apropiară la loc capetele, șușotind cu ardoare.

– Tu ai vreun pic de inspirație în sensul acesta? întrebă Jasper.

Horn întoarse capul și-l privi mirat.

Jasper îi făcu un semn din cap spre petele vibrante de culoare, care indicau prezența în parc a sexului frumos.

– Mă refer la căsătorie.

Horn rânji.

– Și uite așa începe.

– Ce anume?

– Fiecare bărbat proaspăt căsătorit încearcă să-și ademenească prietenii să-i calce pe urme și să cadă în această capcană.

Jasper ridică dintr-o sprânceană, în semn de mustrare.

Dar asta nu ajută la nimic. Horn clătină din cap ferm.

– Ce mai urmează? Să-mi faci cunoștință cu o creatură plăpândă, care se uită chiorâș, și să-mi spui ce bine o să-mi fie odată ce o să mă leg de ea pentru totdeauna?

– De fapt, șopti Jasper, am o verișoară fecioară. Se apropie de paisprezece ani, dar are o avere frumușică și destul de multe conexiuni sociale.

Horn se uită spre el cu o expresie de groază pe chip.

– O, n-ai decât să râzi de mine, dacă vrei... dar să știi că am primit o ofertă asemănătoare tocmai luna trecută, zise el și se cutremură.

– Așadar, aversiunea asta nefirească a ta pentru sexul frumos este motivul pentru care petreci atât de mult timp pe continent?

– Bineînțeles că nu, zise Horn și încuviință din cap spre o trăsură plină de doamne în vârstă. Am călătorit în Italia și în Grecia ca să vizitez ruinele și să colecționez statuete.

Jasper ridică din sprâncene mirat.

– Nu mi-am dat seama că ești un cunoscător al artelor frumoase.

Horn ridică din umeri.

Jasper se uită în față. Aproape ajunseseră în celălalt capăt al parcului.

– L-ai găsit pe Nate Growe?

– Nu, răspunse Horn, clătinând din cap. M-am dus la cafeneaua aceea la care mi s-a părut că l-am văzut, dar oamenii de acolo nu știau nimic despre el. Cred că e posibil nici să nu fi fost Growe. S-a întâmplat acum multe luni. Îmi pare rău, Jasper!

– N-ai de ce. Măcar ai încercat.

– Păi, și cine ne mai rămâne în cazul acesta?

– Nu prea mulți. Am fost opt oameni luați prizonieri: eu, tu, Alistair Munroe, Maddock, sergentul Coleman, John Cooper și Growe. Jasper se încruntă. Pe cine am uitat?

– Pe căpitanul St. Aubyn.

Jasper înghiți apăsat, amintindu-și de ochii negri ageri ai lui Reynaud și de rânjetul său larg și strălucitor.

– Desigur. Căpitanul St. Aubyn. Cooper a fost ucis în timpul marșului. Coleman a murit după ce am ajuns în tabără, din cauza a ceea ce i-au făcut indienii ăia... la fel și St. Aubyn. Maddock a murit tot acolo din cauză că i s-au infectat rănile din bătălie... și atunci cine a mai rămas în viață?

– Tu, eu, Munroe și Growe, zise Horn. Și cu asta am ajuns într-un impas. Munroe nu vrea să stea de vorbă cu tine, iar Growe a dispărut.

– La naiba! exclamă Jasper și se uită în gol la aleea de pietriș, încercând să se gândească.

Trebuia să-i fi scăpat ceva.

Horn oftă.

– Chiar tu ai spus că probabil Thornton a mințit. Cred că ar trebui să renunți, Lord Vale.

– Nu pot.

Trebuia să afle adevărul. Avea nevoie să afle cine îi trădase și cum. La Spinner's Falls muriseră prea mulți oameni – prea mulți din oamenii *lui* – ca totul să fie pur și simplu dat uitării. Numai Dumnezeu știa că el, unul, nu va putea uita niciodată ce se întâmplase în ziua aceea fatidică. Se uită în jur. Oamenii se plimbau, călăreau și pălăvrăgeau. Ce știau nobilii aceia, înveșmântați în mătăsuri și catifele – cu plimbările lor fără griji, plecăciunile lor elegante și sporovăielile lor superficiale – despre o pădure din celălalt capăt al lumii? Uneori, se trezea transpirat în toiul nopții negre și se întreba dacă nu cumva totul nu fusese altceva decât un coșmar indus de o febră îngrozitoare sau o viziune pe care o avusese cu mult, mult timp în urmă și de care nu putea scăpa sub nici o formă. Oare chiar își văzuse regimentul masacrat? Pe oamenii săi măcelăriți ca niște vite? Pe ofițerul său comandant aruncat de pe cal și aproape decapitat? Oare Reynaud St. Aubyn chiar fusese dezbrăcat până la piele și crucificat? Legat pe rug și apoi ars de viu? Uneori, noaptea, visele și realitatea păreau să se amestece până în punctul în care nu-și mai putea da seama ce era real și ce nu.

– Lord Vale...

– Ai spus cu gura ta că ofițerii știau traseul pe care urma să mergem, zise lordul Vale.

Horn se uită la el, răbdător.

– Da, și?

– Și atunci hai să ne concentrăm asupra ofițerilor.

– Sunt toți morți, cu excepția ta și a mea.

– Poate dacă am vorbi cu apropiații lor rămași în viață... rude sau prieteni. Poate au menționat la un moment dat ceva într-o scrisoare...

Horn îl privi atent, cu o expresie care semăna foarte mult cu mila.

– Sergentul Coleman aproape că nici nu știa să scrie. Mă îndoiesc că a trimis vreo scrisoare acasă.

– Dar Maddock?

Horn oftă adânc.

– Nu știu. Fratele lui este lordul Hasselthorpe sau ceva de genul acesta...

Jasper își întoarse imediat capul spre el.

– Poftim?

– Lordul Hasselthorpe, zise Horn rar. Nu știai?

– Nu, răspunse Jasper și clătină din cap. Fusese invitat la moșia Hasselthorpe chiar toamna trecută. Dar nu știuse niciodată că omul era rudă cu Maddock. Trebuie să vorbesc cu el.

– Nu știu cum ar putea ști ceva, zise Horn. Adică da, Hasselthorpe a participat și el la războiul din Colonii, dar a fost în alt regiment.

– Chiar și așa. Trebuie să încerc să vorbesc cu el.

– Foarte bine. Ajunseseră la capătul aleii și la intrarea în Hyde Park, așa că Horn își struni calul. Se uită la Jasper, îngrijorat, după care spuse: Mult noroc, Lord Vale! Anunță-mă, te rog, dacă te pot ajuta cu ceva.

Jasper încuviință din cap și-i strânse mâna lui Horn, apoi cei doi bărbați se despărțiră. În timp ce îl privea pe Horn plecând, iapa se scutură sub el și trase de căpăstru. Jasper îi îndreptă apoi capul spre conacul său și încercă să-și alunge din minte imaginea aceea îngrozitoare. Poate că Melisande se trezise între timp... Poate că ar fi putut să stea cu ea o vreme și să se ciondănească. Spre surprinderea sa, ciondănelile cu soția lui se dovedeau o activitate extrem de distractivă.

Dar după ce intră în casă și-l întrebă pe Oaks, fu informat că soția lui ieșise în oraș. Jasper încuviință din cap spre majordom, după care îi dădu tricornul și urcă scările care duceau spre etajul superior.

Foarte ciudat! Soția lui locuia acolo de mai puțin de o săptămână și totuși prezența ei părea să se simtă în fiecare colțișor al casei. Nu redecorase camerele și nici nu schimbase în vreun fel atribuțiile servitorilor... cu toate astea, făcuse cumva casa aceea a ei. Se observa în detaliile mici. În salonaș plutea mirosul subtil al parfumului ei de flori de portocal, iar deunăzi găsise un fir galben subțire de mătase pe covor. Era aproape ca și când ar fi locuit cu o fantomă. Ajunse în holul de la etaj și se întoarse spre

camerele lui, dar, când trecu pe lângă ușa ei, șovăi o clipă. Atinse ușor clanța și se pomeni în camera ei, înainte să aibă timp să-și reprime acel impuls neobișnuit.

Încăperea era atât de ordonată, că părea aproape nelocuită. Draperiile fuseseră proaspăt spălate, desigur, în așteptarea sosirii noii vicontese. Era acolo același dulap înalt, din lemn închis la culoare, pe care-l folosise și mama lui, o măsuță de toaletă, un scaun și două fotolii așezate în fața șemineului. Și atunci se gândi pentru prima dată că nu adusese cu ea nici o piesă de mobilier a ei, când se mutase acolo.

Se îndreptă agale spre garderobă. O deschise și văzu înăuntru șiruri întregi de rochii în culori terne. Patul ei era făcut, dar nu exista nici o pernă din dantelă sau săculeț parfumat, care să-l personalizeze în vreun fel. Pe noptieră se afla un singur sfeșnic – nu era nici o agrafă de păr sau vreo carte din care să fi citit noaptea. Traversă din nou camera și se duse la măsuța ei de toaletă. Acolo se afla o perie de păr cu coada sidefată. Își trecu degetele printre dinții ei, însă nu găsi nici măcar un fir de păr. Avea un bol mic din porțelan în care își ținea adunate agrafele și, lângă el, o cutiuță mică de culoarea fildeșului. Înăuntru se aflau bijuteriile ei – câteva broșe, un șirag de perle și cerceii cu granat pe care i-i dăruise el. Închise la loc caseta de bijuterii. Măsuța de toaletă avea un sertar, așa că îl deschise. Dar nu găsi nimic altceva înăuntru, în afară de panglici, dantele și alte broșe. Îl închise și se uită prin cameră. Trebuia să aibă ceva al ei... ceva care să aibă o însemnătate specială pentru ea.

Dar cu siguranță ținea lucrul acela bine ascuns. Se duse la scrin. Deschise primul sertar, dar nu găsi altceva decât lenjerie, frumos împăturită. Își trecu degetul printre cearșafuri și se ridică imediat un parfum subtil de portocală. Și al doilea și al treilea sertar conțineau același lucru. Însă în cel de-al treilea sertar, găsi în sfârșit ceva, ascuns sub lenjeria de pat. Se opri ca să studieze obiectul misterios: era o tabacheră mică de tablă, cam de mărimea degetului său mare. O răsuci încet în palmă. Oare de unde avea așa ceva? Cu siguranță tatăl sau fratele ei ar fi trebuit

să aibă niște tabachere mult mai elegante, nu? Asta dacă prizau într-adevăr tutun.

Deschise ușor capacul de metal. Înăuntru se afla un nasture de argint, un cățel mic din porțelan și o violetă uscată. Se uită mai atent la nasture și apoi îl ridică. Probabil era al lui – pentru că avea inscripționat pe el litera „V". Cu toate astea, nu-și amintea să-și fi pierdut vreun nasture. Îl puse la loc în cutiuță. Nu avea nici cea mai mică idee ce însemna pentru ea nasturele acela... nici celelalte obiecte, de altfel. Și nu știa nici de ce le păstrase. Dacă erau importante pentru ea sau dacă le pusese acolo la întâmplare. Avea dreptate. Nu o cunoștea deloc pe soția lui.

Jasper închise apoi tabachera micuță și o așeză înapoi sub cearșafurile din ultimul sertar. După aceea se ridică și se mai uită o dată prin cameră. Nu putea afla nimic despre ea de acolo. Singura modalitate de a o cunoaște pe Melisande era să o studieze chiar în persoană.

Încuviință din cap și părăsi încăperea.

Capitolul 6

Ei bine, era un lucru îngrozitor! Dar ce altceva ar fi putut face Jack, decât să-și vadă de drum? Continuă să meargă și, într-o zi, ajunse la un oraș splendid. Iar când intră pe porți, oamenii începură să se holbeze la el și să râdă. Și un grup de băieți chiar se ținu după el, glumind pe seama nasului său lung și a bărbiei sale încovoiate.

Jack lăsă jos ranița, își așeză mâinile mici în șolduri și strigă:

– Credeți că sunt amuzant?

Și atunci din spatele său auzi un alt râset – doar că acela era dulce și cristalin. Iar când se întoarse, dădu cu ochii de cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Avea un păr des și auriu, și obrajii rozalii.

Ea se aplecă ușor și îi spuse:

– Cred că ești cel mai amuzant omuleț pe care l-am văzut vreodată. Vrei să vii să fii bufonul meu?

Și astfel, Jack deveni bufonul fiicei regelui...

din *Jack Zâmbărețul*

A doua zi dimineață, Melisande se bucura de micul dejun obișnuit – compus din omletă și chifle – când se întâmplă ceva *neobișnuit*. Soțul ei intră în salon.

Melisande încremeni cu ceașca pe jumătate ridicată spre buze și aruncă o ocheadă spre ceasul de porțelan de pe masa din colț. Nu greșise ora. Ceasul arăta într-adevăr opt și treizeci și două de minute.

Sorbi din ciocolata ei caldă, după care așeză ferm ceașca pe farfurioară, bucuroasă că nu îi tremurau mâinile.

– Bună dimineața, milord.

Lordul Vale îi zâmbi, iar ridurile de expresie din jurul gurii i se adânciră în felul acela pe care ea îl considerase întotdeauna extrem de fermecător.

– Bună dimineața, draga mea soție.

Mouse ieși de sub fustele ei. Bărbatul și câinele se priviră preț de o clipă, după care Mouse se recunoscu învins și se retrase înapoi în vizuina sa.

Lordul Vale se duse spre bufet, dar se încruntă imediat.

– Nu este deloc șuncă.

– Știu. De obicei eu nu mănânc, zise Melisande, după care îi făcu un semn lacheului care stătea lângă ușă. Roag-o, te rog, pe bucătăreasă să pregătească niște șuncă, ouă, rinichi în sos de unt, pâine prăjită și un ceai pentru lordul Vale. A, și asigură-te că pune și un pic din cea mai bună marmeladă a ei.

Lacheul făcu o plecăciune și părăsi încăperea.

Jasper se așeză pe locul de vizavi de ea.

– Sunt absolut încântat! Știi ce-mi place să mănânc dimineața.

– Sigur că da. La urma urmei, îl studiase mulți ani de-a rândul. Este una dintre responsabilitățile unei soții.

– Responsabilități, murmură el și se rezemă de spătarul scaunului. Strâmbă ușor din buze, semn că nu-i plăcea acel cuvânt.

Și atunci este și *responsabilitatea* soțului să știe ce mănâncă soția lui?

Ea se încruntă, dar nu îi putu răspunde imediat, pentru că tocmai luase un dumicat de omletă.

El încuviință din cap.

– Cred că ar trebui să fie, așa că o să țin minte asta. Omletă pufoasă, chifle cu unt și ciocolată caldă. Văd că nu ai dorit și miere pentru chifle.

Melisande înghiți, după care zise:

– Nu. Spre deosebire de tine, mie nu prea îmi place dulceața.

El se aplecă și mai mult în scaun. Ochii lui turcoaz o urmăreau fără grabă în dimineața aceea.

– Da, recunosc că-mi plac dulciurile. Mierea și dulceața. Și chiar și melasa. S-ar putea să o ling, indiferent pe ce o întinzi.

– Serios?

Simți o căldură în pântec doar auzind aceste cuvinte. „Ce păcătos! Ce om păcătos!"

– Da, serios. Ai vrea să-ți fac o listă cu lucrurile pe care le-aș putea unge cu melasă? întrebă el pe un ton nevinovat.

– Nu chiar acum, mulțumesc.

– Păcat!

Ea se uită neîncrezătoare la el. Era încântată că i se alăturase, dar i se părea că avea o stare de spirit tare ciudată. Stătea acolo și o privea, în timp ce un zâmbet îi juca pe buzele lui groase și senzuale.

– Ai vreo întâlnire în dimineața aceasta?

– Nu.

– Nu știu să te fi trezit vreodată înainte de ora unsprezece.

– Adevărat, dar nu uita că ești măritată cu mine de mai puțin de o săptămână. Poate că de obicei mă trezesc înainte de nouă... sau poate chiar înainte de cinci... ca un cocoș, pregătit să anunțe răsăritul.

Melisande simți că îi iau foc obrajii.

– Serios?

– Nu.

– Atunci de ce te-ai trezit așa de devreme?

– Poate că mi-era foame și voiam să-mi mănânc porția de marmeladă.

Ea îl privi pe sub gene.

Și el se uită la ea, cu o expresie deconcertantă pe chip.

– Sau poate că pur și simplu am dorit să am parte de compania soției mele minunate la micul dejun.

Ea făcu ochii mari. Nu știa dacă interesul său brusc ar trebui să o intrige sau să o alarmeze.

– Păi, de ce...

Tocmai atunci intrară două servitoare, aducând micul dejun, așa că se întrerupse. Rămaseră amândoi tăcuți, în timp ce slujnicele aranjară farfuriile. Când terminară, se uitară la ea pentru aprobare. Melisande încuviință apoi din cap și cele două fete plecară.

– De ce...?

– Ce...?

Doar că vorbiră deodată. Se opriră amândoi, după care el îi făcu semn să vorbească prima.

– Nu, scuză-mă, zise Melisande. Continuă, te rog!

– Voiam doar să te întreb ce planuri ai pentru ziua de azi.

Ea se întinse peste masă și îi turnă ceai.

– Speram să o vizitez pe mătușa mea, domnișoara Rockwell.

El ridică ochii de la felia de pâine prăjită pe care o ungea cu unt.

– Din partea mamei tale?

– Nu. Este sora mamei tatălui meu. Este destul de în vârstă și am auzit că a avut parte de o căzătură urâtă săptămâna trecută.

– Îmi pare rău să aud asta! O să te însoțesc.

Melisande clipi uimită.

– Poftim?

El luă o înghițitură mare de pâine prăjită și o mestecă de câteva ori, ținând un deget ridicat, făcându-i semn să aștepte puțin. Îl privi mestecând și apoi înghițind.

– Ah! Ce fierbinte e, murmură el. Cred că mi-am fript limba.

– Doar nu vorbeai serios când ai spus că mă vei însoți în vizită la mătușa mea, izbucni atunci Melisande.

– Ba da.

– La mătușa mea *în vârstă*, care...

– Mi-au plăcut întotdeauna doamnele în vârstă. Trebuie să recunosc că este o slăbiciune de-a mea.

– Dar o să te plictisești de moarte.

– Nu câtă vreme mă aflu în compania ta, dulcea mea soție, zise el încet. Asta dacă nu cumva... nu vrei să te însoțesc?

Ea se uită la el uimită. Stătea tolănit în scaunul său ca un motan mare și își mânca relaxat șunca. Dar în ochii lui verzi-albăstrui licărea ceva. Oare de ce avea senzația că tocmai căzuse într-o capcană? Ce motiv ascuns ar fi putut avea ca să vrea s-o însoțească la mătușa ei bătrână? Iar dacă el era un motan... atunci ea ce era? Un șoricel mic și cafeniu? Și de ce o înfierbânta gândul acela ciudat că se juca cu el de-a șoarecele și pisica?

Oh, Doamne! Era o fraieră.

– Mi-ar face foarte mare plăcere să mă însoțești, murmură ea.

Era singurul răspuns pe care l-ar fi putut oferi.

El râânji.

– Excelent! O să luăm faetonul meu, zise el, după care își înfipse dinții într-o altă felie de pâine prăjită.

Melisande miji ochii. Acum era sigură. Soțul ei punea ceva la cale.

„Putea să fie și mai rău!" se gândi Jasper vesel, în timp ce mânuia hățurile. S-ar fi putut duce în vizită la... *hmm*. De fapt, nu prea erau multe lucruri mai îngrozitoare decât să vizitezi o mătușă bătrână și nemăritată. Dar nu mai conta. În dimineața aceea îl trimisese pe Pynch să vadă dacă lordul Hasselthorpe era în oraș și, dacă da, să afle unde îl putea găsi. Iar între timp, Jasper nu avea alte treburi mai presante. Era o zi frumoasă, conducea noul său faeton, iar minunata lui soție se afla lângă el și nu avea unde să scape. Mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să stea de vorbă cu el.

Se uită la ea. Stătea dreaptă pe bancheta faetonului fără să atingă spătarul roșu de piele. Avea o expresie senină pe chip, dar în același timp se ținea strâns de marginea trăsurii. Dar măcar în ochii ei nu se mai citea durerea pe care o văzuse cu două nopți în urmă. Își mută privirea. Arareori se simțise atât de inutil

ca în seara aceea, când o văzuse suferind, dar nu putuse să facă nimic pentru a o alina. Oare cum gestionau alți bărbați acea parte a căsniciei? Oare aveau vreun soi de leac secret pentru durerile femeiești ale soțiilor lor? Sau poate că pur și simplu se prefăceau că nu era nimic în neregulă?

Încetini faetonul, când un grup de doamne traversă strada în fața lor.

– Pari să te simți mai bine în dimineața asta.

Auzindu-i remarca, spatele ei se încordă și mai mult. Jasper înțelese imediat că nu spusese ce trebuia.

– Nu știu la ce te referi.

– E, hai, că știi, zise el și îi aruncă o privire complice.

– Mă simt foarte bine.

Dar o parte mică și păcătoasă din el nu-l lăsa să încheie subiectul.

– Acum două nopți nu te simțeai la fel de bine și ieri te-am văzut doar în treacăt.

Melisande strânse din buze și asta îl făcu să se încrunte.

– Este mereu așa? Adică știu că e ceva care se întâmplă lună de lună, dar e mereu la fel de dureros? Și cât ține? Apoi îi trecu prin minte altceva, așa că o întrebă: Doar nu crezi că e din cauză că am...

– O, Doamne! murmură ea. Apoi continuă atât de încet, încât fu nevoit să aplece capul ca să audă ce spune: Mă simt foarte bine. Da, se întâmplă la fel în fiecare lună, dar nu durează decât câteva zile și de obicei... de obicei îmi trece durerea după o zi sau două.

– Serios?

– Da.

– Dar cât te ține exact?

Ea îi aruncă atunci o privire exasperată.

– De ce, Doamne, iartă-mă, ai vrea să știi așa ceva?

– Pentru că, dragă soțioară... începu el... dacă știu când se termină perioada, atunci voi ști când pot să te vizitez din nou în dormitor.

Asta o făcu să rămână tăcută câteva minute, dar în cele din urmă zise:

– De obicei durează cinci zile.

Jasper se încruntă. Era abia a treia zi. Dacă și la ea se întâmpla totul „ca la celelalte femei", atunci se va putea culca din nou cu ea peste trei nopți. Pentru că era destul de nerăbdător să se întâmple. Prima dată nu era niciodată ceva prea plăcut pentru o femeie – sau cel puțin așa auzise. Și voia să-i arate cât de frumos putea fi. Dintr-odată îi apăru în minte o viziune cu el străpungând masca aceea a ei și făcând-o să-și dea capul pe spate de extaz, cu ochii larg deschiși și cu buzele moi și vulnerabile.

Acel gând îl făcu să se simtă incomod, așa că își schimbă poziția în scaun. Încă mai avea câteva zile de așteptat.

– Îți mulțumesc că mi-ai spus. Dar chiar și așa... aș spune că nu e tocmai un noroc. Se întâmplă la fel cu toate doamnele?

Ea întoarse capul și-l privi întrebătoare.

– Ce anume?

El ridică din umeri și zise:

– Știi tu. Toate doamnele au dureri la fel de mari sau...

– Nu-mi vine să cred, murmură ea, ori pentru sine, ori pentru urechile cailor. Pentru că nimeni altcineva nu se afla suficient de aproape, încât s-o audă. Știu că nu te-ai născut într-o peșteră. De ce îmi pui astfel de întrebări?

– Pentru că acum ești soția mea. Și sunt sigur că toți bărbații vor să știe astfel de lucruri despre soțiile lor.

– Mă îndoiesc sincer, șopti ea.

– Ei bine, *eu,* unul, chiar vreau să știu lucrurile astea, zise și-și simți buzele arcuindu-se ușor într-un zâmbet mic.

Poate că purtau o conversație foarte nonconformistă... dar tot îi făcea afurisit de multă plăcere.

– De ce?

– Pentru că ești soția mea, zise el și dintr-odată înțelese undeva în adâncul sufletului său că era chiar adevărat ce spunea. Ești soția mea și vreau să te strâng în brațe, să te protejez și să te apăr. Și dacă e ceva care te rănește, atunci vreau... ba nu, *am nevoie...* să știu despre ce e vorba.

– Dar nu e ceva cu care să mă poți ajuta în vreun fel.

El ridică din umeri.

– Tot am nevoie să știu. Să nu-mi mai ascunzi niciodată asta sau orice altă suferință de-a ta.

– Nu cred că o să înțeleg vreodată bărbații, zise ea în șoaptă.

– Adevărul e că suntem destul de ciudați, rosti el amuzat. Dar ne bucurăm că ne suportați.

Melisande își dădu ochii peste cap, după care se aplecă în față și își puse instinctiv mâna pe brațul lui.

– Întoarce aici, după colț! Casa mătușii mele e un pic mai jos pe alee.

– Cum dorește soția mea.

Mână caii în direcția indicată. Dar în tot timpul acela era complet conștient de faptul că mâna ei era pe brațul lui. Un minut mai târziu, ea și-o retrase, și asta îl făcu pe Jasper să-și dorească să o simtă din nou.

– Am ajuns, zise ea, și Jasper opri caii în fața unui conac modest.

Legă hățurile, după care sări din faeton. Dar chiar dacă se grăbi cât putu de mult, ea tot se ridicase deja, până când ajunse el lângă ușă. Și deja era pregătită să coboare singură de pe scaunul acela înalt.

Jasper își puse mâinile pe talia ei și o privi în ochi.

– Dă-mi voie!

Nu fusese o întrebare, dar ea încuviință din cap, oricum. Era o femeie înaltă, însă avea o osatură firavă. Mâinile lui aproape că se uniseră în jurul taliei ei. O ridică încet și simți un fior ciudat traversându-i corpul. În timp ce o ținea așa, deasupra capului, părea neajutorată și complet la mila lui.

Ea se uită în jos la el și arcui sever o sprânceană, în ciuda faptului că o putea simți tremurând sub mâinile lui.

– Ai vrea să mă lași jos acum?

Jasper râmji.

– Desigur.

O coborî încet, savurând sentimentul de control. Știa că nu va deveni ceva obișnuit. De îndată ce vârfurile picioarelor ei atinseră pământul, făcu un pas în spate și își scutură fustele.

După aceea îi aruncă o privire încruntată și dojenitoare.

– Să știi că mătușa mea nu aude prea bine și nici nu-i prea plac domnii.

– Ce bine! zise el și îi întinse brațul. Atunci ar trebuie să fie interesant.

– Hmm! pufni ea și-și puse degetele pe mâneca lui, făcându-l din nou să simtă acel fior minunat.

Poate că băuse prea mult ceai în dimineața aceea.

Urcară treptele și Jasper lăsă ciocănelul uzat de alamă să cadă pe ușă. Urmă o așteptare destul de lungă.

Jasper se uită la mireasa lui.

– Ai spus tu că e surdă, dar și servitorii sunt surzi?

Ea își țuguie buzele, dar gestul nu avu efectul scontat. Din contră... îl făcu să-și dorească să o sărute.

– Nu sunt surzi, dar sunt și ei destul de bătrâni și...

Ușa se deschise scârțâind și apăru un ochi plin de urdori, care-i privi suspicios.

– Da?

– Lord Vale și Lady Vale, am venit să o vizităm pe domnișoara... Se întoarse spre Melisande și îi șopti: Cum ai zis că o cheamă?

– Domnișoara Rockwell, răspunse ea, clătinând din cap, după care i se adresă ea însăși majordomului: Am venit să o vizităm pe mătușa.

– A! Domnișoara Fleming, șuieră bătrânul. Intrați, intrați!

– Acum o cheamă Lady Vale, zise lordul Vale tare.

– Poftim? întrebă bătrânul și își făcu mâna pâlnie la ureche.

– Lady Vale, zbieră Jasper. Soția mea.

– Da, domnule, desigur, domnule, zise omul, după care se întoarse și porni agale pe coridor.

– Nu cred că m-a înțeles, zise Jasper.

– Of, Doamne! exclamă Melisande trăgându-l de mânecă, după care intrară pe hol.

Mătușii ei ori nu-i plăcea să folosească lumânări, ori vedea pe întuneric... pentru că era aproape beznă pe coridor.

Jasper mijii ochii.

– Unde s-a dus?

– Pe aici, zise Melisande și o luă înainte, ca și cum ar fi știut pe unde s-o ia.

Și chiar știa. Pentru că, după ce cotiră de mai multe ori și urcară niște scări, ajunseră în fața unei uși și a unei camere luminate.

– Cine-i acolo? întrebă o voce plângăreață din spatele ușii.

– Domnișoara Fleming și un domn, doamnă, răspunse bătrânul majordom.

– Lady Vale, strigă Jasper, în timp ce intrau în cameră.

– Ce? strigă o doamnă minionă, care stătea pe o canapea, înconjurată de dantelă albă, panglici și funde. Își apropie apoi de ureche un corn mare de alamă, pe care îl învârti în toate părțile. Ce?

Jasper se aplecă și vorbi aproape de urechea femeii.

– Acum este Lady Vale.

– Cine? Domnișoara Rockwell coborî cornul, evident exasperată. Mă bucur mult să te văd, Melisande dragă, dar cine este domnul acesta? Spune că e o lady! Și nu cred că e tocmai în regulă.

Jasper simți atunci silueta firavă a lui Melisande tremurând ușor, după care rămase nemișcată. Îl copleși o dorință neașteptată de a o săruta, dar își dădu toată silința să o înăbușe.

– Acesta este soțul meu, lordul Vale, zise Melisande.

– Serios? întrebă doamna, fără a părea prea mulțumită de veste. Păi, de ce l-ai adus aici?

– Am vrut să vă cunosc, zise Jasper.

Se săturase deja să se vorbească despre el, ca și când nu ar fi fost de față.

– Ce?

– Am auzit că aveți niște prăjituri excelente, strigă el.

– O, Doamne! exclamă femeia și își aruncă brusc capul pe spate, făcând panglicile bonetei să se cutremure. Cine ți-a spus asta?

– Ei bine, toată lumea, zise Jasper. Se așeză pe canapea și o trase pe soția lui lângă el. Nu e adevărat?

Bătrâna își țuguie buzele cam la fel ca Melisande.

– E adevărat că bucătăreasa mea chiar face niște prăjituri foarte bune.

Făcu un semn din cap spre majordom, care păru destul de surprins să fie expediat.

– Minunat! exclamă Jasper și-și puse glezna peste genunchiul opus. Și acum sper că dumneata îmi vei putea spune ce fel de năzbâtii făcea soția mea când era mică.

– Lord Vale! exclamă Melisande.

El se întoarse spre ea. Melisande se înroșise și făcuse ochii cât cepele de iritare. De fapt, era extrem de frumoasă!

– Jasper, zise el, înclinând ușor capul spre ea.

Melisande își țuguie buzele.

Ochii lui zăboviră o clipă asupra buzelor ei, după care se ridicară ca să-i întâlnească privirea.

– Jasper! o îndemnă el încă o dată.

Ea întredeschise ușor buzele acelea vulnerabile și ușor tremurătoare, și Jasper îi mulțumi în gând lui Dumnezeu că redingota îi acoperea vintrea.

– Jasper, șopti ea.

Și în clipa aceea înțelese că era pierdut. Pierdut și orbit, prăbușindu-se pentru a treia oară, fără nici o speranță de salvare. Dar nici că-i păsa vreun pic. Pentru că ar fi dat orice ca s-o înțeleagă pe femeia aceasta enigmatică. Voia să-i descopere cele mai ascunse secrete și să-i dezgolească sufletul. Și odată ce îi va afla secretele... odată ce va ști ce anume ascundea cu atâta îndârjire în inima ei... va păzi acele secrete și o va proteja și pe ea, chiar cu prețul vieții lui.

Pentru că era datoria lui să o protejeze și să o prețuiască.

Era trecut bine de miezul nopții, când Melisande îl auzi pe Jasper întorcându-se acasă în noaptea aceea. Moțăise în camera ei, dar vocile masculine înfundate care răsunau pe coridor o treziră imediat. La urma urmei, îl așteptase să se întoarcă. Se ridică în capul oaselor în pat, entuziasmată și nerăbdătoare, și îl văzu pe Mouse scoțând și el nasul de sub cuvertură. Câinele căscă, și limbuța lui roz se rulă ca un ghemotoc umed.

Melisande îl bătu ușor pe nas.

– Stai cuminte!

Se ridică și se întinse spre scaunul de lângă pat după halat. Era mov-închis și semăna mai degrabă cu un halat bărbătesc – pentru că nu avea nici un fel de panglică sau dantelă, care să-i dea

un aspect feminin. Își puse halatul peste cămașa de noapte subțire și se înfioră când simți materialul. Era din satin gros și brodat cu fir de mătase roșie. În timp ce se mișca, halatul își schimba subtil nuanța în lumină, trecând de la mov-închis la stacojiu și viceversa. Se duse la dulap și se dădu cu puțin parfum pe gât. O trecură din nou fiorii când lichidul rece îi alunecă în jos, între sâni. Mirosul amărui de portocale umplu imediat încăperea.

După ce își puse *armura*, se îndreptă spre ușa de legătură și o deschise. Dincolo de ea se afla dormitorul lui Jasper. Era prima dată când se aventura pe domeniul lui. Așa că se uită curioasă în jur. Primul lucru pe care îl văzu fu patul imens cu baldachin, din lemn negru și acoperit cu lenjerie de un roșu atât de închis, încât părea aproape negru. Apoi îl văzu pe domnul Pynch. Valetul lui Jasper aranjase pe pat halatul soțului ei și acum stătea nemișcat, cât era de mare, în mijlocul camerei.

Melisande nu mai vorbise niciodată cu el până atunci. Își ridică ușor bărbia și se uită în ochii lui.

– Asta e tot, domnule Pynch.

Dar valetul nu clinti nici un mușchi.

– Stăpânul va avea nevoie să-l ajut să se dezbrace.

– Ba nu, zise ea încet. Nu va avea nevoie de ajutorul tău.

Ochii omului licăriră aproape amuzați. Apoi făcu o plecăciune și părăsi încăperea.

Melisande simți că se relaxează. Trecuse de primul obstacol. Poate că Vale o surprinsese de dimineață, dar în noaptea aceea avea de gând să-i răspundă cu aceeași monedă.

Se uită în jur și observă focul puternic care ardea în cămin și numeroasele lumânări aprinse. În cameră era aproape la fel de multă lumină ca ziua. Atâta risipă o făcu să ridice din sprâncene. Se învârti prin încăpere, stingând câteva lumânări subțiri, până când nu mai rămase decât o strălucire difuză. Mirosul de ceară topită și de fum se ridică în aer, dar mai era și altceva acolo... un parfum mult mai incitant. Melisande închise ochii și inspiră adânc. *Jasper.* Fie că-și imagina sau nu, parfumul soțului ei umplea încăperea: lemn de santal și lămâie, coniac și fum.

Se deschise ușa chiar când încerca să nu se piardă cu firea. Jasper păși înăuntru și începu să se dezbrace.

– Ai trimis după apă caldă? întrebă el și-și azvârli redingota pe un scaun.

– Da.

Când îi auzi vocea, se răsuci imediat, cu ochii mijiți și cu chipul lipsit de expresie. Dacă nu ar fi fost o femeie atât de curajoasă, probabil s-ar fi dat doi pași mai în spate.

– Milady! Iartă-mă, te rog, dar nu mă așteptam să te găsesc aici.

Melisande doar încuviință din cap. Se temea că vocea avea să o trădeze. Se simțea năpădită de exaltare și știa că trebuia să se controleze, ca să nu-și lase sentimentele să explodeze și să iasă la suprafață.

El se duse la garderobă și se uită înăuntru.

– Pynch e aici?

– Nu.

El încuviință din cap, după care închise ușa garderobei.

Ușa se deschise din nou și intră Sprat, cu un urcior mare cu apă fierbinte. În urma lui venea o slujitoare, care aducea o tavă de argint, plină cu pâine, brânză și fructe.

Servitorii lăsară jos ce aduseseră, după care Sprat se uită spre Melisande.

– Milady?

Ea încuviință din cap scurt.

– Asta este tot.

Cei doi ieșiră apoi, închizând ușa în urma lor și în cameră se așternu o tăcere ciudată.

Jasper se uita când la ea, când la tava cu mâncare.

– De unde ai știut?

Melisande aflase de la servitori că obișnuia să ia o gustare ușoară, atunci când se întorcea acasă târziu.

– Nu vreau să îți stric programul obișnuit.

El clipi.

– Asta este... adică...

Păru să-și piardă șirul gândurilor. Poate pentru că îi desfăcea nasturii vestei. Ea se concentra asupra nasturilor de alamă și asupra butonierei, extrem de conștientă că începuse să respire din ce în ce mai repede. Stând atât de aproape de el, îi putea simți căldura

prin toate straturile acelea de haine, făcând-o să se întrebe îngrozită câte alte femei mai avuseseră privilegiul de a-l dezbrăca.

Ridică privirea și îi întâlni ochii albaștri turcoaz.

– Da...?

El își drese glasul și zise:

– Ăă, da, e foarte drăguț din partea ta.

– Chiar crezi? întrebă ea, ridicând din sprâncene, după care își mută atenția din nou asupra nasturilor de alamă. Oare fusese cu o altă femeie în noaptea aceea? În fond, apetitul lui pentru doamne era bine cunoscut, iar ea nu se putea spune că ea îi îndeplinise nevoile. Oare asta era suficient ca să-l facă să caute în altă parte? Descheie ultimul nasture și se uită din nou la el. Te rog...

El se supuse și ridică brațele, permițându-i să-l dezbrace de vestă. În timp ce îi desfăcea lavaliera, Melisande era foarte conștientă că el o studia cu intensitate. Respirația lui îi răvășea părul. Simți miros de vin. Nu avea nici cea mai mică idee unde sau cum își petrecea serile. Probabil ieșea în oraș, făcând tot soiul de chestiuni bărbătești – să joace cărți, să bea și poate chiar să meargă la curve. Acest gând îi făcu degetele să bâjbâie la ultimul nasture și în cele din urmă identifică emoția care îi inunda creierul: gelozia. Și asta o luă complet pe nepregătite. Știuse încă de dinainte de căsătorie cine era – și *ce* era. Și crezuse că se va mulțumi cu oricât de puțin era el dispus să-i împărtășească. Se gândise că le putea ignora pur și simplu pe celelalte femei, care vor fi apărut.

Dar în momentul acela își dădu seama că nu putea. Îl dorea. Și dorea să-l aibă cu totul.

Aruncă deoparte lavaliera și începu să-i descheie nasturii cămășii. Căldura pielii lui se strecura prin materialul subțire, învăluindu-i degetele. Și atunci inspiră adânc pe nas, adulmecând discret. Mirosea a săpun din lemn de santal și a lămâie.

Vocea lui răsună pe deasupra capului ei:

– Nu trebuie să...

– Știu.

După ce îi desfăcu și ultimul nasture, Jasper se aplecă ușor, permițându-i să-i scoată cămașa peste umeri și peste cap. Se îndreptă apoi și pentru o clipă Melisande uită să respire.

Era un bărbat înalt. Capul ei abia îi ajungea la bărbie, în ciuda faptului că și ea era destul de înaltă pentru o femeie. Iar pieptul și umerii lui erau pe măsura înălțimii sale. Lați și aproape osoși. Când purta cămașă, ai fi zis că era slab, dar la bustul gol, nimeni nu ar fi putut face greșeala să creadă asta. Mușchii săi lungi și puternici ieșeau în evidență în zona umerilor și a brațelor. Știa că soțul ei călărea în fiecare zi. Și nu putea să nu fie de acord cu asta, dacă acesta era rezultatul. În partea de sus a pieptului avea câteva fire de păr, care dispăreau în zona abdomenului, reapărând apoi mai jos, deasupra beteliei de la pantaloni. Linia aceea subțire de păr, care i se întindea mai jos de buric, i se părea cel mai erotic lucru pe care-l văzuse vreodată. Și se născu în ea o nevoie stringentă de a o atinge – de a-și plimba degetele de-a lungul ei, până în punctul în care dispărea în pantalonii lui.

Cu toate astea își mută privirea și se uită în sus la el. O urmărea extrem de serios. De obicei chipul lui părea destul de comic. Dar în momentul acela nu exista nici o urmă de amuzament acolo. Buzele lui erau strânse sever.

Inspiră adânc și îi făcu semn spre scaunul din spatele lui.

– Te rog, ia loc!

Jasper ridică din sprâncene uimit și se așeză, în timp ce privirea lui se muta de la ea la urciorul cu apă fierbinte.

– Ai de gând să mă bărbierești?

Melisande înmuie o cârpă în apă și întrebă:

– Ai încredere în mine?

El rămase holbându-se la ea, așa că fu nevoită să-și controleze pe deplin zvâcnetul buzelor, când îi atinse maxilarul cu cârpa. Aflase de la Sprat că lui Jasper îi plăcea să se îmbăieze și să se bărbierească seara. Probabil era puțin prea devreme ca să-l ajute cu baia... însă cu siguranță îl putea bărbieri fără a stârni nici o suspiciune. Când tatăl ei rămăsese imobilizat la pat din cauza bolii sale îngrozitoare, ea fusese singura persoană pe care o lăsase să se apropie de el cu briciul. La momentul respectiv i se păruse ciudat – mai ales că nu fusese prea afectuos cu ea.

Se duse spre noptiera pe care Pynch așezase instrumentele de bărbierit și ridică briciul. Testă ușor lama cu degetul mare.

– În după-amiaza asta păreai extrem de încântat de poveștile pe care ți le-a spus mătușa mea despre cum eram în copilărie.

Îl țintui cu privirea și se îndreptă agale spre scaun, ținând relaxată briciul între degete. Ochii lui străluciră de amuzament pe deasupra cârpei albe.

După care își dezlipi cârpa umedă de pe față și o aruncă pe masă.

– Mi-a plăcut în mod deosebit povestea despre cum ți-ai tăiat tot părul când aveai patru ani.

– Serios? zise ea și lăsă briciul pe masă, luând o cârpă mică. O înmuie într-un vas cu săpun de bărbierit și îi frecă ușor fața, până când se făcu spumă. Mirosul de lămâie și de lemn de santal umplu imediat încăperea.

– Hmmm. Jasper închise ochii și înclină ușor capul pe spate, ca un motan imens, căruia îi plăcea să fie mângâiat. Dar și povestea cu cerneala.

Melisande își aminti atunci cum își pictase brațele cu cerneală și cum timp de o lună arătase ca și când ar fi avut tatuaje.

– Mă bucur că ți-am oferit o sursă de amuzament, zise ea, pe un ton dulce.

Jasper deschise prudent unul din ochii săi albaștri și strălucitori.

Ea îi zâmbi, după care îi lipi briciul de gât. Și atunci ridică ochii, ca să-i întâlnească pe ai lui.

– M-am întrebat de multe ori unde te duci seara...

– Păi...

Dar ea îl opri imediat, atingându-și degetul de buzele lui. Îi putea simți respirația caldă pe piele.

– A, a! Doar nu ai vrea să te tai, nu-i așa?

El strânse din buze și miji ochii.

După care Melisande făcu prima mișcare blândă. Sunetul briciului răsună în încăperea tăcută. Scutură apoi spuma de pe lamă și repetă mișcarea.

– M-am întrebat dacă te întâlnești cu altă femeie atunci când ieși în oraș.

El dădu din nou să spună ceva, dar ea îi înclină ușor capul pe spate și-l bărbieri pe maxilar. Îl văzu înghițind, și mărul lui

Adam coborî ușor pe gâtul său puternic. Dar ochii lui îi transmiteau foarte clar că nu îi era frică. Din contră.

– Nu mă duc nicăieri în mod special, zise el tărăgănat, în timp ce ea curăța lama. Particip la baluri, la serate și la alte astfel de evenimente. Dacă nu mă înșel, chiar ți-am propus să te escortez la balul mascat organizat mâine-seară de Lady Graham.

– Hmm.

Răspunsul lui îi mai domoli întru câtva gelozia. Se concentră din nou asupra bărbiei lui. Ei nu îi plăceau deloc evenimentele sociale unde era nevoită să stea de vorbă cu alți oameni. Să zâmbească și să flirteze și să aibă mereu un răspuns spiritual. Conversația de complezență nu fusese niciodată punctul ei forte, așa că se resemnase și se împăcase cu gândul că nici nu avea să fie vreodată. Iar când îi menționase acel bal mascat, nici măcar nu se gândise de două ori, înainte de a inventa o scuză pentru a refuza.

– Ai putea veni cu mine noaptea, îi șopti el atunci. Ai putea să participi măcar la o parte din evenimente.

Melisande își privi mâinile.

– Sau tu ai putea rămâne cu mine, aici, acasă.

– Nu, zise el, și colțul gurii lui se răsuci, luând forma unui zâmbet autoironic. Mă tem că eu sunt o creatură mult prea capricioasă ca să mă amuze prea mult să-mi petrec serile acasă, în fața șemineului. Am nevoie de discuții, de oameni și de râsete zgomotoase.

De fapt, de tot ce ura Melisande. Înmuie briciul în apă caldă.

El își drese glasul, după care zise:

– Dar nu mă întâlnesc cu alte femei, când ies noaptea în oraș, dulcea mea soție.

– Nu? întrebă ea și-i întâlni privirea, în timp ce lama briciului aluneca în jos pe obrazul lui.

– Nu, zise el, țintuind-o cu privirea lui intensă și calmă.

Melisande înghiți apăsat și ridică briciul. În clipa aceea obrajii lui erau perfect netezi. O singură dâră fină de săpun rămăsese în jurul gurii lui. Dar o șterse imediat cu grijă, folosindu-și degetul mare.

– Mă bucur, zise ea, cu o voce răgușită și se aplecă până când buzele ei ajunseră să plutească la doar câțiva centimetri de gura lui.

– Noapte bună.

Apoi buzele lui le întâlniră pe ale ei, într-un sărut ușor. Îl simți ridicând brațele, ca să o strângă la pieptul lui... dar ea era deja de mult plecată.

Capitolul 7

Prințesa acelui oraș minunat purta numele de Surcease. Și deși era de o frumusețe care întrecea cu mult visurile oricărui bărbat – cu ochii ei strălucitori ca două stele și cu pielea la fel de fină ca mătasea –, era în același timp și o femeie foarte trufașă. Și nu găsise nici un bărbat cu care să fie de acord să se căsătorească. Ba unul era prea tânăr, ba altul prea bătrân. Unii vorbeau prea tare și destul de mulți mestecau cu gura deschisă. Așa că regele își pierdu în cele din urmă răbdarea, pe măsură ce prințesa se apropia de împlinirea vârstei de douăzeci și unu de ani. Și astfel proclamă că aveau să aibă loc mai multe întreceri, în onoarea zilei de naștere a prințesei... și că bărbatul care le va câștiga pe toate va primi ca răsplată mâna fiicei sale...

din *Jack Zâmbărețul*

După momentul destul de intim pe care îl împărtășiseră cu o noapte înainte, Melisande se simțise destul de dezamăgită în dimineața aceea, când luase singură micul dejun. Jasper plecase devreme de acasă cu o treabă bărbătească relativ neclară, așa că se resemnase și se împăcase cu ideea că trebuia să-și vadă și ea de treburile sale și să nu-l vadă până la lăsarea nopții.

Și exact asta făcuse. Discutase cu administratoarea și cu bucătăreasa, luase un prânz ușor, mersese la cumpărături și apoi

la petrecerea în aer liber a soacrei sale. Și, odată ajunsă acolo, toate așteptările ei fuseseră răsturnate.

– Nu cred că fiul meu a mai participat vreodată la vreuna dintre întâlnirile pe care le organizez la amiază în salon, cugeta în clipa aceea vicontesa văduvă de Vale. Așa că nu pot să nu mă gândesc că prezența lui aici se datorează influenței dumitale. Știai că vine la petrecerea din după-amiaza aceasta?

Melisande clătină din cap. Mintea ei încă mai încerca să asimileze faptul că soțul ei venise de bunăvoie la o petrecere de grădină – de altfel plictisitoare și liniștită. Pur și simplu nu putea fi acesta unul dintre locurile în care își petrecea în mod obișnuit timpul. Iar gândul ăsta o făcea să tremure de curiozitate, chiar dacă făcea tot ce-i stătea în putință să păstreze o fațadă senină.

Stătea împreună cu soacra ei în grădina imensă a conacului, minunată în acea zi de vară. Bătrâna Lady Vale așezase câteva mese și numeroase scaune pe terasa de ardezie, pentru ca invitații ei să se poată bucura de vremea frumoasă. Oamenii discutau sau se plimbau în grupuri mici, și majoritatea aveau peste șaizeci de ani.

Lordul Vale stătea în colțul opus al grădinii, împreună cu trei domni mai în vârstă. Melisande îl văzu dându-și capul pe spate și izbucnind în râs la o replică a unuia dintre domni. Avea un gât foarte frumos și musculos și simți cum i se strânge inima urmărind scena. Nu s-ar fi plictisit nici într-o mie de ani să-l privească râzând atât de lipsit de inhibiții.

Dar se uită repede în altă parte, ca să nu fie surprinsă holbându-se la el ca o fecioară prostuță.

– Aveți o grădină minunată, milady!

– Mulțumesc, răspunse soacra. Ar trebui să fie, având în vedere armata de grădinari pe care am angajat-o.

Melisande își ascunse zâmbetul în spatele ceșcuței de ceai. Descoperise încă de dinainte de căsătorie că îi plăcea foarte mult de mama lui Jasper. Vicontesa văduvă era o doamnă minionă, iar fiul ei părea un uriaș pe lângă ea. Cu toate astea, femeia părea să-l poată pune la locul lui cu o simplă privire tăioasă – pe el sau pe oricare alt domn care greșea cu ceva. Lady Vale își purta părul moale și cărunt, strâns într-un coc simplu. Fața ei era rotundă

și feminină și nu semăna deloc cu fiul ei. Cel puțin până când venea vorba de ochi – pentru că aveau aceeași nuanță strălucitoare de turcoaz. Era mai mult decât evident că fusese o femeie extrem de frumoasă în tinerețe. Și încă mai avea acea încredere în sine, caracteristică unei doamne superbe.

Lady Vale studie prăjiturile roz și albe care se aflau pe un platou pe măsuța de cafea dintre ele. Se aplecă ușor în față, și Melisande crezu că va lua o prăjitură. Însă femeia își mută privirea în ultima clipă.

– M-am bucurat foarte mult când Jasper s-a hotărât să se însoare cu dumneata, și nu cu domnișoara Templeton, spuse Lady Vale. Fata era drăguță, dar un pic prea aiurită pentru gustul meu. Nu avea temperamentul necesar pentru a-l ține sub control pe fiul meu. S-ar fi plictisit de ea în mai puțin de o lună. Văduva coborî glasul și zise destul de încrezătoare: Cred mai degrabă că era îndrăgostit de pieptul ei.

Melisande își înăbuși imediat impulsul de a se uita la propriul piept mic.

Dar Lady Vale o bătu imediat pe umăr și rosti aproape în șoaptă:

– Să nu-ți faci griji în privința asta! Un piept frumos nu rezistă niciodată, spre deosebire de o conversație inteligentă... Însă majoritatea domnilor nu par să-și dea seama de asta.

Melisande clipi uimită, încercând să se gândească la un răspuns adecvat. Deși, pe de altă parte, poate nici nu era nevoie.

Lady Vale se întinse după o prăjitură, dar păru să se răzgândească din nou, pentru că ridică în schimb ceașca de ceai.

– Știai că tatăl domnișoarei Templeton i-a dat binecuvântarea să se mărite cu preotul acela?

Melisande clătină din cap.

– Nu, nu am auzit nimic.

Văduva puse ceșcuța înapoi pe masă, fără ca măcar să soarbă din ea.

– Bietul om! O să-i distrugă viața.

– Este absolut îngrozitor! În clipa aceea, atenția lui Melisande era distrasă de faptul că Jasper tocmai părăsise grupul de domni și se îndrepta în direcția lor.

– Ia aminte ce-ți spun! Așa va fi. Contesa întinse apoi mâna brusc și luă o prăjitură roz de pe platou. O așează pe farfuria sa și se încruntă la ea câteva clipe, înainte de a se uita din nou la Melisande. Fiul meu are nevoie de căldură, dar nu și de blândețe. Nu mai e la fel de când s-a întors din Colonii.

Melisande avu la dispoziție doar câteva secunde pentru a reține cuvintele acelea, înainte ca Jasper să apară lângă ele.

– Bună ziua, mamă, bună ziua, milady. Făcu o plecăciune elegantă, după care i se adresă mamei sale: Aș putea să o răpesc de lângă tine pe soția mea pentru o plimbare prin grădina ta minunată? Mă gândeam să-i arăt irișii.

– Nu înțeleg de ce, de vreme ce irișii nu mai înfloresc, îi răspunse tăios mama lui, însă în cele din urmă încuviință ușor din cap. Dar mergeți! Eu o să mă duc să îl întreb pe lordul Kensington ce știe despre scandalul de la palat.

– Ești amabilitatea întruchipată, dragă doamnă, zise Jasper și îi oferi lui Melisande brațul.

Ea se ridică în picioare, în timp ce soacra ei murmura:

– Ptiu!

Buzele ei luară forma unui zâmbet, în timp ce Jasper o conducea spre o alee cu pietriș.

– Mama ta crede că te-am salvat de la o soartă îngrozitoare pe care ți-ar fi pricinuit-o mariajul cu domnișoara Templeton.

– Mă înclin în fața judecatei sănătoase a mamei mele, zise Jasper vesel. Ca să fiu sincer, nu pot să-mi dau seama ce am văzut la domnișoara Templeton.

– Mama ta spune că e posibil ca de vină să fi fost pieptul ei.

– Ah! exclamă Jasper.

Ea îl simți privind-o, însă continuă să se uite înainte la cărarea care se întindea în fața ei.

– Mă tem că noi, bărbații, suntem niște creaturi demne de milă, plămădite din lut... și ne lăsăm atât de ușor distrași și conduși pe căi greșite. Așa că da, e posibil ca un piept frumos să-mi fi întunecat inteligența nativă.

– Hmm. Melisande își aminti atunci de nenumăratele femei care fuseseră iubitele lui. Oare toate avuseseră un piept proeminent?

Jasper se aplecă ușor spre ea. Respirația lui îi mângâie ușor urechea, făcând-o să se înfioare.

– Nu aș fi primul bărbat care confundă cantitatea cu calitatea... și să mă întind după o felie de tort mare, dulce și plină de zahăr, când de fapt o chiflă micuță și gustoasă ar fi mult mai pe gustul meu.

Melisande înclină capul și îl privi. Îi străluceau ochii și un zâmbet fermecător îi juca pe buzele moi. Ei îi era tot mai greu să-și păstreze o expresie serioasă.

– Cumva mi-ai comparat silueta cu un produs de patiserie?

– Cu un produs de patiserie gustos și încântător, îi aminti el. Ar trebui să-l consideri un compliment.

Ea își întoarse fața, ca să-și ascundă zâmbetul.

– Mă mai gândesc.

Cotiră apoi pe o alee și se opriră brusc.

– Iată! Irișii mamei mele, care nu mai sunt înfloriți.

Melisande studie frunzele lobate ale plantelor.

– Acela e un bujor. *Aceia* sunt irișii, zise ea și îi făcu semn spre niște plante cu frunzele în formă de sabie, care se aflau undeva mai în josul grădinii.

– Serios? Ești sigură? Cum poți să-ți dai seama dacă nu au flori?

– După forma frunzelor.

– Uimitor! Este aproape ca un soi de prezicere a viitorului, zise el și se uită mai întâi la bujori, după care la irișii. Nu prea arată grozav fără flori, nu?

– Ei bine, mama ta a zis deja că nu sunt înfloriți.

– Adevărat, murmură el, conducând-o pe o altă alee. Și ia spune-mi... ce alte talente mi-ai mai ascuns? Cânți ca o privighetoare? Mi-am dorit mereu să mă însor cu o fată care știe să cânte.

– Atunci poate ar fi trebuit să mă întrebi asta înainte de nuntă, zise ea. Am o voce bunicică.

– Este o dezamăgire pe care va trebui să o îndur curajos.

Se uită la el și se întrebă în sinea ei care era de fapt treaba cu el. Tot căuta să se afle în compania ei – aproape ca și când ar fi curtat-o. Iar acest gând era tulburător. De ce și-ar fi curtat cineva propria soție? Sau poate că pur si simplu interpreta ea lucrurile

în mod eronat – și asta chiar o înspăimânta. Dacă își permitea să spere... dacă își permitea să creadă că era posibil ca el s-o dorească cu adevărat... în momentul în care se va trezi la realitate, impactul va fi absolut dezastruos.

– Poate că știi să dansezi atunci, zise el. Știi să dansezi?

– Desigur.

– Atunci m-am liniștit. Și cum rămâne cu pianul? Știi să cânți la pian?

– Mă tem că nu prea bine.

– În cazul ăsta mi-ai zădărnicit visurile de a petrece seri pline de muzică în fața șemineului. Am văzut ghergheful tău... și broderia ta mi s-a părut absolut minunată! Știi să desenezi?

– Foarte puțin.

– Dar să pictezi?

– Da.

Ajunseseră la o băncuță. Jasper scoase imediat o batistă din buzunar și șterse banca de praf, înainte de a-i face semn să ia loc.

Melisande se așeză precaută, întărindu-și toate scuturile de apărare. Banca aceea se afla la umbra unui arbust de trandafir și îl văzu cum rupe o floare.

– Au! exclamă el, când se înțepă într-un spin, după care își băgă degetul în gură.

Ea își mută privirea de la imaginea buzelor senzuale strânse în jurul degetului lui și înghiți apăsat.

– Meriți asta pentru că ai atentat la trandafirii mamei tale.

– A meritat din plin, zise el, venind mult prea aproape de ea. Își propti o mână pe bancă și se aplecă spre ea.

Melisande se simți imediat învăluită de parfumul lui de lemn de santal.

– Spinii nu fac altceva decât să sporească și mai mult bucuria de a obține un trandafir, zise el.

Ea se întoarse și descoperi că fața lui se afla la doar câțiva centimetri de a ei și că ochii lui căpătaseră o nuanță tropicală ciudată, pe care nu o întâlneai în mod obișnuit în Anglia. Pentru o clipă i se păru că distinge tristețe dincolo de acea frumusețe.

– De ce faci asta?

– Ce anume? întrebă el simplu.

Îi mângâie ușor obrazul cu trandafirul, iar atingerea petalelor catifelate o făcu să se înfioare imediat. Așa că îl prinse de mână cu degetele. Îi simți carnea tare și caldă sub a ei.

– Asta. Te comporți de parcă m-ai curta.

– Serios? întrebă el, după care rămase nemișcat, cu buzele la numai câțiva centimetri de ale ei.

– Sunt deja soția ta. Nu e nevoie să mă mai curtezi, îi șopti ea. Cu toate astea, nu putu ascunde și tonul rugător al vocii sale.

El își mută încet mâna, cu degetele ei încă înfășurate în jurul alor lui și îi atinse ușor buzele întredeschise cu trandafirul.

– Ba eu cred că este chiar mare nevoie, zise el.

Gura ei avea exact aceeași culoare ca trandafirul.

Jasper privea cum petalele catifelate se atingeau de buzele ei. Atât de moi. Atât de dulci. Și își dori din nou să-i simtă gura. Își dori să îi deschidă buzele și să-i invadeze gura, ca să o marcheze ca fiind a lui. Spusese cinci zile. Și asta însemna că încă mai avea o zi de așteptat. Așa că trebuia să dea dovadă de răbdare.

Obrajii ei căpătară o nuanță delicată de roz și făcuse ochii mari. Dar în timp ce se uita la ea, observă privirea ei defocalizându-se și pleoapele închizându-i-se ușor și leneș. Era foarte sensibilă și răspundea imediat la cel mai mic stimul. Se întrebă dacă ar fi putut-o conduce la orgasm printr-un sărut. Gândul acesta îl făcu să respire mai repede și mai greu. Noaptea trecută venise ca o revelație pentru el. Creatura aceea delicioasă care intrase în dormitorul lui și preluase controlul situației era visul erotic al fiecărui bărbat. Oare de unde învățase să se poarte atât de senzual? Fusese ca argintul viu – misterioasă și exotică și apoi dispăruse de lângă el, când încercase să o ia în brațe.

Și totuși, nu o remarcase până în ziua aceea în sacristie. Era nebun, prost și orb! Dar îi mulțumi lui Dumnezeu pentru asta. Pentru că, dacă el era un nebun, atunci însemna că același lucru era valabil și pentru ceilalți bărbați, care trecuseră pe lângă ea la baluri și serate și nu-și făcuseră niciodată timp să o privească cu adevărat. Nici unul dintre bărbații aceia nu o observase niciodată. Și acum era a lui.

A lui și numai a lui să se culce cu ea.

Se străduí să nu zâmbească răutăcios. Cine ar fi crezut vreodată că putea fi atât de excitant să-i facă curte propriei soții?

– Am tot dreptul să îți fac curte și să te cuceresc. La urma urmei, n-am avut timp înainte de căsătorie. Așa că de ce să nu o fac acum?

– Dar de ce te-ai obosi s-o faci? întrebă ea nedumerită.

– De ce nu? Îi mai tachină o clipă gura cu trandafirul, privind cum petalele îi trăgeau ușor buza de jos, dezvăluindu-i interiorul moale și umed al gurii. Simți cum se excită. Un soț nu ar trebui să-și cunoască soția? Să o prețuiască și să o aibă?

Când auzi cuvintele „să o aibă", ridică privirea și în ochii ei apăru o licărire ciudată.

– Și tu nu mă *ai* pe mine?

– Din punct de vedere legal, da, zise el încet. Dar nu știu încă dacă ești a mea și sufletește. Ce părere ai?

– Cred că nu.

Jasper retrase ușor floarea de pe buzele ei, ca să o lase să vorbească, și atunci ea își atinse cu vârful limbii buza de jos, în locul unde fusese trandafirul.

– Și nu știu dacă mă vei avea vreodată.

Privirea ei sinceră reprezenta o adevărată provocare pentru el. Așa că încuviință din cap.

– Poate că nu, dar asta nu mă va împiedica să încerc.

Ea se încruntă.

– Eu nu...

Dar el își așeză ușor degetul mare pe gura ei.

– Ce alte talente tainice mi-ai mai ascuns, frumoasa mea doamnă? Ce alte secrete ascunzi de mine?

– Eu nu am secrete, zise ea, și buzele ei îi atinseră degetul ca un sărut în timp ce vorbea. Și nu vei găsi nici unul, nici dacă vei căuta.

– Minți, zise el încet. Și asta mă face să mă întreb de ce...

Ea coborî ușor pleoapele, ascunzându-și ochii. Jasper simți căldura umedă a limbii ei pe degetul lui. Și i se tăie respirația.

– Ai fost cumva găsită în vreun loc străvechi? Te văd ca pe o zână, stranie și sălbatică... și complet ispititoare pentru un bărbat...

– Tatăl meu a fost un englez simplu. Ar fi râs dacă ar fi auzit că te gândești la zâne.

– Și mama ta?

– Ea a fost prusacă... și chiar și mai pragmatică decât tata. Oftă ușor și respirația ei caldă îi mângâie pielea. Nu sunt vreo fecioară romantică. Sunt doar o simplă englezoaică.

El se îndoia foarte mult de asta.

Își îndepărtă apoi mâna și îi mângâie ușor obrazul în timp ce se retrăgea.

– Ai crescut la Londra sau undeva la țară?

– Mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului în provincie, dar veneam în vizită la Londra cel puțin o dată pe an.

– Și aveai multe tovarășe de joacă? Niște fetițe dulci cu care să șușotești și să chicotești?

– Doar pe Emeline, zise ea, și privirea ei o întâlni pe a lui.

Exista ceva foarte vulnerabil în ochii ei.

Acum Emeline locuia în Coloniile americane.

– Ți-e dor de ea.

– Da.

Jasper ridică absent trandafirul și îi mângâie gâtul dezgolit, în timp ce încerca să-și amintească detalii despre copilăria lui Emeline.

– Dar pe ea ai cunoscut-o abia când aproape terminai școala, nu? Moșia familiei mele era învecinată cu a ei, așa că îi cunosc pe ea și pe fratele ei, Reynaud, încă de când eram mici. Mi-aș fi amintit de tine, dacă te-aș fi văzut cu Emeline pe vremea aceea.

– Chiar ți-ai fi amintit? Apăru atunci o licărire furioasă în ochii ei, dar continuă înainte ca el să se poată apăra în vreun fel: Am cunoscut-o pe Emeline când am venit să-mi vizitez o prietenă de familie, care locuia în zonă. Aveam paisprezece sau cincisprezece ani atunci.

– Și înainte de asta? Cu cine te jucai înainte? Cu frații tăi? întrebă el și observă că îmbujorarea aceea îi coborâse ușor pe claviculă, acaparându-i și pielea decolteului.

Ea ridică din umeri. Probabil o gâdilau petalele trandafirului. Cu toate astea nu se feri de atingerea florii.

– Frații mei sunt cu mult mai mari decât mine. Amândoi erau deja plecați la școală când m-am născut eu.

– Atunci înseamnă că ai fost destul de singură, zise el și rămase cu privirea ațintită asupra ei, în timp ce trandafirul cobora până deasupra sânilor ei.

Melisande își mușcă buza.

– Am avut o doică.

– Asta nu e același lucru cu un tovarăș de joacă, murmură el.

– Poate că nu, recunoscu ea, apoi inspiră adânc și sânii ei se lipiră ușor de floare.

O, ce trandafir norocos!

– Ai fost un copil cuminte și liniștit, zise el, știind că așa trebuie să fi fost.

În ciuda poveștilor pe care le auzise cu o zi înainte de la mătușa ei, știa că probabil fusese un copil cuminte și liniștit. Un copil foarte tăcut. Se obliga să fie foarte rezervată. Își controla cu strictețe membrele, iar trupul ei era mic și grațios, chiar dacă nu era o femeie mică de statură. Vocea ei avea mereu inflexiuni cuviincioase și stătea mereu pe margine la evenimentele mondene. Oare ce fel de copilărie avusese de o făcuse să fie atât de hotărâtă să nu fie observată?

Se aplecă ușor spre ea și îi simți parfumul de portocale amare, chiar dacă erau învăluiți de mirosul dulce al trandafirilor din jur. Acela era mirosul *ei*.

– Ai fost un copil care și-a ținut numai pentru el secretele.

– Nu ai de unde să știi asta. Pentru că nu mă cunoști.

– Nu, recunoscu el. Dar vreau să te cunosc. Îmi doresc să te cunosc atât de bine, încât gândurile tale să-mi devină la fel de familiare ca ale mele.

Ea inspiră adânc și se retrase un pic, aproape ca și când ar fi speriat-o cuvintele lui.

– Nu vreau să devin...

Dar el își așeză degetul pe buzele ei, dar și-l retrase repede. Putea auzi voci pe cărarea pe care tocmai veniseră. Peste câteva clipe, un alt cuplu apăru de după colț.

– Pardon, zise domnul, iar Jasper văzu că era Matthew Horn. Lord Vale! Nu credeam să te întâlnesc aici.

Jasper făcu în zeflemea o plecăciune.

– Mi s-a părut mereu foarte instructiv să mă plimb prin grădinile mamei. Chiar în după-amiaza asta am avut ocazia să o învăț pe soția mea despre diferențele dintre un bujor și o floare de iris.

Din spatele său răsună imediat un sunet, care semăna destul de mult cu un pufnet înăbușit.

Matthew făcu ochii mari.

– Așadar, aceasta este soția ta?

– Da, zise Jasper, după care se întoarse și întâlni ochii căprui și enigmatici ai soției sale. Iubita mea, dă-mi voie să ți-l prezint pe domnul Matthew Horn. Un fost ofițer din Regimentul 28, la fel ca mine. Horn, aceasta este soția mea, Lady Vale.

Melisande întinse mâna, iar Horn o luă și făcu o plecăciune deasupra ei. Era un gest foarte cuviincios, desigur. Cu toate astea, Jasper tot simți nevoia să-și așeze mâna pe umărul lui Melisande, ca un semn de revendicare a posesiunii.

Matthew se dădu un pas în spate.

– Dați-mi voie să v-o prezint pe domnișoara Beatrice Corning. Domnișoară Corning, ți-i prezint pe Lord Vale și pe Lady Vale.

Jasper făcu și el o plecăciune deasupra mâinii fetei, reținându-și un zâmbet. Asta explica prezența lui Matthew acolo, iar Jasper se gândi imediat că motivele amicului său erau asemănătoare cu ale lui. Urmărea o doamnă.

– Locuiești în Londra, domnișoară Corning? întrebă el.

– Nu, milord, răspunse fata. De obicei locuiesc în provincie, împreună cu unchiul meu. De fapt, cred că e posibil chiar să-l cunoașteți, de vreme ce suntem vecini... Este contele de Blanchard.

Fata mai spuse și altceva după aceea, însă Jasper nu o mai putu urmări. Blanchard avea titlul lui Reynaud... titlul pe care ar fi trebuit să-l moștenească acesta după moartea tatălui său. Doar că prietenul lui fusese deja mort când decedase tatăl lui. Fusese luat prizonier și ucis de indieni după Spinner's Falls.

Jasper se concentră asupra fetei, studiind-o pentru prima dată. Stătea de vorbă cu Melisande, cu o expresie deschisă și sinceră pe chip. Avea o înfățișare proaspătă și destul de rustică. Părul ei era de culoarea spicelor de grâu coapte, iar ochii, de un cenușiu viu. Avea pomeții plini de pistrui mici, de culoarea nisipului.

Fata nu poseda un titlu al ei, desigur, dar el tot se gândi că Matthew țintea destul de sus, dacă voia să curteze nepoata unui conte. Familia Horn era una destul de veche, dar nu deținea nici un titlu nobiliar, spre deosebire de Blanchard, care era un nume vechi de multe secole. În plus, rangul de conte aducea după sine un conac și o moșie imense. Iar fata tocmai spusese că locuia la conac.

În casa lui Reynaud.

Jasper simți cum i se strânge inima, așa că își mută privirea de la chipul expresiv al domnișoarei Corning. În fond, nu avea nici un rost să o învinuiască pe fată pentru ceva. Probabil fusese încă pe băncile școlii cu ani în urmă, când murise Reynaud pe o cruce în flăcări. Nu avea nici o vină că unchiul ei moștenise titlul. Sau că locuia la moșia care îi aparținea de drept lui Reynaud. Cu toate astea, nu putea să-i privească chipul.

Îi întinse brațul lui Melisande și le întrerupse conversația:

– Să mergem! Dacă nu mă înșel, avem un angajament în după-amiaza aceasta.

Făcu o plecăciune în fața lui Matthew și a domnișoarei Corning, după care își luă la revedere de la ei. Nu se uită deloc la soția lui, însă era pe deplin conștient de faptul că Melisande îl privea curioasă, în timp ce-și așeza mâna pe brațul lui. Știa că nu aveau nimic de făcut în după-amiaza aceea. Și în cele din urmă își dădu seama că, dacă încerca să afle secretele ei, risca să le dezvăluie și pe ale lui. Care erau cu mult mai întunecate. Și asta nu trebuia să se întâmple cu nici un preț.

Jasper îi acoperi mâna cu a lui. Poate că era un gest care părea destul de domestic, dar pentru el fusese ceva instinctiv. Venise ca o dorință puternică de a o ține să nu fugă de lângă el. Nu-i putea vorbi despre Reynaud, nici despre ce se întâmplase în pădurile întunecate ale Americii. Nu îi putea spune cum i se frânsese sufletul acolo. Nu-i putea spune despre cel mai mare eșec și cea mai mare suferință a lui. Dar putea să o țină de mână și aproape de el.

Și exact asta avea să facă.

– ... Așa că a sfârșit arătând ca un idiot cu fundul pe afară, unde-l putea vedea toată lumea! Doamna Moore, administratoarea

casei lordului Vale își încheie povestea cu o lovitură puternică în masă, în timp ce râdea *triumfătoare*.

Cele trei slujnice de la etaj aproape că se tăvăleau pe jos de râs, cei doi lachei de la capătul mesei încuviințară din cap unul spre celălalt, domnul Oaks scoase un chicotit gutural și chiar și chipul bucătăresei – de obicei foarte serios – fu înseninat de un zâmbet.

Sally Suchlike rânji. I se părea o diferență de la cer la pământ între personalul lordului Vale și cel de la casa domnului Fleming. Aici erau aproape de două ori mai mulți servitori – dar sub îndrumarea domnului Oaks și a doamnei Moore, erau cu toții mult mai prietenoși. Aproape ca o familie. Chiar dacă se afla acolo de numai câteva zile, Sally se împrietenise deja cu doamna Moore și cu bucătăreasa – o femeie timidă de altfel, dar care se ascundea sub o fațadă aspră. Și astfel, se liniștiseră toate temerile ei că nu avea să fie plăcută sau acceptată.

Sally se aplecă spre ceașca ei cu ceai. Lordul și Lady Vale luaseră deja cina, iar acum mâncau servitorii.

– Și după aceea ce s-a întâmplat, doamnă Moore, dacă nu te deranjează că te întreb?

– Ei bine... continuă femeia, evident mulțumită că fusese rugată să-și continue povestirea destul de deocheată.

Dar fu întreruptă de domnul Pynch. Domnul Oaks deveni imediat sobru, lacheii se îndreptară de spate în scaunele lor și una dintre slujnicele de la etaj scoase un chicotit nervos – care fu imediat redus la tăcere de una dintre colegele ei. Iar doamna Moore se înroși la față. Sally oftă frustrată. Sosirea domnului Pynch venise ca o găleată de apă tulbure din Tamisa: rece și neplăcută.

– Pot să te ajut cu ceva, domnule Pynch? întrebă majordomul.

– Nu, mulțumesc, zise domnul Pynch. Am venit după domnișoara Suchlike. O cheamă stăpâna.

Tonul aspru al vocii lui o făcu pe slujnica de la etaj să scoată alt chicotit. Numele ei era Gussy și era genul care chicotea la aproape orice. Dar chicotitul ei se finaliză cu un icnet, în momentul în care domnul Pynch își întoarse privirea rece spre ea.

„Ce tiran!", se gândi atunci Sally. Apoi împinse înapoi scaunul ei înalt de bucătărie și se ridică de la masă.

– Ei bine, atunci îți mulțumesc, doamnă Moore, pentru o poveste încântătoare.

Doamna Moore clipi mirată și o îmbujorare mulțumită își făcu loc pe obrajii ei.

Sally le zâmbi oamenilor adunați în jurul mesei, după care se grăbi să-l urmeze pe domnul Pynch. Desigur, el nici măcar nu așteptase ca ea să-și ia la revedere de la ei.

Îl prinse din urmă când coti pe după scările din spate.

– De ce trebuie să fii mereu atât de nesuferit?

El nu se opri.

– Nu știu la ce te referi, domnișoară Suchlike.

Ea dădu ochii peste cap, gâfâind în urma lui.

– Nu mănânci aproape niciodată cu restul servitorilor, iar când îți faci în cele din urmă apariția, ucizi orice conversație, la fel ca un cal care se așază peste un pisoi.

Ajunseseră la jumătatea drumului spre etaj, când el se opri atât de brusc, încât ea se izbi de spatele lui și aproape că-și pierdu echilibrul și căzu pe scări. Dar se întoarse imediat și o prinse de braț, fără nici cel mai mic semn de confuzie.

– Ai un fel foarte colorat de a vorbi, domnișoară Suchlike, dar eu sunt de părere că tu tinzi să fii un pic cam prea familiară cu ceilalți servitori.

Îi dădu drumul la braț și continuă să urce.

Sally își reprimă cu greu dorința de a scoate limba în spatele lui. Din păcate, domnul Pynch avea dreptate. Fiind camerista unei doamne, ar fi trebuit să se situeze la un nivel mai ridicat decât restul servitorilor – cu excepția domnului Oaks și a doamnei Moore, desigur. Probabil și ea ar fi trebuit să disprețuiască mesele lor vesele și să strâmbe din nas la glumele lor. Doar că, dacă ar fi făcut asta, nu ar mai fi avut pe nimeni cu care să vorbească jos. Poate că domnul Pynch era mulțumit să ducă o viață de pustnic, dar asta nu se aplica și în privința *ei*.

– Nu ar avea ce să strice să fii un pic mai prietenos, murmură ea, când ajunseră în holul pe care se aflau camerele stăpânilor.

El oftă.

– Domnișoară Suchlike, o fată tânără ca tine nu prea are cum să înțeleagă...

– Să știi că nu-s chiar atât de tânără, zise ea.

El se opri din nou, iar Sally observă că pe chipul lui apăruse o expresie amuzată. Și ținând cont cât de rigid era de obicei, se gândi imediat că râdea de ea.

Așa că își așeză mâinile în șolduri și zise:

– Dacă vrei să știi, urmează să împlinesc douăzeci de ani.

Domnului Pynch îi zvâcniră buzele când auzi asta.

– Și tu câți ani ai mai exact, tataie? mai întrebă Sally.

El ridică dintr-o sprânceană – lucru care era peste măsură de enervant.

– Treizeci și doi.

Sally făcu imediat un pas în spate, prefăcându-se șocată.

– O, Doamne, Dumnezeule! E de mirare că te mai poți ține pe picioare la vârsta ta!

Însă el doar clătină din cap.

– Du-te și ocupă-te de stăpâna ta, fetițo!

În clipa aceea, Sally încetă să-și mai reprime impulsurile. Scoase limba la el și apoi fugi în dormitorul lui Lady Vale.

În noaptea aceea, când intră în sala unde avea loc balul mascat al lui Lady Graham, Melisande își ascunse mâinile tremurânde între faldurile fustei. Avusese nevoie de tot curajul ca să vină acolo. Să participe la bal fusese o decizie de ultim moment – de altfel, era sigură că, dacă ar fi stat mai mult pe gânduri, s-ar fi convins singură să nu mai vină deloc. Detesta genul acela de mondenități. Grupuri și grupuri de oameni care bârfeau și judecau. Și cu toții păreau mereu să o excludă. Dar acela era teritoriul lui Jasper. Și dacă voia să-i arate că putea fi o înlocuitoare mai mult decât potrivită pentru nenumăratele lui iubite, atunci trebuia să-l înfrunte pe propriul teren.

Își strânse fustele cu degete tremurătoare și încercă să-și controleze respirația. Măcar o ajuta un pic faptul că era un bal mascat. Purta o mască din catifea mov, care-i acoperea jumătate din față și era atât de închisă la culoare, încât părea aproape neagră. Nu îi ascundea identitatea, desigur, dar în fond nici nu era acela scopul. Cu toate astea, îi sporea întru câtva încrederea în sine. Melisande inspiră adânc, ca să prindă putere și se uită în jur. Peste tot

se aflau domni și doamne care purtau măști. Cu toții râdeau zgomotos și vorbeau tare, încântați că erau acolo ca să fie văzuți și să-i vadă la rândul lor pe alții. Unii purtau dominouri, însă, aparent, majoritatea doamnelor se hotărâseră să poarte rochii de bal colorate și să se ascundă purtând măști numai pe jumătate din față.

Melisande purta un domino mov din mătase și trase mantia voluminoasă în jurul ei, în timp ce își croia drum prin mulțime, în căutarea lui Jasper. Nu-l mai văzuse de la petrecerea de grădină din după-amiaza aceea. Se despărțiseră când el plecase la balul acesta – el călare, iar ea în trăsură. Îi pusese mai multe întrebări subtile domnului Pynch și așa aflase că soțul ei purta un domino negru. Dar, pe de altă parte, asta păreau să poarte jumătate din bărbații prezenți acolo. O doamnă trecu pe lângă ea și se lovi de umărul ei, apoi o privi cu dispreț.

Pentru o clipă, Melisande se luptă cu dorința de a fugi. De a abandona încăperea aceea și scopul pe care și-l propusese și de a căuta adăpostul trăsurii ei, care aștepta. Dar dacă Jasper putuse înfrunta o armată de doamne în vârstă în după-amiaza aceea, ca să o urmărească la o petrecere de grădină, atunci, pentru numele lui Dumnezeu, putea și ea să fie suficient de curajoasă ca să înfrunte ororile unei săli de bal ca să-l vâneze pe el.

Și atunci îi auzi râsul colorat. Se întoarse și îl văzu. Jasper era cu aproape un cap mai înalt decât toți cei din jurul său. Era înconjurat de un grup format din bărbați zâmbitori și una sau două doamne care chicoteau. Cu toții erau superbi și păreau foarte siguri de locul lor în lume. Cine era ea ca să încerce să se strecoare în grupul acela? Oare s-ar fi întâmplat altceva decât să se uite o dată la ea și să înceapă să râdă?

Tocmai voia să se întoarcă la trăsura care o aștepta, când femeia din stânga lui Jasper – o blondă frumoasă cu obraji roșii și cu un piept proeminent – își așeză mâna pe mâneca lui. Era doamna Redd. Știa că Jasper avusese o aventură de o noapte cu ea mai demult.

Dar el era soțul ei! *Iubirea* ei! Își strânse imediat pumnii și se îndreptă spre grup.

Când încă se afla la câțiva metri distanță, Jasper se uită în direcția ei și încremeni. Melisande îi întâlni privirea strălucitor de albastră din spatele măștii negre de satin. Continuă să-l privească în timp ce se îndrepta spre el. Oamenii din jurul lui părură să se dea un pas în spate, ca să-i facă loc să se apropie, până când ajunse în fața lui.

– Acesta nu este dansul tău? întrebă ea, pe o voce răgușită de emoții.

– Draga mea soție, zise el și făcu o plecăciune elegantă. Iartă-mă, te implor, că sunt impardonabil de uituc.

Apoi îi oferi brațul și Melisande își așeză degetele pe mâneca lui. Se simțea victorioasă pentru că o părăsise așa de repede pe cealaltă femeie. O conducea în liniște prin mulțime. Îi putea simți mușchii prin materialul redingotei și al dominoului și i se tăie respirația. Ajunseră pe ringul de dans și își ocupară pozițiile. El făcu o plecăciune, și ea îi răspunse cu o reverență. Se apropiară unul de altul și apoi se îndepărtară, în conformitate cu pașii de dans. Dar el o privi neîncetat.

Următoarea figură de dans îi făcu să se apropie, așa că îi șopti:

– Nici măcar nu speram să te văd aici.

– Nu? se miră ea și ridică din sprâncene pe sub mască.

– Dar îmi faci ziua mai frumoasă.

– Serios?

Pașii de dans îi despărțiră apoi din nou, și Melisande se gândi la afirmația lui ciudată. Când se apropiară din nou, își așeză mâna într-a lui, și se mișcară împreună în semicerc.

– Poate confunzi obișnuința cu iubirea.

Ochii lui străluciră imediat în spatele măștii.

– Explică-mi, te rog!

Ea ridică din umeri.

– În general, eu ies în societate ziua, tu noaptea... însă asta nu înseamnă că eu iubesc ziua, iar tu, noaptea.

Jasper se încruntă ușor.

– Poate preferi să te joci noaptea, pentru că așa ești obișnuit, șopti ea, când se despărțiră din nou. Poate că, de fapt, chiar preferi ziua.

El înclină capul întrebător, în timp ce se dansau împreună.

– Dar tu, draga mea soție?

– Poate că noaptea este de fapt domeniul meu.

Se despărțiră apoi și se îndepărtară. Melisande execută figurile cerute de dans, până când acestea îi aduseră din nou împreună. Își așeză mâna într-a lui și un fior îi traversă trupul, când îi simți atingerea.

El zâmbi, de parcă ar fi știut mult prea bine reacția pe care o i-o provoca.

– Și spune-mi atunci... ce ai face cu mine, doamna mea, stăpână a nopții? Se învârtiră unul în jurul celuilalt, astfel încât nu li se atingeau decât degetele. M-ai conduce? M-ai tachina? M-ai învăța tainele nopții?

Se îndepărtară apoi și făcură plecăciuni adânci. Dar ea nu-l scăpă din priviri nici o clipă. Ochii lui străluceau. Se apropiară din nou și atunci își aplecă ușor capul spre urechea ei, fără să li se atingă în nici un fel trupurile.

– Spune-mi, milady, ai îndrăzni să seduci un păcătos ca mine?

Melisande respira din ce în ce mai repede și greu și își simțea inima bătându-i tare în piept. Toată exaltarea aceea o făcea să se simtă mai vie ca niciodată. Cu toate astea, chipul îi rămase senin.

– Chiar mă întrebi asta?

– Ce altă întrebare ai prefera?

– Te-ai lăsa sedus de mine?

Se opriră când dansul se încheie și muzica se stinse. Melisande făcu o reverență elegantă, cu ochii ațintiți asupra chipului său. Se ridică apoi, dar continuă să-și privească soțul.

El o luă de mână și făcu o plecăciune deasupra degetelor ei.

– O, da! îi șopti el, în timp ce îi săruta mâna.

O conduse în afara ringului de dans și fură imediat înconjurați de oameni.

Un domn îmbrăcat într-un domino stacojiu se apropie de ea.

– Cine este creatura aceasta încântătoare, Lord Vale?

– Soția mea, zise el ușor și o mută imediat abil pe Melisande de cealaltă parte a lui. Și te-aș ruga să ții minte asta, Fowler.

Beat cum era, Fowler râse, și altcineva îi strigă imediat lui Jasper o remarcă înțepătoare, la care el răspunse cu multă ușurință. Cu toate astea, Melisande nu putu auzi cuvintele lui. Era mult prea

conștientă de aglomerația de trupuri fierbinți și de faptul că toți ochii se uitau urât la ea. Doamna Redd dispăruse – și spera că scăpase de ea pentru totdeauna. Îl găsise pe Jasper și dansase cu el, iar acum nu-și mai dorea altceva decât să plece acasă.

Dar el o conducea mai departe prin mulțime, cu mâna fermă și strânsă pe cotul ei.

– Unde mergem, milord? întrebă atunci Melisande.

– Mă gândeam... zise el și o privi distrat. Tocmai a intrat lordul Hasselthorpe și am ceva de discutat cu el. Nu te deranjează, nu?

– O, desigur că nu.

Ajunseră în dreptul unui grup de domni, care stăteau așezați la intrarea în sala de bal. Era mai mult decât evident că erau o adunătură mult mai sobră, decât cei cu care se întreținuse Jasper mai devreme.

– Hasselthorpe! Ce întâmplare să te întâlnesc aici! exclamă Lord Vale.

Lordul Hasselthorpe se întoarse spre el și chiar și Melisande îi înțelese confuzia. Dar Lord Vale îi întinse imediat mâna, așa că celălalt bărbat fu nevoit să i-o strângă, privindu-l precaut. Hasselthorpe era un individ greu de citit, care avea o înălțime medie, ochii umbriți de pleoape grele și riduri adânci în jurul gurii. De obicei afișa o expresie foarte serioasă – așa cum se cerea, de altfel, din partea unui membru al Parlamentului. Lângă el se afla ducele de Lister – un bărbat înalt și slab, care purta o perucă gri. Câțiva pași mai în spate, Melisande o văzu pe doamna Fitzwilliam – o blondă extrem de frumoasă, care era de mult amanta lui Lister. Stătea de una singură și nu părea să se bucure deloc de bal.

– Lord Vale, zise încet Hasselthorpe. Și aceasta este soția dumitale încântătoare?

– Da, răspunse Jasper. Cred că ai cunoscut-o deja pe vicontesa mea la petrecerea pe care ai dat-o toamna trecută.

Hasselthorpe murmură ceva aprobator și făcu o plecăciune deasupra mâinii lui Melisande. Cu toate acestea nu-și dezlipi nici o clipă ochii de la chipul lui Jasper – așa că într-un fel era ca și când ea nici nu ar fi fost acolo cu adevărat. Își mută și ea privirea spre soțul ei și descoperi că nu mai zâmbea deloc. Sub acel schimb

de amabilități exista o subtilitate pe care nu o prea putea înțelege. Însă un lucru era sigur... erau chestiuni între bărbați.

Melisande zâmbi și își așeză mâna pe mâneca lui Jasper.

– Mă tem că am cam obosit, milord. Ai fi foarte dezamăgit, dacă m-aș retrage mai devreme și aș pleca acasă?

El se întoarse spre ea. Melisande văzu sentimentele contradictorii de pe chipul lui, dar el aruncă repede o privire spre lordul Hasselthorpe și își controlă expresia.

– Foarte, ba chiar îngrozitor de dezamăgit, inima mea, dar nu o să te mai reții, spuse el și făcu o plecăciune.

– Noapte bună, atunci, milord, zise ea și făcu o reverență în fața domnilor. Excelență! Milord!

Ceilalți bărbați făcură și ei plecăciuni elegante, șoptind cuvinte de la revedere.

– Ține minte, milord: mai este o singură noapte, îi șopti ea lui Jasper la ureche, ridicându-se pe vârfuri.

După aceea se întoarse și se îndreptă spre ieșire. Dar în timp ce-și croia drum prin mulțime, auzi două cuvinte de la grupul adunat în spatele ei.

Spinner's Falls.

Capitolul 8

Ei bine, cred că vă puteți închipui ce s-a întâmplat după anunțul făcut de rege. În regatul micuț, începură să sosească pețitori din toate cele patru colțuri ale lumii. Unii erau prinți de tot soiul, care veneau cu caravane de gărzi, curteni și lachei. Alții erau foști cavaleri, cu armurile tocite în numeroasele turniruri la care participaseră și care veneau acolo în căutarea norocului. Și se găsiră chiar și câțiva care să vină pe jos – cerșetori și hoți, care de fapt nu aveau prea mari șanse de reușită. Dar cu toții avea un singur lucru în comun: fiecare dintre

ei credea că va fi cel care va câștiga întrecerile și se va căsători cu frumoasa prințesă regentă...

din *Jack Zâmbărețul*

Cu siguranță, soția lui se trezea devreme pentru o doamnă a nopții, reflectă Jasper, care stătea în fața noului salon pentru servirea micului dejun. Încerca să își revină din somnolență. Melisande plecase devreme de la bal, dar tot fusese cu aproape o oră trecut de miezul nopții. Și atunci cum putea să fie trează la ora aceea și, după câte se auzea, mâncând deja? El mai rămăsese cam o oră, încercând – de altfel fără succes – să-l facă pe lordul Hasselthorpe să-l asculte. Dar acestuia i se păruse ridicolă ideea că întreg regimentul fratelui său fusese trădat de un spion francez și o respinsese vehement. Așa că Jasper se hotărâse să mai aștepte câteva zile înainte de a încerca să vorbească din nou cu el.

Făcu ochii mari, într-o ultimă încercare disperată de a părea treaz, înainte de a intra să ia micul dejun. Și iat-o acolo! Melisande stătea pe scaunul ei, cu spatele drept ca vergeaua și cu fiecare fir de păr la locul lui, în cocul din creștet. Ochii ei căprui erau reci și calmi.

Făcu o plecăciune.

– Bună dimineața, milady.

Privind-o în dimineața aceea, nu ai fi zis că era aceeași doamnă misterioasă în domino mov, din urmă cu o noapte. Sau că viziunea aceea seducătoare nu fusese altceva decât un vis. Cum altfel s-ar fi putut explica dualitatea, cele două femei care trăiau împreună în același trup?

Ea se uită la el, iar lui Jasper i se păru că întrezărește ceva din femeia misterioasă de la miezul nopții sălășluind undeva dincolo de expresia ei senină. Melisande încuviință din cap.

– Bună dimineața.

Cățelușul apăru de sub fustele stăpânei lui, aruncându-i o privire complice. Jasper se uită în jos la animal, după care acesta se retrase înapoi sub scaunul ei. Era mai mult decât evident că Mouse îl ura. Dar măcar stabiliseră cine era stăpânul în casă.

– Ai dormit bine? o întrebă Jasper și se duse să se uite pe bufet.

– Da, mulțumesc, răspunse ea din spatele lui. Dar tu?

Jasper se holbă orbește la platoul cu pește, care părea la rândul lui că se holbează orbește la el, și se gândi la salteaua de paie de pe podeaua garderobei sale.

– Ca un buștean. Am căzut mort când m-am întors acasă.

Ceea ce era corect, desigur, presupunând că morții și bușteniii dormeau cu un cuțit sub pernă și se foiau toată noaptea. Luă un pește în furculiță și îl așeză pe farfuria pe care o ținea în mână.

Apoi se apropie de masă și îi zâmbi lui Melisande.

– Ai planuri pentru astăzi?

Ea miji ochii imediat.

– Da, însă nimic care să prezinte vreun interes pentru tine.

Și, desigur, afirmația ei avu efectul contrar – și de altfel normal – de a-i stârni interesul.

– A, serios?

Ea încuviință din cap și îi turnă o ceașcă de ceai.

– O să merg la cumpărături cu camerista mea.

– Minunat! exclamă Jasper.

Ea îl privi sceptică, și Jasper se gândi imediat că poate entuziasmul lui fusese un pic exagerat.

– Doar nu ai de gând să mă însoțești, rosti ea apăsat și strânse din buze.

Oare ce ar fi spus dacă ar fi știut că expresia aspră de pe chipul ei nu făcea altceva decât să-l stârnească și mai mult? Cu siguranță, ar fi fost îngrozită. Dar Jasper își aminti din nou de femeia seducătoare din urmă cu o noapte. De femeia care-i șoptise la ureche o provocare îndrăzneață, fără ca măcar să tresară. Și asta îl făcu să se întrebe... Cine era de fapt soția lui? Doamna afectată din timpul zilei sau aventuriera, stăpâna nopții?

Dar ea încă mai aștepta un răspuns de la el. Așa că rânji și zise:

– Nu-mi vine în minte nimic mai plăcut decât o dimineață petrecută la cumpărături.

– Nu-mi vine în minte nici un alt bărbat care să fie de aceeași părere.

– Atunci înseamnă că ești foarte norocoasă că te-ai căsătorit cu mine, nu?

Melisande nu-i răspunse, doar își mai turnă o ceașcă de ciocolată caldă.

El tăie în două o chiflă și unse cu unt o jumătate.

– Am fost foarte încântat să te văd la bal noaptea trecută.

Ea se încordă aproape imperceptibil. Oare nu ar fi trebuit să pomenească nimic despre acțiunile ei nocturne?

– Până ieri nu l-am mai întâlnit pe prietenul tău Matthew Horn, zise ea. Sunteți apropiați?

A, deci așa voia să joace mâna aceea... să pretindă că nici nu se întâmplase. Va încerca să ignore acele mașinațiuni nocturne, ei? *Foarte interesant!* Cu toate astea, decise să intre în jocul ei.

– L-am cunoscut pe Horn în armată, zise el. Pe vremea aceea mi-a fost un prieten foarte apropiat. Dar ne-am mai îndepărtat de atunci.

– Nu vorbești niciodată despre perioada pe care ai petrecut-o în armată.

El ridică din umeri.

– A fost acum mai bine de șase ani.

Ea mîji ochii.

– Și cât timp ai servit?

– Șapte ani.

– Și ai avut gradul de căpitan?

– Da.

– Așadar, ai văzut ceva acțiune.

Nu era o întrebare, așa că nu știa dacă să se mai obosească să-i răspundă. „Acțiune." Părea un cuvânt atât de neînsemnat, pe lângă tot sângele, sudoarea și țipetele pe care le îndurase. Bubuitul tunurilor, fumul și cenușa, cadavrele care împânzeau după aceea câmpul de bătălie, precum niște martori tăcuți. Acțiune. O, da, văzuse destul de multă *acțiune*.

Sorbi din ceai ca să-și curețe gura de gustul amar pe care i-l lăsaseră gândurile acelea.

– Am fost în Québec, când am recucerit orașul. Este o poveste pe care o s-o pot împărtăși nepoților mei într-o zi.

Melisande își mută privirea.

– Dar nu acolo a murit lordul St. Aubyn.

– Nu, zise el și zâmbi sumbru. Dar crezi că aceasta este o conversație plăcută pentru micul dejun?

Dar Melisande nu se mai uită la el.

– O soție n-ar trebui să știe astfel de lucruri despre bărbatul ei?

– Timpul pe care l-am petrecut în armată nu mă reprezintă atât de mult.

– Nu, dar cred că reprezintă o bună parte din omul care ești astăzi.

Ce i-ar mai fi putut răspunde după o asemenea afirmație? În fond, avea dreptate. Într-un fel sau altul, soția lui înțelegea – chiar dacă nu credea că oferise vreun semn cât de mic în direcția aceea. Înțelegea că era schimbat – pe veci marcat și secătuit de ceea ce se întâmplase în pădurile de nord ale Americii. Oare el purta asta ca pe un simbol al diavolului? Oare ea putea vedea ce era el cu adevărat? Oare știa cumva ceva despre cea mai mare rușine a lui?

Nu. Nu avea cum să știe. Pentru că, dacă ar fi știut, i-ar fi citit disprețul pe chip. Jasper coborî ochii spre farfurie și rupse și restul chiflei.

– Poate că nu mai vrei să mă însoțești în dimineața asta? întrebă soția lui încet.

Și asta îl făcu să ridice din nou privirea.

– Nu mă sperii eu cu una cu două.

Melisande făcu ochii mari. Poate că zâmbetul lui dezvăluise prea mulți dinți. Poate că văzuse *ființa* care sălășluia sub fațada lui veselă. Dar un lucru era sigur: soția lui era o femeie curajoasă.

– Atunci spune-mi, zise ea. Povestește-mi despre armată!

– Nu prea sunt multe de spus, minți el. Am fost căpitan în Regimentul 28.

– Același grad l-a avut și St. Aubyn, zise Melisande. V-ați înrolat împreună?

– Da. Se gândi apoi că pe vremea aceea fuseseră amândoi foarte tineri și încăpățânați. Pe atunci, pe el îl interesase cel mai mult uniforma aceea elegantă, splendidă.

– Eu nu l-am cunoscut niciodată pe fratele lui Emeline, continuă Melisande. Sau, mă rog, nu l-am cunoscut prea bine. Nu l-am văzut decât o dată sau de două ori. Cum era?

Jasper înghiți și ce-i mai rămăsese din chiflă, încercând să mai câștige un pic de timp. Se gândi la rânjetul strâmb al lui Reynaud și la ochii lui negri, veseli.

– Reynaud a știut dintotdeauna că va moșteni cândva titlul de conte... așa că și-a petrecut întreaga viață exersând pentru acest rol.

– Ce vrei să spui?

Jasper ridică din umeri.

– Era prea serios, încă din copilărie. Pe de altă parte, povara responsabilității marchează un om încă din fragedă pruncie. Și Richard a fost la fel.

– Fratele tău mai mare, murmură ea.

– Da. El și Reynaud semănau foarte mult. Când realiză asta, zâmbi cu amărăciune. Reynaud ar fi trebuit să aleagă să fie prieten cu el, nu cu mine.

– Dar poate că Reynaud vedea în tine ceva ce lui îi lipsea.

El ridică ușor capul și zâmbi, gândindu-se din nou la asemănarea dintre cei doi. Ideea că el ar fi putut avea o calitate care îi lipsea fratelui său mai mare, Richard, i se părea destul de amuzantă.

– Cum ar fi?

Melisande ridică din sprâncene.

– Faptul că știi să te bucuri de viață?

Jasper rămase tăcut o clipă, holbându-se la ea. Oare chiar vedea bucuria de a trăi în umbra aceea care mai rămăsese din el?

– Poate...

– Eu așa cred. Ai fost un prieten încântător și năzdrăvan, zise ea, după care murmură aproape ca pentru sine: Cum să-ți fi putut rezista?

– Nu știi sigur asta, zise el, scrâșnind din dinți. Nu mă cunoști deloc.

– Nu te cunosc? repetă ea și se ridică de la masă. Cred că ai fi surprins să afli cât de bine te cunosc de fapt. Ne vedem peste zece minute, da?

– Poftim? fusese luat prin surprindere de întrebare și clipi ca un idiot, holbându-se la ea.

Melisande îi zâmbi. Poate că îi plăceau idioții.

– În zece minute o să fiu gata să plecăm la cumpărături.

Și după aceea părăsi salonul, lăsându-l confuz și intrigat.

Melisande stătea lângă trăsură și se consulta cu Suchlike, când ieși Lord Vale din casă, câteva minute mai târziu. Coborî în grabă scările și alergă spre ele.

– Ești gata? întrebă Melisande.

El întinse brațele și răspunse:

– Sunt la dispoziția ta, milady. După care încuviință din cap spre Suchlike. Poți pleca!

Micuța cameristă se făcu roșie ca racul și se uită îngrijorată la Melisande. De obicei, Suchlike era cea care o însoțea pe soția lui la cumpărături, ca să se consulte în privința ținutelor și să care pachetele. Și în clipa aceea Jasper se uita la ea, așteptând să vadă dacă va protesta în vreun fel.

Melisande zâmbi încordată și încuviință din cap spre fată.

– Poate ai putea să-mi repari rochia aceea despre care am vorbit.

Suchlike făcu o reverență și porni spre ușa principală.

Când se întoarse din nou spre Jasper, îl surprinse uitându-se urât la Mouse, care stătea lipit de fustele ei.

Dar zâmbi înainte ca el să-l poate trimite la plimbare și pe câine.

– Sir Mouse mă însoțește întotdeauna.

– Aha.

Ea încuviință din cap fermă. Bucuroasă că măcar clarificase asta, se întoarse și urcă scările trăsurii. Se așeză pe scaunul de pluș, cu fața spre sensul de mers și Mouse sări imediat lângă ea. Jasper ocupă locul de vizavi, cu picioarele-i lungi întinse în diagonală pe podeaua trăsurii. Până să urce și el, lui Melisande

i se păruse un vehicul mare – chiar foarte mare. Dar după aceea spațiul din interior se umplu cu genunchi și coate de bărbat.

Jasper bătu ușor în tavanul trăsurii, semn că erau gata de plecare, după care se uită la ea și o surprinse încruntându-se la picioarele lui.

– S-a întâmplat ceva?

– Absolut nimic, zise ea și se întoarse să se uite pe fereastră.

I se părea ciudat că era închisă cu el într-un spațiu atât de mic. I se părea cumva mult prea intim. Iar acesta era un gând ciudat. Se culcase cu omul acesta, dansase cu el cu o noapte înainte și chiar avusese obrăznicia de a-l dezbrăca de cămașă și de a-l bărbieri. Și totuși, toate aceste lucruri se întâmplaseră noaptea, la lumina lumânărilor. Dintr-un motiv sau altul, îi venea mai ușor să se relaxeze noaptea. Umbrele îi dădeau curaj. Poate chiar era stăpâna nopții – după cum o numise el. Și dacă era așa, atunci asta îl transforma pe Jasper în stăpânul zilei?

Se uită la el, uimită de acest gând. În general, îi căuta compania pe durata zilei. O urmărea în lumina soarelui. Poate că noaptea îi plăcea să participe la baluri și să meargă în locuri unde se jucau jocuri de noroc... dar pe timpul zilei, căuta să-i descopere secretele. Oare era din cauză că percepea în vreun fel că ea se simțea mai slabă la lumina soarelui? Sau poate pentru că el era mai puternic ziua?

Sau poate amândouă?

– Ființa asta vine cu tine peste tot?

Melisande se uită nedumerită la el.

– Poftim?

– Câinele tău, zise Jasper și făcu un semn din bărbie spre Mouse, care stătea făcut covrig lângă ea. Ființa asta chiar vine cu tine peste tot?

– Sir Mouse este un *el*, nu o ființă, zise ea ferm. Și da, îmi place să-l iau cu mine în locuri unde știu că i-ar face plăcere.

Jasper ridică din sprâncene.

– Câinelui îi place să meargă la cumpărături?

– Îi place să se plimbe cu trăsura, zise ea și-l mângâie blând pe nas. Tu nu ai avut niciodată animale de companie?

– Nu. Ei bine, s-ar putea spune că am avut o pisică, în copilărie... dar nu venea niciodată când o chemam și mă zgâria când nu-i convenea ceva. Și mă tem că aproape mereu nu-i convenea câte ceva.

– Și cum o chema?

– Pisică.

Melisande se uită la el neîncrezătoare. Chipul îi era serios, dar apăruse o strălucire diavolească în ochii lui albaștri.

– Dar tu? o întrebă el. Tu ai avut animale în copilărie, draga mea soțioară?

– Nu, zise ea și se întoarse din nou cu fața spre fereastră. Nu-și dorea să vorbească din nou despre copilăria ei singuratică.

Și el păru să simtă că nu-i plăcea să vorbească despre perioada aceea, pentru că era prima dată când nu mai insistă. Rămase tăcut câteva clipe, după care zise încet:

– De fapt, pisica era a lui Richard.

Melisande se întoarse spre el, curioasă.

Buzele lui groase și senzuale luaseră forma unui zâmbet strâmb, autoironic.

– Mamei nu îi prea plac pisicile, dar Richard a fost un copil bolnăvicios când era mic... așa că atunci când a prins drag de o pisicuță pe care a găsit-o în grajduri... ei bine, bănuiesc că mama a făcut o excepție, zise el și ridică din umeri.

– Cu câți ani era mai mare decât tine fratele tău? întrebă ea încet.

– Cu doi.

– Și câți ani avea când a murit?

– Nu împlinise încă treizeci. Îi dispăruse complet zâmbetul. A fost mereu sensibil... era foarte slab și avea adesea probleme cu respirația... apoi s-a îmbolnăvit de malarie, cât eu eram încă în Colonii... și nu și-a mai revenit niciodată. După ce m-am întors acasă, mama n-a mai zâmbit timp de un an.

– Îmi pare rău.

– S-a întâmplat cu mult timp în urmă, zise el și-și întoarse mâna cu palma în sus.

– Și tatăl tău era deja mort, nu-i așa?

– Da.

Melisande îl privi neîncrezătoare. Stătea tolănit neglijent în scaunul trăsurii și vorbea despre morțile premature ale tatălui și fratelui său.

– Probabil ți-a fost foarte greu.

– Nu am crezut niciodată că voi ajunge viconte, chiar dacă Richard era mereu bolnav. Cred că, într-un fel sau altul, toți cei din familia mea au crezut că va trăi suficient, măcar cât să aducă pe lume un moștenitor. Se uită brusc la ea, cu colțul gurii ușor ridicat. Poate că avea un trup plăpând, dar cu siguranță avea un spirit foarte puternic. El chiar se purta ca un viconte. El putea conduce oamenii.

– La fel și tu, îi aminti ea cu blândețe.

Dar el clătină din cap.

– Nu așa ca el. Și nici ca Reynaud, că tot veni vorba. Amândoi au fost lideri înnăscuți... mult mai buni decât mine.

Lui Melisande îi veneau greu să creadă asta. Poate că lui Jasper îi plăcea să se ia peste picior, să glumească și uneori s-o facă pe bufonul... Dar oamenii îl ascultau. Iar atmosfera se înviora ori de câte ori intra într-o încăpere. Cu toții – atât bărbații, cât și femeile – erau atrași de el ca de un soare în miniatură. Și își dori să-i spună și lui asta. Să-i spună cât de mult îl admira până și ea. Dar în cele din urmă învinse teama că ar fi putut dezvălui prea multe despre propriile emoții. Așa că se abținu.

Trăsura încetini, iar ea observă că ajunseseră pe Bond Street.

Ușa se deschise, și Jasper sări jos, după care se întoarse și-i oferi mâna, ca să o ajute să coboare. Melisande se ridică și își așeză mâna într-a lui. Simți imediat puterea care se ascundea în degetele lui. Coborî din trăsură și Mouse țopăi după ea. Strada era ticsită cu magazine elegante și o mulțime de domni și de doamne studiau vitrinele, în timp ce se plimbau.

– Pe unde vrei să o luăm, dulcea mea soție? întrebă Jasper și îi întinse brațul. Tu decizi, și eu am să te urmez.

– Cred că mai întâi pe aici, răspunse Melisande. Înainte de toate, aș vrea să merg la o tutungerie, ca să cumpăr niște tutun.

– Îți place și ție să prizezi tutun, asemenea modernei noastre regine?

– O, nu! exclamă ea și strâmbă din nas. Dar realiză gafa și-și corectă repede expresia feței. Este pentru Harold. De ziua lui îi dăruiesc mereu o cutie cu tutunul său preferat.

– A! Harold e foarte norocos atunci!

Melisande se uită în sus la el și-l întrebă:

– Ție îți place tutunul?

– Nu, răspunse el, în timp ce ochii lui turcoaz o priveau cu căldură. Voiam să spun că e norocos că are o soră atât de iubitoare ca tine. Dacă nu aș ști...

Dar fu întrerupt de lătratul ascuțit al lui Mouse. Melisande se întoarse și-l văzu pe Mouse țâșnind de lângă fustele ei și luând-o la fugă pe carosabil.

– Mouse! strigă ea și porni pe stradă, cu ochii după câine.

– Așteaptă! zise Jasper și o prinse de braț, ținând-o pe loc.

Ea se chinui să se smulgă din strânsoarea lui.

– Dă-mi drumul! O să fie rănit!

Atunci Jasper o smuci de braț și o trase înapoi pe trotuar, chiar în momentul în care căruța unui berar gonea pe stradă, clătinându-se.

– Mai bine el, decât tu.

Putea auzi țipete de pe celălalt trotuar, mârâituri și pe Mouse care lătra isteric.

Se răsuci și-și lipi palma de pieptul lui Jasper, încercând să-i transmită disperarea ei.

– Dar Mouse!

Soțul ei mormăi ceva în șoaptă, după care îi spuse:

– Nu-ți face griji, o să-ți aduc eu fiara aia mică.

Jasper așteptă să mai treacă o căruță, după care traversă strada în fugă. Melisande îl văzu pe Mouse peste drum, și inima i se făcu imediat cât un purice. Terierul se bătea cu un buldog imens, care era cel puțin de patru ori mai mare decât el. Sub ochii ei, buldogul se scutură îndepărtându-l pe Mouse, după care se aruncă să-l muște. Dar micuțul terier se feri în ultima clipă, și fălcile mari ale celuilalt câine trecură la câțiva centimetri distanță de el.

Apoi porni din nou la atac, la fel de neînfricat ca întotdeauna. Mai mulți băieți și bărbați se opriseră să privească încăierarea și unii chiar îi strigau încurajări buldogului.

– Mouse! De data aceea se uită în stânga și-n dreapta ca să se asigure că nu mai erau trăsuri, cai sau căruțe și după aceea fugi pe stradă după Jasper. Mouse!

Lordul Vale ajunse lângă cei doi câini, chiar în clipa în care buldogul îl apucă pe Mouse în fălcile lui imense. Dulăul îl ridică apoi de la pământ și îl scutură zdravăn. Melisande simți un țipăt de groază ridicându-i-se în gât, dar, în mod ciudat, nu îi ieșea nici un sunet. Dulăul acela avea să-i rupă gâtul lui Mouse, dacă mai continua să-l scuture așa!

Și apoi Jasper lovi cu ambii pumni botul buldogului. Dulăul se retrase un pas în spate, dar tot nu dădu drumul prăzii.

– Hei! strigă atunci Jasper. Dă-i drumul imediat, împielițatule!

După aceea îi mai trase doi pumni, în timp ce Mouse se zvârcolea sălbatic în colții dulăului. Probabil în clipa aceea deveni prea mult pentru el, pentru că buldogul îi dădu drumul terierului. Pentru o clipă, păru pe punctul de a sări să-l atace pe Jasper, dar soțul ei îi trase un picior pe lateral și cu asta se încheie povestea. Dulăul o luă la fugă, spre marea dezamăgire a publicului adunat. Nesăbuitul de Mouse sări în față ca să continue urmărirea, dar lordul Vale îl apucă imediat de ceafă.

– Stai pe loc, prostovanule mic!

Și, spre groaza lui Melisande, Mouse se răsuci în strânsoarea lui Jasper și își înfipse colții în mâna lui.

– Mouse, nu! strigă ea și se întinse să-l ia în brațe.

Dar Jasper o ținu la distanță, folosindu-și celălalt braț.

– Nu te apropia! E un pic cam furios acum și s-ar putea să te muște și pe tine.

– Dar...

Lordul Vale se întoarse și se uită spre ea. Cu o mână încă mai ținea câinele care-l mușca. Ochii lui căpătaseră o nuanță intensă de albastru și păreau foarte îndârjiți. Chipul lui era mai aspru decât îl văzuse vreodată – întunecat, încruntat și complet lipsit

de veselie. Melisande își spuse că probabil la fel arăta și când luptase în război.

Iar când vorbi din nou, vocea lui era la fel de rece precum Marea Nordului:

– Ascultă-mă bine! Ești soția mea și nu accept să te văd rănită în vreun fel... chiar dacă asta mă transformă în dușmanul tău. În privința asta nu accept nici un compromis!

Melisande înghiți apăsat și încuviință din cap.

El rămase o clipă privind-o, aparent fără să-și dea seama că îi picura sânge din mână. După aceea încuviință din cap scurt și hotărât.

– Foarte bine, atunci. Stai departe și nu te băga!

Ea își împreună mâinile în față, ca să nu fie tentată să i-l smulgă pe Mouse. Adora câinele acela, chiar dacă era un animal temperamental pe care nu îl plăcea nimeni. Mouse era *al ei* și el o iubea la fel de mult. Dar lordul Vale era soțul ei și nu îi putea contesta autoritatea – chiar dacă asta însemna că trebuia să-l sacrifice pe Mouse.

Jasper scutură tare câinele. Mouse mârâi și rămase cu colții înfipți în mâna sa. Apoi Jasper împunse foarte calm cu degetul mare gâtul câinelui. Câinele se înecă și îi dădu drumul. Într-o clipită, lordul Vale prinse cu mâna botul câinelui.

– Haide, îi zise apoi lui Melisande, ținând câinele cu ambele mâini.

Mulțimea se risipise când dispăruse perspectiva de a mai vedea sânge. Apoi lordul Vale o conduse pe Melisande înapoi spre trăsură.

Unul dintre lachei îi văzu venind și se grăbi spre ei.

– Sunteți rănit, milord?

– Nu am nimic, zise lordul Vale. Avem vreo cutie sau vreo geantă mare în trăsură?

– Este un coș sub capra vizitiului.

– Și are capac?

– Da, domnule... chiar unul foarte rezistent.

– Adu-mi-l, te rog!

Lacheul fugi imediat înapoi la trăsură.

– Ce ai de gând să faci? întrebă Melisande.

Jasper se uită la ea, încă încruntat.

– Nimic groaznic. Trebuie să fie închis undeva, până se mai calmează un pic.

Mouse se oprise din mârâit. Din când în când, încă se mai scutura violent, încercând să se elibereze, dar Jasper îl ținea foarte din scurt.

Până când ajunseră ei la trăsură, lacheul scosese deja coșul și îl ținea deschis.

– Închide capacul de îndată ce-l bag înăuntru. Lordul Vale se uită în ochii omului. Ești gata?

– Da, milord.

Totul se întâmplă într-o fracțiune de secundă. Lacheul făcu ochii mari. Mouse se zbătu deznădăjduit. Lordul Vale acționă prompt, cu o expresie sumbră pe chip. Și apoi animălușul ei de companie era în coșul care se clătina violent în mâinile lacheului.

– Acum pune-l înapoi sub capră, îi zise Jasper lacheului, după care o luă de braț pe Melisande. Hai să ne întoarcem acasă!

Poate că o făcuse să se îndepărteze de el. Ba poate o făcuse chiar să îl urască. Dar nu avusese de ales. Jasper se uită la soția lui, care stătea pe scaunul de vizavi de el. Avea o poziție rigidă și încordată, cu spatele și umerii drepți și cu capul înclinat ușor în jos, în timp ce se uita în poală. Avea o expresie indescifrabilă. Nu era tocmai o femeie frumoasă – și o parte din el era extrem de conștientă de lucrul acesta. Purta haine mohorâte și anoste și nu făcea nimic ca să se facă remarcată. El abordase și se culcase cu femei mult mai frumoase decât ea. Era o doamnă simplă.

Și totuși, în timp ce stătea așa și o privea, mintea lui plănuia furioasă următorul asalt asupra fortăreței sufletului ei. Poate era vreun soi de nebunie... dar era la fel de fascinat de ea, ca și când ar fi fost vreo creatură magică venită acolo să-l ademenească într-o altă lume.

– La ce te gândești? întrebă Melisande și vocea ei căzu în gândurile lui, precum o pietricică într-un lac.

– Mă întreb dacă ești o zână, îi răspunse el.

Melisande ridică delicat din sprâncene.

– Îți bați joc de mine.

– Din păcate, nu, inima mea.

Se uită la el. Ochii ei căprui erau de nepătruns. După aceea privirea ei coborî spre mâna lui. Își înfășurase o batistă în jurul rănii, de îndată ce se urcaseră în trăsură.

Melisande își mușcă buza.

– Încă te mai doare?

El clătină din cap, în ciuda faptului că își simțea rana pulsând.

– Nu. Te asigur că nu mă mai doare deloc.

Însă ea se încruntă, privindu-i mâna bandajată.

– Aș vrea ca domnul Pynch să te bandajeze cum se cuvine, de îndată ce ajungem acasă. Mușcăturile de câini pot fi destul de urâte. Și, te rog, ai grijă să-ți curețe bine rana!

– Cum dorești.

Se uită pe fereastră și-și împreună strâns mâinile în poală, după care zise:

– Îmi pare rău că te-a mușcat Mouse!

– Pe tine te-a mușcat vreodată?

Melisande se întoarse nedumerită spre el.

– Pe tine te-a mușcat vreodată câinele, milady? repetă el apăsat. Dacă o făcuse, atunci Jasper avea de gând să-l omoare.

Ea făcu ochii mari.

– Nu. O, Doamne, nu! Mouse este extrem de afectuos cu mine. De fapt, n-a mai mușcat pe nimeni niciodată.

Jasper zâmbi strâmb.

– Atunci înseamnă că ar trebui să mă simt onorat că am fost primul.

– Ce ai de gând să faci cu el?

– Vreau doar să-l las să fiarbă un pic.

Pe chipul ei apăru din nou expresia aceea indescifrabilă. Jasper știa foarte bine cât de mult ținea soția sa la javra aceea. Aproape că îi mărturisise că era singurul ei prieten pe lume.

Jasper își schimbă poziția în scaun.

– De unde îl ai?

Rămase tăcută atât de mult, încât se gândi că era posibil să nu îi răspundă.

Dar după aceea oftă și zise:

– A fost unul dintre cățelușii abia fătați pe care i-am găsit mai demult în grajdul fratelui meu. Rândașul a vrut să-i înece pe toți... A zis că aveau deja suficienți câini șoricari pe acolo. Băgase cățelușii într-un sac, în timp ce un băiat se dusese să aducă o găleată cu apă. Eu am intrat în grajd, chiar când cățelușii au reușit să se elibereze din sac. S-au împrăștiat apoi în toate părțile și toți bărbații alergau după ei și țipau, încercând să prindă bietele creaturi. Mouse a fugit spre mine și s-a prins imediat cu dinții de tivul rochiei mele.

– Așa că l-ai salvat, zise Jasper.

– Da. Așa mi s-a părut corect. Dar mă tem că Harold n-a fost prea fericit.

Într-adevăr, Jasper se îndoia că fratele ei scorțos ar fi fost prea mulțumit să aibă o javră în casă. Dar probabil Melisande ignorase eventualele nemulțumiri și pur și simplu făcuse după cum voise, așa că Harold fusese nevoit să accepte câinele în cele din urmă. Jasper începea să-și dea seama că soția lui putea fi extrem de hotărâtă, atunci când își propunea ceva.

– Am ajuns, murmură ea.

El ridică privirea și văzu că trăsura se oprise în fața casei lui.

– O să-l rog pe lacheu să-l aducă înăuntru pe Mouse. După aceea îi întâlni privirea, ca să sublinieze faptul că ceea ce urma să-i spună era o chestiune indiscutabilă: Nu-l lăsa să iasă și nici nu-l atinge, până nu-ți dau eu voie.

Ea încuviință din cap, cu o expresie demnă și senină ca de regină, după care coborî din trăsură, fără să aștepte ajutorul lui. Merse încet până la trepte și le urcă fără grabă. Ținea capul sus, umerii jos și spatele drept ca vergeaua. Spatele acela al ei i se părea ciudat de provocator lui Jasper.

Se încruntă, înjură în șoaptă și porni pe urmele soției sale. Poate că ieșise învingător în runda aceea... dar, dintr-un motiv sau altul, simțea că de fapt fusese înfrânt în mod rușinos.

Capitolul 9

Prințesa Surcease stătea sus pe crenelurile castelului și privea cum jos soseau pețitorii ei. Lângă ea se afla bufonul Jack. Ajunsese să-i fie destul de drag, așa că o acompania peste tot. În clipa aceea el stătea pe o piatră răsturnată din construcție, ca să poată vedea peste zid – de vreme ce era de două ori mai scund decât ea.

– Vai mie! oftă prințesa.

– Ce anume te supără, o, fecioară frumoasă și mândră? o întrebă Jack.

– Oh, bufonule, mi-aș dori ca tatăl meu să mă lase să-mi aleg singură un soț care să fie pe placul meu, răspunse prințesa. Dar asta cred că nu se va întâmpla niciodată, nu-i așa?

– Cred că ar fi mai probabil ca un bufon să se însoare cu o frumoasă prințesă, răspunse Jack...

din *Jack Zâmbărețul*

Mouse lătra.

Melisande tresări când Suchlike îi prinse o agrafă în păr. Sunetul se auzea înăbușit, de vreme ce venea de la trei etaje mai jos. Lordul Vale încuiase câinele într-o cămară mică de piatră, din pivniță. Iar Mouse începuse să latre la scurt timp după ce fusese închis acolo. Probabil după ce realizase că nu avea să fie eliberat prea curând. Și de atunci – adică ceva mai târziu în dimineața aceea – lătrase întruna. Iar acum era deja seară. Din când în când se mai oprea, parcă ascultând dacă venea cineva să-l salveze. Dar când nu se întâmpla nimic, se punea din nou pe lătrat. Și de fiecare dată părea să latre mai tare decât înainte.

– Este un cățeluș mic și gălăgios, nu-i așa? zise Suchlike, fără să pară prea deranjată de larmă.

Pe de altă parte, poate că servitorii nu erau la fel de afectați cum crezuse ea.

– Nu a mai stat niciodată încuiat.

– Atunci, o să-i prindă bine, zise Suchlike și îi mai prinse în păr o agrafă, după care se îndepărtă o clipă, studiindu-și opera cu ochi critic. Domnul Pynch spune că o să înnebunească de-a binelea în curând.

Camerista părea că s-ar fi bucurat de toată nebunia asta.

Melisande arcui o sprânceană.

– Lordul Vale s-a întors?

– Da, milady. Cam acum o jumătate de oră.

Suchlike începu să facă ordine pe măsuța de toaletă.

Melisande se ridică în picioare și traversă camera. Lătratul lui Mouse se opri brusc, iar ea își ținu respirația, agitată.

Apoi se porni din nou.

Jasper îi interzisese să se ducă la câine. Dar nu era sigură că va mai putea sta deoparte, dacă treaba asta mai dura mult. Îi era îngrozitor de greu să îndure suferința lui Mouse.

Auzi un ciocănit.

Se întoarse și se uită la ușă neîncrezătoare.

– Intră!

Jasper deschise ușa. Poate că nu se întorsese acasă de mult, dar avea părul ud –, ceea ce însemna că avusese timp să-și facă baie și să-și schimbe hainele.

– Bună seară, draga mea soție. Ai vrei să mă însoțești să-i facem o vizită prizonierului?

Melisande își netezi fustele și încuviință din cap.

– Da, te rog.

Jasper se dădu la o parte și ea porni pe scări. Lătratul se auzea din ce în ce mai clar pe măsură ce coborau.

– Aș vrea să te rog ceva, milady, zise lordul Vale.

– Ce anume?

– Aș vrea să te rog să stai deoparte și să mă lași pe mine să mă ocup de câine.

Ea strânse tare din buze și se gândi că dintotdeauna Mouse nu îi răspunsese decât ei. Ce se întâmpla dacă terierul încerca să-l muște din nou pe Jasper? Soțul ei părea un om blând... dar, dintr-un motiv sau altul, simțea că blândețea aceea era numai ceva de suprafață.

– Melisande?

Ea se întoarse spre el. Lordul Vale se oprise pe scări, așteptând răspunsul ei. Ochii lui turcoaz păreau să strălucească în umbre.

– Cum dorești, încuviință ea scurt.

Atunci lordul Vale coborî și ultimele trepte și o luă de mână, conducând-o spre bucătărie.

Coridorul devenea tot mai slab luminat pe măsură ce avansau pe teritoriul servitorilor. Cel puțin până când intrară efectiv în bucătărie. Era o încăpere imensă, dominată de un șemineu impunător din cărămidă. Două ferestre mari pe peretele din spate lăsau soarele să intre, făcând-o foarte luminoasă ziua. Dar la ora aceea erau aprinse mai multe lumânări, care suplineau lumina mai puțină care venea de afară.

Bucătăreasa, trei slujnice care spălau vase, câțiva lachei și majordomul se aflau în toiul pregătirilor pentru cină. Când intrară ei, bucătăreasa scăpă lingura de lemn într-o oală de supă aburindă și toți ceilalți încremeniră. Lătratul lui Mouse răsuna cu ecou din pivnița de dedesubt.

– Milord, zise Oaks.

– Te rog! Nu vreau să vă întrerup din muncă, spuse Jasper. Am venit doar ca să mă ocup de câinele doamnei. Ah, Pynch!

Valetul se ridicase de pe un scaun de lângă șemineu.

– Ai găsit o bucată de carne? întrebă lordul Vale.

– Da, milord, răspunse Pynch. Bucătăreasa a fost foarte amabilă și mi-a dat niște friptură de vită rămasă de la cina de aseară, zise el și-i întinse o batistă plină de bucățele de carne.

Melisande își drese glasul.

– De fapt...

Lordul Vale se uită imediat la ea.

– Da, inima mea?

– Dacă este pentru Mouse, să știi că el adoră brânza, zise ea, parcă cerându-și scuze.

– Mă înclin în fața cunoștințelor tale superioare. Jasper se întoarse apoi spre bucătăreasă, care se aplecase din nou deasupra supei. Ai cumva o bucată de brânză?

Femeia făcu o reverență și zise:

– Desigur, milord. Annie, adu roata de brânză din cămară.

O servitoare care spăla vase se grăbi în camera mică de lângă bucătărie și apăru repede cu o roată de brânză, aproape la fel de mare cât capul ei. O așeză pe masa din bucătărie și desfăcu cu grijă cârpa înfășurată în jurul ei.

Bucătăreasa luă un cuțit ascuțit și tăie o felie.

– Asta este bună, milord?

– Perfectă, mulțumesc. Lordul Vale îi surâse femeii, iar asta îi făcu obrajii subțiri să se îmbujoreze ușor. Îți voi rămâne veșnic recunoscător. Și acum ai putea să ne conduci în pivniță, domnule Oaks?

Majordomul îi conduse apoi prin cămară și la o ușă care se deschidea spre o scară mică, ce ducea spre pivniță.

– Ai grijă la cap, o preveni Jasper pe Melisande. El era nevoit să se aplece aproape de la jumătate ca să poată coborî scările. Mulțumesc, domnule Oaks. Ne poți lăsa acum.

Majordomul părea extrem de ușurat. Pivnița avea pereți din piatră rece și umedă și erau plini cu rafturi cu alimente și sticle de vin. Într-un colț se afla o ușă mică din lemn, în spatele căreia era ținut prizonier Mouse. Se oprise din lătrat când le auzise pașii pe scări și Melisande și-l putea imagina stând în spatele ușii, cu capul ușor aplecat într-o parte.

Jasper se uită la ea și își duse degetul la buze, dându-i de înțeles să nu spună nimic.

Ea încuviință din cap și strânse din buze.

El rânji și întredeschise ușa. Un năsuc mic și negru ieși imediat prin deschizătura aceea. Jasper se ghemui și rupse o bucățică mică de brânză.

– Bine, atunci, Sir Mouse, murmură el și îi întinse brânza cu degetele lui lungi și puternice. Te-ai mai gândit la păcatele tale?

Năsucul negru zvâcni și Mouse luă prudent bucățica de brânză din mâna lordului, după care dispăru.

Melisande se așteptase ca Jasper să împingă ușa din lemn și să intre în cămara aceea mică după el. În schimb, el pur și simplu așteptă acolo, ghemuit pe podeaua de piatră, de parcă ar fi avut tot timpul din lume.

Câteva secunde mai târziu, apăru din nou năsucul mic și negru, care adulmeca. Doar că de data asta Jasper întinse bucata de brânză astfel încât câinele să nu poată ajunge la ea la fel de ușor.

Melisande aștepta cu sufletul la gură. Mouse putea să fie îngrozitor de încăpățânat uneori. Pe de altă parte, era adevărat că adora brânza. Câinele împinse ușor ușa cu nasul și o deschise mai mult. Omul și câinele se priviră unul pe altul câteva clipe, apoi Mouse se repezi și luă bucata de brânză din mâna lui Jasper. Se retrase imediat câțiva pași, se întoarse cu spatele și o înghiți pe toată. Lordul Vale mai rupse o bucată de brânză, dar de data asta o ținu în palmă, pe genunchiul său. Mouse se apropie prudent și se uită șovăind la brânză.

Dar în cele din urmă veni și după bucățica aceea. Jasper îl mângâie ușor pe cap în timp ce mânca. Pe Mouse nu părea să-l deranjeze atingerea lui – asta dacă măcar o observase. Apoi Jasper scoase din buzunar o curelușă subțire din piele. Unul din capete avea un laț. Când Mouse se întoarse după următoarea bucățică de brânză, lordul Vale îi trecu lațul în jurul gâtului, unde rămase destul de lejer, apoi îi mai dădu puțină brânză.

Până când termină felia pe care i-o dăduse bucătăreasa, Mouse îl lăsa deja pe Jasper să-l mângâie pe tot corpul său mic. Lordul Vale se ridică în picioare și se bătu ușor pe coapsă.

– Haide, atunci!

Se întoarse și părăsi pivnița. Mouse îi aruncă o privire nedumerită lui Melisande, dar fu nevoit să-l urmeze, de vreme ce se afla la celălalt capăt al lesei. Jasper își continuă drumul prin bucătărie și ieși pe ușa din spate, unde lăsă liberă lesa suficient cât Mouse să-și poată face nevoile.

După aceea scurtă lesa și îi zâmbi lui Melisande.

– Mergem să luăm cina?

Ea nu putu face altceva decât să încuviințeze din cap. Cu toate astea, simțea cum recunoștința începea să prindă contur tot mai mult în sufletul ei. Jasper îl îmblânzise pe Mouse și-și demonstrase autoritatea asupra câinelui. Și totul fără a-l răni în vreun fel. Nu cunoștea prea mulți bărbați care s-ar fi deranjat să facă la fel – mai ales fără să bată animalul. Fusese nevoie de inteligență, răbdare și de foarte multă compasiune. Compasiune pentru un câine

care îl mușcase, de altfel, chiar în dimineața aceea. Dacă nu l-ar fi iubit deja, cu siguranță l-ar fi iubit din clipa aceea.

Mouse stătea sub masă, la picioarele lui Jasper. Lordul Vale ținea lesa legată în jurul încheieturii sale și îl simțise trăgând de ea de câteva ori, când încercase fără succes să se ducă la stăpâna lui. Dar în clipa aceea pur și simplu zăcea acolo, cu capul între lăbuțe, oftând teatral din când în când. Jasper simți un zâmbet încercând să-și facă loc pe buzele lui. Începea să înțeleagă de ce Melisande ținea atât de mult la bestiuța aceea. Mouse era o prezență extraordinară.

– Ai de gând să ieși din nou în seara asta? întrebă Melisande din celălalt capăt al mesei.

Îl privi peste marginea paharului. Ochii îi erau umbriți și misterioși.

El ridică din umeri.

– Poate.

După aceea își coborî privirea ca să-și taie felia de friptură de pe farfurie. Oare se întreba de ce ieșea mereu noaptea? De ce de multe ori se întorcea abia spre dimineață? Sau poate îl considera doar un risipitor bețivan și fără minte? Ce gând descurajator! Mai cu seamă că nici lui nu-i prea plăceau balurile sau speluncile cu jocuri de noroc, unde mergea seară de seară. Doar că pur și simplu ura și mai mult orele întunecate al nopții.

– Ai putea să rămâi acasă, zise Melisande.

El ridică ușor capul. Fața lui era lipsită de expresie și se mișca fără grabă, rupând o chiflă și ungând-o cu unt.

– Ai vrea să rămân? o întrebă el.

Ea ridică din sprâncene, dar rămase cu privirea ațintită spre chiflă.

– Poate.

Acel singur cuvânt ușor tachinator îi făcu stomacul să se strângă.

– Și ce am putea face, dulcea mea soție, dacă ar fi să rămân aici cu tine?

Ea ridică din umeri.

– O, am putea face foarte multe lucruri.

– Cum ar fi?

– Am putea să jucăm cărți, de exemplu.

– Cu doar doi jucători? Nu cred că ar fi un joc prea interesant.

– Dame sau șah?

Dar el ridică dintr-o sprânceană.

– Sau am putea doar să stăm de vorbă, adăugă apoi repede.

Jasper sorbi din vin. Îi plăcea să fie cu ea ziua, dar îl neliniștea gândul de a-și petrece seara stând de vorbă cu ea. Fantomele trecutului deveneau de nesuportat noaptea.

– Despre ce ți-ar plăcea să vorbim?

Un lacheu aduse o tavă cu brânzeturi și căpșune proaspete și o așeză între ei. Melisande nu se mișcă deloc, desigur – la fel ca întotdeauna, își ținea spatele drept, milităreste. Cu toate astea, lui Jasper i se păru că se aplecase un pic în față.

– Ai putea să-mi povestești despre tinerețea ta.

– Din păcate, este un subiect destul de plictisitor, zise el și atinse absent marginea paharului cu degetul. Cu excepția momentului în care eu și Reynaud era să ne înecăm în lacul St. Aubyn.

– Mi-ar plăcea să aud asta, atunci.

Melisande tot nu luase nici o căpșună.

– Amândoi trăiam periculos la vremea aceea, începu Jasper. Aveam unsprezece ani pe atunci. A fost chiar vara de dinainte să fim trimiși la școală.

– Serios? Melisande alese o căpșună și o așeză pe farfuria ei. Nu era nici cea mai mare, nici cea mai mică, însă era perfect coaptă și roșie. O atinse ușor cu degetul arătător, savurând parcă așteptarea de dinainte de a o gusta.

Jasper luă o înghițitură de vin. Simți dintr-odată că i se usucă gâtul.

– Mă tem că în după-amiaza aceea, eu scăpasem de sub supravegherea strictă a preparatorului.

– Scăpasei? întrebă ea și întoarse căpșuna pe farfurie.

El îi privi degetele jucându-se cu fructul și apoi și le imagină în cu totul alt loc.

– Preparatorul meu era un domn destul de în vârstă și, dacă aveam un mic avans, fugeam cu mult mai repede decât el.

– Bietul om, zise ea și mușcă din căpșună.

Pentru o clipă lui Jasper i se tăie răsuflarea și îi dispăru din minte orice gând coerent, dar își drese glasul și continuă, pe o voce neobișnuit de răgușită:

– E bine, da... dar și mai rău a fost că și Reynaud a scăpat de urmăritorii săi.

Melisande înghiți.

– Și apoi?

– Din păcate, am ales să ne întâlnim la lac.

– De ce din păcate?

Jasper se cutremură și zise:

– Păi, ne-a venit de undeva ideea de a construi o plută.

Sprâncenele ei se ridicară ca două aripi maronii delicate.

Jasper luă o bucățică de brânză și o mâncă.

– Dar s-a dovedit că e mult mai dificil decât credeam noi să construiești o plută din crengi rupte de copac și din bucăți de sfoară. Mai ales dacă ești un băiețel de unsprezece ani.

– Presimt că a fost începutul unei tragedii, zise ea serioasă, dar, cumva, ochii ei îi zâmbeau.

– Așa a și fost. Jasper luă o căpșună și răsuci codița între degete. Până la amiază eram deja acoperiți de noroi, transpirați și gâfâiam de oboseală... Și într-un fel sau altul, am reușit să construim o drăcie de aproape un metru lungime... deși numai dreaptă nu era.

Ea își mușcă buza ca să se abțină să nu zâmbească.

– Și apoi?

El își așeză cotul pe masă, încă ținând căpșuna între degete și cu o expresie solemnă pe chip.

– Privind în urmă, mă îndoiesc foarte mult că drăcia aceea pe care am construit-o putea pluti pe apă, chiar și de una singură. Dar, desigur, nici măcar nu ne-a trecut prin minte să vedem cum plutește, *înainte* de a porni efectiv pe apă cu ea.

În loc să-și mai ascundă amuzamentul, Melisande chiar zâmbi și râse cu poftă. Și Jasper se simți copleșit de bucurie. Nu era deloc un lucru ușor să o facă pe femeia asta să-și piardă controlul și să-și exprime fățiș veselia.

– Și mă tem că rezultatul a fost inevitabil. Se întinse peste masă și lipi căpșuna pe care o ținea între degete de gura ei zâmbitoare.

Ea își întredeschise buzele rozalii și mușcă din fruct. El simți cum i se întărește vintrea și se holbă la gura ei. Dar, desigur, pluta s-a desfăcut imediat... și însăși instabilitatea ei a fost ceea ce ne-a salvat.

Ea înghiți.

– Cum așa?

Jasper aruncă deoparte codița căpșunii și-și împreună brațele pe masă. Păi eram la nici un metru distanță de mal, când ne-am scufundat. Am aterizat în bălăriile de pe marginea râului, unde apa ne ajungea până la talie.

– Asta e tot?

Jasper îi oferi un zâmbet strâmb.

– Ei bine, ar fi putut să fie tot, dacă Reynaud nu ar fi reușit cumva să aterizeze pe cuibul unei gâște.

Melisande tresări.

– O, Doamne!

El încuviință din cap.

– Că bine zici! Gâscanului nu i-a convenit deloc că i-am invadat cuibul de la marginea lacului. Ne-a alergat până aproape de conacul Vale. Și acolo ne-a ajuns în sfârșit din urmă și preparatorul meu, care mi-a tras o mamă de bătaie, că abia dacă am putut să mai stau jos o săptămână. Și trebuie să recunosc că de atunci nu prea mi-a mai plăcut deloc friptura de gâscă.

Pentru o clipă, rămase cu privirea ațintită în ochii ei căprui veseli. Era liniște deplină în salon și servitorii se duseseră undeva afară. Jasper simțea fiecare respirație și i se părea că timpul se oprise în loc în timp ce privea ochii soției sale. Avea senzația că se afla pe marginea unei prăpăstii – că urma să aibă loc o schimbare majoră în viața sa... poate un nou mod de a simți sau de a gândi. Nu era sigur. Dar avea sentimentul că se afla chiar acolo. Și că nu trebuia decât să se arunce în prăpastie.

Dar Melisande fu cea care se mișcă. Împinse scaunul și se ridică de la masă.

– Mulțumesc, milord. A fost o povestioară extrem de amuzantă, zise ea, după care se îndreptă spre ușa salonului.

Jasper clipi uimit.

– Mă părăsești așa de repede?

Ea se opri brusc, dar cu spatele drept ca vergeaua încă întors către el.

– Speram că poate mă vei însoți sus, zise ea și se uită peste umăr. Ochii îi erau serioși, misterioși și un pic tachinatori. Mi-a trecut perioada...

După aceea ieși și închise ușor ușa în urma ei.

După ce părăsi salonul, Melisande auzi o înjurătură șoptită, urmată de un lătrat ascuțit. Și zâmbi. Fără îndoială, lordul Vale uitase că avea lesa lui Mouse legată de încheietura mâinii. Urcă scările repede, fără să privească în urmă. Își simțea inima bătând tare și era conștientă de faptul că va veni după ea. Gândul acela îi făcu picioarele să se miște și mai repede când ajunse pe coridorul de la etaj.

În spatele ei, pe scări, răsunau niște pași grei, care păreau să se apropie. Probabil că urca câte două trepte o dată. Ajunse la ușa dormitorului. Deja respira foarte repede și sacadat. Se grăbi să intre în cameră și fugi spre șemineu, unde se întoarse cu fața spre ușă.

O clipă mai târziu, Jasper năvăli în dormitor.

– Ce ai făcut cu Mouse? întrebă ea, chinuindu-se să vorbească cât mai calm cu putință.

– L-am dat unui lacheu, zise el și încuie ușa.

– Înțeleg.

După care se întoarse spre ea și se opri cu bărbia ușor ridicată. Aparent aștepta următoarea ei mișcare.

Melisande inspiră adânc și păși ușor în față.

– Să știi că de obicei doarme cu mine.

Îl apucă de reverele redingotei și le despărți în grabă, disperată să îi dea haina jos de pe umeri.

– În camera asta?

– Chiar în patul meu, zise ea și așeză cu grijă haina pe un scaun.

– Aha. Înțeleg. Sprâncenele sale se apropiaseră, ca și când tocmai deslușea un mister.

– Da, zise ea încet. Apoi îi desfăcu și lavaliera și o așeză peste haină. Îi tremurau mâinile, de parcă ar fi suferit de vreo boală ciudată.

– În pat... repetă el.

– Da, zise ea și îi descheie nasturii de la vestă.

El își scoase vesta și o lăsă să cadă pe podea. Melisande se uită o clipă la ea, dar hotărî să o lase acolo. Apoi începu să-i desfacă nasturii de la cămașă.

– Aș fi crezut că... începu Jasper, dar se opri imediat din vorbit, parcă pierzându-și șirul gândurilor.

Ea îi scoase atunci cămașa peste cap și se uită la el.

– Da?

El își drese glasul:

– Poate ar trebui să ne așezăm.

– De ce?

Nu avea de gând să lase lucrurile să decurgă la fel ca în noaptea nunții lor. Își plimbă ușor degetele pe pieptul lui, coborând spre abdomen și savurând senzația de a-i putea simți pielea.

El își supse burta drept răspuns.

– Păi...

Melisande se întinse spre pantalonii lui și îi atinse nasturii.

– Încet...

– Crezi că ar trebui să o luăm mai încet? întrebă ea cu blândețe, după care îi descheie pantalonii.

– Păi...

– Da? Îi desfăcu prohabul.

– Ah!...

– Sau nu?

Își strecură mâna în lenjeria lui și îl găsi acolo fierbinte și tare. Și așteptând-o numai pe ea. Simți cum se înfierbântă. Îl va avea în noaptea aceea... Îl va avea așa cum voia *ea*.

El închise ochii strâns, ca și când ar fi fost în agonie, după care zise încet, dar clar:

– Nu.

– O, ce bine, murmură ea. Sunt de acord.

După care își strecură și cealaltă mână în pantalonii lui, ca să-l poată ține în palme.

El se clătină o clipă, înainte de a-și propti ferm picioarele în podea.

Dar ea era deja pierdută în plăcerea descoperirii. În mod ciudat, mâinile i se opriseră din tremurat în cele din urmă – când îi atingea cea mai intimă parte a anatomiei. Îi putea simți firele aspre de păr bărbătesc zgâriindu-i degetele, în timp ce palmele ei erau pline cu carnea lui fierbinte. Își strânse mâna stângă în jurul grosimii lui și îl exploră cu dreapta. Avea o piele moale, sub care se ascundeau mușchi puternici. Putea simți ridicăturile ușoare ale venelor și vârful mare și umflat. Își trecu apoi buricele degetelor peste acel cap – piele sensibilă, pe piele sensibilă – până când dădu de o fantă micuță. Din ea se scursese un strop de lichid. Frecă ușor umezeala aceea, disipând-o în cercuri mici, și în același timp îl strânse cu mâna stângă.

– O, Doamne! exclamă atunci Jasper. Mă faci atât de slab, draga mea soție.

Melisande zâmbi. Era un zâmbet secret și feminin de triumf. După care se ridică pe vârfuri, cu mădularul său cuibărit încă în mâinile ei.

– Sărută-mă, te rog!

Jasper deschise ochii și o privi aproape cu sălbăticie. Apoi o prinse de brațe și se aplecă ușor ca s-o sărute. Gura lui era întredeschisă, caldă, umedă și un pic disperată – adică exact așa cum își dorea ea. Melisande scoase un suspin încet și gutural de plăcere, după care îl mângâie cu mișcări ferme. El mârâi și-și împinse limba în gura ei și mădularul în mâinile sale. Apoi mâinile lui mari alunecară pe fundul ei. Iar când o atinse, simți imediat un val de plăcere pură invadându-i ființa.

Dar dintr-odată se retrase, gâfâind.

– Inima mea dulce, poate ar fi mai bine să...

Nu. Îi trase pantalonii în jos de pe șolduri. Îi studie o clipă mădularul frumos și își simți mușchii interiori contractându-se.

– Melisande...

Bărbăția lui avea o nuanță întunecată de roșu, iar el era foarte stârnit. Își puse degetul mare puțin mai jos de capul mădularului lui.

– Da?

– Nu vrei să...

Ea ridică atunci ochii spre el. Soțul ei părea puțin zăpăcit.

– Nu, zise ea încet, dar ferm și se aplecă pentru a-i linge sfârcul stâng.

El tresări și o trase spre el, strivindu-i mâinile între trupurile lor.

Atunci ea renunță la premiul mult râvnit și-și ridică mâinile pe pieptul lui, împingându-l ușor spre un fotoliu. El se împiedică o dată, după care se aplecă nerăbdător să-și scoată pantalonii și lenjeria, ciorapii și pantofii. Se așeză în fotoliu, splendid de gol și abia atunci păru să realizeze că ea încă era îmbrăcată complet.

– Dar...

– Șșșt! zise ea și-și lipi vârful degetului de gura lui.

Simți atingerea delicată a respirației lui umede și satinul catifelat al buzelor lui.

Jasper tăcu și ea se dădu un pas în spate. Mâinile ei se îndreptară apoi spre șnururile propriului corset și el o privi fascinat cum se dezbracă. Era liniște și nu se auzea nimic, cu excepția lemnelor care trosneau în șemineu și a răsuflării lui greoaie. Lumina flăcărilor îi punea în evidență trupul mare și frumos. Umerii lui erau aproape la fel de lați ca spătarul fotoliului. Degetele lui lungi strângeau tare brațele fotoliului, ca și când ar fi încercat să-și păstreze controlul. Mușchii i se umflaseră de la efort. Și mai jos...

Melisande își ținu respirația și se dezbrăcă de fuste. Când îi privi erecția, simți că se topește și că picioarele încep să-i tremure. Dar el nu mai părea deloc zăpăcit. Se uita la ea atent și concentrat și nu mai exista nici o urmă de zâmbet pe gura lui lată și expresivă.

Melisande inspiră adânc ca să se liniștească și-și lăsă restul straielor să-i cadă pe podea. Nu mai purta acum decât o cămășuță de mătase, subțire și transparentă ca aripile unei libelule. Păși spre el și Jasper dădu să se ridice de pe fotoliu. Dar ea își așeză mâna pe umărul lui și un genunchi pe marginea fotoliului, lângă șoldul său.

– Te superi? întrebă ea.

El își drese glasul înainte de a vorbi și asta o făcu să se simtă extrem de mulțumită de sine.

– Absolut deloc.

Ea încuviință din cap și își ridică poalele cămășuței până la șolduri, apoi se așeză pe genunchii lui. Pentru o clipă, nu putu face altceva decât să savureze căldura pe care o emanau coapsele lui pe fundul ei. Îi putea simți părul bărbătesc, gâdilându-i cele mai intime părți ale corpului.

După aceea zâmbi și-și încolăci brațele în jurul gâtului lui.

– Vrei să mă săruți?

– O, Doamne, da! mârâi el.

O trase și o lipi de pieptul său, petrecându-și brațele puternice în jurul spatelui ei mic. Melisande aproape chicoti. I se părea absolut minunat să o țină în sfârșit în brațe. Apoi își uni gura cu a ei și orice urmă de râset dispăru. O săruta de parcă era un om flămând, iar ea, prima bucățică de pâine pe care o vedea după săptămâni întregi. Gura lui era lată și se mișca pe a ei, luptându-se pentru fiecare respirație. Îi simțea mâinile puternice apăsându-se tare de trupul ei firav și asta o făcu să se întrebe dacă va avea vânătăi a doua zi dimineață.

Apoi se ridică un pic și se apropie și mai mult de mădularul lui. Jasper încremeni atunci, și gura lui înlemni pe a ei, așteptând parcă să vadă ce va face în continuare. Se lăsă și mai mult în poala lui, până când mădularul ajunse complet sub ea și întemnițat ferm între trupurile lor. Apoi se frecă încet de el. Vârful mădularului lui îi desfăcuse ușor faldurile, așa că își atinse de el cel mai secret petic de carne. Pleoapele i se închiseră lenețe, savurând senzația aceea minunată.

El întrerupse sărutul și își strecură mâna între ei.

– Nu, zise ea și deschise ochii, privindu-l cu asprime, apoi se lipi de el.

Jasper era roșu la față și avea buzele umede. Liniile de expresie din jurul gurii i se adânciseră, conferindu-i un aspect aproape întunecat.

Se frecă încet de el. Simțea cum se acumula în ea o fierbințeală senzuală și cum se umezea tot mai mult. Continuă însă să-l privească, aproape provocându-l să o oprească.

În schimb el își retrase mâinile printre trupurile lor și îi acoperi sânii cu palmele lui mari.

– Fă-o acum!

Se ridică în genunchi și se împinse în jos pe mădularul lui. Deja gâfâia de plăcere. El o privi și o strânse de sfârcuri. Ea gemu și își arcui spatele, dar bărbăția lui alunecă într-o parte. Se întinse frenetic între ei, ca să i-l țină într-o poziție stabilă. Și se lipi din nou de el. Își simți faldurile secrete deja umflate sub propriile degete. Își imagină apoi cum sexul ei roșu și fierbinte se deschidea ca o floare pentru mădularul lui. Își atinse mugurele feminității cu vârful bărbăției lui. Își mușcă buzele, chinuindu-se... încercând din răsputeri să-și atingă scopul.

Și atunci el se aplecă ușor în față și-i supse un sfârc cu gura lui fierbinte și umedă. Și asta o făcu să explodeze. Se spulberă într-o mie de bucăți, gâfâind și zburând cu viteza luminii. Dintr-odată, mâinile lui nu mai erau deloc dure, ci îi mângâiau tandru spatele de sus până jos. Era o senzație aproape liniștitoare. Se cutremură în brațele lui și i se mai domoli respirația, chiar dacă nevoia de a-l simți în ea creștea exponențial cu fiecare atingere. Și apoi el se mișcă și-și petrecu mâinile în jurul taliei ei, ridicând-o aproape fără nici un efort. Dintr-odată mădularul lui se afla mai jos... chiar la intrarea în locul ei secret. El o privi și se împinse spre ea... în ea... pătrunzând-o ușor și deschizându-i tunelul de catifea. Făcând-o să se cutremure din nou de plăcere. Își înclină atunci bazinul și se lăsă în jos, cuprinzându-i toată lungimea și așezându-se pe mădularul lui. În clipa aceea erau doar o femeie și un bărbat. Soț și soție.

Încă se mai priveau. Melisande se întrebă ce gândea – dacă era surprins sau mulțumit, sau poate nemulțumit. Sau poate că nu avea nici un astfel de gând coerent. Gura lui lată era încordată. Era încruntat și ținea ochii întredeschiși. Apoi un firicel de sudoare îi alunecă pe maxilar. Poate că în clipa aceea nu mai avea nevoie să gândească. Poate că doar simțea.

Așa că va face și ea la fel. Se aplecă ușor în față și linse picătura de sudoare de pe maxilarul lui, savurând gustul sărat și masculin – simțind gustul bărbatului care devenise al ei. Îi cuprinse apoi fața în palme și îl mușcă de buza de jos. El mârâi gutural, strângându-și mai tare mâinile pe șoldurile ei și ridicând-o. Alunecă

ușor din tunelul ei secret lăsându-i apoi trupul să-l învăluie din nou.

Îi venea să râdă. Îi venea să cânte de bucurie. Făcea dragoste cu bărbatul pe care-l iubea. Simțea că zbura și că era în sfârșit liberă. Își legănă ușor șoldurile, când o trase înapoi jos, și atunci el își eliberă buza de jos dintre dinții ei și murmură în șoaptă o înjurătură. Apoi se mișcă din nou sub ea, ridicându-se ca un val și adâncindu-și carnea în ea, de parcă ar fi vrut să o însemneze.

Ea se prinse strâns de umerii lui. Picioarele ei erau desfăcute larg, sânii i se bălăngăneau și gura ei era deschisă pe fața lui, sărutându-l, lingându-l și mușcându-l. Și în tot timpul acela, mădularul lui o pătrundea. Se înfigea în ea provocator. Cerea mai mult. O cotropea cu totul.

Până când toți mușchii lui se încordară brusc. Clătină din cap, scrâșnind din dinți, și Melisande simți sămânța lui caldă revărsându-se în trupul ei. El se cutremură o dată tare. Și apoi încă o dată. După aceea expiră prelung, parcă scoțând tot aerul din plămâni printr-o singură răsuflare.

Ea îi împrăștie sărutări pe față și pe maxilar, privindu-l – pe el, pe soțul ei – relaxându-se după ce făcuseră dragoste. Mușchii lui se detensionară treptat. Mâinile-i alunecară de pe talia ei, și capul îi căzu pe spătarul fotoliului. Și ea continuă să-l sărute. Pe gât, pe ureche, pe umăr. Îl săruta ușor și tandru. *Jasper. Jasper. Jasper.* Nu putea rosti cu voce tare ceea ce era în inima ei. Dar îl putea venera cu gura. Avea trupul fierbinte și pieptul umed sub palmele ei. Putea simți mirosul intim și erotic de mosc degajându-se din uniunea trupurilor lor. Actul de a face dragoste devenise pentru prima dată adevărat, în toată deplinătatea cuvântului. Toate frânturile vieții ei – întreaga ei lume – erau corect așezate și aliniate armonios. Își găsise în sfârșit liniștea.

Ar fi putut rămâne acolo pentru totdeauna.

Apoi el se mișcă sub ea și se retrase. Melisande își înăbuși un țipăt disperat de pierdere, când o ridică și o duse către pat. O așeză acolo, după care se aplecă și o sărută tandru pe buze. După aceea se întoarse și părăsi încăperea, ieșind pe ușa care le unea dormitoarele.

Nici măcar nu văzu că întinsese brațele ca o invitație tăcută.

Capitolul 10

În ziua în care trebuiau să înceapă întrecerile, sute sau poate chiar mii de bărbați plini de speranță se adunaseră în fața porților castelului. Se construise o platformă înaltă pe care regele stătea și vorbea, ca să poată fi auzit de toți cei prezenți. Și de acolo, regele le explica oamenilor ce urma să se întâmple. Aveau să fie trei mari încercări cu totul, pentru ca acela care va câștiga mâna prințesei să fie testat în amănunt. Prima încercare presupunea găsirea și aducerea unui inel de bronz – care se afla pe fundul unui lac adânc și înghețat. Iar în apele acelui lac locuia un șarpe imens...

din *Jack Zâmbărețul*

Melisande se trezi singură în pat. Probabil, cândva în timpul nopții, Suchlike îl lăsase pe Mouse să intre în cameră, pentru că micuțul dormea ghemuit la picioarele ei. Rămase acolo o clipă, privind baldachinul de mătase de deasupra capului ei și încercând să-și pună în ordine sentimentele. În noaptea aceea făcuseră dragoste. Și fusese minunat. Sau cel puțin așa i se păruse ei. Oare Jasper plecase imediat după aceea pentru că se simțise dezgustat de îndrăzneala ei? Sau poate că pentru el fusese doar ceva pur fizic și de aceea nu mai simțise nevoia să rămână să doarmă cu ea? Și nu era asta ceea ce își dorise ea de la bun început? Să împartă cu Jasper partea fizică a uniunii lor, fără să-și implice și sentimentele anormal de intense? Melisande oftă. Aparent, nici ea nu mai știa ce își dorea.

La picioarele patului, Mouse se descolăci și se întinse, cu fundul ridicat în aer. După aceea se îndreptă ușor spre ea și îi atinse mâna.

– Tu ce părere ai, Sir Mouse? întrebă Melisande, mângâindu-i cu blândețe urechile moi. A reușit să te îmblânzească?

Mouse se scutură strașnic, după care sări din pat și se duse la ușă. Zgârie ușor cu lăbuța în ușă, ca să-i dea de înțeles ce voia.

Melisande oftă și dădu la o parte păturile.

– Foarte bine, atunci. Oricum probabil nu voi găsi răspunsurile la întrebările mele, stând în pat toată ziua.

Sună din clopoțel ca s-o cheme pe Suchlike și, cât o aștepta, se spălă cu apa destul de rece din urciorul de pe noptieră. După aceea se îmbrăcă repede cu ajutorul fetei și în scurt timp cobora deja scările, urmată de Mouse. Lăsă câinele în grija lui Sprat ca să se ocupe de nevoile lui și își croi drum spre salonul unde se servea micul dejun, pregătindu-se sufletește să dea ochii cu lordul Vale.

Dar salonul era gol. Melisande zăbovi câteva clipe în pragul ușii, înainte de a intra. Masa fusese strânsă și curățată, desigur, dar încă mai putea vedea câteva firimituri rămase, ceea ce îi dădea de înțeles că soțul ei deja mâncase și plecase. Își mușcă buza. Oare de ce nu o așteptase?

– Să vă aduc o ciocolată caldă, milady? întrebă Sprat din spatele ei.

Omul se întorsese deja cu Mouse de la plimbarea lui de dimineață.

– Da, te rog, murmură ea mecanic, apoi se răsuci brusc și îl sperie pe lacheu. De fapt, nu. Mai bine pune să-mi fie adusă trăsura, bine?

Sprat părea confuz.

– Da, milady.

– Și spune-i lui Suchlike să mă aștepte în hol.

Lacheul făcu o plecăciune și părăsi încăperea. Melisande se duse la bufet, unde erau așezate câteva chifle și câteva feluri de carne. Împachetă câteva chifle într-un șervet, după care porni spre hol, cu Mouse pe urmele ei.

Suchlike o aștepta deja. Fata ridică privirea, chiar când intră Melisande.

– Mergem undeva, milady?

– M-am gândit că ar fi plăcut să facem o plimbare prin parc, zise Melisande vioaie. Se uită apoi la Mouse, care stătea cuminte la picioarele ei. Câinele se uita la ea nevinovat. O, și, Sprat, cred că vom avea nevoie și de lesa lui Mouse.

Omul se grăbi la bucătărie să aducă lesa și, la scurt timp după aceea, cele două femei și câinele se aflau deja în trăsură, îndreptându-se spre Hyde Park.

– Este o zi minunată, nu-i așa, milady? ciripi Suchlike. Cerul e albastru și senin, și soarele strălucește. Desigur, domnul Pynch a zis să ne bucurăm cât mai putem, pentru că o să plouă în curând, adăugă ea, după care se încruntă. Pe de altă parte, domnul Pynch mereu prezice că o să fie vreme urâtă.

Melisande se uită amuzată la camerista ei.

– Este un om destul de posac, nu-i așa?

– Posac?

– Posomorât și încruntat.

– A! zise fata și-și drese glasul. Posomorât da, însă nu aș spune neapărat că și încruntat... ci mai degrabă că se uită mereu de sus la oameni, dacă înțelegeți ce vreau să zic.

– Aha, zise Melisande și încuviință din cap. Atunci înseamnă că se crede superior.

– Da, milady, exact! exclamă imediat Suchlike. Se comportă de parcă ceilalți oameni nu ar fi la fel de inteligenți ca el. Și crede că o persoană nu știe la fel de multe lucruri ca el, doar pentru că e mai tânără decât el.

Suchlike rămase o clipă perpelindu-se din cauza valetului arogant. Melisande o privea cu interes. De obicei, Suchlike era o fată foarte vioaie. Nu o mai văzuse niciodată prost dispusă – mai cu seamă din cauza unui valet mai bătrân decât ea cu zece ani.

– Am ajuns la Hyde Park, spuse camerista.

Melisande ridică privirea și observă că tocmai intrau în parc. Era încă destul de devreme, așa că aleile nu era încă pline de nenumărate trăsuri elegante cum aveau să apară mai târziu. Deocamdată nu se vedeau decât vreo câțiva călăreți, o trăsură sau două și mai multe siluete care se plimbau în depărtare.

Vehiculul se opri. Ușa se deschise, și un lacheu aruncă un ochi înăuntru.

– Este bine unde am oprit, milady?

Se aflau în apropierea unui iaz mic și plin de rațe. Melisande încuviință din cap.

– Da, e foarte bine. Spune-i vizitiului să ne aștepte aici, cât facem o plimbare.

– Da, milady, zise lacheul.

El o ajută pe Melisande să coboare, apoi și pe Suchlike. Mouse sări jos și ridică imediat piciorul pe un tufiș.

Melisande își drese glasul:

– Să ne îndreptăm spre iazul cu rațe?

– Mergem pe oriunde doriți, milady, zise Suchlike și rămase câțiva pași în urma ei.

Melisande oftă. Era mai mult decât cuviincios ca o cameristă să meargă în spatele unei doamne, în loc să se plimbe umăr la umăr cu ea. Dar asta excludea de la bun început orice fel de conversație mai intimă. Pe de altă parte, era într-adevăr o zi foarte frumoasă, așa că își propuse să se bucure de ea. De ce să stea închisă în casă, așteptând un soț care avea o viață a lui? Nu. Avea de gând să se bucure de ziua aceea și de plimbare și să *nu* se gândească deloc la Jasper sau la motivul pentru care nu așteptase ca să ia împreună micul dejun.

Cu toate astea, Melisande descoperi că nu era deloc ușor să ajungă la o stare de spirit senină în timp ce se plimba cu Mouse. Terierul trăgea de lesă și își înfigea în pământ picioarele mici, dar solide, de parcă se lupta pentru fiecare pas. Adevărul era că trăgea atât de tare de lesa din piele, că aproape se spânzură singur cu ea.

– Ce crezi că faci, animal mic și prostuț? murmură Melisande, când câinele se sufocă și tuși dramatic. O să-ți fie bine, dacă nu mai tragi de lesă ca un apucat.

Dar Mouse nici măcar nu se întoarse când îi auzi vocea. Era mult prea concentrat asupra luptei pe care o ducea cu lesa împletită din piele.

Melisande oftă. Zona aceea de parc prin care se plimbau era aproape pustie. De fapt, singurii oameni de prin apropiere erau o femeie și doi copilași, care se plimbau pe marginea iazului cu rațe. Și lui Mouse îi plăcuseră întotdeauna copiii... Se aplecă și scoase lesa peste capul lui.

Câinele puse imediat nasul în țărână și începu să alerge în cerc.

– Mouse! strigă Melisande.

Micuțul se opri imediat și se uită la ea cu urechile ridicate, vioi. Ea îi zâmbi.

– O, bine, atunci.

Cățelul dădu din coadă vesel și fugi imediat să adulmece trunchiul unui copac.

– Pare să se bucure din plin de plimbare, nu-i așa, milady? strigă Suchlike din spatele ei.

– Da, păi, n-a mai avut parte de una de mult.

Melisande încetini pasul, de vreme ce nu-l mai avea pe Mouse care s-o zorească să meargă mai repede. Despachetă șervetul și scoase chiflele, oferindu-i una lui Suchlike.

– Mulțumesc, milady.

Melisande se plimba liniștită și mânca din chiflă. Mouse veni în fugă să ia o bucățică din mâna ei, după care alergă din nou să exploreze împrejurimile. Deja putea auzi râsetele copiilor în depărtare, dar și tonul jos al femeii care îi însoțea. Copilașii stăteau ghemuiți pe marginea iazului, iar femeia se afla un pic mai încolo – dar tot destul de aproape de ei. Unul dintre micuți ținea în mână un băț lung cu care înghiontea noroiul, în timp ce celălalt se uita.

Mouse văzu o rață și un rățoi legănându-se pe un banc mic de nisip, așa că fugi spre ei, lătrând vesel. Rațele se speriară însă și își luară imediat zborul. Terierul prostuț sări, încercând să-i prindă în colți – de parcă chiar ar fi putut să prindă o rață care zbura.

Cei doi copii ridicară imediat capetele, și unul din ei strigă ceva. Mouse luă asta ca pe o invitație, așa că se îndreptă într-acolo, ca să-și facă prieteni. Pe măsură ce se apropia, Melisande observă că noile cunoștințe ale câinelui erau un băiețel și o fetiță. Băiețelul părea să aibă vreo cinci sau șase ani, iar fetița, vreo opt. Micuțul purta un costumaș frumos și elegant, dar în momentul acela ținea brațele încolăcite în jurul gâtului lui Mouse. Melisande tresări când se gândi la noroiul care era transferat de pe blănița câinelui pe hainele lui curate. Fata nu părea la fel de entuziasmată – ceea ce era foarte bine, pentru că purta o rochiță albă imaculată.

– Doamnă! Doamnă, cum îl cheamă? strigă băiețelul de îndată ce o văzu. Este un câine minunat!

– Nu ar trebui să țipi, îi zise sora lui, mustruluindu-l.

Melisande îi zâmbi imediat fetiței.

– Îl cheamă Mouse și este într-adevăr un câine minunat!

Mouse păru să rânjească o clipă, înainte de a-și băga boticul în mâlul de pe marginea iazului. Și cu asta, băiatul și câinele se apucară să exploreze din nou apa noroioasă.

Melisande se opri. Nu avea prea multă experiență în a vorbi cu copiii, dar fără îndoială unele lucruri erau universal valabile... nu? Încuviință apoi din cap spre fetiță.

– Cum te numești?

Copila se înroși la față și coborî privirea în pământ.

– Abigail Fitzwilliam, șopti ea, cu ochii ațintiți spre vârfurile pantofilor ei.

– Aha.

Mintea lui Melisande începu imediat să proceseze informația, în timp ce privirea ei se mută de la copilă la mamă. O văzuse pe femeia aceea chiar cu două nopți în urmă la balul mascat. Helen Fitzwilliam era amanta ducelui de Lister. Ducele era un om cu foarte multă influență și cu multe conexiuni sociale importante. Dar indiferent cât de puternic ar fi fost bărbatul în astfel de situații, femeia tot era considerată necuviincioasă. Îi zâmbi fiicei lui Helen Fitzwilliam.

– Eu sunt Lady Vale. Îmi pare bine de cunoștință.

Fata încă mai ținea privirea ațintită spre vârfurile pantofilor.

– Abigail, zise o voce feminină joasă. Fă o reverență în fața doamnei, te rog!

Fata schiță imediat o reverență stângace, dar drăguță, și Melisande ridică privirea. Femeia care vorbise era superbă. Avea un păr blond strălucitor, ochi mari și albaștri și o gură perfectă, care semăna cu arcul lui Cupidon. Probabil era un pic mai în vârstă decât Melisande. Cu toate astea, ar fi întrecut în frumusețe și femei mai tinere, și mai bătrâne decât ea. Pe de altă parte, nu i se părea deloc surprinzător faptul că ducele de Lister își alesese ca amantă o femeie superbă.

Melisande știa că ar fi trebuit să plece pur și simplu și să nu o bage în seamă pe curtezană, nici prin cuvânt, nici prin privire. Iar după postura umerilor doamnei Fitzwilliam își dădu seama că exact la asta se aștepta și cealaltă femeie. Își coborî privirea spre

micuța care încă se mai uita în pământ. Oare de câte ori văzuse cum mama ei fusese ignorată cu desăvârșire?

Și atunci Melisande înclină ușor capul.

– Bună ziua. Eu sunt Melisande Renshaw, vicontesă de Vale.

Văzu o expresie surprinsă apărând imediat pe chipul femeii, urmată de una de recunoștință. După care doamna Fitzwilliam făcu o reverență elegantă.

– Oh! Este o onoare să te cunosc, milady. Eu sunt Helen Fitzwilliam.

Melisande făcu și ea o reverență, iar când se ridică o văzu pe fetiță uitându-se în sus la ea. Așa că zâmbi.

– Și pe fratele tău cum îl cheamă?

Fata se uită peste umăr, spre locul unde fratele ei stătea ghemuit lângă apă, înghiontind ceva cu un băț. Câinele adulmeca hotărât orice găsiseră și Melisande speră în sinea ei că Mouse nu se va hotărî să se tăvălească prin ceva dezgustător.

– El e Jamie, zise Abigail. Îi plac lucrurile care miros urât.

– Hmm, aprobă imediat Melisande. La fel și lui Mouse.

– Pot să mă duc și eu să văd, mamă? întrebă fetița.

– Da, dar, te rog, încearcă să nu te umpli și tu de noroi, ca fratele tău, zise doamna Fitzwilliam.

Abigail se arătă jignită.

– Bineînțeles că nu, zise ea, după care se îndreptă prudentă spre locul unde se jucau băiatul și câinele.

– Este o copilă foarte frumoasă, afirmă Melisande.

De obicei nu prea îi plăcea să stea de vorbă cu străinii, dar știa că, dacă nu ar fi zis nimic, femeia ar fi interpretat tăcerea ei ca pe o lipsă de considerație.

– Chiar este, nu-i așa? zise doamna Fitzwilliam. Știu că o mamă nu ar trebui să spună asta despre copilul ei, dar mi s-a părut întotdeauna că este foarte frumoasă. Sunt lumina ochilor mei, să știi.

Melisande încuviință din cap. Nu știa exact de cât timp doamna Fitzwilliam era amanta ducelui de Lister, dar era mai mult decât evident că cei doi copii erau ai lui. Se gândi că trebuia să fie ciudat să ducă o astfel de viață, fiind concubina unui bărbat. Era un lucru știut de toată lumea că ducele de Lister avea o familie legitimă cu soția lui, care includea vreo șase fii și fiice, care

erau deja mari. Oare îi recunoscuse pe Jamie și pe Abigail ca fiind copiii lui?

– Le place la nebunie să venim în parc, continuă doamna Fitzwilliam. Îi aduc aici ori de câte ori am ocazia, dar, din păcate, asta nu înseamnă suficient de des. Nu-mi place să vin când sunt prea mulți oameni în jur.

Rostise afirmația ca pe un lucru de la sine înțeles. Fără nici o urmă de autocompătimire.

– De ce crezi că băieților și cățelușilor le place așa de mult noroiul? cugetă Melisande.

Abigail păstra distanța, însă Jamie se ridicase în picioare și tocmai călca ceva din mocirlă. Noroiul sărea în toate părțile și Mouse lătra vesel.

– Poate din cauză că miroase urât? presupuse atunci doamna Fitzwilliam.

– Sau poate pentru că e murdar?

Abigail țipă dintr-odată și sări în spate, în timp ce fratele ei strivea noroiul sub picioare.

– Sau că le dezgustă pe fetițe?

Melisande zâmbi.

– Cu siguranță, asta ar explica fascinația lui Jamie... dar nu și pe a lui Mouse.

Și în momentul acela se pomeni dorindu-și să o poată invita la ceai pe femeie. Doamna Fitzwilliam nu era deloc așa cum se așteptase ea. Nu cerea să fie compătimită, nu părea disperată din cauza a ceea ce-i oferise viața și, în plus, avea simțul umorului. Probabil ar fi putut fi o prietenă foarte bună.

Dar, din păcate, nu se cuvenea deloc să invite la ceai o femeie considerată de moravuri ușoare.

– Am înțeles că te-ai căsătorit de curând, zise doamna Fitzwilliam. Dă-mi voie să te felicit!

– Mulțumesc, murmură Melisande, și se încruntă când își aminti felul în care plecase de lângă ea Jasper noaptea trecută.

– M-am gândit adesea că trebuie să fie extrem de dificil să locuiești efectiv cu un bărbat, cugetă doamna Fitzwilliam.

Melisande se uită imediat la ea, iar doamna Fitzwilliam se înroși imediat.

– O, sper că nu te-am jignit în vreun fel.

– O, nu. Nicidecum.

– Mă refer doar că un bărbat poate să fie foarte distant uneori, zise cealaltă doamnă încet. De parcă i-am invada viața. Dar poate că nu toți bărbații sunt așa, nu?

– Nu știu, zise Melisande. Am doar un singur soț.

– Desigur, zise doamna Fitzwilliam și lăsă ochii în pământ. Cu toate acestea mă întreb sincer dacă este posibil ca un bărbat și o femeie să fie cu adevărat apropiați. În sens spiritual, mă refer. Cele două sexe par extrem de diferite, la urma urmei.

Melisande își împreună mâinile strâns. Doamna Fitzwilliam avea o viziune destul de cinică asupra căsătoriei și o parte din ea – acea parte rațională și pragmatică – o îndemna să fie de acord cu ea. Dar în același timp, o altă parte din ea își exprima un dezacord violent.

– Dar nu cred că trebuie să fie mereu așa, nu? Am văzut cupluri în care ambii parteneri sunt foarte îndrăgostiți unul de celălalt și atât de apropiați, că par să-și înțeleagă gândurile unul altuia.

– Și dumneata ai o asemenea conexiune cu soțul dumitale? o întrebă doamna Fitzwilliam.

Probabil că venind de la oricare altă femeie, întrebarea aceea ar fi sunat nepoliticos. Însă doamna Fitzwilliam părea cu adevărat curioasă.

– Nu, răspunse Melisande. Eu și lordul Vale nu avem acest gen de căsnicie.

Și, la urma urmei, asta își și dorise, nu? Mai iubise o dată demult și fusese rănită până în adâncul sufletului. Pur și simplu nu ar mai fi putut îndura să simtă din nou o asemenea durere. Dar când recunoscu asta cu voce tare, Melisande simți cum i se face inima cât un purice și cum un fel de tristețe ciudată îi invadează întreaga ființă. Nu va avea niciodată genul acela de căsnicie minunată, bazată pe iubire și înțelegere reciprocă.

– Ah, zise doamna Fitzwilliam, după care rămaseră amândouă în tăcere privindu-i pe copii și pe Mouse.

În cele din urmă, doamna Fitzwilliam se întoarse spre ea și-i zâmbi. Era un zâmbet frumos și strălucitor, care pur și simplu îi tăie respirația lui Melisande.

– Mulțumesc că i-ai lăsat să se joace cu câinele dumitale.

Melisande dădu să spună ceva, însă chiar atunci cineva o strigă din spate.

– Draga mea soție! Ce bucurie să te găsesc aici!

Se întoarse și îl văzu pe lordul Vale călărind spre ele, însoțit de un alt bărbat.

Melisande era atât de cufundată în conversația pe care o purta cu cealaltă femeie, încât nici nu îl observase pe Jasper până când nu o strigă. Când el și lordul Hasselthorpe se apropiară, cealaltă femeie se întoarse și se îndepărtă fără grabă. Dar o recunoscu imediat. Se numea doamna Fitzwilliam și era amanta ducelui de Lister de peste zece ani.

Oare de ce stătea de vorbă Melisande cu femeia aceea de moravuri ușoare?

– Soția dumitale se asociază cu o doamnă cu reputație proastă, zise atunci lordul Hasselthorpe, ca un ecou al gândurilor lui Jasper. Uneori tinerele doamne căsătorite cred că pot deveni mai rafinate, dacă cochetează undeva la marginea respectabilității. Ar fi mai bine să o previi în legătură cu asta, Lord Vale.

Lui Jasper îi stătea pe limbă un răspuns destul de înțepător, dar se abținu. Tocmai petrecuse ultima jumătate de oră băgându-se pe sub pielea lui Hasselthorpe. Așa că scrâșni din dinți și zise:

– O să țin minte asta, domnule.

– Așa să faci, îi răspunse Hasselthorpe și își struni calul înainte să ajungă la Melisande. Fără îndoială vrei să discuți problema asta cu soția dumitale, așa că o să te părăsesc aici. Mi-ai dat multe lucruri la care să mă gândesc.

– Atunci asta înseamnă că o să ne ajuți să găsim trădătorul? îl presă Jasper.

Hasselthorpe ezită:

– Ipotezele dumitale par destul de logice, dar nu-mi place să mă arunc cu capul înainte. Dacă fratele meu Thomas a fost într-adevăr ucis din vina unui trădător laș, atunci te poți baza pe ajutorul meu. Dar aș vrea să mă gândesc mai mult la asta, înainte de a-ți promite ceva.

– Foarte bine, zise Jasper. Pot să te vizitez mâine?

– Hai să zicem mai bine poimâine, spuse Hasselthorpe.

Jasper încuviință din cap, chiar dacă nu-i convenea deloc această amânare. Îi strânse mâna lordului, după care se îndreptă spre Melisande, care își ținea mâinile împreunate în față și spatele la fel de drept ca întotdeauna. Nu mai semăna deloc cu femeia care-l sedusese cu atâta pricepere noaptea trecută. Pentru o clipă își dori să o prindă de umeri și să o scuture strașnic, ca să o facă să renunțe la postura aceea... ca să o facă să-și îndoaie spatele.

Dar nu făcu nimic de genul acesta, desigur. Nu se cuvenea ca un bărbat să-și acosteze soția într-un parc public, în mijlocul dimineții – chiar dacă stătuse de vorbă cu o persoană cu o reputație proastă.

În schimb, îi zâmbi și îi strigă:

– Ai ieșit la o plimbare de dimineață, inima mea?

Mouse îl simți, așa că îl părăsi pe băiețelul plin de noroi și fugi spre calul lui Jasper, lătrând frenetic. Câinele avea la fel de multă minte ca un păun. Din fericire, Belle doar pufni la terierul care dansa în dreptul copitelor ei.

– Mouse, zise Jasper aspru. Șezi cuminte!

Miraculos, câinele chiar se așeză cu fundul pe iarbă.

Jasper descălecă și se uită la Mouse, care dădea din coadă vesel, și continuă să se uite la el încruntat, până când câinele lăsă capul în jos. Cu toate astea, Mouse continua să dea din coadă la fel de tare, și asta îi făcea partea din spate a corpului să se clatine caraghios. Aproape își așeză capul pe pământ și se târî ușor spre Jasper, cu o expresie de supunere totală.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! murmură Jasper.

După cum se comporta câinele, oricine ar fi crezut că îl bătuse aspru.

Mouse luă cuvintele lui ca pe o permisiune de a se ridica, așa că țopăi spre el și se așeză la picioarele lui Jasper, destul de nerăbdător. El se uită în jos la câine, deloc impresionat.

Și apoi auzi un chicotit înăbușit. Ridică privirea spre Melisande și observă că tocmai își acoperea gura cu mâna, ca să se abțină să nu râdă.

– Cred că te place.

– Da... dar întrebarea este dacă și mie îmi place de el.

– Nu contează dacă îți place sau nu, zise ea și se apropie. El te place și cu asta basta.

– Hmm, murmură Jasper și se uită din nou la câine.

Mouse își ținea capul aplecat într-o parte, parcă așteptând instrucțiuni.

– Du-te, atunci!

Câinele lătră scurt după care începu să alerge în cerc în jurul lui Jasper, a lui Melisande și a calului.

– Ai crede că n-ar trebui să-i mai placă de mine după ce l-am închis în pivniță, murmură Jasper.

Melisande ridică din umeri.

– Câinii sunt foarte amuzanți la capitolul acesta. Se aplecă și ridică un băț cu degetul mare și cel arătător. După aceea i-l întinse soțului ei. Poftim!

Jasper se uită la băț. Era plin de noroi.

– Mă simt copleșit de grija ta, milady.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Nu e pentru tine, prostuțule. Aruncă-i-l lui Mouse.

– De ce?

– Pentru că îi place să aducă bățul, zise ea răbdătoare, de parcă ar fi vorbit cu un copil mai încet la minte.

– Aha! exclamă Jasper, după care luă bățul.

Mouse se opri imediat din alergat și se uită în sus. Jasper aruncă bățul cât putu de departe. Era ridicol de conștient de faptul că se dădea mare.

Mouse alergă după băț, după care sări pe el și îl scutură viguros, apoi îl luă în gură și începu să alerge în jurul iazului.

Jasper se încruntă.

– Credeam că trebuia să mi-l aducă înapoi.

– N-am spus niciodată că se și pricepe la asta.

Jasper se uită la soția lui. Aerul răcoros de dimineață îi îmbujorase obrajii de obicei palizi, iar ochii îi străluceau de bucurie că îl păcălise și arăta... minunat. De fapt, absolut splendid.

Fu nevoit să înghită apăsat înainte de a putea spune orice altceva.

– Așadar, încerci să îmi spui că am pierdut un băț perfect?

Tocmai atunci se auzi un *poc* înăbușit de pe partea cealaltă a micului iaz, când Mouse rupse bățul.

Melisande tresări.

– Oricum, mă îndoiesc că l-ai fi vrut înapoi.

– Doar n-o să-l mănânce, nu?

– Până acum n-a făcut-o niciodată.

– Bun.

Dintr-odată nu mai știu ce să spună. Iar asta era ceva ce i se întâmpla foarte rar. Ar fi vrut să o întrebe despre ce anume discutase cu doamna Fitzwilliam. Dar nu știa cum să formuleze corect întrebarea. „Ai început să iei lecții de seducție de la o curtezană?" nu părea tocmai în regulă. Observă apoi că doamna în cauză și copiii ei plecaseră din parc, pentru că nu îi mai vedea.

– De ce nu m-ai așteptat să luăm împreună micul dejun? întrebă ea, rupând tăcerea care se instalase.

Începură să se plimbe pe malul iazului, cu Jasper conducându-și calul la pas.

– Nu știu exact. M-am gândit că după aseară...

Ce? Că voia să petreacă puțin timp singură? Nu, asta nu era tocmai adevărat. Poate că mai degrabă el fusese cel care avusese nevoie de puțină singurătate. Și oare ce spunea asta despre el?

– Te-ai simțit dezgustat de mine? îl întrebă ea.

Jasper fu atât de speriat și de surprins de întrebare, încât se opri și se uită la ea. Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu, ar fi crezut că ar fi fost dezgustat de ea? În realitate însă, acea simplă întrebare dezvăluia o durere care-i apăsa sufletul.

– Nu! Nu, inima mea. Nu m-aș putea simți niciodată dezgustat de tine... nici chiar dacă te-ai chinui intenționat o mie de ani să faci asta.

Melisande îi cercetă chipul. Părea că voia să-și dea seama dacă o mințea sau nu.

Se aplecă ușor spre ea și-i șopti:

– Mă intrigi, mă ispitești și mă înfierbânți... dar să mă dezgusți? Niciodată, dulcea mea soție! Niciodată!

Ea inspiră adânc.

– Totuși, nu m-am comportat tocmai cum te-ai fi așteptat, rosti ea în șoaptă.

Afirmația ei îl făcu să se gândească la cât de sigură și de stăpână pe sine fusese noaptea trecută când îi luase mădularul în mână. La senzația pe care i-o lăsaseră degetele ei reci pe pielea lui fierbinte. La imaginea chipului ei hotărât. La felul în care aproape îl făcuse să juiseze pe loc.

– Nu, zise el, un pic răgușit. Nu așa cum m-aș fi așteptat. Melisande...

O împușcătură răsună din celălalt capăt al parcului. Instinctiv, Jasper o trase în brațele lui. Mouse începu să latre isteric. Se auzeau țipete și nechezatul ascuțit al lui cal, dar indiferent ce se întâmpla, nu se vedea din cauza copacilor.

– Ce se întâmplă? întrebă Melisande.

– Nu știu, șopti Jasper.

Un bărbat fără pălărie se apropie în galop, călare pe un cal mare și negru, chiar din direcția din care se auzea gălăgia.

Jasper o împinse ușor pe Melisande în spatele lui.

– Hei! Omule! Ce s-a întâmplat?

Bărbatul trase de frâiele calului, oprindu-l pe jumătate.

– Mă duc după un doctor. N-am timp de vorbă.

– A fost împușcat cineva?

– O tentativă de asasinat, strigă omul și dădu bice calului. Cineva a încercat să-l omoare pe lordul Hasselthorpe.

– Dar de ce ar încerca cineva să-l împuște pe lordul Hasselthorpe? întrebă Melisande mai târziu în seara aceea.

Jasper o urcase cu forța în trăsură și îi poruncise să se întoarcă numaidecât acasă, înainte de a se duce la locul tentativei de asasinat. Fusese plecat până după cină și era prima dată când avea ocazia să stea de vorbă cu el despre cele întâmplate.

– Nu știu, răspunse el. Venise în dormitorul ei și se plimba agitat de colo-colo, ca un leu în cușcă. Poate a fost un soi de accident. Un idiot care învăța să tragă cu arma, fără o țintă de paie adecvată, care să prindă glonțul.

– În Hyde Park?

– Nu știu! exclamă lordul Vale exagerat de tare, după care se uită la ea, cerându-și scuze pentru tonul ridicat. Iartă-mă, milady! Dar dacă a fost într-adevăr o tentativă de omor, atunci atacatorul

e un țintaș al naibii de prost. Glonțul l-a nimerit doar în brat pe Hasselthorpe. Dar o să-și revină complet. Am văzut multe răni asemănătoare în timpul războiului și nu erau cine știe ce, dacă nu se infectau în vreun fel.

– Atunci mă bucur să aud că e doar o rană ușoară, zise Melisande. Se așeză într-unul din fotoliile joase de lângă șemineu. De fapt, chiar în cel în care făcuseră dragoste cu o noapte în urmă. Și rămase acolo câteva clipe privindu-l. Nu vorbești aproape niciodată despre război.

– Nu? răspunse el vag. Stătea lângă măsuța ei de toaletă. Părea distras și își băga degetul într-un bol cu agrafe de păr. Purta pantaloni și cămașă, iar pe deasupra un halat roșu cu negru. Păi, de fapt, nici nu sunt foarte multe de spus.

– Nu? Dar ai fost șase ani în armată, nu?

– Șapte ani, murmură el. Se duse apoi la ușa garderobei ei, pe care o deschise și se uită înăuntru, de parcă ar fi vrut să găsească cele mai ascunse secrete ale universului printre rochiile ei.

– De ce te-ai înrolat?

Jasper se întoarse și se uită ca prin ea o clipă. După aceea clipi și izbucni în râs.

– M-am înrolat în armată ca să descopăr cum să fiu bărbat. Sau cel puțin acesta a fost scopul tatălui meu. Mă considera prea leneș și prea efeminat. Și de vreme ce nu aveam ce să fac acasă... zise el și ridică din umeri ... de ce să nu-mi cumpere un brevet militar?

– Și prietenul tău, Reynaud St. Aubyn, și-a cumpărat un brevet în același timp?

– O, da! Eram foarte încântați că urma să ne alăturăm Regimentului 28 de Infanterie. Odihnească-se în pace, zise, apoi închise ușa garderobei și se duse la fereastră.

Melisande se gândi că poate că ar fi fost mai bine să lase lucrurile așa. Să nu mai insiste și să-l lase să-și țină secretele îngropate. Dar o parte din ea refuza să facă asta. Fiecare părticică a vieții lui i se părea extrem de fascinantă – cu atât mai mult aceea, pe care o ținea ascunsă. Oftă și se ridică din fotoliu. Purta un halat greu de satin peste cămășuță. Și-l scoase și-l așeză grijulie pe un scaun.

– Ți-a plăcut viața de armată? întrebă ea încet.

Melisande îi vedea reflexia în fereastra întunecată. O privea.

– O parte din ea, da. Oamenii se plâng de obicei de mâncarea oribilă, de marșurile interminabile și de traiul în corturi. Dar poate fi și amuzant din când în când... Să stai în jurul focului de tabără... să încerci să mănânci mazăre fiartă și șuncă...

În timp ce-l asculta, Melisande își scoase cămășuța, și asta îl făcu să se oprească din vorbit. Se apropie de el goală și își puse mâinile pe spatele lui. Mușchii îi erau tari, de parcă se transformaseră brusc în granit.

– Și bătăliile?

– Atunci te simți ca în iad.

Își plimbă palmele de-a lungul spatelui său lat, simțind adânciturile coloanei lui vertebrale și mușchii de pe fiecare parte a ei. „Ca în iad." Tânjea după acea parte a lui care cunoscuse iadul.

– Și ai participat la multe bătălii?

– La câteva.

Jasper oftă și își coborî ușor capul, când ea își împinse degetele mari în mușchii de deasupra șoldurilor lui.

Apoi Melisande îl bătu ușor pe umăr și zise:

– Dă-le jos!

Jasper își scoase halatul și cămașa, dar când încercă să se întoarcă spre ea, Melisande îl împinse ferm înapoi. Îl masă ușor de-o parte și de alta a coloanei vertebrale. Jasper gemu încet și lăsă din nou capul să-i alunece în față, în timp ce se sprijini cu mâinile de tocul ferestrei.

– Ai luptat la Québec, zise ea încet.

– Aceea a fost singură bătălie adevărată. Restul au fost doar niște încăierări. Unele nici n-au durat mai mult de câteva minute.

– Și Spinner's Falls?

Jasper încovoie umerii de parcă îl lovise, dar nu spuse nimic. Știa și ea foarte bine că avusese loc un masacru la Spinner's Falls. O alinase pe Emeline, când primise în cele din urmă vestea că Reynaud nu supraviețuise după ce fusese luat prizonier acolo. Se gândi că ar trebui să insiste – de vreme ce părea mai mult decât evident că era punctul lui sensibil. Dar nu putea să dea dovadă de atâta cruzime. Ura gândul de a-l răni încă o dată.

Așa că în schimb, îl luă de mâini și îl conduse spre pat. Jasper rămase tăcut și pasiv, în timp ce ea îi scoase și restul hainelor. Cu toate astea, mădularul lui nu era deloc *pasiv*. După aceea îl împinse pe pat și se urcă lângă el. Se ridică într-un cot și-și trecu mâna liberă peste pieptul lui. Era recunoscătoare că acest bărbat era al ei – cel puțin deocamdată. Atunci și acolo, putea face orice dorea cu el.

Era un dar pe care i-l oferise viața. Un cadou absolut glorios.

Așa că se aplecă ușor și-l copleși cu sărutări moi și umede, lingându-i linia coastelor și mușcându-l ușor de șold. El mormăi ceva – un avertisment sau poate o încurajare. Nu era sigură. Dar în momentul acela nici nu-i păsa. Pentru că în fața ochilor ei se afla mădularul lui, cutezător, gros și tare. Îl atinse cu vârful degetului și apoi îl mângâie pe toată lungimea. După aceea se aplecă și îi sărută încet și tandru ochiul plângător.

Jasper își arcui șoldurile, apoi o prinse de păr și îi ridică fața spre a lui.

– Nu o face. Nu trebuie să o faci. Nu merit s-o faci.

Îi apăruseră mici broboane de sudoare deasupra buzei de sus și ochii lui erau sălbatici și plini de amărăciune.

I se păru foarte interesant că alesese să folosească tocmai cuvântul „a merita", așa că Melisande își propuse să țină minte și să se gândească mai târziu la motiv.

– Vreau să o fac, spuse ea și își linse buzele, gustându-i sămânța.

Voia să-i aducă un pic de liniște sufletească, dacă putea.

Strânsoarea lui se relaxă – poate din cauză că era surprins –, iar ea profită imediat de ocazie și-și coborî capul cuprinzându-i mădularul cu gura. Mâinile lui se încordară din nou, dar ea nu-și închipui că pentru a o opri din ceea ce făcea.

Îi supse ușor vârful bărbăției – o prună sărată în gura ei – și își plimbă visătoare mâna pe el. Nu avea prea multă experiență și nu știa dacă exista sau nu un mod corect de a o face. Cu toate astea, pe el nu părea să-l deranjeze. Jasper murmură ceva neinteligibil și își încordă ușor șoldurile. Melisande zâmbi în sinea ei și lăsă mădularul să-i iasă din gură. Jasper se ridică și o răsuci cu viteza fulgerului sub el, planând mare și amenințător deasupra ei.

– Mă crezi o jucărie, milady? mormăi el.

Ea își desfăcu larg picioarele, proptindu-și tălpile pe saltea, și-și ridică șoldurile de pe pat. Își frecă ușor sexul de mădularul lui și privi cum i se închiseră pleoapele ca răspuns.

– Poate că da, șopti ea. Poate că bărbăția ta este jucăria mea preferată. Și poate că vreau ca jucăria mea să intre în...

Dar el se împinse în ea, tare și repede, făcând-o să se oprească din vorbit și să icnească de plăcere.

– Femeie ușoară, zise el printre dinții încleștați. Femeia *mea* ușoară.

Și Melisande nu putu face altceva decât să râdă de această fantezie erotică. Își ridică din nou șoldurile, făcându-l să o pătrundă și mai tare. Râse și mai tare, când începu să-și rotească bazinul și să se frece de el, în timp ce picături de sudoare de pe trupul lui se scurgeau pe sânii ei goi. O apucă de șolduri, împiedicând-o să se mai miște și pătrunzând-o într-un ritm imposibil. Stele începură să strălucească în ochii ei larg deschiși, apoi își aruncă pe spate capul și gemu de extaz. Se prinse de umerii lui alunecoși, simțind cum căldura se răspândește prin trupul ei. Era vag conștientă că încă mai râdea chiar în timp ce avea parte de un orgasm glorios.

Abia după ce se cutremură în brațele ei, înjurând aprig în șoaptă, vederea i se limpezi și realiză că, deasupra ei, chipul lui era o mască a tragediei.

Capitolul 11

Toți petitorii plecară apoi în căutarea inelului de bronz și prințesa Surcease oftă și se duse înapoi la castel. Dar Jack găsi un loc liniștit și-și deschise cutiuța de tutun. Și ce altceva se putea afla înăuntru, dacă nu exact lucrul de care avea nevoie? O armură făurită din noapte și din vânt și cea mai ascuțită sabie din lume. Jack își acoperi trupul mic și bondoc cu armura și apoi, valvârtej, se pomeni în fața unui lac. Tocmai se întreba dacă ajunsese la locul potrivit, când un șarpe enorm se ridică

din apă. Și ce mai bătălie aprigă se porni! Șarpele era imens, iar Jack, foarte mic... însă din fericire avea cea mai ascuțită sabie din lume și, cu siguranță, îl ajuta foarte mult și armura pe care o purta. Așa că, la final, șarpele zăcea mort, iar în mâna lui Jack se afla inelul de bronz...

din *Jack Zâmbărețul*

Se pare că se însurase cu o femeie ușoară, reflectă Jasper a doua zi dimineață. O femeie ușoară senzuală și îndrăzneață! Și nu-i venea să creadă ce noroc avusese! Când se afla în sacristia bisericii, ascultând propunerea ei de căsătorie, mahmur și cu capul zvâcnindu-i de durere, nu se gândise nici măcar o clipă că ceea ce se va întâmpla în patul conjugal ar putea fi atât de incredibil de intens.

Desigur, toată minunăția aceea nu prea explica de ce în dimineața aceea *pleca* de la conacul lui, după ce luase din nou micul dejun fără soția sa. Asta se apropia periculos de mult de lașitate. Însă, deși era absolut încântat de senzualitatea ei, nu putea să nu se întrebe de unde avea acele cunoștințe. Trebuie să fi avut cel puțin un iubit – sau poate chiar mai mulți –, dar nu era sigur dacă voia să se gândească mai mult la asta. Imaginea unui alt bărbat învățând-o astfel de lucruri... arătându-i cum să primească un mădular în gura ei dulce și caldă...

Mârâi. Un coșar care trecu pe lângă el îi aruncă o privire speriată și se îndepărtă în grabă.

Jasper înlătură din minte acel gând. Se zgribuli și-și ridică gulerul ca să se apere de burnița rece. Vremea bună se sfârșise în cele din urmă, iar acum Londra era cenușie și mohorâtă. Dar mintea îi zbură din nou la noaptea trecută. Își aminti de reflexia soției în geamul întunecat, dezgolindu-și trupul înalt și zvelt – palidă și fantomatică, cu părul ei castaniu-deschis ondulându-i-se în jurul șoldurilor.

Probabil îl considera un laș. Sau poate și mai rău – un imbecil. O părăsise după ce făcuseră dragoste, fără ca măcar să-i spună „noapte bună" și își petrecuse noaptea pe patul său de paie. Era un idiot. Dar ochii aceia... care îl priviseră în timp ce-l sărutase

pe piept... care îl priviseră când îl întrebase despre Spinner's Falls... Doamne, Dumnezeule! Nu avea nici cea mai mică idee cu cine se căsătorise. Poate că era mai bine că o părăsise atât de neelegant. Era mai bine să nu-i dea speranțe că între ei ar fi putea fi ceva mai mult, când el, unul, nu putea *să fie* mai mult decât era.

Și în momentul acela nu se mai înțelegea nici el. Ridică privirea și văzu conacul lui Matthew Horn. Era bucuros că va putea lăsa deoparte gândurile acestea pline de amărăciune.

Jasper descălecă și îi dădu hățurile unui rândaș, după care urcă în grabă treptele care duceau la ușa principală. Un minut mai târziu, se plimba deja prin biblioteca lui Horn, așteptându-l să vină.

Tocmai se aplecase să se uite la o carte mare și prăfuită, când auzi vocea lui Horn din pragul ușii.

– Cauți ceva ușurel de citit?

– Mă întrebam doar de ce ar vrea cineva o enciclopedie a mineritului de cupru, zise Jasper, îndreptându-se de spate și rânjind.

Horn se încruntă sumbru.

– A fost a tatălui meu. Nu că i-ar fi servit la ceva. Mina în care a ales să investească a dat faliment. Intră agale în cameră și se aruncă într-un fotoliu mare, picior peste picior. Familia Horn nu e faimoasă pentru priceperea în afaceri.

Jasper afișă o expresie plină de înțelegere.

– Mda, a fost curat ghinion.

Horn ridică din umeri.

– Vrei niște ceai? Mi se pare un pic cam devreme pentru whisky.

– Nu, mulțumesc.

Jasper se îndreptă spre perete, unde se afla o hartă înrămată a lumii, și încercă și-și dea seama unde se afla Italia.

– Așadar, ai venit iar să vorbim despre Spinner's Falls, nu? întrebă Horn.

– Hmm. Mda, aprobă Jasper fără să se întoarcă. Oare era posibil ca Italia să nu se găsească pe harta aceea? Ai auzit ce a pățit Hasselthorpe?

– A fost împușcat în Hyde Park. Numesc asta o tentativă de asasinat.

– Da. Și s-a întâmplat chiar după ce Hasselthorpe a fost de acord să se gândească să mă ajute.

Interveni un scurt moment de tăcere, care fu întrerupt de râsul neîncrezător al lui Horn.

– Doar nu crezi că există vreo legătură între lucrurile astea două?

Jasper ridică din umeri. Normal că nu era sigur de nimic. Totuși, i se părea o coincidență extrem de ciudată.

– Eu tot mai cred că ar trebui să lași baltă treaba cu Spinner's Falls, zise Horn, încet.

Jasper nu îi răspunse. Dacă ar fi putut, exact asta ar fi făcut. Însă nu putea.

Horn oftă.

– Ei bine, m-am mai gândit la asta.

Jasper se întoarse imediat.

– Serios?

Horn flutură din mână vag.

– Din când în când. Ceea ce nu înțeleg eu este de ce ar trăda cineva regimentul? Cu ce scop? Mai ales, dacă a fost unul dintre noi, care am fost capturați. Mi se pare o modalitate bună de a-ți asigura moartea.

Jasper răsuflă adânc.

– Păi, nu cred că el intenționa să fie luat prizonier... la trădător mă refer. Probabil s-a gândit doar să stea ascuns și să evite lupta.

– Toți cei care am fost capturați am luptat! Și încă din greu!

– Da, ai dreptate, zise Jasper și se întoarse din nou spre hartă.

– Atunci ce motiv ar fi putut avea să trădeze regimentul și să ne omoare pe toți? Cred că ai înțeles totul de-a-ndoaselea, bătrâne. Nu a existat nici un trădător. Ce s-a întâmplat la Spinner's Falls a fost doar un mare ghinion și cu asta, basta!

– Poate, zise Jasper și se aplecă atât de mult spre hartă, că aproape o atinse cu nasul. Totuși, îmi vine în minte un motiv foarte bun pentru care ne-ar trăda cineva.

– Ce motiv?

– Banii. În clipa aceea Jasper renunță să se mai uite la hartă. Francezii au dat sfară în țară că vor plăti bani buni pentru orice informație.

– Un spion? se miră Matthew ridicând imediat din sprâncene, deloc convins de ipoteza aceea.

– De ce nu?

– Pentru că eu și toți ceilalți care am fost acolo l-am fi sfâșiat în bucăți pe nenorocit... De-aia! răspunse Matthew, după care sări din scaun, ca și când nu mai putea suporta să mai stea așezat.

– Cu atât mai mult... Așa avea un motiv în plus să se asigure că nu va afla nimeni, zise Jasper încet.

Matthew se uită pe fereastră și ridică din umeri.

– Uite ce e, nu-mi place ideea asta, la fel cum nu-ți place nici ție, zise Jasper. Dar dacă am fost trădați... dacă au murit toți din cauza lăcomiei unui singur om... dacă am mărșăluit prin pădurea aceea și am îndurat... Se opri brusc, nemaiputând să continue.

Jasper închise ochii, dar chiar și în bezna aceea, tot mai putea vedea cu ochii minții bățul strălucitor înfigându-se în carne și tot mai putea simți duhoarea de piele arsă de om. Așa că deschise ochii la loc. Matthew se uita la el cu chipul lipsit de expresie.

– Avem nevoie... *Eu* am nevoie să-l găsesc și să-l aduc în fața justiției. Să-l fac să plătească pentru păcatele lui! zise Jasper.

– Dar cum rămâne cu Hasselthorpe? L-ai mai văzut de când a fost împușcat?

– Refuză să mă primească. I-am trimis o scrisoare în dimineața asta, cerându-i o audiență și mi-a trimis-o înapoi, spunând că intenționează să se retragă la moșia lui ca să se însănătoșească.

– La naiba!

– Da, știu, zise Jasper, încruntându-se din nou spre hartă.

– Trebuie să vorbești cu Alistair Munroe, zise Horn din spatele său.

Jasper se întoarse spre el.

– Crezi că el e trădătorul?

– Nu, zise Matthew și clătină din cap. Dar a fost acolo. Poate că el își amintește ceva ce nu mai știm noi.

– Am încercat să-i scriu... Jasper se strâmbă de frustrare. Dar nu-mi răspunde niciodată.

– Atunci va trebui să mergi tu în Scoția, nu crezi?

*

În acea zi, Melisande îl văzu pentru prima dată pe soțul ei la cină. Chiar când începuse să se întrebe dacă era ceva în neregulă sau dacă încerca să o evite. Dar în momentul acela părea perfect normal – mânca mazăre cu furculița și glumea cu lacheii.

– Ce ai făcut astăzi? o întrebă absent Jasper.

Uneori chiar putea fi extrem de enervant.

– Am luat prânzul cu mama ta.

– Serios? întrebă el distrat și-i făcu semn lacheului să-i mai toarne niște vin.

– Hmm. Am mâncat anghinare umplută și șuncă rece feliată.

El ridică din umeri.

– Anghinare... Niciodată nu am știut cum să mănânc chestiile astea.

– Trebuie doar să răzuiești coaja cu dinții. Este destul de ușor, de fapt.

– Și frunzele. Cui i-ar trece prin minte să mănânce frunze? întrebă el, aproape retoric. Mie sigur nu. Dar sunt aproape sigur că vreo femeie a descoperit anghinarea.

– Romanii mâncau.

– Atunci, probabil, a fost o femeie *romană*. Probabil i-a servit soțului ei o farfurie plină cu frunze și a zis: „Poftim, dragul meu, mănâncă pe săturate!"

Imaginea unei soții romane și a bărbatului ei nefericit o făcu pe Melisande să zâmbească.

– În orice caz, anghinarea mamei tale a fost foarte bună.

– Hm! mârâi Jasper, sceptic. Presupun că ți-a și povestit totul despre cum mi-am irosit tinerețea...

Melisande ciuguli o boabă de mazăre.

– Presupui corect.

Jasper tresări imediat.

– Ceva deosebit de scandalos?

– Se pare că scuipai foarte mult când erai bebeluș.

– Ei bine, măcar mi-a trecut între timp, murmură el.

– Și la vârsta de șaisprezece ani ai flirtat cu o lăptăreasă.

– Ca să vezi! Uitasem despre asta! exclamă Jasper. Da, da, da, era o fată minunată. O chema Agnes... sau Alice? Sau poate Arabella...?

– Mă îndoiesc că o chema Arabella, murmură Melisande.

Dar el ignoră cu desăvârșire replica ei.

– Avea o piele rozalie minunată și cele mai mari... dar se opri brusc și tuși.

– Picioare? îi oferi Melisande dulce.

– Absolut superbe, de altfel. Picioarele ei, zic. Ochii începură să-i strălucească răutăcios.

– Hmm! pufni ea. Cu toate astea, fu nevoită să-și reprime un zâmbet. Și tu ce-ai făcut azi?

– A. Bine, răspunse Jasper și își îndesă în gură o bucată mare de friptură de vită, după care mestecă viguros înainte de a înghiți. Am fost să-l vizitez pe Matthew Horn. Îți amintești de el? Omul de la petrecerea din grădina mamei?

– Da.

– Nu o să-ți vină să crezi, dar are o hartă a lumii, pe care nu se găsește Italia.

– Sau poate nu te uitai tu unde trebuie, zise ea amabilă.

– Nu, nu, zise și clătină din cap, după care mai bău niște vin. Se află pe lângă Rusia și mai sus de Africa. Sunt destul de sigur că aș fi observat-o.

– Atunci poate că harta a fost făcută de un om căruia nu-i place Roma.

– Crezi? Părea destul de impresionat de idee. Așa că s-a hotărât să sară cu totul peste Italia?

Ea ridică din umeri.

– Ce idee grozavă! Dacă ar fi dispărut mai demult Italia, nu ar mai fi trebuit să studiez latina atâția ani.

– Dar așa ai studiat-o și sunt sigură că ești un om mai bun din cauza asta.

– Hm! exclamă Jasper, destul de nesigur.

Melisande mâncă niște morcovi fierți. Erau destul de buni. Bucătăreasa adăugase ceva dulce – poate că miere. Trebuia să țină minte să o complimenteze pe femeia aceea micuță pentru cină.

– Și ai mai discutat și despre altceva cu domnul Horn, în afara de harta incompletă?

– Da, am discutat despre o cunoștință din Scoția.

– Oh?

Jasper sorbi din nou din vin, așa că femeii îi era greu să-i citească expresia. Dar asta îi stârni și mai mult interesul lui Melisande.

– Și cum se numește?

– Sir Alistair Munroe. A fost atașat la regimentul nostru, dar nu era soldat. A fost trimis de Coroană ca să înregistreze animalele și plantele din America.

– Serios? Pare a fi un om fascinant.

Jasper se încruntă.

– Este, dacă îți place să discuți ore în șir despre ferigi.

Melisande sorbi din vin.

– Mie, una, îmi plac destul de mult ferigile.

Jasper se încruntă și mai tare.

– În orice caz, mă gândeam să fac o călătorie în bătrâna Scoție, ca să-i fac o vizită.

Se instală o tăcere ciudată, timp în care Melisande se uită gânditoare la mazărea și morcovii care i se răceau pe farfurie. Oare încerca să fugă de ea? Ei îi plăcea să locuiască în casa lui și să știe că el se afla prin apropiere. Chiar dacă era plecat o bună parte din zi sau stătea în oraș până târziu în noapte, știa întotdeauna că avea să se întoarcă acasă în cele din urmă. Și simplul fapt de a locui sub același acoperiș cu el îi alina cumva sufletul. Dar se pare că nu va mai avea parte nici măcar de asta.

Jasper își drese glasul.

– Problema este că locuiește la nord de Edinburgh, și asta înseamnă destul de departe... o călătorie cu trăsura, de cel puțin o săptămână, pe drumuri desfundate. Hanuri friguroase și mâncare proastă... și există chiar și posibilitatea de a da nas în nas cu tâlhari la drumul mare... Una peste alta, ar putea fi o călătorie îngrozitoare.

Își coborî privirea în farfurie, apoi înfipse dinții ascuțiți ai furculiței în friptura de vită.

Melisande rămase tăcută. Nu mai mânca, pentru că avea senzația ciudată că i se pusese un nod în gât. Se ducea să viziteze un om, pe care recunoscuse chiar el că nu-l plăcea în mod deosebit și pe care nici măcar nu-l cunoștea prea bine. De ce?

– Dar în ciuda tuturor acestor lucruri, mă întrebam dacă ai vrea să mă însoțești, milady?

Melisande era atât de cufundată în propriile gânduri, că preț de un minut păru că nu-l auzise. Se uită apoi spre el și descoperi că o urmărea cu atenție, cu ochii lui albaștri-verzui strălucitori. Și în clipa aceea în pieptul ei se răspândi o ușurare binecuvântată.

– Când vrei să pleci? îl întrebă ea.

– Mâine.

Melisande făcu imediat ochii mari.

– Atât de curând?

– Am ceva important de discutat cu Munroe. Ceva ce nu suportă amânare. Se aplecă ușor în față și adăugă: Poți să-l iei cu tine și pe Mouse. Dar va trebui să luăm cu noi lesa, desigur, și să ne asigurăm că nu sperie caii de la hanuri. Nu o să fie prea comod și s-ar putea să te plictisești de moarte, dar...

– Da.

Jasper clipi nedumerit.

– Poftim?

– Da, repetă Melisande și continuă să mănânce. Mi-ar plăcea să vin cu tine.

– Pleacă în Scoția, zise lacheul Bernie, când aduse platoul cu mazăre înapoi în bucătărie.

Sally Suchlike aproape că-și scăpă lingura în castronul ei de supă. *Scoția?* În locul acela sălbatic? Se zvonea că bărbații de acolo purtau bărbi atât de dese, că abia li se mai vedeau ochii. Și era un lucru știut de toată lumea că scoțienii nu prea se spălau.

Bucătăreasa trebuie să fi fost de aceeași părere, pentru că zise:

– Și tocmai acum, că abia s-au căsătorit, se lamentă ea și puse pe o tavă farfuriile cu tartă cu cremă de lămâie. Păcat! Chiar e mare păcat!

Îi făcu apoi semn lui Bernie să ia tava, dar îl opri imediat, așezându-și mâna pe brațul lui.

– Și au spus cât o să stea plecați?

Omul clătină din cap.

– Abia acum i-a spus doamnei despre călătorie... dar ar trebui să dureze ceva... poate câteva săptămâni, nu? zise lacheul și ridică

din umeri, aproape răsturnând tava pe care o ținea pe umăr. Sau poate chiar luni întregi. Și o să plece imediat. Chiar mâine!

Una dintre spălătoresele de vase izbucni în plâns când Bernie ieși din bucătărie.

Sally încercă să înghită ca să îndepărteze nodul care i se pusese brusc în gât, dar se pare că nu mai avea suficientă salivă în gură. Va trebui să plece în Scoția, împreună cu Lady Vale. Pentru că asta făceau cameristele. Și, dintr-odată, noua ei poziție, cu tot cu mărirea de salariu frumușică – care îi permitea chiar să pună și niște bani deoparte – nu i se mai păru un lucru așa grozav. Sally se cutremură. Scoția se afla la capătul lumii.

– E, haide, nu e nevoie să reacționezi așa, răsună vocea domnului Pynch din spatele ei.

Omul stătea lângă șemineu și fuma din pipă – la fel cum făcea în fiecare seară, de altfel.

La început Sally crezuse că o mustra pe ea, dar era mai mult decât evident că i se adresa lui Bitsy – servitoarea care spăla vase.

– Scoția nu e chiar așa de rea, zise valetul.

– Așadar, ai fost în Scoția, domnule Pynch? îl întrebă Sally.

Poate că nu era chiar atât de îngrozitor dacă el călătorise până acolo și apoi se întorsese teafăr.

– Nu, zise domnul Pynch, spulberându-i orice speranță. Dar am cunoscut câțiva scoțieni cât am fost în armată și sunt niște oameni exact ca noi. Doar că vorbesc mai caraghios.

– Oh!

Sally se uită în jos la supa ei de vită, preparată de bucătăreasă din oasele rămase de la friptura pe care o pregătise pentru stăpânul și stăpâna lor. Era foarte bună. Iar Sally chiar se bucurase de ea, până în urmă cu câteva minute. Dar în clipa aceea i se cam întorcea stomacul pe dos, privind brobonelele de grăsime care pluteau deasupra. Să cunoști un scoțian și să te duci în Scoția erau două lucruri extrem de diferite. Și era aproape furioasă pe domnul Pynch că nu-și dădea și el seama de asta. Probabil pe scoțienii pe care îi întâlnise el îi îmblânzise deja perioada petrecută în armată. La drept vorbind, chiar nu avea de unde să știe cum se comporta un scoțian când era pe terenul său. Poate că le plăceau fetele

micuțe și scunde din Londra. Poate că avea să fie răpită din patul ei și folosită în moduri îngrozitoare... sau poate chiar mai rău!

– Ia ascultă aici, fetițo, răsună vocea domnului Pynch, de foarte aproape de ea.

Sally ridică privirea și descoperi că valetul se așezase la masă, pe locul de vizavi de ea. Căzuse pe gânduri și în timpul acela servitorii de la bucătărie se întorseseră la treburile lor. Bitsy plângea deasupra maldărului de farfurii pe care-l spăla. Nici unul dintre ei nu mai era deloc atent la valetul și la camerista care stăteau la masa lungă din celălalt capăt al încăperii.

Ochii domnului Pynch străluceau și o priveau fix. Sally nu mai observase până atunci că aveau o nuanță minunată de verde.

Valetul își așează coatele pe masă. Într-o mână mai ținea încă pipa lungă și albă din lut.

– Nu ai de ce să te temi în Scoția. Este doar un loc ca oricare altul.

Sally învârti lingura prin castronul ei de supă rece.

– N-am fost în viața mea undeva mai departe de Greenwich.

– Nu? Păi, unde te-ai născut?

– În Seven Dials, zise ea și se uită în sus la el, ca să vadă dacă va pufni disprețuitor, odată ce afla că trăise într-o astfel de văgăună.

Dar el doar încuviință din cap și supse capătul pipei, suflând apoi fumul acela aromat într-o parte, ca să nu îi intre ei în ochi.

– Și mai ai ceva rude acolo?

– Doar pe tata. Sally strâmbă din nas, după care mărturisi: Sau cel puțin locuia acolo pe vremuri. Nu l-am mai văzut de mulți ani, așa că e posibil să nu se mai afle acolo acum.

– Tatăl tău a fost un om rău?

– Nu prea rău, zise ea și trasă cu degetul marginea castronului de supă. Nu mă bătea prea tare și îmi dădea de mâncare oricând putea. Dar trebuia să plec de acolo. Simțeam că nu puteam să respir.

Se uită la el, ca să vadă dacă înțelegea la ce se referea.

El încuviință din cap și trase încă un fum din pipă.

– Și mama ta?

– A murit când m-am născut eu. Supa aceea mirosea bine din nou, așa că mâncă o lingură. Nu mai am nici frați, nici surori. Sau cel puțin din câte știu eu.

Omul încuviință încă o dată din cap. Părea destul de mulțumit să o vadă mâncând din nou, în timp ce el fuma o pipă. Servitorii de la bucătărie și de la etaj se agitau în jurul lor, ocupându-se de treburile lor. Dar pentru Sally și pentru domnul Pynch era un moment de relaxare.

Mâncă jumătate din supă, după care se uită în sus la el.

– Și tu de unde ești, domnule Pynch?

– O, de undeva aflat departe de aici. M-am născut în Cornwall.

– Serios? întrebă ea și-l studie curioasă. Cornwall i se părea un loc aproape la fel de îndepărtat precum Scoția. Păi, și cum ai ajuns aici?

El ridică din umeri.

– Provin dintr-o familie de pescari. Dar m-a apucat destul de repede dorul de ducă, așa că, atunci când au venit în oraș soldații cu tobele, panglicile și uniformele lor strălucitoare, m-am înrolat fără să stau pe gânduri. Colțul gurii i se arcui ușor, luând forma unui zâmbet strâmb destul de ciudat. Din păcate, nu mi-a trebuit prea mult timp să-mi dau seama că nu e prea mare lucru de capul armatei Maiestății Sale, în afară de uniforme.

– Câți ani aveai?

– Cincisprezece.

Sally coborî din nou privirea spre supa ei și încercă să și-l imagineze pe voinicul și chelul domn Pynch ca pe un flăcău pricăjit de cincisprezece ani. Doar că nu prea reușea. În clipa aceea părea mult prea bărbat ca să fi fost vreodată copil.

– Și mai ai familie în Cornwall?

El încuviință din cap.

– Pe mama și încă vreo șase frați și surori. Tatăl meu a murit când eram în Colonii. Și am aflat despre asta abia când am revenit în Anglia, doi ani mai târziu. Mama a zis că a plătit pe cineva să-mi scrie o scrisoare și să mi-o trimită, dar nu a ajuns niciodată la mine.

– Probabil a fost foarte trist... să te întorci acasă și să afli că tatăl tău a murit cu doi în urmă.

El ridică din umeri.

– Asta e lumea în care trăim, fetițo. Și nimeni nu poate face nimic în privința asta.

– Cred că ai dreptate. Se încruntă un pic, cu gândul la scoțieni voinici, cu bărbi imense, care le acopereau ochii.

– Fetițo... Domnul Pynch întinse brațul peste masă și o bătu ușor pe mână cu un deget mare, cu unghia tăiată din carne. Nu o să ai de ce să te temi în Scoția. Dar dacă apare vreun pericol, o să te apăr eu.

În clipa aceea Sally nu putu face altceva decât să se uite prostește în ochii verzi și calmi ai domnului Pynch. Gândul că el va avea grijă de ea îi încălzea măruntaiele.

Se făcuse miezul nopții, și Jasper tot nu venise în dormitorul ei, așa că Melisande se duse să îl caute. Poate că pur și simplu se dusese direct la culcare, fără să se obosească să o mai viziteze. Dar nu credea cu adevărat asta. Nu auzise voci din dormitorul lui, care se afla chiar lângă al ei. I se părea extrem de ciudat faptul că omul acesta reușea să doarmă suficient, de vreme ce stătea treaz până spre dimineață și apoi pleca de acasă, înainte să se trezească ea. Sau poate că, de fapt, nici nu avea nevoie de somn.

Dar indiferent de cum ar fi stat lucrurile, se săturase să aștepte să vină la ea. Așa că părăsi dormitorul – încă agitată după ce Suchlike făcuse grăbită bagajele – și ieși pe coridor, în căutarea lui Jasper. Nu era nici în bibliotecă, nici în vreunul dintre saloane, așa că, în cele din urmă, fu nevoită să îl întrebe pe Oaks dacă știa unde era soțul ei. Și apoi speră că nu se înroșise ca racul de rușine când află că soțul ei plecase fără să-i spună nimic.

Îi venea să lovească ceva, dar, cum nu ar fi fost deloc un comportament cuviincios pentru o doamnă, îi mulțumi lui Oaks și urcă din nou scările spre dormitorul ei. De ce făcea asta? De ce i-ar fi cerut să îl însoțească în Scoția și apoi să o evite? Oare se gândise vreo clipă ce presupunea o călătorie cu trăsura, lungă de câteva zile, împreună cu ea? Sau poate avea de gând să călătorească deasupra trăsurii, cu bagajele? I se părea foarte ciudat. Mai întâi o

urmărea zile întregi, după care dispărea brusc, exact atunci când credea că începeau să se mai apropie.

Melisande oftă adânc când ajunse în fața ușii dormitorului său, apoi ezită. Camera lui Jasper era chiar lângă a ei. Și adevărul era că reprezenta o tentație mult prea mare. Se îndreptă cu pași mari spre ușa soțului ei și o deschise. Nu se afla nimeni acolo, însă strădania domnului Pynch era evidentă: teancuri de cămăși, veste și lavaliere fuseseră așezate pe pat și pregătite pentru împachetat. Melisande închise încet ușa în urma ei.

Se duse spre pat și atinse ușor cu degetul baldachinul roșu-închis. Se gândi că noaptea soțul ei se întindea acolo. Oare dormea pe spate sau pe burtă, cu capul ciufulit pe jumătate ascuns sub pernă? Dintr-un motiv sau altul, și-l imagina dormind în pielea goală, deși era foarte posibil să fi avut un sertar întreg plin cu cămăși de noapte. Dormitul cu o altă persoană i se părea ceva extrem de intim. Pentru că, în somn, toate zidurile de apărare se spulberau, lăsând omul vulnerabil – aproape ca un copil. Își dorea cu disperare să doarmă cu ea. Să fie cu ea în cele mai vulnerabile momente.

Oftă și se întoarse de la pat. Pe măsuța de toaletă, ținea un portret înrămat al mamei lui. Iar în dinții periei de păr erau prinse câteva fire castanii. Unul era aproape roșu. Scoase batista de pe mâneca halatului ei și puse cu grijă în ea firele de păr, înainte de a o ascunde la loc.

După aceea se duse la noptieră și se uită la cartea de acolo – o istorie a regilor Angliei –, apoi se duse la fereastră și se uită afară. Priveliștea era aproape aceeași cu cea de la fereastra camerei ei: partea din spate a grădinii. Se uită frustrată în jur. Erau multe alte lucruri împrăștiate pe acolo – haine, cărți, bucăți de sfoară, un con de pin, peniță stricate, un briceag și cerneală –, dar nimic care să-i dezvăluie cu adevărat mai multe despre soțul ei. Era o prostie din partea ei să se strecoare acolo, cu gândul că ar fi putut afla mai multe despre Jasper. Clătină din cap la adresa propriei ei nebunii, după care privirea îi căzu pe ușa garderobei. Cu siguranță, într-o garderobă nu se puteau afla lucruri mai intime decât cele pe care le văzuse deja. Dar dacă tot ajunsese până acolo...

Melisande răsuci clanța. Înăuntru era un alt dulap, mai mulți saci pentru haine, un mic pat de campanie și în colț, lângă perete, o saltea subțire de paie și o pătură. Melisande înclină ușor din cap. Foarte ciudat! De ce și un pat de campanie, și o saltea de paie? Cu siguranță, domnul Pynch nu avea nevoie decât de unul singur. Și de ce o saltea *de paie*? Îl considerase dintotdeauna pe lordul Vale un stăpân generos. Așa că de ce i-ar fi oferit valetului său credincios un pat atât de sărăcăcios?

Păși în încăperea îngustă, se duse în spatele patului de campanie și se aplecă să se uite la salteaua făcută de paie. În apropiere se afla o singură lumânare mică, așezată într-un suport plin de ceară arsă. Iar sub pătura aruncată neglijent zări o carte, pe jumătate ascunsă. Se uită de la patul de paie, la cel de campanie. De fapt cel din urmă nu arăta ca și când ar fi dormit vreodată cineva în el. Melisande dădu pătura la o parte și citi titlul de pe copertă. Era un volum de poezii scrise de John Donne. Rămase o clipă holbându-se mirată la carte și gândindu-se că era o alegere destul de ciudată pentru un valet, însă apoi observă un fir de păr pe pernă. Era castaniu-închis – aproape roșcat, de fapt.

Cineva își drese atunci glasul în spatele ei.

Melisande tresări și se întoarse. Îl văzu pe domnul Pynch stând în prag cu sprâncenele ridicate.

– Pot să vă ajut cu ceva, milady?

– Nu.

Melisande își ascunse mâinile tremurânde în faldurile rochiei. Era foarte bucuroasă și ușurată că nu era Jasper cel care o găsise acolo. Dar chiar și așa, îi era rușine că fusese surprinsă de valet cotrobăind prin lucrurile soțului ei. Ridică bărbia și se îndreptă spre ușa dormitorului.

Apoi șovăi o clipă și se întoarse din nou spre valet.

– Ești de mulți ani în serviciul soțului meu, nu-i așa, domnule Pynch?

– Da, milady.

– Și mereu a dormit atât de puțin?

Bărbatul chel și voinic ridică o lavalieră de pe pat și o împături cu grijă.

– Da, de când îl cunosc, milady.

– Și știi de ce?

– Unii oameni nu au nevoie de prea mult somn, zise valetul.

Melisande îi privi neîncrezătoare.

Omul așeză la loc lavaliera și se uită la ea. După aceea oftă, ca și când ea îl presase să-i spună prea multe.

– Unii soldați nu dorm atât de bine pe cât ar trebui. Lordul Vale... ei bine, lui îi place să aibă companie. Mai ales în orele cele mai întunecate.

– Îi e frică de întuneric?

El se îndreptă de spate cu o expresie sumbră pe chip.

– Am încasat un glonț în picior în timpul războiului.

Melisande clipi, uimită de schimbarea bruscă a subiectului.

– Îmi pare rău!

Dar valetul flutură din mână ca și cum nu ar fi fost nimic serios.

– Nu e mare lucru. Mă deranjează doar uneori, când plouă. Dar când s-a întâmplat, lovitura aceea m-a doborât la pământ. Era în timpul bătăliei, și eu zăceam acolo neajutorat, cu un francez deasupra mea, gata să mă înjunghie cu baioneta... și atunci a apărut lordul Vale. Între mine și el erau mai mulți francezi cu puști, dar asta nu l-a oprit. Au tras în el, desigur, și nu aș ști să vă spun cum de nu l-au nimerit... și în tot timpul acela avea un rânjet pe chip. Și a și reușit să-i omoare pe toți, milady. Când a terminat, nu mai era nici măcar unul în picioare.

Melisande trase o gură de aer tremurătoare.

– Înțeleg.

– Și în clipa aceea, milady, m-am hotărât că îl voi urma pe lordul Vale până și-n iad, dacă mi-ar cere s-o fac, explică domnul Pynch.

– Îți mulțumesc că mi-ai spus asta, domnule Pynch, zise Melisande. Deschise ușa. Te rog transmite-i lordului Vale că voi fi gata de plecare mâine-dimineață, la ora opt.

Domnul Pynch făcu o plecăciune.

– Da, milady.

Melisande încuviință din cap și plecă. Cu toate astea, un gând nu-i dădea pace. În tot timpul în care-și spusese povestea, domnul Pynch stătuse de parcă ar fi păzit garderoba aceea micuță.

Capitolul 12

Iar când ajunse înapoi la castel, Jack făcu un lucru destul de ciudat. Se îmbrăcă în straiele sale zdrențăroase de bufon și coborî în bucătăriile castelului. Era foarte mare agitație acolo, întrucât se pregătea cina regală. Bucătarul-șef țipa, lacheii alergau în toate părțile, niște slujnice frecau de zor farfurii și toate ajutoarele de bucătar tăiau legume, pe care le puneau în oale. Așa că nimeni nu observă când Jack se furișă spre locul unde stătea un băiețel, amestecând într-o oală de pe sobă.

– Hei! îi șopti Jack băiatului. Îți dau o monedă de argint dacă mă lași pe mine să amestec în supa prințesei.

Și, ei bine, după cum era firesc, băiatul fu foarte încântat de acel schimb. Iar în clipa în care se întoarse cu spatele, Jack strecură inelul de bronz în supă...

din *Jack Zâmbărețul*

Trăsura trecu peste o denivelare a drumului și se clătină. Melisande se legănă și ea în ritm cu vehiculul – la urma urmei învățase chiar din prima zi de călătorie că era mult mai bine să se lase în voia mișcării, decât să se încordeze, încercând să stea țeapănă. Dar era deja a treia zi, așa că se cam obișnuise cu legănatul acela. Umărul ei se lovi ușor de Suchlike, care moțăia lângă ea. Mouse dormea de cealaltă parte a ei și din când în când mai scotea câte un sforăit mic.

Melisande se uită pe fereastră. Păreau să se afle în mijlocul pustietății. Departe în zare se rostogoleau lin dealuri albastre-verzui, demarcate de garduri vii și de ziduri de piatră. Lumina zilei începea să se stingă.

– Nu ar fi trebuit să ne oprim până acum? îl întrebă pe soțul ei.

Jasper stătea întins pe locul de vizavi de ea, cu picioarele așezate diagonal pe podeaua trăsurii și aproape atingându-se de ale ei. Ținea ochii închiși. Cu toate astea îi răspunse imediat, confirmându-i suspiciunile că nu dormise deloc.

– Ai dreptate. Ar fi trebuit să ne oprim în Birkham, dar vizitiul a zis că era închis hanul. Ne-a scos de pe drumul principal, în căutarea unui alt han, dar eu bănuiesc că s-a cam rătăcit.

Jasper deschise un ochi și se uită pe fereastră. Nu părea deloc neliniștit că începea să se lase întunericul și ei păreau să fie pierduți în pustietate.

– Da, cu siguranță, a ieșit de pe drumul principal, zise el. Asta dacă nu cumva hanul se află în mijlocul unui izlaz unde pasc vaci.

Melisande oftă adânc și lăsă deoparte basmul pe care îl traducea. Deja aproape că terminase și povestea începea să prindă contur sub pana ei. Era vorba despre un soldat care fusese transformat într-un pitic amuzant. Un pitic amuzant, dar care era și foarte curajos, de altfel. Nu părea un erou tocmai obișnuit pentru un basm, dar, pe de altă parte, nici unul dintre eroii din cartea pe care i-o dăduse Emeline nu era tocmai obișnuit. În orice caz, traducerea trebuia să aștepte până a doua zi. Se întunecase prea mult ca să mai vadă bine.

– Și nu ne putem întoarce? îl întrebă pe Jasper, închizând mapa pe care scria. Un han închis tot e un loc mai bun decât niște dealuri pustii.

– Ai perfectă dreptate, draga mea soție, dar mă tem că oricum se va face noapte până să ne putem întoarce în Birkham. Așa că e mai bine să tragem tare acum.

Închise din nou ochii – ceea ce era destul de frustrant.

Melisande se uită pe fereastră, mușcându-și ușor buza. După aceea se uită la camerista ei încă adormită și zise în șoaptă:

– I-am promis lui Suchlike că nu vom călători după lăsarea întunericului. Ea nu a mai plecat niciodată din Londra până acum.

– Atunci va învăța foarte multe în călătoria asta, zise soțul ei fără să deschidă ochii. Nu-ți face griji! Vizitiul și lacheii sunt înarmați.

– Ptiu! pufni Melisande și-și încrucișă brațele la piept. Cât de bine îl cunoști pe domnul Munroe?

Petrecuse deja ultimele două zile, încercând să afle ce voia Jasper să discute cu omul. Dar de fiecare dată când îl întrebase, el nu făcuse altceva decât să schimbe subiectul. Așa că se hotărî să abordeze o tactică nouă.

– Sir Alistair Munroe, murmură el. Probabil că simțea privirea ei exasperată, chiar dacă ținea ochii închiși, pentru că zâmbi. A fost ridicat la rangul de cavaler pentru serviciile aduse Coroanei. A scris o carte în care descrie plante și animale din Lumea Nouă. De fapt, nu doar animale și plante. Ci și pești, păsări și insecte. Este o lucrare mare, iar ilustrațiile sunt destul de frumoase. Colorate de mână și bazate pe schițele lui. L-a impresionat atât de mult pe regele George, încât l-a invitat la ceai pe Munroe... Sau cel puțin așa am auzit.

Melisande rămase câteva clipe gândindu-se la acest naturalist care luase ceaiul cu regele.

– Probabil a petrecut mulți ani în Colonii, ca să găsească suficiente materiale pentru a scrie o carte. A fost tot timpul pe lângă regimentul tău?

– Nu. Se muta de la regiment la regiment, în funcție de locul unde mărșăluia fiecare. Cu Regimentul 28 a stat doar vreo trei luni sau cam așa ceva, zise lordul Vale. Ni s-a alăturat chiar înainte de a ne îndrepta spre Québec.

Vocea lui părea destul de somnoroasă, iar lui Melisande asta îi dădu un pic de bănuit. Deja *ațipise* de două ori de când începuse să-i pună întrebări. Foarte convenabil!

– Și ai vorbit cu el cât timp a stat cu regimentul tău? Cum era?

Lordul Vale își schimbă poziția picioarelor.

– Ei bine, era foarte scoțian, ca să zic așa. Tăcut și nu prea îi plăceau discuțiile lungi. Cu toate astea, avea un simț al umorului excelent. Îmi amintesc asta foarte bine... foarte sec și negru.

După asta rămase tăcut o vreme, așa că Melisande privi cum dealurile din depărtare devin movulii pe măsură ce lumina soarelui se împuțina.

În cele din urmă, lordul Vale continuă visător:

– Îmi amintesc că avea un cufăr foarte mare, confecționat din piele și alamă. Și l-a făcut la comandă. Înăuntru existau mai multe compartimente din postav, destul de ingenios construite. Avea multe cutii și recipiente din sticlă în care colecta diferitele specimene și numeroase prese, de diferite mărimi, pentru frunze și flori. L-a deschis o dată și ar fi trebuit să vezi cum soldații aceia duri, dintre care unii erau deja în armată de zeci de ani, au încremenit, holbându-se cu gura căscată, ca niște băieței la un bâlci.

– Probabil a fost foarte frumos, zise Melisande încet.

– A fost, a fost. În clipa aceea, Jasper părea foarte departe de întunericul care se instala în exteriorul trăsurii.

– Poate o să mi-l arate și mie, când mergem să-l vizităm.

– Nu poate, zise el din umbrele aflate în celălalt capăt al trăsurii. A fost distrus când ne-au atacat indienii. A fost strivit în bucăți și toate specimenele adunate de el împrăștiate și pierdute. A fost distrus complet!

– O, Doamne, ce îngrozitor! Bietul om! Probabil a fost groaznic pentru el să vadă ce s-a întâmplat cu colecția lui.

Dar el rămase tăcut în colțul lui întunecat de trăsură.

– Jasper? zise ea încet, dorindu-și foarte mult să îi poată vedea chipul.

– Nu a văzut nimic, răsună brusc vocea lui Jasper din întuneric. Rănile lui... Nu a mai ajuns niciodată la locul masacrului. Și nici eu. Doar am auzit ce s-a întâmplat cu cufărul lui, câteva luni mai târziu.

– Îmi pare rău, zise Melisande, uitându-se în întuneric pe fereastră. Nu era nici ea foarte sigură pentru ce își cerea scuze... pentru cufărul sfărâmat, pentru artefactele pierdute, pentru masacru în sine sau pentru faptul că înțelegea foarte bine că nici unul dintre cei doi bărbați care supraviețuiseră nu mai era la fel ca înainte. Și cum arată Sir Alistair? Este tânăr? Bătrân?

– Cred că e un pic mai în vârstă decât mine, zise lordul Vale, ezitant. Ar trebui să știi că...

Dar ea îl întrerupse atunci, aplecându-se ușor în față.

– Uite! I se păru că vede ceva mișcându-se afară.

Și apoi răsună un strigăt, spintecând aerul rece al nopții. Melisande tresări. Suchlike se trezi cu un icnet și Mouse sări în picioare, lătrând.

De afară se auzi o voce răgușită:

– Banii sau viața!

Trăsura se opri, zguduindu-se.

– Rahat! exclamă încet lordul Vale.

Jasper își făcuse griji pentru asta de când începuse să se înnopteze. Erau pe un teritoriu propice bandiților la drumul mare. Nu că l-ar fi deranjat foarte mult să-și piardă banii... dar să fie al naibii dacă va lăsa pe cineva să se atingă de Melisande!

– Ce...? bâigui ea, dar el se întinse imediat și îi acoperi gura cu mâna.

Era o femeie inteligentă, așa că tăcu de îndată și rămase nemișcată. Îl trase pe Mouse în poală și-și strânse mâna în jurul boticului lui.

Camerista își mușca pumnii, ca să nu țipe de groază și făcuse ochii cât cepele. Jasper își lipi degetul de buze, făcându-i semn să tacă, chiar dacă fata nu scotea nici un sunet. Din păcate, nu avea nici cea mai mică idee dacă îl putea vedea bine în penumbra din interiorul trăsurii.

Oare de ce nu încercase să accelereze vizitiul? Dar își dădu imediat seama de răspuns, în timp ce-și cântărea opțiunile. Vizitiul le spuse că nu cunoștea zona. Probabil se temuse că, dacă ar fi pornit la galop, s-ar fi putut răsturna cu trăsura în întuneric, omorându-i pe toți.

– Ieșiți afară! strigă atunci un al doilea bărbat.

Așadar, erau cel puțin doi. Dar probabil mai mulți. Jasper avea doi vizitii și doi lachei și încă doi oameni călare – dintre care unul era Pynch. În total șase. Oare câți bandiți erau?

– N-ați auzit ce-am spus? Afară! strigă a doua voce.

Probabil unul îl amenința cu arma pe vizitiu, ca să țină trăsura în loc. Și probabil altul îi luase în colimator pe călăreți. Așa că un al treilea probabil că era cel care-i ușura de bunurile de valoare – asta dacă erau într-adevăr numai trei oameni. Dacă erau mai mulți...

– La naiba! Ieșiți imediat sau intru eu și vă asigur că vă împușc pe toți.

Camerista lui Melisande gemu încet îngrozită. Mouse se agita în brațele lui Melisande, dar draga lui soție îl ținea strâns, așa că nu scotea nici un sunet. Un tâlhar inteligent ar fi început să omoare servitorii de afară... unul câte unul, ca să-i oblige să iasă. Dar era posibil ca acel anume hoț să fie suficient de prost, încât să...

Ușa trăsurii se deschise larg și un bărbat care ținea un pistol se aplecă înăuntru. Jasper îl apucă imediat de brațul cu care ținea arma și trase cu toată puterea. Pistolul se descărcă atunci, sfărâmând geamul de pe partea cealaltă. Camerista țipă. Tâlharul căzu pe jumătate în trăsură și Jasper îi răsuci mâna și îi luă pistolul.

– Nu te uita, îi zise lui Melisande și izbi arma de tâmpla omului, fracturându-i osul. Repetă gestul brutal repede, de încă trei ori, doar ca să se asigure că omul era mort. După aceea puse jos pistolul. Ura să mânuiască arme.

De afară se auzi un strigăt și o împușcătură.

– La naiba! Jos! le ordonă apoi lui Melisande și fetei.

Era posibil ca un glonț să străpungă în orice clipă laterala de lemn a trăsurii. Soția lui nu protestă în nici un fel, ci se aplecă imediat pe bancheta trăsurii, împreună cu camerista și câinele.

Se auzeau pași care se apropiau în fugă, așa că Jasper se mută în fața femeilor, pregătindu-se sufletește.

– Milord! Chipul lat al lui Pynch se uită atunci pe ușa trăsurii. Sunteți bine, milord? Doamnele sunt...?

– Da, cred că da, zise Jasper și se întoarse spre Melisande, trecându-și mâinile peste fața și părul ei în întuneric. Ești bine, draga mea?

– D...da, se bâlbâi ea și se ridică, ținând spatele la fel de drept și încordat ca întotdeauna.

Și atunci Jasper simți un junghi de durere în inimă. Dacă ar fi fost vreodată rănită... dacă vreodată nu ar fi reușit să o protejeze...

Camerista tremura din toate încheieturile. Melisande lăsă jos câinele și o trase pe fată în brațele ei, mângâind-o pe spate, ca s-o liniștească.

– Este în regulă. Lordul Vale și domnul Pynch ne-au salvat.

Mouse sări pe podeaua trăsurii și mârâi aprig la tâlharul mort.

Pynch își drese glasul și zise:

– L-am capturat pe unul dintre banditi, milord. Dar celălalt a fugit la galop.

Jasper se uită spre omul lui. O jumătate din fața lui Pynch era neagră de la praful de pușcă. Jasper rânji. Valetul tău fusese întotdeauna un trăgător excelent.

– Ajută-mă să-l scot din trăsură pe ăsta, îi spuse apoi lui Pynch. Melisande, te rog rămâi aici până când ne asigurăm că suntem în afara pericolului.

Ea încuviință din cap curajoasă și ridică ușor bărbia.

– Desigur.

Și chiar dacă Pynch și camerista îi priveau, Jasper nu se putu abține... așa că se aplecă spre ea și o sărută apăsat. Dar mai întâi de toate îl ajută pe Pynch să-l dea jos din trăsură pe mort. Spera că Melisande nu se uitase prea atentă. Îi zdrobise tâmpla și pometul omului.

Mouse sări și el jos.

– Unde e? întrebă Jasper.

– Acolo, milord, răspunse Pynch și îi făcu semn spre un copac de la marginea drumului, unde cei doi lachei stăteau de pază deasupra unei siluete culcate la pământ. Mouse veni în spatele lor, adulmecând pământul.

În timp ce se îndreptau spre grupul de oameni, Jasper încuviință din cap și întrebă:

– A fost cineva împușcat?

– Lacheul Bob are o zgârietură pe brat, îi raportă imediat Pynch. Dar în rest nu a mai fost nimeni atins.

– Ai verificat? Uneori, în întuneric și în toată agitația luptei, un om putea să fie împușcat și nici măcar să nu-și dea seama.

Dar Pynch fusese și el în armată, așa că știa asta la fel de bine ca el.

– Da, milord.

Jasper încuviință din cap.

– Foarte bine. Pune un lacheu să mai aprindă câteva felinare. Lumina o să gonească eventualii șobolani.

– Da, milord, zise Pynch și se îndreptă înapoi spre trăsură.

– Și ce avem noi aici? întrebă Jasper, când ajunse în dreptul grupului de bărbați.

– Unul dintre banditi, milord, zise Bob.

Omul ținea o cârpă lipită de partea de sus a brațului drept, dar în afară de asta pistolul din mâna lui era îndreptat ferm spre prizonier. Pynch se întoarse cu un felinar și se uitară toți în jos la tâlhar. Era doar un copil. Probabil nu avea mai mult de douăzeci de ani, și rana din pieptul său sângera abundent. Mouse îl mirosi pe băiat, după care își pierdu interesul și se duse să urineze pe trunchiul unui copac.

– E încă viu? întrebă Jasper.

– Abia mai respiră, răspunse Pynch impasibil.

Probabil împușcătura lui îl aruncase de pe cal pe băiat. Dar Pynch nu arăta nici un pic de compasiune.

Pe de altă parte, băiatul îi amenințase cu un pistol. Ar fi putut-o împușca pe Melisande. Și în mintea lui Jasper apăru atunci o imagine îngrozitoare cu Melisande zăcând pe jos, în locul băiatului. Melisande cu pieptul despicat. Melisande chinuindu-se să tragă aer în plămânii zdrobiți de glonț.

– Lăsați-l aici, zise Jasper.

– Nu.

Ridică privirea și o văzu pe Melisande stând în fața trăsurii, în ciuda ordinului său explicit de a rămâne înăuntru.

– Doamnă?

Ea nu se lăsă deloc intimidată de tonul lui glacial.

– Pune să fie luat cu noi, Jasper.

Se holbă la ea. Părea diafană și plăpândă în lumina felinarului. Și mult, mult prea fragilă!

– Putea să te omoare, inima mea, zise el cu blândețe.

– Dar nu a făcut-o.

Poate că la suprafață părea plăpândă și fragilă, dar dedesubt era din fier.

Încuviință din cap, cu ochii încă ațintiți asupra ei.

– Pynch, înfășoară-l într-o pătură și ia-l cu tine pe calul tău.

Melisande se încruntă.

– Dar în trăsură...

– Nu vreau să se apropie de tine.

Se uită la el și probabil înțelese că nu se va face după cum voia ea. Așa că încuviință din cap.

Jasper se uită spre Pynch.

– Poți să-i bandajezi rănile când ajungem la han. Nu vreau să mai zăbovim aici mai mult decât e nevoie.

– Da, milord, zise Pynch.

După aceea Jasper se duse la soția lui și o luă de braț. Slavă Domnului că era caldă și vie. Se aplecă și îi șopti la ureche:

– Fac asta pentru tine, inima mea. Numai și numai pentru tine.

Melisande se uită la el. Chipul îi era palid ca luna de pe cer în întunericul acela.

– O faci și pentru tine. Nu e drept să-l lăsăm să moară singur... indiferent ce-a făcut.

Jasper nu se mai obosi să o contrazică. Dacă voia, nu avea decât să creadă că își făcea și el griji pentru astfel de lucruri. O conduse la trăsură, după care o zori să urce și închise ușa în urma lor. Chiar dacă tâlharul mai supraviețuia câteva ore, nu o mai putea răni pe Melisande. Și asta era tot ce conta în cele din urmă.

Melisande oftă când închise ușa camerei ei. Jasper lua mereu două camere la hanurile la care trăgeau și făcuse la fel și în noaptea aceea. În pofida tentativei de jaf, în pofida tâlharului muribund – care fusese dus într-o odaie dosnică – și a faptului că hanul era aproape plin, Melisande tot singură era în cameră.

Pași agale spre șemineul micuț, în care erau îngrămădiți mulți cărbuni, datorită unui bacșiș generos oferit soției hangiului. Flăcările dansau în vatră, dar degetele ei rămăseseră reci. Oare servitorii șușoteau în secret despre faptul că stăpânul și stăpâna lor dormeau în camere separate la atât de puțin timp după căsătorie? Dintr-un motiv sau altul, Melisande se simțea rușinată – de parcă dăduse cumva greș ca soție. Mouse sări la picioarele patului și se răsuci de trei ori, înainte de a se așeza. Melisande oftă.

Cel puțin Suchlike nu spunea niciodată nimic despre aranjamentele pentru dormit. Camerista ei micuță o îmbrăca și o dezbrăca mereu cu o jovialitate neistovită. Chiar dacă în seara aceea cu siguranță îi fusese foarte greu să zâmbească după ce aproape fuseseră tâlhăriți. Încă mai tremurase din cauza șocului celor întâmplate și dispăruseră complet pălăvrăgelile vesele obișnuite. Lui Melisande i se făcuse milă de ea, așa că o trimisese jos pe fată ca să mănânce.

Și asta însemna că Melisande era singură. Nu prea avusese poftă de mâncare, deși soția robustă a hangiului servise o cină care arătase destul de apetisant. Dar îi era greu să mănânce, când știa că un tânăr murea în spatele hanului. Așa că se scuzase devreme și se retrăsese în camera ei. Dar în clipa aceea își dorea să fi rămas în sala de mese pe care o rezervase lordul Vale pentru ei. Clătină din cap. Nu avea nici un rost să mai stea trează. Nu putea coborî din nou, odată ce se dezbrăcase și cu asta basta. Melisande trase cuvertura de pe patul ei mare. Fu ușurată să vadă că așternuturile păreau curate, așa că se urcă în pat. Se acoperi cu pătura și stinse lumânarea. Apoi se uită cum lumina pâlpâitoare a focului din șemineu se juca pe tavan, până când i se închiseră pleoapele.

După aceea gândurile îi zburară spre alte lucruri. Spre ochii strălucitori ai lui Jasper și spre privirea lui din momentul în care îl trăsese cu sălbăticie pe tâlhar în trăsură. Spre ostropelul de pui și găluștele moi pe care obișnuia să i le pregătească bucătăreasa ei, când era copilă. Spre cât timp vor mai petrece călătorind pe drumuri denivelate în trăsura care se zgâlțâia. Spre momentul în care vor fi trecut granița spre Scoția. Și apoi gândurile i se împrăștiară și alunecă ușor spre lumea viselor.

Dintr-odată, fu conștientă de o căldură care-i încălzea spatele. De un braț puternic, care se încolăcea în jurul ei și de buze cu gust de whisky.

– Jasper? mormăi ea, pe jumătate adormită.

– Șșșt, îi șopti el.

Buzele lui se deschiseră pe ale ei, sărutând-o adânc cu limba lui caldă și umedă. I se păru că simțea gust de sare. Gemu încet, captivă pe tărâmul dintre somn și realitate. Toate zidurile ei de apărare se prăbușiseră. Îl simți ridicându-i cămașa de noapte

și scoțându-i-o. Mâinile lui îi explorau sânii, mângâind-o tandru, după care o ciupi de sfârcuri, aproape dureros de tare.

– Jasper, gemu ea.

Își trecu apoi mâinile pe spatele lui. Era gol și pielea lui era atât de caldă, încât părea aproape fierbinte. Mușchii i se încordau sub palmele ei, în timp ce se așeza deasupra ei, poziționându-și greutatea între coapsele ei desfăcute.

– Șșșt! îi șopti el din nou.

Simți apoi o împunsătură, când îi găsi miezul și o pătrunse.

Trupul ei era moale de la relaxarea somnului și de la atingerea mâinilor lui, dar nu era încă pregătită. El se trase mai în spate și se legănă ușor și lent. Fiecare mișcare a lui o deschidea și mai mult și îi permitea să o pătrundă și mai adânc. Își puse apoi mâinile sub genunchii ei și i-i ridică ușor, și se ghemui între coapsele ei, apoi o sărută, mângâindu-i ușor sfârcurile, ispitind-o și chinuind-o în același timp.

Încercă să-și arcuiască spatele, pentru ca el s-o atingă mai ferm, dar nu putea. Acum Jasper preluase controlul și avea să facă dragoste cu ea, așa cum își dorea el. Iar ei nu-i rămânea decât să se supună.

Își încolăci degetele în părul lui și se prinse strâns, sărutându-l. Gura ei se mișca senzual și supus sub a lui.

El gemu. Șoldurile lui grăbiră ritmul, în timp ce mădularul lui se cufunda cu totul în ea. Simțea fiecare împingere și fiecare deschidere a cărnii ei, în timp ce îl primea în ea iar și iar, și iar.

După aceea el întrerupse sărutul și își ridică ușor capul. Respira din ce în ce mai greu și aproape că gâfâia. Melisande nu deschise ochii, pentru că nu voia să părăsească acea stare de visare. Și apoi îi simți mâna strecurându-se între trupurile lor. Degetele lui puternice căutară și găsiră repede miezul feminității ei. Apoi își apăsă ușor degetul mare pe mugurul ei.

– Termină cu mine, îi șopti el, cu vocea răgușită de dorință. Haide odată cu mine!

Și în cele din urmă Melisande deschise ochii. Probabil adusese cu el o lumânare, pentru că putea vedea frânturi de lumină jucându-se pe chipul lui. Avea umerii lați și musculoși și câteva șuvițe de păr lipite de fața lui plină de sudoare, iar ochii lui turcoaz se uitau într-ai ei, convingând-o să i se alăture pe culmile plăcerii.

– Termină odată cu mine, îi șopti el din nou.

Degetul lui mare făcea cerculețe în jurul mugurelui feminității ei, apăsând cu o precizie uimitoare, în timp ce mădularul său o pătrundea, făcând-o să se cutremure. Era întinsă sub el, ca un premiu numai al lui și el continua să-i șoptească:

– Termină odată cu mine!

Cum ar fi putut să-i refuze asta? Simțea valuri de plăcere clocotind în interiorul ei și vru să-și ascundă fața. Preluase controlul, așa cum nu-i mai permisese niciodată până atunci. Voia să privească. Voia să descopere secretele pe care i le ascundea.

– Termină odată cu mine, repetă el, după care se aplecă să-i lingă sfârcul.

Melisande lăsă capul pe spate și gemu. Dar el prinse imediat sunetul cu gura lui. Îi sorbi și îl înghiți, ca pe o pradă de război. Se lipi de trupul ei și o strânse în brațe când ajunse la orgasm, cutremurându-se cu fiecare val de plăcere. Avea gura și șoldurile lipite de ale ei, iar degetul lui mare continua să o atingă încet, dulce și înnebunitor. Nu mai simțise niciodată un orgasm ca acela – care era aproape dureros de intens. Deschise ochii, gemând și văzu că el nu terminase. O redusese la o plăcere cutremurătoare, dar el abia începea. Se ridică apoi pe brațe și o privi în timp ce o pătrundea, fierbinte, tare și fără milă. Buzele lui erau răsucite într-un zâmbet strâmb, iar ochii lui înnebuniți de dorință și... și de încă ceva.

– O, Doamne! mârâi el. O, Doamne! O, Doamne! *O, Doamne!*

Își aruncă apoi capul pe spate, arcuindu-se convulsiv și îl văzu dezvelindu-și dinții într-un rânjet ciudat, în timp ce trupul lui se înfigea în al ei. Și apoi sămânța ei o inundă, fierbinte și vie. Și simți o bucurie ca nici o alta pe care o trăise până atunci. Îi oferise și primise de la el ceva mai mult decât o plăcere pur fizică.

Ceea ce se întâmpla între ei se apropia de divin.

Capul lui era arcuit pe spate deasupra ei și încă mai ținea brațele încordate și drepte. Nu îi putea vedea expresia, din cauza părului care-i alunecase pe față. O picătură de sudoare se prelinse pe sânul ei stâng.

– Jasper, șopti ea și îi luă fața în palme. O, Jasper!

După care se retrase din ea. Simți pierderea cărnii lui ca pe ceva îngrozitor de dureros. Și apoi se dădu jos din pat. Se aplecă, își luă halatul și se îmbrăcă.

– Tânărul tâlhar a murit.

Și apoi părăsi încăperea.

Capitolul 13

În noaptea aceea, întreaga curte regală fremăta de entuziasm. Șarpele uriaș era mort și inelul de bronz lipsea, dar nimeni nu venise să îl prezinte regelui. Așa că pe buzele tuturor nu exista decât o singură întrebare: Cine era bărbatul curajos care luase inelul?

Ca întotdeauna, Jack se așeză lângă prințesă la cină. Doar că, de îndată ce se așeză, ea îi aruncă o privire ciudată.

– O, Doamne, Jack! strigă ea. Dar unde ai fost? Ai părul destul de ud.

– Am fost în vizită la un peștișor argintiu foarte mititel, zise Jack și făcu o tumbă caraghioasă.

Prințesa zâmbi și își mâncă supa. Dar ce mai surpriză o aștepta pe fundul castronului! Acolo se afla inelul de bronz.

Ei bine, lucrul acesta cauză destul de multă agitație, așa că bucătarul-șef fu numaidecât chemat înaintea regelui. Și cu toate că bietul om fu interogat în fața întregii curți regale, el nu avea habar cum de ajunsese inelul în supa prințesei Surcease. Așa că, în cele din urmă, regele nu avu de ales, decât să-i dea permisiunea de a pleca... fără să fi aflat nimic în plus, față de ce știa deja...

din *Jack Zâmbărețul*

Probabil îl considera o bestie nebună după noaptea trecută. Nu era tocmai un gând fericit cu care să-și înceapă ziua la micul dejun, așa că Jasper se încruntă la ouăle și la pâinea pe care

i le oferise hangița. Erau destul de gustoase, dar ceaiul era slab și nu de cea mai bună calitate. În plus, în dimineața aceea chiar și cel mai mic lucru l-ar fi făcut să nu se mai simtă în apele lui.

Se uită peste marginea cești la soția lui. Nu arăta deloc ca o femeie care fusese sedusă pasional cu o noapte în urmă. Din contră, părea foarte odihnită și nu era nici măcar un fir de păr nearanjat în coafura ei. Și dintr-un motiv sau altul, asta părea să-l enerveze și mai mult.

– Ai dormit bine? o întrebă el și se gândi că probabil acela era cel mai obișnuit mod din lume de a începe o conversație.

– Da, mulțumesc, răspunse ea și-i aruncă o bucățică de chiflă lui Mouse, care stătea sub scaunul ei.

Jasper își dădu seama ce făcuse, în ciuda faptului că nu-și schimbase deloc postura sau expresia. Ci continua să îl privească liniștită.

– Astăzi vom intra în Scoția, zise el. Și ar trebui să ajungem la Edinburgh până mâine.

– Serios?

El încuviință din cap și unse cu unt o chiflă – mai exact a treia pe care o mânca în dimineața aceea.

– Am o mătușă care locuiește la Edinburgh

– Serios? Nu mi-ai spus niciodată, zise ea și sorbi din ceai.

– Da, ei bine, am.

– Și este scoțiană?

– Nu. Primul ei soț a fost scoțian. Și, dacă nu mă înșel, în momentul de față a ajuns la soțul cu numărul trei, zise el și așeză cuțitul de unt pe farfurie. Numele ei este doamna Esther Whippering și vom petrece o noapte la conacul ei.

– Foarte bine.

– A mai îmbătrânit biata de ea, dar are încă mintea ascuțită ca un brici. Când eram copil obișnuia să mă tragă destul de tare de urechi.

Melisande se opri brusc, cu ceașca de ceai în mână.

– Dar de ce? Ce ai făcut?

– E, nimic special. Zicea doar că îmi prinde bine.

– Asta fără îndoială.

Jasper dădu să spună ceva, ca să-și apere tinerețea onorabilă, dar simți brusc ceva rece și umed pe mâna pe care o ținea în poală.

Tocmai întinsese cealaltă mână să ia cuțitul de unt, așa că în clipa aceea aproape că îl scăpă la loc.

– Ce, Doamne, iartă-mă, e asta?

– Mă aștept să fie doar Mouse, zise Melisande senină.

Jasper se uită atunci sub masă și văzu doi ochi negri strălucitori, uitându-se în sus la el. Păreau un pic demonici în întunericul acela.

– Păi, și ce vrea de la mine?

– Chifla ta.

Jasper se uită scandalizat la soția sa.

– Ei bine, nu o va avea!

Melisande ridică din umeri.

– Atunci o să te deranjeze până când o să îi dai măcar un pic din ea.

– Nu am de ce să-l recompensez pentru un comportament atât de urât.

– Hmm. Să o rugăm pe hangiță să ne împacheteze prânzul? Pare o bucătăreasă foarte bună.

Jasper mai simți un ghiont în genunchiul stâng și apoi o greutate caldă, care se așeza pe piciorul lui.

– Ce idee excelentă! S-ar putea ca la prânz să nu ne aflăm prin apropierea vreunui han.

Ea încuviință din cap și ieși pe ușa micuță a salonului privat pentru a face aranjamentele necesare.

De îndată ce se întoarse cu spatele, Jasper furișă o bucățică de ou sub masă și o limbuță mică și umedă o linse numaidecât de pe degetele lui.

Melisande se întoarse în salon și îi aruncă o privire bănuitoare, însă nu zise nimic.

O jumătate de oră mai târziu, caii erau deja înhămați la trăsură, camerista se cocoțase pe capră lângă vizitiu, pentru o schimbare de peisaj, Melisande și Mouse erau deja în trăsură așteptând, iar Jasper stătea la o ultimă discuție cu hangiul. Îi mulțumi apoi

omului și sări pe scările trăsurii, după care bătu în acoperiș și se așeză.

Chiar când trăsura se puse în mișcare, Melisande ridică ochii din ghergheful ei.

– Ce i-ai spus?

Jasper se uita pe fereastră. De pe dealuri cobora o ceață densă.

– Cui?

– Hangiului.

– I-am mulțumit pentru o noapte absolut minunată și fără purici.

Melisande se uită neîncrezătoare la el.

Jasper oftă.

– I-am dat suficienți bani cât să-l poată înmormânta cum se cuvine pe băiat. Și încă ceva în plus pentru deranj. M-am gândit că asta ai vrea să fac.

– Mulțumesc.

El se rezemă de spătar și-și îndoi picioarele într-o parte.

– Ai o inimă foarte bună, milady.

Dar ea clătină din cap.

– Nu, am una corectă.

– Una corectă, care oferă bunăvoință unui băiat, care te-ar fi împușcat fără ca măcar să tresară.

– Nu ai de unde să știi asta.

El continua să privească dealurile.

– Știu că azi-noapte a plecat la drum cu un grup de bărbați mai în vârstă și cu o armă încărcată. Dacă nu intenționa să o folosească, atunci nu ar fi trebuit să o încarce de la bun început, zise el.

– Tu de ce n-ai tras cu arma azi-noapte?

El ridică din umeri.

– Pistolul tâlharului s-a descărcat accidental și a irosit glonțul.

– În dimineața asta, domnul Pynch mi-a spus că sunt pistoale sub banchetă.

„La naiba cu Pynch și cu limba lui slobodă!", se gândi imediat Jasper și își mută privirea spre Melisande. Expresia de pe chipul ei exprima mai degrabă curiozitate, decât dezaprobare. Așa că oftă și zise:

– Cred că ar trebui să-ți arăt cum funcționează, ca să le poți folosi la nevoie. Dar pentru numele lui Dumnezeu, să nu pui mâna pe unul, dacă nu intenționezi să-l folosești! Și să-l ții mereu cu țeava îndreptată spre pământ.

Ea ridică din sprâncene, dar nu zise nimic.

El se mută apoi lângă ea pe banchetă și ridică pernuța subțire pe care stătuse. Dedesubt se afla un compartiment secret cu un capac rabatabil. Deschise capacul. Înăuntru se aflau două pistoale.

– Uite!

Melisande se aplecă ușor ca să se uite la arme, și Mouse sări atunci de pe scaunul pe care moțăise, ca să se uite și el.

– Foarte frumoase, zise Melisande. De ce nu le-ai scos azi-noapte?

Jasper împinse ușor câinele la o parte, închise la loc capacul, așeză pernuța și se mută înapoi la locul său.

– Dacă chiar vrei să știi, îmi displac armele irațional de mult.

Melisande ridică mirată din sprâncene.

– Trebuie să fi fost un handicap destul de mare în timpul războiului.

– A, când eram în armată am tras destul de des cu pistolul și cu pușca. Și sunt un țintaș destul de bun. Sau cel puțin eram... Nu am mai pus mâna pe o armă de când m-am întors în Anglia.

– Și atunci cum se face că acum urăști atât de mult pistoalele?

Jasper își frecă palma dreaptă cu degetul mare de la mâna stângă.

– Nu-mi place cum se simt în mână... poate că de vină e greutatea lor, zise și se uită spre ea. Totuși, le-aș fi scos, dacă nu aș fi avut de ales. Nu aș fi riscat niciodată viața ta, inima mea.

Ea încuviință din cap.

– Da, știu.

Și acea simplă propoziție îi umplu inima cu un sentiment pe care nu-l mai simțise de foarte mult timp – fericire. Rămase privind-o, atât de sigură de talentul și de curajul lui. Și se gândi: „Te rog, Doamne, n-o lăsa niciodată să afle adevărul!"

Mai târziu în noaptea aceea, Melisande se gândea că și-ar fi dorit să-i poată spune pur și simplu lui Jasper că nu voia să mai

doarmă despărțiți. Stătea în curtea interioară a unui han – de data asta, unul destul de mare – și se uita cum rândașii desprindeau caii de la trăsură, în timp ce Jasper stătea de vorbă cu hangiul. Făcea aranjamentele pentru închirierea unei camere pentru noaptea aceea.

A unei camere pentru ea.

Hanul era destul de plin și nu mai exista decât o singură cameră disponibilă. Dar în loc să o împartă cu ea, Jasper avea de gând să doarmă cu servitorii. Numai Dumnezeu putea ști ce părere avea hangiul despre asta. Oftă și se uită spre locul în care un lacheu îl plimba în lesă pe Mouse. Sau, mai degrabă, unde Mouse îl conducea pe lacheu – întrucât câinele micuț trăgea cu toată puterea lui de lesă. Îl târî după el pe bietul om până la un pripon. Odată ajuns acolo, ridică piciorul, după care se grăbi spre un alt pripon, cu lacheul chinuindu-se să țină pasul cu el.

– Ești gata, draga mea?

Melisande ridică privirea și descoperi că Jasper își încheiase tranzacția cu hangiul, în timp ce ea încercase să înțeleagă ce fel de căsnicie aveau.

Încuviință din cap și îl luă de braț.

– Da.

– Cred că Mouse o să-i scoată umărul din încheietură bietului om, rosti Jasper în timp ce intrau în han. Știai că lacheii dau cu zarul ca să vadă cine să-l ducă la plimbările sale de seară?

– Și îl plimbă cel care câștigă? întrebă ea, când păși pe ușa principală.

– Nu. Cel care pierde, răspunse el, după care se încruntă.

Înăuntru se auzeau hohote de râs. Hanul era imens și avea tavanul jos susținut de grinzi mari și înnegrite. În stânga lor se afla salonul comun, cu mese rotunde uzate și un foc mare care ardea în vatră, chiar dacă era mijlocul verii. La fiecare masă se înghesuiau călători – majoritatea bărbați – care beau bere și își mâncau cina.

– Pe aici, zise Jasper, după care o ghidă spre dreapta, unde se afla un salonaș. Era salonul lor privat, unde fuseseră deja pregătite farfurii mari din lut și o bucată de pâine neagră proaspătă.

– Mulțumesc, murmură Melisande, când Jasper îi trase un scaun.

Se așeză, chiar în momentul în care lacheul îl aducea înăuntru pe Mouse. Terierul țopăi imediat spre ea și se lipi de piciorul ei, așteptând să fie mângâiat.

– Și ce mai faci tu, Sir Mouse? Ai avut parte de o plimbare plăcută?

– Păi, aproape c-a prins un șobolan, milady, zise lacheul. În grajduri. E un cățeluș foarte iute.

Melisande îi zâmbi terierului și îi mângâie urechile.

– Bravo!

Hangiul veni cu o sticlă de vin și în spatele lui o slujnică aduse tocană de oaie, așa că o vreme fu mare agitație în micul salonaș. Dar cinci minute mai târziu, ea și Jasper rămaseră din nou singuri.

– Mâine... începu el să spună, dar fu întrerupt de un strigăt puternic care răzbătu din sala principală de mese.

Jasper se încruntă spre ușă. Ei doi erau destul de protejați în salonaș, însă tot se mai putea auzi un freamăt constant de agitație.

După aceea se uită la ea peste masă, încă destul de încruntat.

– Să încui neapărat ușa în noaptea asta și să rămâi în camera ta... nu-mi place adunătura asta de aici.

Melisande încuviință din cap. Ea încuia ușa de fiecare dată când putea, iar când nu, proptea un scaun în ea. Pe de altă parte, de obicei Jasper se afla chiar în camera alăturată.

– Azi-noapte nu ai încuiat ușa.

Melisande se întrebă dacă își amintea felul pasional în care făcuseră dragoste.

– Păi, ușa aceea nu avea nici un zăvor.

– O să-l pun pe unul dintre lachei să doarmă la ușa ta în noaptea asta.

După aceea, își terminară cina într-o tăcere prietenoasă. Trecuse deja de ora zece când Melisande ajunse în camera ei cu Mouse. O găsi pe Suchlike căscând, în timp ce-i pregătea pe pat o cămașă de noapte. Era o încăpere mică, dar curată, în care se afla un pat, o masă și un șemineu, în fața căruia erau așezate două scaune. Și cineva agățase chiar și două picturi cu cai pe peretele de lângă ușă.

– Cum a fost cina? o întrebă Melisande pe fată.

Se duse la fereastră și descoperi că din camera ei era o priveliște directă a curții grajdurilor.

– A fost foarte bună, milady, îi răspunse Suchlike. Deși trebuie să recunosc că nu prea mi-a plăcut niciodată tocana de oaie.

– Nu? întrebă Melisande, trăgând ușor de șnururile rochiei ei.

– Dați-mi voie, milady, zise Suchlike și se grăbi la ea. Nu, dar dați-mi oricând o bucată de friptură de vită și sunt foarte fericită. Domnul Pynch, bunăoară, spune că lui cel mai mult îi place peștele. Vă puteți închipui așa ceva?

– Presupun că sunt destul de mulți oameni cărora le place peștele, zise Melisande cu diplomație și își scoase corsajul.

Suchlike părea destul de sceptică.

– Da, milady. Domnul Pynch spune că lui îi place așa de mult, pentru că s-a născut lângă mare... la pește, mă refer.

– Domnul Pynch s-a născut lângă mare?

– Da, milady. În Cornwall. E un loc foarte îndepărtat și el nici măcar nu vorbește ciudat.

Melisande o studie pe camerista ei micuță, în timp ce-și scotea restul hainelor. Ar fi crezut că valetul era prea bătrân și ursuz pentru Suchlike, dar se pare că ei îi plăcea să vorbească despre el. Așa că se pomeni sperând ca domnul Pynch să nu se joace cu sentimentele fetei. Va trebui să țină minte să discute despre asta cu Jasper a doua zi dimineață.

– Gata, milady! exclamă Suchlike și-i trase cămașa de noapte peste cap. Vă stă foarte bine așa. Vi se potrivește foarte bine dantela. V-am așezat un încălzitor în pat și am adus sus un urcior cu apă. Și aveți pe masă o sticlă de vin și pahare, în caz că veți dori să beți ceva înainte de culcare. Vreți să vă împletesc părul în noaptea asta?

– Nu, e în regulă, zise Melisande. O să mă pieptăn singură. Mulțumesc.

Camerista făcu o reverență, după care se îndreptă spre ușă.

Dar Melisande își mai aminti ceva.

– A, și Suchlike?

– Da, milady?

– Ai grijă să dormi undeva unde să te poată auzi bărbații noștri. Lordului Vale nu-i place adunătura din tavernă.

– Nici domnului Pynch nu i-a plăcut de ei, răspunse fata. A zis că o să fie cu ochii pe mine la noapte.

De îndată ce auzi asta, Melisande se simți înduioșată de stoicul valet. Cel puțin era protector față de Suchlike.

– Mă bucur să aud asta, atunci. Noapte bună.

– Noapte bună, milady. Somn ușor! zise fata, după care ieși din cameră.

Melisande își turnă un pic de vin din carafa de pe masă și sorbi. Cu siguranță nu era la fel de bun precum cel din pivnița lui Jasper, dar măcar avea un gust plăcut. Apoi își scoase acele de păr și le așeză ordonat pe masă.

Își desfăcu părul și se pieptănă. Și, dintr-odată, de jos se auzi o bubuitură. Se duse la ușă ca să asculte, cu mâna încleștată pe perie. Dar după un minut de gălăgie și voci ridicate, zarva păru să se liniștească. Melisande își termină de pieptănat părul, bău vinul din pahar și se băgă în pat.

Rămase trează o vreme, întrebându-se dacă Jasper avea să mai vină la ea în noaptea aceea. Ar fi trebuit să-i ceară hangiului cheia de la ușă. De data asta, avusese grijă să o încuie, după ce plecase Suchlike.

Și probabil adormi, pentru că îl visă pe Jasper în timpul unei bătălii. Tunurile bubuiau în jurul lui, în timp ce el râdea și refuza să ridice pistolul. În visul ei îl striga și îl implora să se apere. Îi curgeau lacrimi pe obraji.

Niște țipete și lovituri în ușa ei o treziră brusc. Se ridică în capul oaselor când ușa se deschise larg și patru bădărani beți dădură buzna înăuntru.

Melisande încremeni de groază, iar Mouse sări de pe pat, lătrând.

– Ce muierușcă frumușică avem aici, zise unul dintre ei și apoi ceva îl izbi din spate.

Lordul Vale se aruncase asupra lui și-l bătea în tăcere, dar cu sălbăticie. Era desculț și nu purta decât pantalonii. Apoi îl apucă de păr pe acel om și-l izbi de tocul ușii. Împroșca sânge peste tot.

Doi dintre beţivi încremeniră uimiţi de izbucnirea violentă, neaşteptată, dar al treilea încercă să-l lovească. Dar înainte ca pumnul lui să-l nimerească pe lordul Vale, fu apucat din spate de domnul Pynch şi târât pe coridor. Răsună o bubuitură puternică, care făcu zidul să se cutremure şi să cadă unul din tablouri. Lordul Vale se ridică de lângă omul care zăcea la podea nemişcat şi se îndreptă spre ceilalţi doi. Melisande îşi înăbuşi un ţipăt. Poate că erau beţi, dar tot erau doi contra unu. Domnul Pynch încă se lupta pe hol cu bărbatul celălalt.

Unul din ei dădu să zâmbească.

– Voiam doar să ne distrăm şi noi un pic.

Lordul Vale îl pocni în faţă. Omul se răsuci de la forţa loviturii şi se prăbuşi la podea, ca un arbore tăiat. Lordul Vale se întoarse apoi spre ultimul bărbat, care încerca să se retragă uşurel. Îl apucă de haină şi-l dădu tare cu capul de perete. Atunci căzu şi celălalt tablou. Mouse atacă şi el imediat rama.

Domnul Pynch apăru în pragul uşii.

Lorudl Vale ridică privirea, de unde stătea gâfâind deasupra omului pe care-l lăsase lat.

– S-a rezolvat afară?

Domnul Pynch încuviinţă din cap. Ochiul stâng îi era roşu şi începea să se umfle.

– I-am trezit pe lachei. Vor petrece restul nopţii pe coridor, ca să nu mai aibă loc şi alte incidente.

– Dar ce s-a întâmplat cu Bob? ceru să ştie lordul Vale. Trebuia să stea de pază la uşa soţiei mele.

– O să aflu ce s-a întâmplat, zise domnul Pynch.

– Aşa să faci! izbucni imediat lordul Vale. Spune-le celorlalţi să scoată gunoaiele astea de aici.

– Da, milord, zise Pynch, după care dispăru înapoi pe hol.

Şi atunci lordul Vale se uită în cele din urmă la Melisande. Avea o expresie sălbatică pe chip şi o tăietură pe obraz, care sângera.

– Eşti bine, milady?

Ea încuviinţă din cap.

Dar în clipa imediat următoare, el se întoarse şi-şi izbi pumnul de perete.

– Ţi-am promis că nu se va întâmpla niciodată asta.

– Jasper...

– La dracu'! urlă el și îl lovi cu piciorul pe unul dintre beți.

– Jasper...

Tocmai atunci se întoarse domnul Pynch cu ceilalți servitori. Îi scoaseră pe nemernici din cameră, dar nici unul dintre ei nu îndrăzni să se uite în direcția ei. Melisande stătea încă în capul oaselor pe pat, cu pătura trasă până sub bărbie. Apăru apoi Bob, palid la față și speriat de moarte, și încercă să explice că i se făcuse rău. Lordul Vale îi întoarse spatele lacheului și încleștă pumnii. Domnul Pynch ridică scurt din bărbie, făcându-i semn lacheului să plece din cameră. Așa că bietul Bob ieși din nou, tremurând.

Se așternu din nou liniștea. Servitorii plecaseră și nu mai rămăsese decât Jasper, care se plimba de colo-colo prin cameră, ca un leu în cușcă. Mouse mai lătră o dată scurt spre ușă, după care sări înapoi în pat, ca să-și primească laudele. Melisande îi mângâie urechile moi și îl privi pe soțul ei, proptind un scaun de ușă. Tocul era destul de distrus în apropierea zăvorului, așa că nu s-ar mai fi închis cum trebuia.

Melisande îl privi o clipă, după care oftă și se dădu jos din pat. Se duse desculță până la masă, unde turnă un pahar de vin pe care i-l întinse.

Ar fi vrut să-i spună că nu era vina lui. Că fusese suficient de prevăzător, cât să pună un paznic la ușa ei. Și când treaba aceea eșuase, apăruse el în timp util. Dar știa că nu ar fi putut spune nimic, care să-l facă să nu se mai învinovățească. Poate va putea discuta cu el a doua zi dimineață despre asta. Însă nu acum.

După o vreme, Jasper termină vinul și așeză paharul gol pe masă – de parcă ar fi fost în pericol să îl zdrobească.

– Culcă-te la loc, inima mea! O să rămân aici cu tine pentru tot restul nopții.

Se așeză apoi pe unul din scaunele de lângă șemineu, cât ea se băgă înapoi în pat. Era un scaun din lemn și nu avea cum să fie prea confortabil, dar își întinse picioarele și-și încrucișă brațele la piept.

Melisande îl privi cu tristețe câteva clipe, dorindu-și să fi venit în pat să doarmă cu ea și apoi închise ochii. Știa foarte bine că nu va mai putea dormi. Dar și că soțul ei s-ar fi îngrijorat

să o vadă trează, așa că pretinse că doarme. După un timp, auzi niște șoapte joase la ușă și zgomotul scaunului, care era mutat. Jasper se mișcă ușor prin cameră, apoi se instală din nou liniștea.

Melisande întredeschise ușor pleoapele. Soțul ei stătea într-un colț întunecat, culcat pe o saltea de paie. De altfel, una care semăna foarte mult cu cea pe care o văzuse în garderoba lui. Stătea pe o parte, cu spatele la perete. Rămase privindu-l o vreme, până când respirația lui răsună greoaie și egală. Și mai așteptă un pic.

Iar când nu mai putu îndura așteptarea aceea, se dădu jos din pat și se duse pe vârfuri spre patul de paie. Rămase acolo o clipă, privindu-l dormind pe patul său improvizat. Se apropie și mai mult. Intenționa să se strecoare între el și perete, dar în momentul în care își așeză piciorul lângă el, mâna lui țâșni imediat și o prinse de gleznă.

Jasper se uită în sus la ea și ochii lui albaștri-verzui păreau aproape negri în întuneric.

– Du-te înapoi în pat!

Melisande îngenunche lângă el cu mare grijă.

– Nu.

Atunci îi dădu drumul la gleznă.

– Melisande...

Dar ea ignoră tonul lui rugător, ridică pătura cu care era acoperit și se așeză în spatele lui.

– La naiba, murmură el.

– Șșșt, zise ea. Stătea cu fața spre spatele lui puternic și lat. Se lipi ușor de el și îl îmbrățișă. Îi inspiră mirosul care se ridica odată cu căldura trupului său. Era cald și liniștitor, așa că oftă încet și-și cuibări fața în umerii lui lați. Fusese foarte încordat la început, dar acum se relaxa, oferindu-i ei acel moment. Și atunci zâmbi. Dormise singură toată viața ei. Dar nu și în acel moment.

Era *acasă* în cele din urmă.

Jasper se trezi când două mâini feminine alunecară pe spatele lui, și primul lucru pe care-l simți fu un sentiment de rușine. Îi era rușine că dormea pe jos ca un cerșetor. Rușine că nu putea dormi și el într-un pat normal, ca alți bărbați. Rușine că îi cunoștea

secretul. Apoi mâinile ei se mutară mai jos, iar el se simți copleșit de dorință.

Deschise ochii și descoperi că era întuneric. Focul se stinsese în șemineu. În mod normal, ar fi aprins o lumânare. Dar nu-l deranja întunericul. Mâna ei alunecase pe șoldul său și îi cuprinsese încet mădularul. Jasper gemu. Să simtă degetele acelea reci și subțiri explorându-i curioase bărbăția era ceva la care bărbații nu puteau decât să viseze când se aflau departe de casă. Ea îi atinse ușor vârful bărbăției, după care își înfășură mâna în jurul ei, alunecând ușor în sus și în jos. Se simțea din ce în ce mai stârnit. Putea simți cum sânii ei mici și minunați erau lipiți de spatele lui gol. Și era mai mult decât putea suporta în dimineața aceea.

Se răsuci spre ea.

– Vino deasupra mea!

Părul desfăcut i se ondula în jurul feței și în strălucirea slabă a șemineului părea o creatură fermecată, venită să-l ademenească să-și părăsească existența terestră. Ea se ridică și își așeză un picior lung și suplu peste șoldurile lui, apoi se puse deasupra lui. Stătea dreaptă și înaltă... și extrem de gingașă, deasupra mădularului său care pulsa de dorință.

– Primește-mă în tine, milady, îi șopti el. Primește-mă în păsărica ta frumoasă!

I se păru că se încruntă ușor în întuneric, de parcă nu ar fi fost de acord cu un subiect discutat la ceai. Poate că arăta gingașă și cuviincioasă când își bea ceaiul la amiază... dar noaptea devenea o creatură depravată.

– Călărește-mă, inima mea, o zori el. Călărește-mă până când îți versi roua pe mădularul meu! Călărește-mă până când te umplu cu sămânța mea!

Ea icni și se ridică. Îi putea simți mâinile ținându-l în poziție, în timp ce se lăsa deasupra lui. Și abia se putea abține să nu țipe de plăcere. Căldura aceea feminină strâmtă și udă îl primea în interiorul ei, supunându-i-se. Se arcui în sus și în același timp o prinse de fese ca să o lipească de el.

Ea își așeză mâinile pe pieptul lui și alunecă ușor în jos cu spatele drept, cuprinzându-l în tunelul ei de catifea. Părul ei se atingea de fața lui. Îl călărea, mușcându-și buza și frecându-și

pelvisul de al lui. Așa că se controlă și așteptă, fiind foarte atent la expresia de pe chipul ei. Ținea ochii închiși și își lăsase capul ușor pe spate. Își mută apoi mâna ca să-i cuprindă sânul și ea se arcui. O ciupi de sfârcul acela mic și frumos, torturându-i carnea până când gemu de plăcere. Și după aceea îl mângâie ușor.

– Jasper... gâfâia ea... O, Jasper...

– Da, iubirea mea?

– Atinge-mă!

– Asta fac, zise el încet și nevinovat, deși fața lui strălucea deja de sudoare.

Melisande se împinse în el și-și legănă șoldurile ca să-l pedepsească, până când își pierdu orice gând coerent. Și apoi zise:

– Nu așa... Știi tu cum...

El clătină încet din cap și îi atinse din nou sfârcul.

– Va trebui să-mi spui ce vrei, inima mea.

Ea suspină.

În clipa aceea ar fi trebuit să i se facă milă de ea, dar, din păcate, era un om păcătos și sclav al plăcerilor cărnii. Și își dorea să audă buzele acelea dulci și politicoase rostind acel cuvânt.

– Spune-o!

– O, Doamne, atinge-mi păsărica!

Și, odată cu acel cuvânt, simți revărsându-se din el primul val de sămânță. Icni și îi atinse cu degetul mare mugurul fierbinte și ud, care se legăna sălbatic. Și în același timp își simțea carnea înfierbântată și tare alunecând în interiorul ei. Și în cele din urmă fu prea mult.

Își arcui spatele și se ridică de la podea, sărutând-o apăsat ca să-și înăbușe țipătul de plăcere. Și explodă în ea, învăluind-o cu sufletul lui.

Capitolul 14

A doua zi, regele anunță a doua probă: pretendenții la mâna prințesei trebuiau să aducă înapoi un inel de argint, care era ascuns în vârful unui munte, păzit de un trol înspăimântător.

Așa că, încă o dată, Jack așteptă să plece toată lumea și apoi deschise cutiuța sa magică. Și de acolo scoase armura făurită din noapte și din vânt, și cea mai ascuțită sabie din lume. Jack își puse armura, ridică sabia și apoi valvârtej! se pomeni cu viteza luminii în fața trolului îngrozitor și a sabiei sale. Ei bine, bătălia aceasta dură ceva mai mult decât prima, dar în cele din urmă rezultatul fu același. Jack avea în mâna sa inelul de argint...

din *Jack Zâmbărețul*

Melisande se trezi a doua zi dimineață și descoperi că Jasper plecase deja din camera ei. Își atinse ușor mâna de pernă. Era caldă încă și putea vedea adâncitura unde stătuse capul lui. Era singură, la fel ca în toate diminețile de când se căsătorise. Doar că, în ziua aceea, ceva era diferit. Dormise în brațele lui noaptea trecută. Îi ascultase respirația și-i auzise bătăile lente ale inimii. Și pielea lui caldă și goală o încălzise mai eficient decât orice foc.

Rămase acolo zâmbind, după care se ridică și o chemă pe Suchlike. O jumătate de oră mai târziu, era deja jos și gata pentru micul dejun. Dar soțul ei nu era de găsit.

– Lordul Vale a ieșit să călărească, milady, îi spuse timid unul dintre lachei. A spus că se va întoarce când va fi timpul să plecați.

– Mulțumesc.

Melisande se duse în salonașul lor privat ca să ia micul dejun. Știa că nu avea nici un rost să se ducă după el. În plus, tot trebuia să se întoarcă la un moment dat.

Doar că în ziua aceea, Jasper alese să călărească pe lângă trăsură, așa că se pomeni singură înăuntru, avându-i doar pe Mouse și pe Suchlike să-i țină companie.

Ajunseră la Edinburgh târziu în după-amiaza aceea și opriră în fața conacului elegant al mătușii lui puțin după ora cinci. Lordul Vale deschise ușa trăsurii, și Melisande nu avu timp să facă altceva decât să-și așeze mâna într-a lui, pentru că mătușa lui ieși în grabă ca să-i întâmpine. Doamna Whippering era o femeie mică

de statură, care afișa un zâmbet continuu și avea o voce destul de stridentă, de care făcea uz în fiecare clipă.

– Aceasta este Melisande, soția mea, îi zise Jasper mătușii lui, de îndată ce femeia se opri să-și tragă răsuflarea după primirea exuberantă.

– Sunt încântată să te cunosc, draga mea, strigă doamna Whippering. *Te rog foarte mult* să-mi spui mătușa Esther.

Și Melisande făcu întocmai.

Mătușa Esther îi conduse apoi în casă, care fusese redecorată recent, cu ocazia căsătoriei sale cu cel de-al treilea ei soț.

– Un bărbat nou, o casă nouă, îi zise ea veselă lui Melisande.

Și Jasper doar rânji.

Era o casă minunată. Se afla pe unul dintre dealurile înalte ale orașului Edinburgh și era construită din granulit, într-un stil arhitectural simplu și elegant. Iar înăuntru, mătușa Esther alese marmură albă și o podea cu un model alb cu negru, de tablă de șah.

– Pe aici, strigă ea și se grăbi pe hol. Domnul Whippering *abia* așteaptă să vă cunoască pe amândoi!

Îi conduse spre un salon roșu. Pe pereții aflați de-o parte și de alta a șemineului emailat și aurit, erau atârnate tablouri imense înfățișând coșuri cu fructe. Pe canapea stătea un om atât de înalt și de slab, că părea un băț umblător pe două picioare. Când intrară ei, tocmai ducea la gură o brioșă.

Mătușa Esther alergă spre el într-un suflet și fustele ei galbene fluturară în urma ei.

– *Nu* brioșele, domnule Whippering! Știi că nu-ți fac bine la digestie.

Bietul om renunță atunci la brioșă și se ridică în picioare, ca să le fie prezentat. Era mai înalt chiar și decât lordul Vale și atât de slab, încât haina atârna pe el. Dar avea un zâmbet foarte blând când se uită la ei peste ochelarii cu lentile în formă de semilună.

– Acesta este domnul Horatio Whippering, soțul meu, anunță cu mândrie mătușa Esther.

Domnul Whippering făcu o plecăciune în fața lui Jasper, după care îi sărută mâna lui Melisande, privind-o cu ochi strălucitori de crai.

După ce făcu prezentările, mătușa Esther se aruncă pe canapea.

– Luați loc! Luați loc și spuneți-mi totul despre cum a decurs călătoria voastră.

– Am fost atacați de tâlhari la drumul mare, zise lordul Vale, amabil.

Melisande ridică imediat dintr-o sprânceană în direcția lui, dar el îi făcu cu ochiul.

– O, nu! exclamă mătușa Esther și făcu ochii cât cepele, după care se întoarse către soțul ei: Ai auzit, domnule Whippering? Niște tâlhari i-au atacat pe nepotul meu și pe soția lui. N-am mai auzit niciodată așa ceva, spuse ea clătinând din cap, după care turnă ceaiul. Ei bine, bănuiesc că i-ați gonit repede.

– I-am gonit de unul singur.

– Ești foarte norocoasă că ai un soț așa de puternic și de curajos, îi spuse mătușa Esther lui Melisande.

Melisande zâmbi și evită să se uite în ochii lui Jasper, de teamă să nu izbucnească în râs.

– Cred că ar trebui spânzurați! Da, chiar cred că ar trebui spânzurați pentru fapta lor, continuă femeia minionă. După aceea le dădu câte o ceașcă de ceai lui Jasper, lui Melisande și soțului ei. Însă pe cel din urmă nu se putu abține să nu-l mustre: Ai grijă să nu pui lapte! Ține minte că nu-ți face bine la digestie, dragule! Apoi se rezemă de spătarul canapelei cu o farfurie plină cu brioșe în poală și anunță: Trebuie să te dojenesc, dragul meu nepot.

– Și de ce anume, mătușă dragă? întrebă Jasper. Alesese deja cea mai mare dintre brioșe și în clipa aceea mușcă din ea, umplându-și cămașa de firimituri.

– Păi, pentru căsătoria aceasta pripită, desigur. Nu e nevoie de atâta grabă, dacă nu cumva... Se opri o clipă și le aruncă o privire tăioasă... Sau *există* vreun motiv pentru toată graba?

Melisande clipi uimită și clătină din cap.

– Nu? Ei bine, atunci, spuneți-mi... de ce atâta grabă? Nici n-am primit bine vestea că ți-ai schimbat logodnica și cu următoarea corespondență... a fost chiar corespondența imediat următoare, nu-i așa, domnule Whippering? zise ea, așteptând aprobarea soțului. El încuviință din cap relaxat și evident foarte obișnuit să ia

parte astfel la monologurile ei. Așa mă gândeam și eu, continuă mătușa Esther. Și, după cum spuneam, în *corespondența imediat următoare*, a venit o scrisoare de la mama ta, care ne anunța că te-ai căsătorit deja. Ce să mai? Nici măcar nu am avut timp să mă gândesc la un cadou potrivit, darămite să mă mai și pregătesc să călătoresc până la Londra... Și ceea ce vreau să știu este de ce v-ați căsătorit așa de repede? Domnul Whippering m-a curtat timp de trei ani! Nu-i așa, domnule Whippering?

Omul încuviință din cap, supus.

– Și chiar și atunci l-am pus să aștepte să avem o logodnă corespunzătoare de nouă luni, înainte de a ne căsători efectiv. Nu-mi vine în minte nici un motiv pentru care voi v-ați căsătorit așa de repede.

Se opri apoi din vorbit, ca să respire și să bea niște ceai. Și în tot acel timp se încrunta îngrozitor la nepotul ei, așteptând o explicație.

– Dar, mătușă Esther, cu siguranță înțelegi că a trebuit să mă căsătoresc cu Melisande cât de repede a fost omenește posibil, zise Jasper, pe un ton rănit și nevinovat. Mă temeam că e posibil să dea înapoi. Era înconjurată de pețitori și a trebuit să-i bat cu un băț, ca să-i țin la distanță. Și odată ce mi-a spus da, am dus-o la altar cât am putut de repede.

Și de îndată ce termină de spus toate minciunile acelea sfruntate, îi zâmbi nevinovat mătușii sale.

Doamna bătu din palme încântată.

– Și ai făcut exact ce trebuia! Foarte bine! Mă bucur că ai prins o doamnă atât de încântătoare pe care să o transformi în soția ta! Pare să fie cu capul pe umeri... și asta ar trebui să mai echilibreze întru câtva comportamentul tău prostesc.

Jasper inspiră adânc și își schimbă poziția în scaun, cu un aer foarte teatral.

– O, dar mă rănești, mătușă dragă!

– Prostii, zise imediat femeia. Ești un nebunatic prostuț! Dar, pe de altă parte, toți bărbații sunt așa când vine vorba de femei... chiar și dragul meu domn Whippering!

Toți ochii se îndreptară apoi spre domnul Whippering, care făcu tot posibilul să adopte o expresie nebunatică. Dar îl trăda

întru câtva ceșcuța pe care o ținea în echilibru perfect pe genunchiul său osos.

– Ei bine, vă doresc amândurora o căsnicie lungă și fericiră, le ură mătușa Esther și mușcă din brioșa sa. Dar *și* una rodnică.

Melisande înghiți apăsat când auzi aluzia la copii făcută de femeie și se uită rușinată la ceșcuța ei de ceai. Gândul de a ține în brațe o bucățică din ea și din Jasper și de a mângâia un copil cu un păr frumos castaniu-roșcat trimitea un val puternic de dorință prin făptura ei. O, cât ar fi de minunat să aibă un copil!

– Mulțumesc, mătușă, zise Jasper, serios. O să fac tot ce-mi stă în putință să devin tatăl a cel puțin doisprezece copii!

– Știu că tu glumești cu mine acum, dar familia este foarte importantă. De fapt, *extrem* de importantă. Eu și domnul Whippering am discutat asta de mai multe ori și amândoi suntem de părere că un copil temperează frumos un bărbat tânăr. Iar ție, dragă nepoate, chiar ți-ar prinde bine să fii un pic mai temperat. O, dar îmi amintesc când... Mătușa Esther se opri brusc din vorbit, când se uită la ceasul de pe șemineu și icni speriată. Domnule Whippering! Uite cât e ceasul! Uită-te și tu cât e ceasul! De ce nu mi-ai spus că s-a făcut așa de târziu, om îngrozitor ce ești!

Domnul Whippering părea complet luat prin surprindere și un pic speriat.

Mătușa Esther se legănă violent de câteva ori, chinuindu-se să se ridice de pe canapea, dar o cam îngreunau fustele acelea voluminoase, ceșcuța de ceai și farfuria cu brioșe.

– În seara asta avem invitați la cină și trebuie să mă pregătesc! O, vino și ajută-mă odată!

Domnul Whippering se ridică în picioare și o trase pe soția lui de pe canapea.

Femeia sări imediat în picioare și se grăbi să sune din clopoțel, ca să cheme o servitoare.

– Trebuie să vină Sir Angus, și el este un mare cârcotaș! Dar nu trebuie să vă lăsați speriați, îi mărturisi apoi lui Melisande. Iar după ce bea și al doilea pahar de vin, spune cele mai delicioase povestiri. Acum o s-o rog pe Meg să vă conducă în camera voastră, unde puteți să vă spălați și să vă împrospătați dacă doriți, dar, vă rog, faceți tot posibilul să coborâți până la ora șapte... pentru

că Sir Angus sigur o să ne treacă pragul la fix! Și apoi va trebui să facem cumva conversație cu el, cât timp așteptăm să sosească și ceilalți. O, dar stați să vedeți ce oameni minunați am invitat!

Bătu din palme ca un copil mic și entuziasmat, și domnul Whippering îi zâmbi radios.

Melisande lăsă deoparte farfuria și se ridică, dar mătușa Esther deja enumera pe degete toți invitații:

– Pe domnul și doamna Flowers... pe dumneata te-am așezat lângă domnul Flowers, pentru că este mereu extrem de amabil și știe când trebuie să aprobe ce spune o doamnă. Pe domnișoara Charlotte Stewart, care știe mereu cele mai noi și mai suculente bârfe. Pe căpitanul Pickering și pe soția lui... El a fost în marină, să știi, și a văzut foarte multe lucruri interesante și stranii... O! Uite-o și pe Meg!

O servitoare – care probabil era Meg – intră în cameră și făcu o reverență.

Mătușa Esther alergă imediat spre ei.

– Condu-i, te rog, pe nepotul meu și pe soția lui în camera lor... în cea albastră... *nu* în cea verde. Chiar dacă cea verde e mai mare, vă spun sigur că este mult mai călduroasă cea albastră. În cea verde se creează curent, îi mărturisi încă o dată lui Melisande. Și acum vă rog să nu uitați: la șapte fix, da?

Jasper, care până atunci stătuse jos cu un aer mulțumit, mâncând brioșe, se ridică în sfârșit.

– Nu-ți face grijă, mătușă! O să coborâm la șapte fix și purtând cele mai alese haine!

– Minunat! exclamă atunci femeia.

Melisande zâmbi, pentru că i se părea inutil să încerce să spună ceva, și o urmă pe servitoare spre camera sa.

– A, și era să uit! strigă mătușa Esther din spatele lor. O să ni se mai alăture și un alt cuplu!

Atât Melisande, cât și lordul Vale se întoarseră spre ea politicoși așteptând să audă cine erau noii invitați.

– Domnul Timothy Holden și soția sa, Lady Caroline, zise mătușa Esther, strălucind de încântare. Au locuit la Londra, înainte să se mute la Edinburgh și m-am gândit că o să vă facă plăcere!

Domnul Holden este un domn foarte chipeș. Poate ați avut ocazia să îl cunoașteți deja?

În clipa aceea, Melisande nu știu ce să spună pentru nimic în lume.

Mai târziu în seara aceea, Jasper se gândi că era ceva în neregulă cu Melisande. Stătea la celălalt capăt al mesei lungi, așezată între domnul Flowers și extrem de punctualul Sir Angus, deja la al treilea pahar cu vin care dezmorțea limba. Melisande purta o rochie maro-închis, cu niște frunze și floricele verzi brodate pe corsaj și pe mâneci. Arăta minunat cu chipul ei oval pal și cu părul castaniu-deschis, strâns la spate într-un coc elegant. Dar Jasper se îndoia că mai observase și altcineva, cu excepția lui, neliniștea ei.

Sorbi din vin și o privi pe soția lui zâmbind vag la ceva ce îi șoptea doamna Flowers. Poate că o intimida să se afle în compania unor oameni noi. Știa că era o creatură foarte timidă, chiar dacă uneori scotea la iveală zâna fermecată din ea. Nu-i plăceau aglomerațiile de oameni și nici evenimentele mondene. Avea o fire complet diferită de a lui, dar Jasper putea înțelege asta, chiar dacă el, unul, nu va fi niciodată așa. În plus, era obișnuit cu reticența rigidă pe care o afișa ori de câte ori ieșeau în societate.

Dar neliniștea care o încerca în momentul acela era ceva mai mult de-atât. Ceva era în neregulă, și îl deranja faptul că nu știa ce anume.

Era o întâlnire plăcută. Bucătăreasa mătușii Esther era foarte pricepută, iar mâncarea era simplă, dar foarte bună. Salonul în care luau cina era luminat intim de câteva lumânări. Lacheii erau generoși cu sticlele de vin. Domnișoara Stewart se afla în dreapta lui. Era o doamnă matură, cu obrajii pudrați și colorați în roșu, care purta o perucă gri enormă. Se aplecă spre Jasper și atunci simți mirosul puternic de paciuli al parfumului ei.

– Am auzit că tocmai ați sosit din Londra, nu? zise doamna.

– Așa este, doamnă, răspunse Jasper. Am călătorit peste dealuri și văi, numai ca să venim în vizită la Edinburgh.

– Ei bine, măcar nu ați venit iarna, îi răspunse ea destul de vag. Se călătorește îngrozitor după ce dă prima zăpadă... dar

orașul este destul de frumos... Chiar dacă toată zăpada se amestecă atunci cu mizerie și funingine. Ați fost să vizitați castelul?

– Din păcate, nu.

– O, atunci chiar ar trebui să o faceți! exclamă domnișoara Stewart și încuviință din cap viguros, ceea ce-i făcea gușa să-i tremure sub bărbie. Este absolut magnific! Foarte puțini englezi apreciază cu adevărat frumusețea Scoției, zise ea și-i aruncă o privire pătrunzătoare.

Jasper înghiți în grabă o bucățică din mielul foarte gustos care le fusese servit.

– O, da, așa este. Eu și soția mea am fost absolut uluiți de frumusețile țării până acum.

– Așa ar și trebui, după părerea mea, zise ea și se încruntă la friptura ei. Soții Holden s-au mutat aici acum opt sau zece ani și n-au regretat asta nici o secundă. Nu-i așa, domnule Holden? continuă ea, adresându-se bărbatului care stătea pe locul de vizavi de ea.

Timothy Holden era incredibil de chipeș, dacă îți plăceau bărbații cu obraji netezi și buze roșii – dar aparent lucrul acesta era valabil pentru majoritatea femeilor, judecând după privirile feminine aruncate în direcția lui. Purta o perucă albă ca zăpada și o redingotă stacojie de catifea, brodată la mâneci cu auriu și verde.

La întrebarea domnișoarei Stewart, Holden încuviință din cap și zise:

– Mie și soției mele ne place foarte mult aici la Edinburgh.

Se uită apoi spre celălalt capăt al mesei, dar, în mod ciudat, nu la soția lui, ci la soția lui Jasper.

Jasper sorbi din vin și mijii ochii.

– Societatea de aici este cu adevărat superioară, interveni Lady Caroline.

Femeia părea să fie cu mult mai în vârstă decât soțul ei chipeș, dar și dintr-o familie foarte bună. Cu siguranță acolo se ascundea o povestea interesantă. Avea un păr blond atât de deschis la culoare, că părea aproape alb și un ten rozaliu, care o făcea să aibă un aspect aproape la fel anost ca o foaie de hârtie. Doar ochii albaștri îi mai aduceau un pic de culoare bietei femei. Dar chiar și aceștia

păreau conturați cu roșu pe pielea ei palidă. Iar asta o făcea să semene întru câtva cu un iepure alb.

– Grădina este minunată în această perioadă a anului, zise ea. Poate că dumneata și Lady Vale ne veți face onoarea de a ne vizita la ceai?

Din colțul ochiului, Jasper o văzu pe Melisande încremenind. Stătea atât de nemișcată, încât nu putea să nu se întrebe dacă mai respira măcar.

Zâmbi politicos și zise:

– Sunt dezamăgit că va trebui să refuz invitația dumitale, dar mă tem că nu vom sta decât o singură noapte la Edinburgh. Am ceva afaceri de rezolvat cu un prieten de-al meu care locuiește la nord de aici.

– A, da? Cu cine anume? întrebă domnișoara Stewart.

Melisande se relaxase din nou, așa că Jasper își întoarse atenția spre tovarășa lui de masă.

– Sir Alistair Munroe. Îl cunoști?

Domnișoara Stewart clătină din cap.

– Am auzit de el, desigur, dar, din păcate, nu l-am cunoscut niciodată.

– A scris o carte minunată, mormăi Sir Angus din celălalt capăt al mesei. Dar absolut minunată, vă zic! În care vorbește despre tot soiul de păsări, animale, pești și insecte. Foarte educativă.

– Dar l-ai cunoscut vreodată pe acest om? ceru să știe mătușa Esther, din capătul mesei.

– Nu, nu pot spune că l-am cunoscut.

– Poftim, atunci! zise doamna Whippering și se lăsă pe spate în scaun, cu un aer triumfător. Și nici eu nu cunosc pe nimeni care să-l fi cunoscut... cu excepția ta, desigur, dragă nepoate... și dacă nu mă înșel nici tu nu l-ai mai văzut de ani întregi, nu-i așa?

Jasper clătină din cap, serios. Era rândul lui să-și coboare privirea către masă și să răsucească piciorul paharului de vin.

– Ei bine, și atunci de unde știm dacă mai e măcar în viață? întrebă mătușa Esther.

– Am auzit că trimite scrisori la universitate, interveni doamna Flowers, din stânga lui. Am un unchi care este profesor acolo și spune că Sir Alistair este foarte respectat.

– Munroe este una dintre mințile luminate ale Scoției, zise Sir Angus.

– Dar chiar și așa, zise mătușa Esther, nu înțeleg de ce nu-și arată niciodată fața în oraș. Știu că mai mulți oameni l-au invitat la serate și baluri, dar el refuză mereu. Ce anume ascunde? Asta aș vrea să știu eu!

– Cicatrice, mormăi Sir Angus.

– O, dar, fără îndoială, acestea sunt doar niște zvonuri, zise Lady Caroline.

Doamna Flowers se aplecă atunci în față și pieptul ei proeminent se apropie periculos de mult de sosul de pe farfuria sa.

– Am auzit că a rămas cu niște cicatrice atât de îngrozitoare pe chip, după războiul din America, încât trebuie să poarte o mască, doar ca oamenii să nu leșine de spaimă.

– Prostii! pufni imediat domnișoara Stewart.

– Nu, nu! E adevărat! zise doamna Flowers, apărându-se. Fiica vecinei surorii mele l-a întrezărit într-o seară pe Sir Alistair plecând de la teatru și a leșinat pe loc! Iar după aceea a căzut la pat, chinuită de o febră cumplită și s-a simțit rău luni întregi!

– Mie mi se pare mai degrabă o copiliță prostuță, replică domnișoara Stewart, și nu sunt sigură dacă pot să cred o iotă din toate astea.

Doamna Flowers se îndreptă imediat de spate, vizibil insultată.

Mătușa Esther interveni:

– Ei bine, cred că nepotul meu ar fi cel mai în măsură să știe dacă Sir Alistair are într-adevăr niște cicatrice așa de îngrozitoare. La urma urmei, a servit alături de el în armată. Deci, Jasper?

Jasper simți imediat cum încep să-i tremure degetele – ca un simptom fizic cumplit al suferinței care-i măcina sufletul. Lăsă deoparte paharul de vin, ca nu cumva să-l dărâme din greșeală, și își ascunse repede mâna sub fața de masă.

– Jasper? repetă mătușa lui.

La naiba! În clipa aceea se uitau cu toții la el! Își simțea gâtul foarte uscat, dar nu avea cum să ridice paharul de vin.

– Da, zise în cele din urmă. Da, este adevărat. Sir Alistair Munroe are într-adevăr cicatrice.

*

Până când mătușa lui își luă la revedere de la toți invitații, Jasper era deja mort de oboseală. Melisande se retrăsese la scurt timp după cină. Se opri în fața ușii dormitorului pe care li-l oferise mătușa Esther. Probabil Melisande se culcase deja. Răsuci ușor clanța, ca nu cumva să o trezească. Dar când intră, văzu că nu dormea încă. În schimb, improviza un pat în colțul de lângă peretele cel mai îndepărtat. Încremeni brusc, neștiind dacă să râdă sau să blesteme.

Ea ridică privirea și îl văzu.

– Poți să-mi dai pătura de pe pat?

El încuviință scurt din cap, întrucât nu avea încredere în propria voce, după care se duse și luă pătura din locul indicat. Camera nu era mare, însă destul de confortabilă. Pereții erau văruiți în cenușiu-albăstrui, iar podeaua, acoperită de un covor, care avea un model drăguț, în nuanțe deschise de maro și roz. Se duse la fereastră și dădu puțin la o parte draperia, dar era o noapte atât de întunecată că nu putea distinge nimic afară. Așa că trase la loc draperia. Probabil Suchlike venise și plecase de mult, pentru că Melisande se schimbase deja. Purta o cămașă de noapte frumos tivită cu dantelă și pe deasupra halatul.

Își scoase haina și începu să-și descheie nasturii vestei.

– A fost o cină minunată.

– Da, a fost.

– Lady Caroline a fost foarte amuzantă.

– Hmm.

Jasper își scoase lavaliera și rămase holbându-se la bucata de material dintre degetele sale.

– Cred că e din cauza armatei.

Ea încremeni.

– Ce anume?

– Asta. Îi făcu un semn scurt din bărbie spre patul improvizat, dar nu îi întâlni privirea. Toți avem micile noastre ciudățenii... Toți cei care ne-am întors acasă de la război, mă refer. Unii se sperie și tresar violent, când aud zgomote puternice. Unii nu mai suportă să vadă sânge. Unii au coșmaruri care îi trezesc în toiul nopții întunecate. Și alții... inspiră adânc și închise ochii, după

care continuă: și alții nu suportă să doarmă într-un spațiu deschis. Se tem să nu fie atacați pe timpul nopții și nu pot... oftă scurt și continuă: pur și simplu nu se pot controla. Trebuie să doarmă cu spatele lipit de perete și cu o lumânare aprinsă, ca să-i poată vedea pe atacatori, atunci când vin. Deschise ochii și adăugă: Mă tem că este o constrângere pe care și-o aplică singuri. Pur și simplu nu se pot abține.

– Înțeleg, șopti ea.

Ochii ei erau plini de blândețe – nu ca și când abia auzise că soțul ei era nebun. Se aplecă și continuă să aranjeze patul. Jasper își spuse că femeia asta chiar părea să înțeleagă cu adevărat. Dar cum era posibil așa ceva? Cum ar fi putut accepta că soțul ei nu era decât o jumătate de bărbat? Mai cu seamă că asta era ceva ce nu putea accepta nici el însuși.

Își turnă niște vin din carafa de pe masă. Rămase acolo, bând și privind în flăcări o vreme, înainte de a-și aminti la ce se gândise când intrase în cameră.

Jasper lăsă pe masă paharul gol și continuă să-și descheie vesta.

– Probabil o să mă crezi nebun, dar, pentru o clipă, când ne-au fost prezentați soții Holden, mi s-a părut că Timothy Holden s-a uitat la tine de parcă te-ar fi cunoscut.

Ea nu îi răspunse.

Jasper își aruncă vesta pe spătarul unui scaun și se întoarse spre Melisande, care era aplecată asupra patului.

– Milady?

Ea se îndreptă atunci de spate și se uită fix la el. Ținea bărbia ridicată și spatele încordat, ca și când s-ar fi aflat în fața unui pluton de execuție.

– Am fost logodită cu el.

Jasper rămase acolo privind-o uimit. Știuse că trebuia să fie ceva – sau *cineva* – și era prima dată când menționa ceva despre o altă logodnă. Era destul de prostesc din partea lui, dar odată ce află, simți că un val puternic de gelozie pune stăpânire pe el. Cândva, demult, soția lui își dorise să se mărite cu un alt bărbat – cu Timothy Holden. Oare îl iubise pe frumușelul Timothy Holden, cu buzele lui roșii?

– L-ai iubit? o întrebă atunci.

Ea rămase încremenită o clipă, uitându-se la el, după care se aplecă să aranjeze în continuare patul.

– S-a întâmplat acum mai bine de zece ani. Aveam doar optsprezece ani pe atunci.

El înclină ușor capul. Era foarte conștient că nu îi răspunsese la întrebare.

– Și cum v-ați cunoscut?

– La o cină, precum cea din seara asta. Ridică apoi o pernă și o netezi. A stat lângă mine și a fost foarte amabil. Nu mi-a întors spatele, cum făceau majoritatea domnilor în perioada aceea, dacă nu mă angajam imediat într-o discuție cu ei.

Jasper își scoase cămașa peste cap. Fără îndoială, și el fusese unul dintre domnii aceia nepoliticoși despre care vorbea.

Melisande așeză perna pe pătuțul improvizat și continuă:

– M-a dus la plimbare în parc, a dansat cu mine la baluri... adică a făcut tot ce se cuvenea să facă un domn când curtează o doamnă. Mi-a făcut curte mai multe luni și apoi i-a cerut tatălui meu permisiunea de a se căsători cu mine. Și, desigur, tata a acceptat.

Jasper se așeză ca să-și scoată pantofii și ciorapii.

– Atunci de ce nu ești căsătorită cu el?

Ea ridică din umeri.

– Mi-a cerut mâna în octombrie și plănuiam să ne căsătorim în iunie.

Jasper tresări imediat. Și ei se căsătoriseră în iunie. Se duse la ea și o ajută să-și dea jos halatul. După care o luă de mână și se așeză împreună cu ea pe pătuț. Melisande se apropie tot mai mult de el, până când ajunse să-și sprijine capul pe umărul său, așa că el își trecu tandru degetele prin părul ei lung, dezmierdând-o. Era foarte ciudat cum un pat simplu părea mult mai confortabil când ea era alături de el.

– Îmi cumpărasem deja trusoul, zise Melisande încet și respirația ei caldă îi mângâie ușor pieptul dezgolit. Trimisesem invitațiile, fixasem ziua nunții... și apoi, într-o zi, Timothy a venit la mine și mi-a spus că iubea o altă doamnă. Așa că, desigur, l-am lăsat să se ducă la ea.

– Desigur, mârâi Jasper.

Holden era un măgar mizerabil! Numai un porc nemernic ar fi făcut asta – să-i dea speranțe unei fete tinere și blajine și apoi aproape să o părăsească la altar. O mângâie blând pe păr, parcă încercând să aline suferințele de atunci ale soției sale. Și apoi se gândi la căsnicia lor și la patul conjugal.

Și în cele din urmă oftă și zise:

– A fost amantul tău.

Nici măcar nu se mai obosi să formuleze cuvintele acelea ca pe o întrebare. Cu toate astea, fu aproape surprins când ea nu neagă asta.

– Da. O vreme...

Jasper se încruntă imediat. Tonul vocii ei era mult prea rece. Ceva în interiorul său se agită, neliniștindu-l.

– Nu cumva te-a forțat, nu?

– Nu.

– Sau te-a amenințat în vreun fel?

– Nu. A fost blând cu mine.

Jasper închise ochii strâns. Doamne, cât de mult ura treaba asta! Mâna lui încremenise în părul ei și era conștient că îi strângea tare în pumn o șuviță.

Răsuflă adânc și își descleștă pumnul, prudent.

– Atunci ce este? Este ceva ce nu-mi spui, inima mea.

Melisande rămase tăcută atât de mult timp, încât Jasper începu să creadă că poate își imaginase toată conversația aceea, într-o criză de gelozie. Poate chiar nu mai era nimic altceva de spus.

Dar în cele din urmă ea oftă. Era un sunet prelung și stingher, care aproape îl făcea să îl doară inima.

– La scurt timp după ce a rupt logodna mi-am dat seama că a început să-mi crească burta.

Capitolul 15

După ce se întoarse la castel cu inelul de argint, Jack se opri numai atât cât să se schimbe în zdrențele sale, după care o luă la goană spre bucătăria regală. În supa prințesei amesteca

același băiețel ca deunăzi. Așa că Jack îl întrebă din nou dacă putea cumpăra de la el onoarea de a amesteca în supa prințesei. PLEOSC! *căzu inelul de argint, și apoi Jack se făcu nevăzut înainte să aibă timp să-l spioneze bucătarul-șef. Se grăbi să urce scările și să-și ia locul lângă prințesa lui.*

– O, dar unde ai fost toată ziua, Jack? întrebă prințesa Surcease, de îndată ce îl văzu.

– Pe ici, pe colo... peste tot și nicăieri, frumoasă doamnă.

– Și mai exact ce a pățit bietul tău braț?

Jack se uită atunci în jos și observă pentru prima dată că avea o tăietură de la sabia trolului.

– O, prințesă, păi astăzi m-am luptat cu un cărăbuș monstruos în onoarea dumneavoastră.

Și apoi Jack se apucă de giumbușlucuri, până când întreaga curte regală râdea cu gura până la urechi...

din *Jack Zâmbărețul*

Melisande simți mâna lui Jasper oprindu-se în părul ei. Oare avea să o disprețuiască în clipa aceea? Oare se va ridica și va pleca? Sau pur și simplu se va preface că nu auzise niciodată cuvintele acelea prin care se autocondamna și nu va mai deschide niciodată subiectul? Își ținu respirația, așteptând.

Dar el doar își trecu din nou degetele prin părul ei și zise:

– Povestește-mi!

Așa că închise ochii și își aminti de vremea aceea de demult și de durerea care aproape că îi făcuse inima să i se oprească în piept. Și apoi îi povesti:

– Când a început să-mi fie rău dimineața, mi-am dat seama imediat care era motivul. Am auzit că există unele doamne care sunt confuze, așa că așteaptă luni bune înainte să zică ceva, pentru că nu sunt sigure. Dar eu am știut din prima clipă.

– Și te-a speriat asta?

Vocea lui era gravă și monotonă, așa că îi era greu să-și dea seama ce simțea soțul ei în acel moment.

– Nu. Dar se corectă apoi: Ei bine, poate la început... când mi-am dat seama pentru prima oară de starea în care mă aflam.

Dar, la foarte scurt timp după aceea, am înțeles că îmi doream copilul acela, pentru că era al meu. Și că mi-ar fi adus bucurie, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

Nu se putea uita în ochii lui, dar îi privea pieptul ridicându-se și coborându-se sub capul ei, și văzu câteva fire de păr cârlionțate pe pielea lui. Își trecu ușor degetul prin ele și-și permise să-și amintească de o mică parte din bucuria aceea. Era atât de puternică. Atât de trecătoare...

– Ai spus familiei tale?

– Nu. Nu am spus nimănui. Nici măcar lui Emeline. Cred că mi-era frică de ce m-ar fi obligat să fac. Că mi-ar fi luat copilul. Inspiră adânc, încercând să prindă putere. Era foarte hotărâtă să-i spună totul în clipa aceea, în caz că nu va mai fi putut vorbi despre asta a doua oară. Vezi tu, eu aveam deja un plan. Aveam de gând să mă duc să locuiesc cu fratele meu cel mai mare, Ernest, până când începea să mi se vadă burta și apoi să mă retrag într-o căsuță din pădure cu fosta mea doică. Am crezut că așa voi putea păstra copilul și că l-am fi putut crește împreună, eu și doica mea. A fost un plan prostesc și copilăresc, dar la vremea aceea chiar credeam că era posibil să funcționeze. Sau poate că eram atât de disperată, încât am vrut să cred asta.

Simți apoi lacrimi fierbinți prelingându-i-se pe obraji și realiză că probabil simțea și el umezeala pe pieptul său. I se pusese un nod în gât și îi era din ce în ce mai greu să vorbească. Cu toate astea, el continua să-i mângâie părul... iar gestul lui i se părea alinător. Înghiți apăsat, după care își continuă povestea tristă:

– Dar la scurt timp după ce m-am mutat la Ernest, m-am trezit într-o noapte cu coapsele pline de sânge. Am sângerat abundent cinci zile și apoi s-a terminat totul. Copilul meu era mort.

Melisande se opri, pentru că nu mai putea vorbi din cauza nodului care i se pusese în gât. Închise ochii și-și lăsă lacrimile să i se reverse printre pleoape, să i se scurgă pe tâmplă și să alunece pe pieptul lui. Suspină o dată prelung, după care se opri. Și rămase acolo încremenită, tremurând îndurerată. Era o rană foarte veche. Dar una care părea proaspătă și nouă în anumite

momente ciudate și o surprindea mereu cu intensitatea durerii. Cândva, demult, ținuse în pântecul ei o viață. Doar că acea mică viață îi fusese luată.

– Îmi pare rău, murmură Jasper sub ea. Îmi pare rău că ți-ai pierdut copilul!

Nu putea vorbi. Așa că doar încuviință din cap obosită.

După aceea el îi ridică ușor capul ca să-i poată vedea fața. Ochii lui turcoaz aveau o intensitate aproape cutremurătoare.

– O să-ți dăruiesc eu un copil, inima mea iubită. O să-ți dăruiesc oricâți copii îți dorești! Îți jur pe onoarea mea!

Melisande rămase încremenită și îl privea uimită. Ei nu îi era rușine de ceea ce se întâmplase – de cine era –, dar se așteptase la furie din partea lui, nu la înțelegere.

Apoi o sărută și îi simți buzele mișcându-se afectuos pe ale ei. Era ca un jurământ tăcut între ei. Dar la fel de sfânt și drept ca unul rostit în cuvinte. După aceea el trase pătura peste ei, învelind-o cu grijă, și o strânse în brațe.

– Culcă-te acum, milady!

Vocea lui răgușită și mâinile lui tandre veneau ca o alinare. Melisande închise ochii și se opri din plâns în cele din urmă. Rămase o clipă ascultându-i inima cum bate, chiar sub urechea ei. Avea un ritm constant și puternic, așa că adormi repede, cu sunetul acela liniștitor.

Ziua următoare începu cu o dimineață destul de mohorâtă. Cerurile erau cenușii și întunecate de o ploaie mocănească. Mătușa Esther le pregăti un mic dejun zdravăn, după care își luă la revedere de la ei, fluturând din mână cu ardoare. Când în cele din urmă trăsura coti după un colț și conacul mătușii Esther dispăru din raza lor vizuală, Melisande se întoarse de la fereastră și se uită la Jasper.

– Când vom ajunge la casa lui Sir Alistair?

– Astăzi, cred, dacă se circulă bine, îi răspunse Jasper.

Ținea picioarele încrucișate pe podeaua trăsurii ca de obicei, dar restul trupului său zăcea inert și moale pe scaun, strâmbând ușor din gură. Oare ce părere avea despre ea în momentul acela? Nu se comportase deloc diferit cu ea în dimineața aceea.

Ci se trezise, se îmbrăcase și mâncase la fel ca în oricare altă zi. Dar cu siguranță îl șocase destul de mult confesiunea pe care i-o făcuse cu o noapte înainte. În fond, un bărbat nu se aștepta ca mireasa lui fecioară să fi avut cândva un amant... ba mai mult de atât, chiar să fi fost lăsată grea de acel amant.

Melisande își mută privirea de la soțul tău și se uită în gol pe fereastră. Se gândi atunci că Jasper primise destul de bine vestea aceea neașteptată. Întrebarea era alta... Oare îl va deranja, după ce va avea timp să cugete serios asupra subiectului? Oare faptul că nu fusese virgină în noaptea nunții va începe să-l chinuie? Și oare asta îl va întoarce împotriva ei? Nu avea de unde să știe. Privea îngândurată dealurile pe lângă care treceau.

Se opriră lângă un pârâu limpede, pentru un prânz târziu, și mâncară șunca rece, pâinea, brânza și vinul pe care mătușa Esther li le pusese la pachet. Mouse alergă de colo-colo și lătră la niște vaci scoțiene – niște biete creaturi slabe nevoie mare și cu părul atârnându-le în ochi – până când lordul Vale îi strigă să se potolească. Așa că după aceea terierul veni lângă ei și se așeză jos ca să roadă un os.

Călătoriră toată după-amiaza, iar când începu să se însereze, Melisande observă că Jasper era din ce în ce mai neliniștit.

– Ne-am rătăcit? îl întrebă ea.

– Ultima dată când ne-am oprit vizitiul m-a asigurat că știa unde ne aflăm, îi răspunse el.

– N-ai mai fost niciodată în vizită la Sir Alistair?

– Nu.

Merseră încă vreo jumătate de oră în tăcere. Suchlike moțăia lângă Melisande. Era mai mult decât evident că drumul acela era neîngrijit și plin de hârtoape, pentru că trăsura se clătina și se zdruncina la fiecare metru. Și după ce se lăsă întunericul, auziră în cele din urmă strigătul unuia dintre călăreți. Melisande se uită pe fereastră și i se păru că deslușește conturul slab luminat al unei clădiri imense.

– Prietenul tău locuiește într-un castel?

Jasper se uită și el pe geam.

– Așa se pare.

Trăsura coti încet și intră pe o alee îngustă. Se îndreptară spre conac legănându-se. Suchlike se trezi cu un icnet scurt. Melisande nu văzu nici o lumină aprinsă în clădire.

– Sir Alistair știe că venim, nu-i așa?

– Da, i-am scris, zise lordul Vale.

Melisande se uită suspicioasă la soțul ei.

– Păi, și ți-a răspuns?

Jasper se prefăcu că nu o auzise. Trăsura lor se opri în fața clădirii impunătoare. Se auzi un strigăt afară, după care o mică agitație, iar după altă scurtă pauză, se deschise ușa trăsurii.

Domnul Pynch ținea în mână un felinar. Lumina lui arunca umbre de rău augur pe chipul său deja încruntat.

– Nu răspunde nimeni la ușă, milord.

– Atunci va trebui pur și simplu să ciocănim mai tare, zise lordul Vale.

Sări din trăsură și se întoarse să o ajute și pe Melisande să coboare. Suchlike coborî și ea precaută, iar Mouse se grăbi jos și înspre niște tufișuri din apropiere, ca să se ușureze. Era o noapte foarte întunecată și un vânt rece șuiera pe alee, făcând-o pe Melisande să tremure.

– Ia asta! Lordul Vale se întinse în trăsură și scoase o mantie călduroasă de sub banchetă. I-o puse în jurul umerilor, după care îi oferi imediat brațul.

– Mergem, draga mea?

Ea îl luă de braț și se aplecă mai aproape de el, ca să-i șoptească încet:

– Jasper, ce ne facem dacă Sir Alistair nu e acasă?

– O, trebuie să fie cineva, nu-ți face griji!

O conduse în sus pe treptele late din piatră, care erau atât de vechi, încât pe mijloc se creaseră adâncituri de la nenumăratii pași care le urcaseră de-a lungul timpului. Se pomeniră în fața unei uși masive din lemn, de cel puțin trei metri înălțime, cu balamale imense de fier.

Lordul Vale bătu tare cu pumnul în ușă.

– Hei! Deschideți! Afară sunt niște călători care doresc un foc și un pat confortabil. Hei, Munroe! Vino și deschide-ne!

Continuă să strige vreo cinci minute – sau poate chiar mai mult – după care se opri brusc, cu pumnul încă ridicat în aer.

Melisande se uită spre el mirată.

– Ce...?

– Ş̦ş̦ş̦t.

Și apoi auzi și ea. Dinăuntru răzbătu un hârșâit înfundat, de parcă vreun soi de creatură subterană neidentificată se trezise și începuse să se agite.

Lordul Vale izbi cu pumnul în ușă, iar sunetul o sperie și mai tare pe Melisande.

– Hei! Vino și deschide-ne!

Se auzi zăvorul cu o *bufnitură* răsunătoare, după care se întredeschise ușor ușa. Un bărbat scund apăru în prag. Era un individ destul de voinic, iar părul său roșcovan încărunțit îi stătea vâlvoi de o parte și de alta, amintind de o păpădie. Dar era complet chel în vârful capului. Purta o cămașă de noapte lungă și cizme și se încrunta în sus la ei.

– Ce-i?

Lordul Vale zâmbi imediat încântător.

– Sunt vicontele Vale și aceasta este soția mea. Am venit în vizită la stăpânul tău.

– Ba nu, zise creatura și dădu să le trântească ușa în nas.

Dar Jasper întinse mâna și opri mișcarea de închidere.

– Ba da.

Omul micuț se împinse în ușă cu toată puterea, încercând să o închidă, dar nu reuși.

– Mie nu mi-o zis nimeni nimic de vizitatori. Nu avem nici odăi pregătite și nici mâncare de-ajuns. Va trebui să plecați iar și să vă duceți în altă parte.

Zâmbetul dispăru de pe fața lui Jasper.

– Lasă-ne să intrăm și ne ocupăm mai târziu de aranjamentele necesare.

Omul scund și voinic dădu să spună ceva – evident pregătit să se mai certe un pic –, dar exact în clipa aceea li se alătură din nou Mouse. Terierul se uită la servitorul lui Sir Alistair și hotărî pe loc că era un dușman. Lătră atât de tare la el, încât aproape toate cele patru lăbuțe i se ridicară de la podea. Bărbatul roșcovan eliberă

un țipăt ascuțit și sări câțiva pași în spate. Și era exact ocazia de care avu nevoie Jasper. Trânti ușa de perete și se năpusti imediat înăuntru, cu domnul Pynch de-a dreapta sa.

– Rămâi lângă trăsură, până când rezolvăm, îi porunci Melisande lui Suchlike, după care păși calmă în castel, în urma bărbaților.

– Nu! Nu puteți! Nu puteți! strigă omul scund.

– Unde este Sir Alistair? ceru să știe lordul Vale.

– E plecat! S-a dus să călărească și e posibil să nu se întoarcă multe ore de-acum înainte.

– Călărește pe întuneric? se miră Melisande.

Drumul de țară pe care veniseră ei era denivelat și plin de bolovani. Ar fi crezut că nu era deloc sigur ca un om să călărească singur pe acolo. Mai ales noaptea.

Dar omul scund se grăbi înaintea lor pe un coridor lat. Ei îl urmară, până când se opri și deschise larg o ușă.

– N-aveți decât să așteptați aci. Mie nu-mi pasă deloc.

Se întoarse să plece, dar vicontele îl prinse imediat de guler.

– Așteaptă! După aceea se întoarse spre Melisande: Poți să rămâi aici cu Mouse, cât timp eu și Pynch găsim niște dormitoare și ceva de mâncare?

Încăperea era întunecată și nu părea deloc primitoare, dar ridică bărbia trufașă.

– Desigur.

– Ești foarte curajoasă, dulcea mea soție! zise Jasper și o sărută pe obraz. Pynch, aprinde câteva lumânări pentru doamna și după aceea o să-l rugăm pe omul ăsta de treabă să ne facă un tur al castelului.

– Da, milord.

Domnul Pynch aprinse patru lumânări de la felinarul său – pentru că numai atâtea se găseau în încăperea aceea – și apoi cei trei bărbați plecară.

Melisande ascultă pașii lor care se îndepărtau și se cutremură. După aceea se uită prin cameră. Se afla într-un fel de salon de zi, destul de dezagreabil. Din loc în loc se găseau câteva scaune îngrămădite unele lângă altele – dar și acelea erau vechi și urâte. Tavanul din lemn sculptat era foarte înalt și lumina lumânărilor

nu prea reușea să străpungă întunericul de deasupra capului ei. I se părea totuși că putea vedea urme de pânze vechi de păianjen atârnând. Și pereții erau tot întunecați, din lemn sculptat și decorați cu capete împăiate de animale – mai multe capete de cerb mâncate de molii, unul de viezure și altul de vulpe. Ochii lor de sticlă păreau stranii și înfricoșători în întunericul din cameră.

Melisande se adună și păși hotărâtă spre șemineul cenușiu impunător din colțul cel mai îndepărtat al salonului. În mod evident era foarte vechi – probabil chiar mai vechi decât lambriurile din lemn sculptat – și fără îndoială complet negru pe dinăuntru. În apropiere găsi o ladă cu câteva surcele și un buștean gros. Le așeză cu atenție în vatră, încercând să nu se gândească la păianjeni. Mouse veni repede lângă ea, ca să vadă ce face, dar la scurt timp după aceea se îndepărtă din nou ca să cerceteze umbrele.

Melisande se îndreptă și se șterse pe mâini. Pipăi apoi pe șemineu, căutând ceva cu care să pornească focul și găsi în cele din urmă niște lumânări foarte subțiri. Aprinse una dintre ele de la o lumânare groasă și o apropie de surcele. Dar acestea nu voiau să se aprindă și lumânărica subțire se consumă repede. Melisande se întinse după alta și, chiar atunci când era pe punctul de a o aprinde, îl auzi pe Mouse lătrând fioros.

Se sperie și se întoarse în direcția sunetului. În spatele ei se afla un bărbat înalt, întunecat și slab. Părul îi ajungea până la umeri și era încurcat în jurul feței. Se uita la Mouse, care mârâia la picioarele lui. Dar când se mișcă Melisande, întoarse capul în direcția ei. Partea stângă a chipului său era mutilată de cicatrice adânci, cărora lumina pâlpâitoare a lumânărilor le conferea un aspect înfricoșător. Și orbita oculară de pe acea parte a feței era adâncită și goală.

Melisande scăpă din mână lumânărica.

Servitorul lui Munroe tocmai le spunea că nu avea așternuturi curate nicăieri în toată casa, și Jasper era pe cale de a-l scutura zdravăn pe om de frustrare, când îl auzi pe Mouse lătrând. Se uită la Pynch și, fără să scoată nici unul nici un cuvânt, se întoarseră amândoi și fugiră înapoi pe scara întunecată în spirală.

Jasper blestemă în șoaptă. Nu ar fi trebuit să o lase singură pe Melisande.

Când ajunse la ușa salonului, Jasper se opri și înaintă fără zgomot. Mouse nu lătrase decât o singură dată, atunci mai devreme. Se uită înăuntru prudent. Melisande stătea în colțul cel mai îndepărtat al camerei, cu spatele la șemineu. Mouse ședea la picioarele ei cu lăbuțele încordate, dar nu mai lătra. Iar cu fața la ei stătea un bărbat înalt, care purta ghete de piele și o haină veche de vânătoare.

Jasper se încordă.

Munroe se întoarse, și Jasper nu se putu abține să nu tresară. Când îl văzuse ultima dată pe acest om, rănile lui fuseseră deschise și sângerânde. Trecerea timpului îi vindecase rănile de pe partea stângă a feței și le transformase în cicatrice adânci. Dar nu le făcuse și mai plăcute vederii.

– Renshaw, zise Munroe răgușit. Avusese mereu vocea răgușită, dar după Spinner's Falls devenise cumva spartă, ca și când ar fi fost înăsprită și mai mult de la cât țipase. Dar acum ești lordul Vale, nu-i așa? Lordul Vale.

– Da, zise Jasper și intră în cameră. Doamna este soția mea, Melisande.

Munroe încuviință din cap, dar totuși nu se întoarse din nou spre ea.

– Dacă nu mă înșel, ți-am trimis o scrisoare în care îți spuneam să nu vii.

– Nu am primit nici o misivă, zise Jasper, sincer.

– Unii oameni ar considera că ăsta e un semn că nu sunt bine-veniți, zise Munroe sec.

– Așa ar face? Jasper inspiră adânc, încercând să domolească furia care i se acumula în piept. Îi era dator lui Munroe – însă era o datorie pe care nu o va putea răscumpăra niciodată. Iar treaba aceea îl implica și pe el. Dar trebuie să înțelegi că am venit cu o chestiune foarte presantă. Trebuie să discutăm despre Spinner's Falls.

Munroe își aruncă brusc capul pe spate, de parcă tocmai primise un pumn în față și rămase încremenit holbându-se

la Jasper. Ochiul lui căprui era umbrit de o pleoapă grea și imposibil de citit.

Dar în cele din urmă încuviință din cap.

– Foarte bine. Dar e târziu acum și, fără îndoială, doamna ta e obosită. Wiggins o să vă conducă la niște camere. Nu vă pot promite nici un confort, dar pot fi încălzite. Vom sta de vorbă mâine-dimineață. Și după aceea puteți pleca.

– Îmi dai cuvântul tău? întrebă Jasper ferm.

Din păcate, îl considera pe Munroe în stare să dispară și să rămână ascuns până când plecau ei.

Colțul gurii lui Munroe zvâcni, ca și când un zâmbet ar fi încercat să-și facă loc pe chipul lui.

– Ai cuvântul meu. O să stau de vorbă cu tine mâine-dimineață.

Jasper încuviință din cap.

– Îți sunt recunoscător.

Munroe ridică din umeri și părăsi încăperea fără să mai spună nimic. Omul scund și roșcat – probabil Wiggins – le zise nemulțumit și încruntat din pragul ușii:

– Cred că aș putea aprinde un foc în camerele voastre.

După aceea se întoarse și el și plecă, fără a mai rosti nici un cuvânt.

Jasper răsuflă oarecum ușurat, după care se uită la Pynch.

– Poți să te ocupi tu de ceilalți servitori? Vezi dacă e ceva de mâncare în bucătărie și găsește-le niște odăi.

– Da, milord, zise Pynch și plecă.

Și astfel Jasper rămase singur cu soția lui. Se întoarse spre ea fără tragere de inimă și o privi. Încă mai stătea în fața șemineului. Probabil oricare altă femeie ar fi făcut o criză de isterie până în momentul acela. Dar nu și Melisande.

Se uită la el cu o privire fermă și îl întrebă:

– Ce s-a întâmplat la Spinner's Falls?

Sally Suchlike împrăștie cu grijă cărbunii încinși cu un vătrai și apoi așează un cazan în cârligul din vatră. Șemineul acela era imens. De fapt, cel mai mare pe care-l văzuse vreodată. Era suficient de mare ca un om în toată firea să încapă acolo cu totul și să stea drept. Habar nu avea la ce i-ar fi trebuit cuiva un șemineu

atât de mare. Mai cu seamă că era mai greu de întreținut, decât unul de mărime normală.

Apa începu să fiarbă în curând și puse în cazan iepurele întreg pe care-l găsise domnul Pynch într-o cămară. O cameristă era o servitoare importantă și nu intra în atribuțiile ei să gătească. Dar nu era nimeni altcineva pe acolo care să le fi putut pregăti cina. Fără îndoială, domnul Pynch știa să prepare o tocană de iepure – și, cu siguranță, una mai bună decât încerca ea să încropească. Însă era ocupat să găsească camere pentru stăpâna și stăpânul lor.

Sally aruncă și niște morcovi tăiați în cazan. Erau un pic cam uscați, dar aveau să dea gust. Adăugă apoi niște ceapă tăiată rondele și amestecă. Tocana arăta dezastruos, dar poate că avea să capete un aspect cât de cât, odată ce va mai fi fiert un pic. Oftă și se așeză pe un scaun din apropiere, strângându-și și mai mult șalul pe umeri. Când fusese servitoare pe lângă bucătăreasă nu prea făcuse altceva decât să curețe legume și să spele farfurii. Domnul Pynch îi dăduse iepurele, morcovii și ceapa și îi spusese să le fiarbă, așa că exact asta făcea. Omul acela roșcovan îngrozitor, Wiggins, nu îi ajutase în nici un fel. Iar apoi dispăruse pur și simplu, de îndată ce domnul Pynch întorsese spatele și-i lăsase pe servitorii domnului Renshaw să se descurce singuri într-o casă necunoscută. Sally se gândi că îi aducea aminte de un trol dintr-o poveste pe care o auzise în copilărie.

Se ridică și se uită în cazanul care fierbea. Poate ar fi trebuit să mai adauge și altceva?! Sare! Asta era. Domnul Pynch probabil ar fi considerat-o o mare prostănacă, dacă nu știa nici măcar că trebuia să pună sare. Se duse spre un dulap mare din colț și începu să caute prin sertare. Era aproape gol, dar reuși totuși să găsească sare și un pic de făină.

Zece minute mai târziu, tocmai încerca să amestece într-un castron făină, sare, unt și apă, când intră domnul Pynch. Lăsă jos felinarul și veni spre locul unde se chinuia ea să frământe aluatul. Apoi rămase nemișcat lângă ea, privind în castron.

Sally se uită în sus la el.

– Fac niște găluște pentru tocană. Am încercat să le fac așa cum am văzut-o pe bucătăreasă, însă nu știu dacă mi-a ieșit și e posibil

să aibă gust de lipici. Nu sunt bucătăreasă, să știi. Sunt camerista unei doamne și nu intră în atribuțiile mele să știu să gătesc. Va trebui să te mulțumești cu ce știu să fac și, dacă are un gust îngrozitor, nu vreau să te aud că te plângi.

– Nu mă plâng de nimic, îi zise domnul Pynch cu blândețe.

– Foarte bine atunci.

– În plus, îmi plac găluștele.

Sally suflă să îndepărteze o șuviță de păr care-i intrase în ochi. Dintr-odată se simțea foarte timidă.

– Da?

El încuviință din cap.

– Da. Și astea arată foarte bine. Să duc castronul lângă cazan ca să poți pune găluștele în tocană?

Sally își îndreptă umerii și încuviință din cap. Își frecă mâinile una de alta, ca să îndepărteze urmele de aluat și domnul Pynch luă castronul mare de lut. Se duseră împreună lângă șemineu. Odată ajunși acolo, el îi ținu castronul și ea puse cu grijă câte o lingură de aluat în tocană. Acoperi cazanul cu un capac de fier, ca se fiarbă mai bine găluștele, după care se întoarse spre domnul Pynch. Era conștientă că fața ei era roșie ca racul de la aburi. Câteva șuvițe de păr îi alunecaseră din coafură și i se lipiseră de față. Cu toate astea, se uită în ochii lui și zise:

– Gata. E bine așa?

Domnul Pynch se aplecă spre ea și răspunse:

– E perfect.

Și după aceea o sărută.

Melisande tocmai așeza mai multe pături una peste alta într-un colț. Ridică ușor capul și se uită la soțul ei, care se plimba de colo-colo prin cameră. Era foarte agitat în seara aceea – de parcă și-ar fi putut pierde în orice clipă stăpânirea de sine. Părea pe punctul de a părăsi încăperea și de a o lua la goană. Oare asta făcea și Sir Alistair, când ieșea să călărească atât de târziu în întuneric? Încerca să scape de demonii săi?

Cu toate astea, Jasper rămânea acolo cu ea, și Melisande îi era foarte recunoscătoare. Încă nu îi răspunsese la întrebarea despre Spinner's Falls. Bea un pahar de whisky și se învârtea agitat prin

cameră. Dar măcar rămase cu ea. Și cu siguranță asta era cât de cât o alinare.

– Vezi tu, s-a întâmplat după Québec, zise el dintr-odată. Stătea cu fața la fereastră și aproape că nici nu părea că vorbea cu ea. Doar că, în afară de el, ea era singura persoană din încăpere. Era septembrie și primisem ordin să mergem la Fort Edward și să petrecem iarna acolo. Pierdusem deja peste o sută de oameni în timpul bătăliei și lăsasem în urmă câteva zeci, pentru că erau prea răniți să poată mărșălui cu noi. Regimentul a fost decimat, dar măcar trecuse ce era mai rău. Câștigasem bătălia și luasem înapoi Québecul, așa că era doar o chestiune de timp până când francezii erau obligați să se predea cu totul și noi să câștigăm războiul. Victoria părea să fie de partea noastră. Se opri o clipă ca să mai ia o înghițitură mare de whisky, după care continuă încet: Eram cu toții atât de plini de speranță! Dacă războiul se termina curând, însemna că ne puteam întoarce acasă. Și asta era tot ce ne doream... Să ne întoarcem acasă la familiile noastre. Să ne odihnim un pic după bătălie.

Melisande așeză un cearșaf peste pături. Era cam prăfuit de cât fusese nefolosit, dar trebuia să fie suficient. În timp ce îl aranja, se gândea la un Jasper mult mai tânăr, care mărșăluia cu soldații săi, printr-o pădure tomnatică de la celălalt capăt al lumii. Probabil fusese în culmea fericirii după ce câștigaseră bătălia de la Québec. Fericit la gândul că se va întoarce acasă în curând.

– Mărșăluiam pe o potecă îngustă. De o parte, se aflau dealuri împădurite și de cealaltă, un râu, care curgea la poalele unui munte stâncos. Soldații mergeau în coloană, doi câte doi. Reynaud tocmai călărise până la mine și-mi spusese că i se părea că eram prea răsfirați. Coloana de marș se întindea pe mai bine de un kilometru în spatele nostru. Am hotărât să-l informăm despre asta pe colonelul Darby și să-i cerem să încetinim pasul, ca să ne prindă din urmă și restul oamenilor. Și atunci ne-au atacat.

Vocea îi era lipsită de expresie, și Melisande rămase încremenită ascultându-l. Încă mai stătea cu fața spre fereastră. Spatele lui lat era încordat și drept. Și-ar fi dorit să se poată duce la el. Să-și înfășoare brațele în jurul lui și să-l țină strâns. Dar era foarte posibil ca asta să-l facă să se oprească din vorbit. Și simțea că la fel

cum o rană infectată avea nevoie să fie curățată, și el avea nevoie să dea afară toate ororile acelea.

– N-ai deloc timp de gândire în timpul unei bătălii, zise el pe un ton aproape meditativ. Instinctul și emoțiile preiau controlul. Groaza de a-l vedea pe Johnny Smith lovit de o săgeată și ucis. Furia de a-i vedea pe indieni urlând și fugind spre soldații tăi... omorându-i pe oamenii tăi. Frică, atunci când calul tău e împușcat sub tine și se prăbușește. Și apoi o panică îngrozitoare pune stăpânire pe tine când realizezi că trebuie să sari de pe el, ca să nu fi prins sub animal și să rămâi neajutorat în fața unei securi de război.

Sorbi din băutura sa, în timp ce Melisande încerca să-i înțeleagă cuvintele. Vorbele lui îi făcuseră inima să bată tare, de parcă ar fi fost și ea copleșită de aceeași panică pe care o trăise el cu mult timp în urmă.

– Dar cred că măcar ne-am luptat bine, zise Jasper. Sau cel puțin așa mi-au spus alții. Eu, unul, nu pot evalua bătălia aceea. În clipele alea nu ești conștient de nimic altceva decât de oamenii din jurul tău și de bucățica de pământ pe care trebuie să o aperi. Mai întâi a fost doborât locotenentul Clemmons... și apoi și locotenentul Knight... dar abia atunci când l-am văzut pe comandantul nostru, colonelul Darby, târât de pe calul său... Abia atunci mi-am dat seama că pierdeam. Că era posibil să fim uciși cu toții.

Chicoti. Dar era un sunet sec și plin de amărăciune, care nu semăna deloc cu râsul său obișnuit.

– Și atunci ar fi trebuit să simt frica. Dar în mod ciudat nu a venit. Stăteam în mijlocul unei mări de cadavre și tăiam orbește cu sabia în stânga și-n dreapta. Și am omorât câțiva din războinicii ăia sălbatici... Da, am omorât câțiva... Dar nu suficienți. Nu suficienți!

Melisande își simți ochii năpădiți de lacrimi în timp ce asculta sfârșeala din vocea lui.

– În cele din urmă au fost doborâți și uciși și ultimii mei oameni... și atunci m-au copleșit. M-am prăbușit la pământ, după ce am primit o lovitură în cap. De fapt, am căzut chiar peste cadavrul lui Tommy Pace. Se întoarse atunci de la fereastră și se duse spre masa pe care era așezată carafa de vin. Își umplu paharul

și bău. Nu știu de ce nu m-au ucis. Ar fi trebuit să o facă... i-au omorât pe aproape toți în rest. Dar când mi-am revenit, aveam o funie înfășurată în jurul gâtului și eram legat de Matthew Horn și de Nate Growe. M-am uitat în jur și am văzut că îl luaseră prizonier și pe Reynaud. Și n-o să-ți vină să crezi, cât de ușurat m-am simțit în clipa aceea. Cel puțin Reynaud era încă viu.

– Și ce s-a întâmplat? șopti Melisande.

Jasper se uită atunci la ea pentru prima dată. Și pentru o clipă se întrebă dacă uitase cumva că era și ea în cameră.

– Ne-au mărșăluit zile întregi prin pădure, sub amenințarea armei. Zile și zile de-a rândul, cu foarte puțină mâncare și apă... și unii dintre noi eram răniți. Matthew Horn încasase un glonț în braț în timpul bătăliei... Când John Cooper n-a mai putut să meargă din cauza rănilor, l-au dus în pădure și l-au omorât. După aceea, de fiecare dată când se împiedica Matthew, îmi împingeam umărul în spatele lui, zorindu-l să continue. Nu-mi puteam permite să mai pierd încă un soldat. Nu-mi puteam permite să mai pierd încă un om...

Melisande icni îngrozită.

– Tu ai fost rănit?

– Nu, zise el. Pe chipul lui se instalase un zâmbet strâmb absolut înfricoșător. Eu eram foarte bine, cu excepția loviturii pe care o încasasem în cap. Și am mărșăluit așa, până când am ajuns în satul indian de pe teritoriul francezilor.

Mai bău atunci niște whisky și aproape că își goli paharul. După aceea închise ochii strâns.

Cu toate acestea, Melisande știa foarte bine că nu ajunsese la capătul poveștii sale. Mai era ceva. Ceva care produsese cicatricele acelea îngrozitoare de pe chipul lui Sir Alistair. Inspiră adânc, pregătindu-se sufletește, după care întrebă:

– Ce s-a întâmplat în tabăra indienilor?

– Au un obicei care se numește *furcile caudine*... o modalitate tare drăguță de a primi prizonierii de război în tabăra lor. Indienii, bărbați și femei, deopotrivă, se așează în două șiruri lungi. Prizonierii sunt obligați să alerge unul câte unul printre cele două șiruri. Și în timp ce prizonierul aleargă, indienii îl lovesc cu bețe

lungi și cu picioarele. Uneori un om poate fi ucis în bătaie, dacă se prăbușește în mijlocul lor. Dar nici unul dintre noi n-a căzut.

– Slavă Domnului! exclamă ea, cu sufletul la gură.

– Și noi i-am mulțumit lui Dumnezeu la vremea aceea. Dar acum nu mai sunt sigur de ce.

Ridică din umeri și mai dădu pe gât niște whisky. Se prăbuși apoi într-un scaun și scoase câteva sunete nearticulate.

– Jasper? zise ea ușor. Se gândi imediat că poate era mai bine să nu mai continue. Îndurase deja prea multe, iar în clipa aceea era târziu și el era foarte obosit. Jasper?

Dar el nu părea să o audă. Se uita în paharul lui de whisky cu o expresie aproape amuzată întipărită pe chip.

– Și după aceea a început distracția adevărată. L-au luat pe Reynaud, iar pe Munroe și pe Horn i-au legat de niște țăruși. Au luat apoi niște bețe în flăcări și au... au...

Respira din ce în ce mai greu. Închise ochii strâns și înghiți apăsat, dar nu părea să poată rosti cuvintele acelea.

– Nu, oprește-te! Nu trebuie să-mi spui! șopti Melisande. Chiar nu trebuie să îmi spui.

El ridică ușor capul și se uită la ea. Pe chipul lui era întipărită o expresie de nedumerire, amestecată cu tragedie și amărăciune.

– I-au torturat. I-au ars. Bețele erau încinse și ardeau... și le mânuiau niște femei! Niște femei! Și-apoi ochiul lui Munroe... O, Doamne! Asta a fost cel mai îngrozitor. Am țipat la ei să înceteze, dar m-au scuipat și le-au tăiat degetele oamenilor. Și atunci am înțeles că trebuia să tac, indiferent ce le făceau... pentru că dacă țipam, nu făceam altceva decât să înrăutățesc lucrurile... doar îi torturau și mai mult. Și am încercat, Melisande... chiar am încercat... dar toate țipetele lor... și tot sângele...

– O, dragul meu! O, dragul meu! Melisande venise lângă el și în clipa aceea se aplecă și îl strânse în brațe, cu chipul lipit de pieptul ei. Și deja nu-și mai putea stăpâni lacrimile. Plângea pentru că i se rupea sufletul pentru el.

– În a doua zi, ne-au dus în cealaltă parte a taberei, șopti Jasper la pieptul ei. Acolo îl ardeau pe Reynaud. Era crucificat și ars pe rug. Dar cred că era mort deja... pentru nu s-a mișcat deloc. Și i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru asta. I-am mulțumit lui

Dumnezeu că cel mai bun prieten al meu era mort și nu mai putea simți durerea.

– Șșșt! șopti Melisande. Șșșt!

Dar el nu se opri din vorbit.

– Și după ce s-a stins focul, ne-au dus înapoi în partea cealaltă a taberei și au continuat cu tortura. Fața lui Munroe și pieptul lui Horn... Și au continuat și au continuat și nu se mai opreau!...

– Dar ați fost salvați în cele din urmă, nu? întrebă ea cu disperare. Avea nevoie să lase în urmă imaginile acelea îngrozitoare și să ajungă la partea de speranță. *Supraviețuise! Reușise să scape cu viață!*

– După două săptămâni. Mi s-a spus că pe urmă caporalul Hartley s-a întors cu echipa de salvare și ne-au răscumpărat... dar eu nu-mi mai amintesc nimic. Totul este în ceață.

– Erai disperat și rănit, zise Melisande încercând să îl aline. E de înțeles.

Dar el se smulse violent din brațele ei.

– Nu! Nu, eram într-o stare perfectă... absolut intact!

Ea se sperie atunci.

– Dar torturile...

El își descheie cămașa violent și-și dezveli pieptul lat.

– M-ai văzut, dulcea mea soție. Am vreo cicatrice pe vreo parte a corpului?

Melisande coborî privirea nedumerită spre pieptul lui neatins.

– Nu...

– Pentru că nu s-au atins de mine. În toate zilele alea blestemate în care i-au torturat pe ceilalți, nici măcar nu au pus o dată mâna pe mine.

Doamne, Dumnezeule! Melisande rămase încremenită, holbându-se la pieptul lui. Pentru un om ca Jasper, faptul că fusese singurul lăsat neatins era mult mai îngrozitor decât să poarte cicatrice.

Ea inspiră adânc și rosti întrebarea pe care cu siguranță se aștepta să o audă.

– Dar de ce?

– Pentru că eu am fost *martorul*... singurul ofițer cu cel mai înalt grad, după ce l-au ucis pe Reynaud. Singurul căpitan rămas.

M-au făcut să privesc totul și, dacă tresăream măcar din cauza a ceea ce făceau, cuțitele lor îi tăiau și mai adânc pe ceilalți... și bețele alea încinse se înfigeau și mai adânc în carnea lor!...

Apoi se uită la ea și afișă un zâmbet înspăimântător. În clipa aceea toți demonii trecutului străluceau în ochii lui.

– Nu înțelegi? I-au torturat pe ceilalți, în timp ce eu stăteam și priveam!

Capitolul 16

Prințesa Surcease își mânca în liniște supa. Și ce altceva putea găsi pe fundul castronului ei, dacă nu inelul de argint? Regele tună și fulgeră și puse să fie adus bucătarul-șef, așa că bietul om fu târât din nou în fața curții regale. Dar, indiferent cât de mult l-ar fi interogat, el jura pe tot ce avea mai sfânt că nu știa cum ajunsese inelul pe fundul castronului de supă al prințesei. Și în cele din urmă, regele nu avu de ales și îl trimise înapoi în bucătărie. Și toți oamenii de la curte clătinau din capete și se întrebau cine câștigase acel inel de argint.

Dar prințesa Surcease rămase tăcută, uitându-se îngândurată la mâncarea ei...

din *Jack Zâmbărețul*

Melisande se trezi a doua zi dimineață din cauza zgomotului făcut de Mouse, care zgâria în ușă. Se întoarse și se uită la Jasper. Își ținea un braț peste ochi, și trupul lui lung era doar pe jumătate acoperit de pături. În ultimele câteva nopți descoperise că se agita foarte mult în somn. Adesea își atârna câte un braț sau câte un picior peste ea în timp ce dormea și uneori se trezea cu fața lui lipită de gâtul ei. Și de mai multe ori se rostogolise pe partea cealaltă, trăgând păturile după el. Dar nu o deranja. Să doarmă cu el merita din plin prețul de a nu mai fi învelită.

Dar după confesiunea tulburătoare din noaptea trecută, simțea că avea nevoie de mai mult somn. Alunecă ușor de sub pături și se ridică. Găsi un corsaj simplu și o fustă, cu care se îmbrăcă, se acoperi cu o mantie și părăsi în liniște încăperea cu Mouse. Se strecurară în jos pe scări și își croiră drum pe coridorul întunecat, până la bucătărie.

Melisande se opri. Bucătăria era o încăpere vastă, cu un tavan mare, sub formă de arcadă, acoperit cu var alb, care se cojea. Părea extrem de veche. Văzu apoi în colțul camerei două saltele mici de paie, așezate una lângă alta. Pe una dormea Suchlike, iar de pe cealaltă ridică ușor capul domnul Pynch. Melisande îi făcu un semn valetului, apoi se strecură pe ușa de la bucătărie.

Odată ajuns afară, Mouse începu să alerge în cerc, încântat și abia apoi se duse să-și facă nevoile. În fața ei se întindea o peluză lungă, cu iarbă deasă și netunsă, care creștea sălbatic, iar un pic mai în față se întrezăreau niște grădini cu zidurile de piatră, care probabil fuseseră foarte frumoase cândva. Melisande porni la plimbare în direcția lor. Era o zi minunată, iar soarele strălucitor de dimineață abia începea să alunge ceața joasă care se lăsase pe timpul nopții peste dealurile verzi. Melisande se opri și se întoarse să se uite la castel. Nu mai părea la fel de înfricoșător la lumina zilei. Clădirea era construită din piatră de râu roz pal și se ridica în trepte spre frontoanele pe jumătate dărăpănate, iar din loc în loc se zăreau coșuri de fum. Din toate cele patru colțuri se înălțau turnuri cu turle rotunjite, iar asta conferea întregii construcții un aspect antic și trainic. Nu se putu abține să nu se gândească că probabil iarna se făcea foarte frig înăuntru.

– Are o jumătate de mileniu, răsună o voce adâncă și răgușită din spatele ei.

Melisande se întoarse chiar când Mouse alergă într-acolo și începu să latre.

Sir Alistair stătea puțin mai departe de ea, cu un câine atât de înalt, încât capul animalului ajungea mai sus de talia lui. Blana îi era de un gri vărgat. Mouse stătea în fața lui și lătra frenetic. Însă dulăul acela imens nu se mișca deloc. Pur și simplu se uita în jos la Mouse, probabil întrebându-se ce fel de câine mai era și creatura aceea mică și gălăgioasă.

Sir Alistair se încruntă o clipă la terier. În dimineața aceea avea părul pieptănat și îl purta dat pe spate. În plus își acoperise ochiul lipsă cu un petic negru.

– Bună de dimineața, doamnă, zise el într-o scoțiană tărăgănată și stâlcită. Nu ai de ce să te temi!

Se ghemui apoi și îi întinse pumnul lui Mouse, care se grăbi spre el, adulmecând. Melisande observă atunci cu groază că lui Sir Alistair îi lipseau degetul arătător și cel mic de la mâna dreaptă.

– Este un pișpirel mic și curajos, nu-i așa? zise Sir Alistair. Cum îi spui?

– Mouse.

El încuviință din cap și se ridică, mutându-și privirea spre peluza aflată în paragină. Câinele lui mare oftă și se așeză la picioarele sale.

– Nu am vrut să te sperii azi-noapte, doamnă.

Melisande îl privi. Din lateral și cu cicatricele aproape ascunse, cândva fusese probabil destul de chipeș. Avea un nas lung și arogant și o bărbie fermă, dar nu foarte proeminentă.

– Nu m-ai speriat dumneata. M-a speriat doar apariția dumitale neașteptată.

El se întoarse atunci cu totul spre ea, parcă provocând-o să tresară.

– Da, sunt sigur că asta a fost.

Melisande ridică bărbia, refuzând să se lasă intimidată.

– Jasper crede că îl învinuiești pe el pentru cicatricele acelea. Așa este?

I se tăie apoi respirația, când realiză cât de îndrăzneț îi vorbise. Știa în sinea ei că nu l-ar fi putut înfrunta niciodată astfel, dacă ar fi făcut-o numai de dragul ei. Dar avea nevoie să știe dacă omul acesta avea să-l rănească și mai mult pe Jasper.

El rămase cu ochii ațintiți spre ai ei, poate un pic surprins de sinceritatea cu care-i vorbise. Melisande ar fi putut pune pariu că foarte puțini oameni îndrăzneau să-i vorbească direct despre cicatricele lui.

În cele din urmă își mută din nou privirea, spre grădinile ruinate și dărăpănate.

– Dacă dorești, o să vorbesc cu soțul dumitale despre cicatricele mele, milady.

*

Jasper se trezi singur, cu brațele goale. Și devenise deja un sentiment ciudat, chiar și după numai câteva nopți petrecute cu ea. Un sentiment ciudat, dar foarte puternic. Soția lui dulce ar fi trebuit să fie lângă el. Curbele moi ale trupului ei ar fi trebuit să fie lipite de corpul lui tare. Parfumul părului ei ar fi trebuit să-l învăluie ca o mantie vrăjită. Să doarmă cu ea devenise ca un fel de elixir dătător de viață pentru el – pentru că nu se mai foia și nu se mai zvârcolea toată noaptea. La naiba! Oare unde se dusese?

Se ridică din pat și se îmbrăcă în grabă, blestemând nasturii cămășii. Nu-și mai puse deloc lavalieră, dar își trase pe el o redingotă, înainte de a ieși din cameră.

– Melisande! strigă el pe coridor ca un idiot. Castelul era atât de mare, că nu l-ar fi putut auzi, dacă nu se afla undeva prin apropiere. Dar o mai strigă o dată oricum: Melisande!

Coborî scările și își croi drum spre bucătărie. Acolo îl găsi pe Pynch, care aținea focul din vatră. În spatele lui, se afla micuța cameristă a lui Melisande, care dormea încă pe o saltea de paie. Jasper ridică din sprâncene mirat. Erau într-adevăr două saltele de paie, una lângă alta... dar chiar și așa... Pynch îi făcu un semn din cap în tăcere spre ușa din spate. Jasper ieși afară și miji ochii din cauza contactului brusc cu lumina puternică. Și apoi o văzu pe Melisande. Stătea puțin mai departe și vorbea cu Munroe. Dar acea simplă imagine nevinovată tot îi trimise un fior de gelozie prin corp. Poate că în clipa aceea Munroe era într-adevăr un pustnic plin de cicatrice, dar înainte de asta avusese destul de mult lipici la femei. Iar Melisande stătea prea aproape de el.

Jasper se îndreptă spre ei cu pași mari. Mouse îl văzu primul și îi anunță prezența, lătrând o dată scurt și apoi fugind spre el.

Munroe se întoarse.

– Te-ai trezit în sfârșit, Renshaw?

– Mă cheamă Vale acum, mârâi Jasper și-și așeză mâna în jurul taliei lui Melisande.

Munroe îi urmări mișcarea și ridică dintr-o sprânceană deasupra peticului care-i acoperea ochiul.

– Desigur.

– Ai luat deja micul dejun, milady? întrebă Jasper, aplecându-se ușor spre ea.

– Încă nu, milord. Să merg să văd ce este de mâncare prin bucătărie?

– În dimineața asta l-am trimis pe Wiggins până la o fermă din apropiere după niște pâine și ouă, murmură Munroe. Se înroșise un pic în obraji, semn că lipsa lui de ospitalitate îl stânjenise în cele din urmă. După aceea zise morocănos: După micul dejun, vă pot arăta amândurora turla turnului. Este o priveliște minunată de acolo.

Jasper o simți pe soția lui tremurând aproape imperceptibil și își aminti imediat cât de strâns se ținuse de marginea faetonului său înalt.

– Poate cu altă ocazie.

Melisande își drese glasul și se îndepărtă ușor de Jasper.

– Scuzați-mă, vă rog, domnilor, dar aș vrea să văd dacă găsesc ceva resturi în bucătărie pentru Mouse.

Jasper nu avu de ales, decât să facă o plecăciune, când soția lui încuviință din cap spre ei și se îndreptă înapoi spre castel.

Munroe se uita după ea, gânditor.

– Soția ta este o doamnă încântătoare. Și inteligentă, pe deasupra.

– Îhâm, aprobă Jasper. Dar nu-i plac deloc înălțimile.

– Aha, zise Munroe, după care se întoarse și-l privi pe Jasper bănuitor. Cu toate astea, nu aș fi crezut că e genul tău.

Jasper se încruntă imediat.

– Habar nu ai care este genul meu.

– Ba aș zice că am. Acum șase ani îți plăceau femeile cu sânii mari, nu tocmai inteligente și de moravuri ușoare.

– Asta a fost acum șase ani. S-au schimbat multe lucruri de atunci.

– Asta așa e, zise Munroe și porni spre o terasă sălbatică. Jasper îl urmă imediat. Tu ai devenit viconte, St. Aubyn e mort, iar eu mi-am pierdut o jumătate din față... lucru pentru care nu te învinuiesc, că tot veni vorba.

Jasper se opri mirat.

– Poftim?

Munroe se opri și el atunci și se întoarse cu fața spre el. Îi făcu apoi semn spre peticul pe care-l purta la ochi.

– Asta. Nu te învinuiesc pentru că s-a întâmplat. Nu te-am învinuit niciodată.

Jasper își mută privirea.

– Cum ai putea să nu mă învinuiești? Ți-au scos ochiul când am cedat. *Când icnise de groază, văzând ce le făceau indienii camarazilor săi prizonieri.*

Munroe rămase tăcut o clipă îndelungată. Jasper nu putea îndura să-l privească. Scoțianul acela fusese un bărbat foarte chipeș cândva. Și chiar dacă fusese destul de tăcut, asta nu îl făcuse niciodată un pustnic. Obișnuise să stea lângă foc împreună cu ceilalți soldați și să râdă la glumele lor deocheate. Oare acum mai zâmbea măcar?

Dar celălalt bărbat vorbi în cele din urmă:

– Am fost în iad atunci, nu-i așa?

Jasper își încleștă maxilarul și încuviință din cap.

– Dar erau oameni și ei, să știi. Nu erau demoni.

– Poftim?

Munroe lăsase capul pe spate și închisese singurul său ochi rămas. Părea că se bucura de adierea de vânt.

– Indienii Wyandot care ne-au torturat. Erau oameni și ei. Nici animale, nici sălbatici... ci doar oameni. Și a fost alegerea lor să-mi scoată ochiul... nu a ta.

– Dar dacă n-aș fi icnit...

Munroe oftă adânc.

– Mi l-ar fi scos oricum, chiar și dacă n-ai fi scos un singur sunet.

Jasper încremeni. Dar celălalt bărbat doar încuviință din cap ferm.

– Așa e, să știi. Am studiat asta de atunci. Este felul lor de a se ocupa de prizonierii de război. Îi torturează. Colțul teafăr al gurii sale se ridică atunci, ca într-un zâmbet, chiar dacă nu părea deloc amuzat. Așa cum noi spânzurăm băieții mici care fură din buzunarul unui bărbat în toată firea. Pur și simplu acesta e obiceiul lor.

– Nu înțeleg cum poți privi lucrurile atât de rece, zise Jasper. Nu ești deloc furios?

Munroe ridică din umeri.

– Am fost instruit să observ lucruri. Dar în orice caz, vreau să știi că nu te învinuiesc pentru nimic. Soția ta mi-a spus destul de ferm că ar trebui să-ți zic asta.

– Mulțumesc.

– Cred că ar trebui să adăugăm și *neînfricată* și *loială* pe lista calităților soției tale. Chiar nu pot să-mi dau seama cum ai găsit-o.

Jasper mârâi.

– Un crai ca tine nu o merită, să știi.

– Doar pentru că nu o merit nu înseamnă că nu o să lupt pentru ea.

Munroe încuviință din cap.

– Foarte înțelept din partea ta.

Continuară apoi să se plimbe împreună, fără să vorbească o vreme. Dar era o tăcere pe care Jasper o considera prietenească. Munroe nu îi fusese niciodată prieten în adevăratul sens al cuvântului – pentru că avuseseră interese mult prea diferite, iar personalitățile lor tindeau mereu să intre în conflict. Dar fusese acolo. Îi cunoscuse pe oamenii care în clipa aceea erau morți. Mărșăluise prin pădurile acelea infernale, cu o funie strânsă în jurul gâtului. Și el fusese cel torturat de mâinile dușmanilor lor. Lui nu trebuia să-i mai explice nimic. Și nici nu-i putea ascunde nimic. Fusese acolo și înțelegea.

Tocmai ajunseseră la al doilea nivel al terasei lăsate în paragină, când Munroe se opri să admire priveliștea. Se zărea un râu în depărtare. Și în dreapta lui, un crâng. Era un peisaj de țară minunat. Câinele de vânătoare care îi urmase oftă și se așeză pe pământ lângă Munroe.

– Pentru ce ai venit de fapt? întrebă Munroe sec. Ca să-mi ceri iertare?

– Nu, zise Jasper. Dar după aceea ezită o clipă, gândindu-se la confesiunea pe care i-o făcuse lui Melisande cu o noapte înainte. Ei bine, poate și de asta. Dar nu a fost singurul motiv.

Munroe se uită la el.

– Oh?

Așa că Jasper îi povesti totul. Despre Samuel Hartley și despre scrisoarea aceea blestemată. Despre cum izbucnise Dick Thornton în râs când îl vizitase la închisoarea Newgate. Și în cele din urmă despre tentativa de asasinare a lordului Hasselthorpe, care avusese loc chiar după ce vorbise cu Jasper.

Munroe ascultă întreaga poveste atent și fără să spună nimic. Iar la final clătină din cap și zise:

– Sunt numai prostii.

– Așadar, nu crezi că a existat un trădător și că regimentul nostru a fost trădat?

– O, ba da, asta pot să cred destul de ușor. Altfel cum s-ar explica faptul că a existat un grup atât de mare de indieni care aștepta să ne atace pe cărare? Nu, nu cred că trădătorul a fost unul dintre oamenii luați prizonieri. Care dintre noi ar fi făcut așa ceva? Sau tu crezi că am fost eu?

– Nu, zise Jasper. Și era complet adevărat. Nu crezuse niciodată că Munroe ar fi putut fi trădătorul.

– Și atunci mai rămâneți tu, Horn și Growe. Asta dacă nu cumva crezi că responsabil a fost unul dintre cei care au murit deja... Dar chiar ți-l poți imagina pe oricare dintre ei... viu sau mort... trădându-ne?

– Nu. Dar s-o ia naiba de treabă! exclamă el și-și întoarse fața spre soare. *Cineva* ne-a trădat. Cineva le-a spus francezilor și aliaților lor indieni că vom fi acolo în momentul acela.

– Aici sunt de acord cu tine. Dar ai numai cuvântul unui criminal pe jumătate nebun pe care să te bazezi, când spui că a fost unul dintre cei luați prizonieri. Las-o baltă, omule! Thornton doar s-a jucat cu tine.

– Nu pot s-o las baltă, zise Jasper. Nu pot renunța și nici nu pot uita.

Munroe oftă.

– Atunci încearcă să privești totul dintr-o altă perspectivă. De ce ar face vreunul dintre noi așa ceva?

– Să ne trădeze pe toți, vrei să spui?

– Da, asta. Trebuie să existe un motiv. Poate pentru că era un simpatizant al cauzei francezilor? Jasper clătină din cap.

Ce-i drept, mama lui Reynaud St. Aubyn era franțuzoaică, zise apoi Munroe sec.

– Nu fi idiot, Munroe! Reynaud e mort. A fost ucis aproape imediat, după ce am ajuns în tabăra aia blestemată. În plus, a fost un ofițer englez foarte loial și cel mai de seamă om pe care l-am cunoscut eu vreodată.

Munroe îi întinse atunci mâna.

– Nu uita că tu ești cel care urmărește pista asta, nu eu.

– Da, așa este. Eu o urmăresc și îmi vine în minte și un alt motiv pentru trădare... banii! Jasper se întoarse și se uită cu subînțeles la castel. Nu credea cu adevărat că Munroe era un trădător. Dar îl înfuriase la culme acuzația pe care i-o adusese lui Reynaud.

Munroe îi urmări privirea și izbucni în râs. Dar era un sunet ruginit, de la faptul că nu-și prea mai folosise vocea astfel.

– Crezi că dacă eu aș fi fost cel care ne-a vândut francezilor, castelul meu ar mai fi fost în paragină?

– Poate că ai ascuns banii.

– Toți banii pe care-i am i-am moștenit sau i-am obținut prin munca mea. Și sunt ai mei. Dar dacă cineva a făcut-o pentru bani, probabil că avea datorii mari și acum este mult mai bogat decât a fost înainte. Tu cum stai cu finanțele, apropo? Știu că îți cam plăcea să joci cărți.

– I-am răspuns deja lui Hartley la întrebarea asta... dar o să-ți spun și ție... Mi-am plătit de mult datoriile de la jocuri de noroc pe care le aveam atunci.

– Cu ce?

– Cu banii proveniți din moștenirea mea. Și avocații mei au toate actele prin care să demonstreze asta, dacă vrei să știi.

Munroe ridică din umeri și începu din nou să meargă.

– Te-ai interesat și de starea financiară a lui Horn?

Jasper veni imediat lângă el.

– Locuiește cu mama lui, într-un conac din oraș.

– La un moment dat s-au auzit zvonuri că tatăl său a pierdut mulți bani într-o afacere cu acțiuni.

– Serios? întrebă Jasper mirat și se uită la celălalt bărbat. Conacul în care stă se află în Lincoln Inns Field.

– Este o zonă destul de scumpă a Londrei... pentru un om care n-a avut nici o moștenire.

– Are bani să călătorească în Italia și Grecia, cugetă Jasper.

– Și Franța.

– Poftim? zise Jasper și încremeni.

Munroe avu nevoie de câteva clipe ca să-și dea seama că Jasper se oprise, așa că mai făcu câțiva pași în față. Dar apoi se întoarse spre el și zise:

– Matthew Horn a fost la Paris chiar toamna trecută.

– De unde știi asta?

Munroe ridică ușor capul și-și întoarse ochiul bun către Jasper.

– Poate că sunt pustnic, dar încă mai corespondez cu naturaliști din Anglia și de pe continent. Am primit o scrisoare de la un botanist francez chiar iarna trecută. În ea îmi povestea despre un dineu la care a participat la Paris. Aparent, a venit acolo și un tânăr englez, pe nume Horn, care luptase în războiul din Colonii. Și cred că probabil este vorba despre Matthew Horn al nostru... nu crezi?

– E posibil, zise Jasper, dar apoi clătină din cap. Dar ce ar căuta el la Paris?

– Poate s-a dus să viziteze obiectivele turistice?

Jasper ridică dintr-o sprânceană.

– Când francezii sunt dușmanii noștri declarați?

Munroe ridică din umeri.

– Unii oameni ar considera și corespondența mea cu francezii ceva subversiv.

Jasper oftă. Dintr-odată se simțea extrem de obosit.

– Alerg după cai verzi pe pereți. Știu că urmăresc niște piste și posibilități, care sunt cel mult vagi... Dar pur și simplu nu pot uita masacrul. Tu poți?

Munroe îi zâmbi cu amărăciune.

– Având amintirea lui gravată pe față? Nu, nici eu nu pot uita.

Jasper își înclină ușor capul, lăsându-și chipul mângâiat de vânt.

– De ce nu vii să ne vizitezi pe mine și pe soția mea la Londra?

– Copiii plâng când mă văd, Vale. Munroe rostise cuvintele fără emoție.

– Mai mergi la Edinburgh?

– Nu. Nu mai merg nicăieri.

– Te-ai întemnițat în propriul castel.

– Faci să sune ca o tragedie, zise Munroe, și gura lui se răsuci, luând forma unui zâmbet strâmb. Nu e deloc așa. Mi-am acceptat soarta. Am cărțile mele... studiile pe care le fac... și scrierile mele. Sunt... mulțumit.

Jasper îl privi sceptic. Mulțumit să trăiască într-un castel mare și răcoros, unde nu avea decât un câine și un om ursuz care să-i țină companie?

Probabil Munroe ghicise ceea ce gândea și faptul că l-ar fi putut contrazice ușor, pentru că se întoarse spre castelul său.

– Haide! Încă nu am luat micul dejun și, fără îndoială, soția ta te așteaptă înăuntru.

Porni apoi spre castel.

Jasper înjură în șoaptă și îl urmă. Munroe nu era încă pregătit să-și părăsească cuibul sigur și știa că nu avea nici un rost să încerce să-l convingă de ceva pe scoțianul acesta încăpățânat. Jasper nu putea decât să spere că Munroe se va fi răzgândit cândva.

– Omul ăsta are mare nevoie de o menajeră, zise Melisande, în timp ce trăsura se îndepărta de castelul lui Sir Alistair.

Suchlike deja încuviința din cap dintr-un colț.

Jasper îi aruncă o privire amuzată.

– Nu ți-au plăcut așternuturile lui, inima mea?

Ea strânse din buze.

– Așternuturile învechite, praful de peste tot, cămara aproape goală și servitorul acela absolut îngrozitor? Nu, cu siguranță nu mi-au plăcut.

Jasper izbucni imediat în râs.

– Da, ei bine, în noaptea asta vom dormi pe așternuturi curate și proaspete. Mătușa Esther a zis că abia așteaptă să ne vadă la întoarcere. Și suspectez că vrea să audă toate bârfele suculente despre Munroe.

– Fără îndoială.

Melisande își scoase ghergheful și cotrobăi prin coșul cu ațe, după un fir de mătase galben, de culoarea lămâii. Știa că ar fi trebuit să mai aibă câteva fire și era nuanța perfectă pentru a sublinia coama leului.

Se uită spre Suchlike, ca să se asigure că micuța cameristă adormise. După care întrebă:

– Sir Alistair ți-a spus ce voiai să afli?

– Într-un fel, zise el, uitându-se în gol pe fereastră.

Melisande aștepta cuminte, băgând ața în ac cu atenție.

– Cineva ne-a trădat la Spinner's Falls și am tot încercat să aflu cine a fost.

Melisande se încruntă și făcu prima cusătură în material – ceea ce nu era deloc un lucru ușor, la felul în care se zdruncina trăsura.

– Și credeai că Sir Alistair este cel responsabil?

– Nu, dar m-am gândit că m-ar putea ajuta să-mi dau seama cine a fost.

– Și te-a ajutat?

– Nu știu.

În vorbele lui ar fi trebuit să se simtă dezamăgirea, dar Jasper părea destul de vesel. Melisande zâmbi în sinea ei și continuă să lucreze la coama leului. Poate că Sir Alistair îl ajutase într-un fel să-și găsească liniștea.

– Cremă de zahăr ars, zise ea câteva minute mai târziu.

El se întoarse spre ea mirat.

– Poftim?

– M-ai întrebat la un moment dat care este mâncarea mea preferată... îți amintești?

El încuviință din cap.

– Ei bine, îmi place foarte mult crema de zahăr ars. Când eram mică, mâncam în fiecare an de Crăciun. Bucătăreasa noastră o colora în roz și o decora cu migdale. Eu eram cea mai mică, așa că primeam și cea mai mică porție... însă era foarte cremoasă și absolut delicioasă. Și țin minte că în fiecare an abia așteptam să vină Crăciunul, ca să mănânc acest desert.

– Atunci putem mânca în fiecare seară la cină cremă de zahăr ars, colorată în roz, zise Jasper.

Melisande clătină din cap, încercând să nu zâmbească.

– Nu, nu... asta ar face să nu mai fie la fel de specială. Numai de Crăciun.

Se înfioră de încântare, când realiză că plănuia Crăciunul cu el. Și va avea parte de multe Crăciunuri alături de el. Nu se putea gândi la ceva mai frumos.

– Bine, atunci numai de Crăciun, zise Jasper de pe locul de vizavi de ea. Era foarte serios, ca și când tocmai ar fi încheiat un contract important de afaceri. Dar insist să ai un castron întreg numai pentru tine.

Ea pufni amuzată și se pomeni că un zâmbet larg își făcuse loc pe chipul ei.

– Ce să fac eu singură cu un castron întreg de cremă de zahăr ars?

– Ai putea să te faci ca un purceluș, zise el, extrem de serios. Ai putea să o mănânci și pe toată odată dacă vrei. Sau ai putea să o păstrezi ascunsă undeva și să te gândești cât de bună o să fie... cât de cremoasă... și de dulce...

– Prostii!

– Sau ai putea să mănânci o singură lingură pe seară. Da, să mănânci câte o singură linguriță numai tu, și eu să stau în celălalt capăt al mesei și să mă uit la tine invidios...

– Păi, nu ai avea și tu un castron de cremă de zahăr ars?

– Nu. Tocmai de aceea ar fi atât de specială. Se lăsă apoi pe spate în scaun și-și încrucișă brațele la piept, cu o expresie extrem de mulțumită pe chip. Da. Exact! Așa facem! Îți promit că în fiecare an de Crăciun o să ai câte un castron de cremă de zahăr ars roz, numai pentru tine. Să nu spună nimeni niciodată că nu sunt un soț generos.

Melisande își dădu ochii peste cap ascultând prostioarele pe care le spunea. Dar și zâmbi în același timp. Aștepta cu nerăbdare să petreacă primul ei Crăciun împreună cu Jasper.

Călătoria cu trăsura decurse destul de bine, așa că ajunseră la conacul mătușii Esther înainte de ora cinei.

De fapt, chiar în clipa în care trăsura lor se oprea în fața conacului din Edinburgh, mătușa Esther tocmai conducea un cuplu care o vizitase. Nu-i recunoscu imediat pe Timothy și pe soția lui. Melisande se uită lung la el... la prima ei iubire. Existase o vreme când simpla vedere a chipului său frumos o făcea să i se taie respirația. Și avusese nevoie de mulți ani, ca să treacă peste pierderea lui Timothy. Dar în clipa aceea, durerea pierderii lui dispăruse cumva și i se părea ceva complet străin – de parcă toată povestea aceea cu ruperea logodnei i se întâmplase unei alte tinere naive. Se uita la el și nu se putea gândi la nimic altceva decât... „Slavă Domnului!" Slavă Domnului că nu se măritase cu el!

Lângă ea, Jasper murmură ceva în șoaptă, după care sări jos din trăsură.

– Mătușă Esther! strigă el, părând că nu-i văzuse pe cei doi care își luau la revedere.

Porni spre ea cu pași mari și, nu se știe cum, se lovi de Timothy Holden. Bărbatul mai scund se dezechilibră, iar lordul Vale sări imediat să-l ajute. Dar probabil se lovi încă o dată de el – cumva – pentru că omul căzu în fund pe aleea plină de noroi.

– O, Doamne, murmură Melisande mai mult pentru sine și se grăbi să coboare din trăsură, înainte ca soțul ei să-l omoare pe fostul ei amant cu toată „bunătatea" aceea. Doar că Mouse țâșni și se duse glonț, lătrând la bărbatul care zăcea pe jos.

Dar înainte să poată ajunge ea acolo, Jasper îi oferise deja mâna lui Timothy, ca să-l ajute să se ridice. Iar Timothy – idiotul notoriu – acceptă imediat mâna întinsă, și Melisande aproape că își acoperi ochii de groază. Jasper îl trase un pic cam tare, așa că Timothy sări de jos cu inerția dopului unei sticle de șampanie și se ciocni tare de soțul ei. Jasper își aplecă atunci capul spre el, murmurându-i ceva la ureche și chipul lui Timothy deveni imediat străveziu, ca al unui mort. Se îndepărtă repede de lordul Vale, refuzând orice alt ajutor și o zori pe soția lui să urce în trăsura lor, care aștepta.

Mouse mai lătră o dată, foarte mulțumit de sine și fericit că reușise să-l gonească pe om.

Jasper se aplecă și îl mângâie ușor, murmurând ceva care-l făcu pe Mouse să dea imediat din coadă, vioi.

Melisande răsuflă ușurată și se îndreptă spre cei doi masculi.

– Ce i-ai spus lui Timothy?

Vale se îndreptă imediat și se uită la ea cu ochi nevinovați.

– Poftim?

– Jasper!

– Oh, bine, bine! Dar să știi că nu i-am zis mare lucru. I-am cerut doar să nu o mai viziteze pe mătușa mea.

– I-ai *cerut?*

Pe buzele lui apăru un zâmbet foarte mulțumit.

– Nu cred că îi vom mai vedea vreodată pe aici pe Timothy Holden sau pe soția lui.

Melisande oftă, dar se simți foarte mulțumită de grija de care dădea dovadă față de sentimentele ei.

– Chiar a fost absolut necesar?

El o luă de braț și îi răspunse încet:

– O, da, inima mea! O, da!

După aceea o conduse spre locul unde stătea mătușa lui, strigând:

– Ne-am întors, mătușă! Și aducem vești despre pustnicul Sir Alistair!

Capitolul 17

În ziua următoare, regele anunță care avea să fie provocarea finală. Un inel de aur era ascuns într-o peșteră subterană adâncă, care era păzită de un dragon imens care sufla foc. Ei bine, Jack se îmbrăcă atunci cu armura sa făurită din noapte și din vânt și luă cea mai ascuțită sabie din lume și la scurt timp după aceea stătea la intrarea în peștera întunecoasă. Dragonul ieși imediat scuipând foc și răcnind... și pot să vă spun că, de data aceasta, Jack chiar avu parte de o luptă pe cinste, pentru că dragonul era într-adevăr uriaș. Așa că se luptară încoace

și încolo, într-o confruntare aprigă care dură toată ziua. Aproape că se înserase deja, când dragonul zăcea mort și Jack ținea în mână inelul de aur...

din *Jack Zâmbărețul*

O săptămână mai târziu, Melisande se plimba cu Mouse prin Hyde Park. Se întorseseră la Londra abia cu o noapte în urmă. La întoarcerea din Scoția, nu avuseseră parte de peripeții – cu excepția unei mese îngrozitoare, când mâncaseră varză și carne de vită, în a treia zi. Cu o noapte în urmă, Melisande așezase o saltea de paie în camera ei, iar Jasper dormise acolo cu ea. Știa și ea foarte bine că era un aranjament destul de ciudat, dar era atât de fericită să-l aibă alături – să doarmă împreună cu el – încât nici nu îi mai păsa. Nu ar fi deranjat-o nici dacă ar fi trebuit să doarmă pe podea pentru tot restul vieții. Suchlike se uitase curioasă și nedumerită la pătuțul din paie improvizat, însă nu zisese nimic. Poate că domnul Pynch o informase despre obiceiurile ieșite din comun ale somnului lordului Vale.

Vântul îi flutura fustele în timp ce se plimba. În dimineața aceea, Jasper se dusese să discute cu domnul Horn – probabil despre Spinner's Falls. Melisande se încruntă puțin când se gândi la asta. Sperase că poate va renunța la căutarea aceea nebunească după ce va fi vorbit cu Sir Alistair. Sperase că soțul ei își va găsi în cele din urmă liniștea. Dar el era la fel de hotărât ca întotdeauna. În drum spre Londra, emisese ipoteze și făcuse planuri și îi vorbise o dată și încă o dată despre ideile lui, vehiculând cine ar fi putut fi trădătorul. Iar Melisande îl ascultase liniștită în timp ce lucrase la ghergheful ei – doar că simțise cum i se frânge inima bucățică cu bucățică. Care erau șansele ca Vale să descopere trădătorul după atâția ani? Și ce se întâmpla dacă nu îl putea găsi niciodată? Oare își va petrece restul zilelor continuând acea căutare disperată?

Auzi pe neașteptate un țipăt care-i întrerupse gândurile mohorâte. Ridică privirea și îl văzu pe Jamie, băiețelul doamnei Fitzwilliam, îmbrățișându-l strâns pe Mouse. Câinele îl lingea pe față pe copil. Era mai mult decât evident că își amintea de Jamie. Sora lui se aplecă prudentă ca să-l mângâie și ea pe Mouse.

– Bună ziua, îi strigă doamna Fitzwilliam. Femeia stătea puțin mai la distanță de copiii săi, dar acum se îndrepta spre ei. Este o zi minunată, nu-i așa?

Melisande îi zâmbi.

– Da, este.

Cele două femei îi urmăriră o vreme pe copii și pe Mouse jucându-se.

La un moment dat, doamna Fitzwilliam oftă adânc și zise:

– Ar trebui să-i iau un câine lui Jamie. Se roagă de mine neîncetat. Dar Excelența Sa nu suportă animalele. Strănută din cauza lor și spune că sunt niște creaturi mici și murdare.

Melisande fu un pic surprinsă de felul nonșalant în care vorbea cealaltă femeie despre protectorul ei, însă încercă să ascundă asta cât de bine putu.

– Adevărul este că pot fi destul de murdari uneori.

– Hmm. Înțeleg asta... pe de altă parte, același lucru este valabil și despre băieței, zise doamna Fitzwilliam și strâmbă din nas. Dar, într-un fel sau altul, încruntătura aceea o făcea să arate și mai adorabil. Și, oricum, nu e ca și când ne vizitează prea des în ultima vreme. În ultimul an a venit doar o dată pe lună. Mă gândesc că probabil și-a găsit o altă femeie... ca un sultan. Ei țin doamnele precum un cioban își ține oile... otomanii mă refer. Și cred că numesc asta un *harem*.

Melisande se pomeni îmbujorându-se brusc, așa că se uită în jos, spre vârfurile pantofilor ei.

– O, iartă-mă, te rog, zise doamna Fitzwilliam. Te-am stânjenit, nu-i așa? Spun mereu lucruri nepotrivite, mai ales atunci când sunt emoționată. Excelența Sa obișnuia să-mi spună că ar trebui să-mi țin buzele strâns lipite, pentru că ori de câte ori deschideam gura stricam iluzia.

– Ce iluzie?

– A perfecțiunii.

Melisande clipi uimită.

– Dar acesta e un lucru îngrozitor.

Doamna Fitzwilliam înclină ușor capul într-o parte, de parcă ar fi cugetat asupra cuvintelor ei.

– Chiar este, nu-i așa? Dar pe moment nu cred că mi-am dat seama de asta. L-am adorat și l-am venerat din prima clipă în care l-am cunoscut. Pe de altă parte, eram și foarte tânără. Aveam doar șaptesprezece ani la vremea aceea.

În clipa aceea, Melisande se pomeni dorindu-și să o fi putut întreba pe femeie cum ajunsese să fie amanta ducelui de Lister. Dar îi era prea teamă de răspunsul pe care l-ar fi putut primi. În schimb, spuse:

– L-ai iubit?

Doamna Fitzwilliam izbucni în râs. Avea un râs cristalin minunat, dar, din păcate, plin de amărăciune.

– Ar putea iubi cineva soarele? Este acolo și ne oferă căldura și lumina lui... Dar oare l-ar putea iubi cineva vreodată cu adevărat?

Melisande rămase tăcută, pentru că știa foarte bine că, indiferent ce i-ar fi răspuns, nu ar fi făcut decât să o întristeze și mai mult pe femeie.

– Cred că doi oameni trebuie să fie egali ca să se poată iubi, cugetă doamna Fitzwilliam. Egali cel puțin la un nivel fundamental. Și nu mă refer la bogăție sau la statut. Cunosc femei care își iubesc cu adevărat protectorii, și bărbați care iubesc sincer femeile pe care și le iau ca amante. Dar sunt egali la un... la un nivel spiritual, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Cred că da, zise Melisande încet. Dacă un bărbat sau o femeie deține toată puterea emoțională, atunci nu poate iubi cu adevărat. Presupun că de asta se spune că un om trebuie să se lase așa cum e el în fața iubirii... Să accepte să fie vulnerabil.

– Nu m-am gândit la asta, dar cred că probabil ai dreptate. În esență dragostea este o abandonare. Clătină apoi din cap. Și cred că e nevoie de mult curaj ca să te poți abandona așa.

Melisande încuviință din cap, uitându-se la pământul de sub picioarele ei.

– Eu, una, nu sunt o femeie foarte curajoasă, zise încet doamna Fitzwilliam. Într-un fel, cred că toate alegerile pe care le-am făcut în viață au fost făcute din frică.

Melisande o privi curioasă.

– Unii ar spune că e nevoie de foarte mult curaj ca să duci viața pe care ți-ai ales-o.

– Ei nu mă cunosc, zise doamna Fitzwilliam și clătină din cap. Să fiu condusă de teamă nu este viața pe care mi-am dorit-o.

– Îmi pare rău!

Doamna Fitzwilliam încuviință din cap.

– Mi-aș dori foarte mult să mă pot schimba...

„Și eu la fel!" se gândi Melisande. Și pentru o clipă se creă o legătură ciudată între cele două – o doamnă respectabilă și o amantă întreținută.

Apoi Jamie țipă și se uitară amândouă în direcția sunetului. Se părea că băiatul căzuse în noroi.

– O, Dumnezeule, murmură doamna Fitzwilliam. Cred că ar fi mai bine să-l duc acasă. Nu știu ce-o să spună camerista mea când o să-i vadă hainele pline de noroi.

Își împreună mâinile la piept și îi strigă vioaie pe cei doi copilași. Fetița și băiețelul părură destul de dezamăgiți, dar se îndreptară încet spre ea.

– Mulțumesc, zise doamna Fitzwilliam.

Melisande ridică din sprâncene nedumerită.

– Pentru ce?

– Pentru că ai vorbit cu mine. Mi-a făcut plăcere conversația noastră.

Dintr-odată, Melisande se pomeni întrebându-se cât de des stătea de vorbă doamna Fitzwilliam cu alte doamne. Era o amantă întreținută și implicit nu era văzută cu ochi buni de doamnele respectabile. Pe de altă parte, era și amanta unui duce... și asta cu siguranță o plasa pe un loc mult mai înalt decât alte femei. Se afla într-un cerc închis, singuratic și rarefiat.

– Și mie mi-a făcut plăcere, zise Melisande dintr-un impuls. Mi-aș dori să putem discuta mai mult.

Doamna Fitzwilliam afișă atunci un zâmbet tremurător.

– Poate că vom mai vorbi.

După aceea își luă copiii și-și luă rămas-bun de la ea, așa că Melisande plecă și ea cu Mouse. Se întoarse pe drumul pe care venise. O aștepta trăsura și în urma ei venea discret un lacheu.

Se gândi atunci la ceea ce-i spusese doamnei Fitzwilliam – că dragostea adevărată presupunea un anumit soi de vulnerabilitate. Și asta o făcu să se întrebe dacă ea mai avea curajul de a se lăsa încă o dată să fie vulnerabilă în fața unui bărbat.

– Munroe a reușit să îți ofere ceva idei noi în legătură cu cine ar putea fi trădătorul? îl întrebă Matthew Horn pe Jasper în după-amiaza aceea.

Jasper ridică din umeri. Călăreau din nou prin Hyde Park și se simțea destul de neliniștit. Și-ar fi dorit să-i dea pinteni lui Belle ca s-o ia la galop și să călărească până când și el și iapa transpirau și oboseau. Simțea că era pe punctul de a ceda. De parcă nu și-ar fi putut continua viața până când nu afla cine era trădătorul și nu punea cruce acestei povești. Și, Doamne, Dumnezeule! Își dorea din tot sufletul să poată să-și continue viața.

Și poate că tocmai de aceea vocea lui căpătă un ton tăios, când spuse:

– Munroe a zis că ar trebui să urmăresc banii.

– Poftim?

– Omul care ne-a trădat probabil lucra pentru francezi. Așa că ori a făcut-o din motive politice, ori a primit o sumă frumușică pentru asta. Munroe mi-a atras atenția că ar trebui să mă interesez de starea financiară a oamenilor care au fost luați prizonieri.

– Dar cine ar accepta bani, pentru ca apoi să treacă prin chinul infernal de a fi luat prizonier?

Jasper ridică din umeri.

– Poate că nu intenționa să fie prins. Poate că n-a mers ceva bine cu planul lui.

– Nu, zise Horn ferm și clătină din cap. Nu, e ridicol! Dacă a existat într-adevăr un trădător, s-ar fi asigurat să nu se afle prin apropiere de Spinner's Falls când ne-au atacat indienii. S-ar fi prefăcut bolnav sau ar fi rămas în urma coloanei de marș, sau ar fi dezertat pur și simplu.

– Păi, și dacă nu a putut? Dacă era și el ofițer? Îți amintești că numai ofițerii știau unde mergeam...

Horn pufni.

– Fără îndoială s-au auzit zvonuri în rândul soldaților. Și știi și tu cât de bine se păstrează secretele în armată.

– Aici ai dreptate, zise Jasper. Dar, dacă era ofițer, probabil i-ar fi fost greu să se facă nevăzut. Nu uita că regimentul a fost decimat la Québec. Și nu mai rămăseseră prea mulți ofițeri.

Horn trase frâiele și-și struni calul.

– Așa că ai de gând să investighezi finanțele tuturor oamenilor care au fost acolo?

– Nu, eu...

– Sau vrei să te interesezi doar de oamenii care au fost luați prizonieri?

Jasper se uită la Horn.

– Munroe mi-a mai spus ceva.

Horn clipi uimit de schimbarea bruscă de subiect.

– Ce anume?

– Mi-a spus că ai fost la Paris.

– Poftim?

– Mi-a zis că are un prieten francez care i-a scris că a întâlnit la un dineu un bărbat pe nume Horn.

– Dar asta e ridicol! exclamă Horn înflăcărat. Se înroșise la față, și gura lui luase forma unei linii orizontale înverșunate. Horn nu e un nume chiar atât de rar. A fost altcineva.

– Așadar, nu ai fost la Paris toamna trecută?

– Nu, zise Horn, aproape scoțând flăcări pe nări. Nu, n-am fost la Paris! Am făcut turul Italiei și al Greciei... dar ți-am mai spus asta deja.

Jasper rămase tăcut.

Horn apucă strâns căpăstrul și se aplecă în față în șa, cu corpul încordat și rigid de furie.

– Îmi pui la îndoială onoarea și însăși loialitatea față de țara mea? Cum îndrăznești, domnule? Cum îndrăznești?! Dacă ar fi fost oricine altcineva în locul tău, l-aș fi provocat la duel imediat!

– Matthew... începu Jasper, dar Horn dădu pinteni calului și porni la galop, înainte să-și poată termina propoziția.

Jasper rămase pe loc, privindu-l plecând. Insultase profund un om pe care-l considera prieten. Jasper călări apoi înspre conacul său, cugetând asupra motivului care-l făcuse să insulte un om care

nu-i făcuse niciodată nici un rău. Horn avea dreptate: era posibil ca prietenul lui Munroe să se fi înșelat cu privire la identitatea omului pe care-l văzuse la Paris.

Ajunse acasă și descoperi că Melisande nu se întorsese. Era deja tulburat, iar acest lucru nu făcu altceva decât să-i întunece și mai mult dispoziția. Realiză că așteptase cu nerăbdare să o vadă. Să discute cu ea despre plimbarea dezastruoasă pe care o făcuse cu Matthew Horn. Își reținu o înjurătură și se îndreptă cu pași mari spre biroul său.

Însă nu avu timp decât să-și toarne un strop de coniac, înainte ca Pynch să bată la ușă și să intre.

Jasper se întoarse imediat și se încruntă la valet.

– L-ai găsit pe omul pe care-l căutai?

– Da, milord, zise Pynch și înaintă în cameră. Majordomul domnului Horn este într-adevăr fratele unui om cu care am servit în armată.

– Și a vorbit?

– Da, milord. Astăzi avea o jumătate de zi liberă, așa că m-am întâlnit cu el la o tavernă. I-am făcut cinste cu mai multe pahare de băutură, în onoarea fratelui său. Omul a murit la Québec.

Jasper încuviință din cap sumbru. Mulți oameni buni muriseră la Québec.

– Iar după al patrulea pahar, majordomul domnului Horn a devenit foarte vorbăreț, milord... așa că am reușit să conduc conversația spre stăpânul său.

Jasper dădu pe gât paharul de coniac. În clipa aceea nu mai era sigur că voia să știe ce aflase Pynch. Dar lucrurile fuseseră deja puse în mișcare – de fapt, îl trimisese pe Pynch să-l caute pe omul acela de îndată ce se întorseseră la Londra. Să dea acum înapoi ar fi fost o dovadă de lașitate.

Se uită la Pynch – slujitorul său loial, care-l îngrijise după multe nopți de beție cruntă și coșmaruri înfiorătoare. Pynch îl servise mereu bine. Era un om bun.

– Și ce a spus?

Valetul îi întâlni privirea. Ochii lui verzi erau fermi, dar și destul de triști.

– Majordomul a zis că finanțele familiei Horn au ajuns într-o stare destul de proastă după moartea tatălui domnului Matthew Horn. Mama lui a fost obligată să concedieze mai mulți servitori. Au existat chiar și zvonuri că avea să fie nevoită să vândă conacul. Și apoi s-a întors domnul Horn din războiul din Colonii. Servitorii au fost angajați la loc, s-a cumpărat o nouă trăsură, iar doamna Horn a fost văzută purtând rochii noi... primele după șase ani.

Jasper se holba orbește la paharul gol. Nu era ceea ce-și dorise să audă. Nu era ușurarea la care sperase și pe care o căutase.

– Când a murit tatăl domnului Horn?

– În vara anului 1758, zise Pynch.

„Vara de dinainte să pierdem Québecul. Vara de dinainte de Spinner's Falls."

– Mulțumesc, zise Jasper.

Pynch șovăi o clipă.

– Există întotdeauna și posibilitatea să fi primit o moștenire sau să fi avut o altă sursă de venit, absolut nevinovată.

Jasper ridică dintr-o sprânceană, sceptic.

– O moștenire despre care servitorii n-au auzit nimic? Nu, asta era foarte puțin probabil. Mulțumesc.

Pynch făcu o plecăciune și părăsi încăperea.

Jasper își umplu la loc paharul și se duse la șemineu, ca să privească flăcările. Oare asta își dorea cu adevărat? Dacă Horn era cu adevărat trădătorul, chiar l-ar fi putut aduce în fața justiției? Închise ochii și sorbi din coniac. El era cel care pusese în mișcare toate lucrurile astea... dar în momentul acela nu mai era sigur dacă mai avea sau nu vreun control asupra lor.

Când ridică din nou privirea, o văzu pe Melisande stând în pragul ușii.

Jasper dădu pe gât restul paharului.

– Frumoasa mea soție. Unde ai fost?

– M-am plimbat prin Hyde Park.

– Serios? Se duse apoi la carafă și-și mai turnă un pahar de coniac. Ai ieșit iar să te întâlnești cu femei de moravuri ușoare?

Pe chipul lui Melisande apăru o expresie rece.

– Poate ar fi mai bine să te las singur.

– Nu, nu, zise el, după care-i zâmbi și ridică paharul. Știi că nu-mi place deloc să stau singur. În plus, trebuie să sărbătorim. Sunt foarte aproape de a-mi acuza un vechi prieten de trădare.

– Nu pari foarte mulțumit...

– O, din contră! Sunt absolut extaziat.

– Jasper... Melisande coborî privirea spre mâinile sale, pe care le ținea împreunate în față, și încercă să-și găsească cuvintele. Pari un pic obsedat de vânătoarea aceasta. De ceea ce s-a întâmplat la Spinner's Falls... Mă îngrijorează că s-ar putea să-ți facă rău vânătoarea asta. Nu ar fi mai bine să... să lași lucrurile în pace?

Jasper sorbi din coniac, cu privirea ațintită asupra ei.

– De ce aș face asta? Știi și tu foarte bine ce s-a întâmplat la Spinner's Falls. Și știi ce înseamnă asta pentru mine.

– Știu că pari să fi rămas blocat pe ceea ce s-a întâmplat și că nu poți să treci mai departe.

– Mi-am privit cel mai bun prieten murind.

Ea încuviință din cap.

– Da, știu. Dar poate că a sosit timpul să-i dai drumul și lui.

– Dacă aș fi fost eu în locul lui... dacă eu aș fi murit acolo, Reynaud nu s-ar fi lăsat până când nu l-ar fi găsit pe trădător.

Ea rămase privindu-l în tăcere. Ochii ei oblici ca de pisică erau misterioși și de nepătruns.

Buzele lui luară forma unui zâmbet strâmb, după care termină coniacul din pahar.

– Reynaud nu ar fi renunțat niciodată.

– Reynaud e mort.

Jasper își simți întreg trupul încremenindu-i și o privi.

Melisande ținea bărbia ușor ridicată și buzele strânse. Arăta de parcă ar fi putut înfrunta curajoasă o hoardă întreagă de indieni barbari, porniți la atac.

– Reynaud e mort, repetă ea. Și, în plus, tu nu ești el.

În noaptea aceea Melisande își pieptăna părul și se gândea la soțul ei. După cearta lor din acea după-amiază, Jasper plecase din birou, fără să mai rostească un singur cuvânt. Se ridică de la măsuța ei de toaletă și se învârti prin cameră. Patul de paie din colț era pregătit de culcare, iar carafa de vin de pe măsuță fusese

umplută la loc. Totul era pregătit pentru soțul ei. Și totuși, el nu era acolo.

Trecuse deja de ora zece și el nu era acolo.

Luaseră cina împreună. Doar nu plecase din nou fără să-i spună nimic... nu? Avusese acest obicei în primele zile ale căsniciei lor, dar lucrurile se schimbaseră între timp. Sau nu?

Melisande își puse halatul și se gândi ce să facă. Dacă nu va veni el la ea, atunci se va duce ea la el. Se îndreptă cu pași fermi spre ușa dormitorului lui și apăsă pe clanță.

Dar nu se întâmplă nimic.

Melisande rămase privind clanța prostește, nevenindu-i să creadă. Ușa era încuiată. Clipi uimită, dar își reveni repede. Poate că o încuiase cineva din greșeală. La urma urmei, ea nu obișnuia să meargă din dormitorul ei în al lui. De obicei, se întâmplat exact invers. Melisande ieși pe coridor și se duse la ușa camerei soțului ei. Apăsă pe clanță și descoperi că și aceea era încuiată. Dar asta era o prostie! Bătu la ușă și așteptă. Și mai așteptă un pic. Apoi ciocăni din nou.

Probabil trecură cinci minte, până când înțelese: nu voia să o lase să intre.

Capitolul 18

Se făcuse deja târziu când Jack se grăbi înapoi la castel. Abia avu timp să-și scoată armura și să lase deoparte sabia, înainte de a se grăbi spre bucătărie să îl mituiască din nou pe băiatul care se ocupa de mâncarea prințesei. După aceea fugi spre sala de mese regală, unde curtenii se așezaseră deja să servească cina.

– O, Jack! exclamă prințesa de îndată ce îl văzu. Pe unde Dumnezeului ai fost și ce-i cu arsura aceea de pe piciorul tău?

Jack se uită imediat în jos și abia atunci își dădu seama că dragonul îl rănise cu flăcările sale. Și, ca să-și ascundă rana, începu să danseze de colo-colo și să facă tumbe amuzante.

– Eu sunt un foc rătăcitor, strigă el, și am călătorit pe aripile vântului pentru a-l întâlni pe regele salamandrelor!....

din *Jack Zâmbărețul*

Când se trezi Melisande a doua zi dimineață, Jasper nu era de găsit. Se bosumflă imediat când văzu că salonul era gol. Oare încerca să o evite? Fusese destul de directă și vehementă cu o zi înainte... poate un pic prea directă. Știa că soțul ei îl iubise foarte mult pe Reynaud și că avea nevoie de timp ca să-și revină după o pierdere atât de dureroasă. Dar trecuseră deja șapte ani. Oare chiar nu-și dădea seama că vânătoarea aceea după trădătorul de la Spinner's Falls ajunsese să-i acapareze întreaga viață? Și oare ea, ca soție a lui, nu avea dreptul să-i atragă atenția? Cu siguranță, se presupunea că ea trebuia să-l ajute să-și găsească fericirea – sau măcar mulțumirea – în viață. După toți anii în care îl iubise și după toate lucrurile prin care trecuseră în căsnicia lor, nu era drept din partea lui să se retragă în momentul acela. Nu îi datora măcar politețea de a o asculta?

După un mic dejun simplu, compus din chifle și ciocolată caldă, Melisande decise că nu putea îndura să se fâțâie toată ziua singură prin conacul acela imens. Se bătu ușor cu palma pe șold ca să-l cheme pe Mouse, după care ieși împreună cu câinele pe holul principal.

– O să-l scot la plimbare pe Mouse, îi informă ea pe Oaks.

– Foarte bine, milady, zise majordomul și pocni din degete după un lacheu, care să o însoțească.

Melisande strânse din buze. Ar fi preferat de o mie de ori să se plimbe singură – dar aceea nu era o opțiune viabilă. Încuviință din cap spre Oaks, când omul îi deschise ușa. Afară, soarele se ascunsese în spatele norilor, așa că dimineața părea la fel de întunecată ca seara. Dar nu acesta fu lucrul care o făcu să încremenească. La baza treptelor de la intrarea în conac se afla doamna Fitzwilliam, împreună cu cei doi copii ai ei. În plus, femeia avea cu ea două genți ușoare.

– Bună dimineața, zise Melisande.

Mouse fugi imediat în jos pe scări ca să-i salute pe cei doi copilași.

– O, Doamne! exclamă doamna Fitzwilliam de îndată ce dădu cu ochii de ea. Părea destul de agitată, în plus, ochii ei albaștri minunați străluceau, parcă din cauza unor lacrimi pe care și le reprima cu greu. Eu... eu... Nu ar trebui să te deranjez. Îmi pare rău! Te rog să mă ierți!

Femeia se întoarse să plece, însă Melisande fugi în jos pe trepte și o prinse din urmă.

– O, te rog, rămâi! Nu ai vrea să intri să bem o ceașcă de ceai?

– Oh! În clipa aceea, o lacrimă îi scăpă din ochi și i se prelinse pe obraz. Doamna Fitzwilliam și-o șterse de îndată cu dosul palmei, la fel ca o fetiță mică. Probabil mă consideri o mare prostănacă.

– Ba deloc, zise Melisande și o luă de braț pe femeie. Cred că bucătăreasa mea pregătește tarte astăzi. Așa că, te rog, intră.

Copiii părură destul de entuziasmați când auziră de tarte și asta păru să o convingă pe doamna Fitzwilliam. Așa că încuviință din cap și se lăsă condusă înăuntru. Melisande alese un salonaș micuț din spatele casei, care dădea spre grădină.

– Mulțumesc, zise doamna Fitzwilliam, după ce se așezară. Probabil crezi ce e mai rău despre mine.

– Deloc. Îmi face plăcere să am companie, zise Melisande.

O slujnică intră cu o tavă cu ceai și tarte. Melisande îi mulțumi și îi dădu permisiunea să plece.

După aceea se uită spre Jamie și Abigail.

– Ați vrea să mâncați tartele în grădină cu Mouse?

Micuții săriră imediat în picioare, voioși. Cu toate astea se abținură până când ieșiră afară. După aceea Jamie scoase un țipăt scurt de bucurie și se grăbi să țopăie pe cărare.

Melisande zâmbi.

– Sunt niște copii minunați.

Turnă apoi o ceașcă de ceai și i-o întinse doamnei Fitzwilliam.

– Mulțumesc. Femeia luă o înghițitură de ceai și asta păru să o mai liniștească întru câtva. Ridică apoi capul și-i întâlni privirea lui Melisande. L-am părăsit pe Excelența Sa.

Melisande își turnase și ea niște ceai, dar în clipa aceea coborî încet ceașcuța de la gură.

– Într-adevăr?

– M-a aruncat deoparte, zise doamna Fitzwilliam.

– Îmi pare rău, zise ea și se gândi imediat că trebuia să fie îngrozitor să fii „aruncată deoparte" ca o cămașă uzată.

Cealaltă femeie ridică din umeri.

– Nu e prima dată când se întâmplă... de fapt, nu e nici măcar a doua oară. Excelența Sa are adesea accese de furie. Țipă și urlă și-mi spune că nu mă mai vrea și că e cazul să plec din casa lui. Dar nu mă rănește niciodată... nu aș vrea să crezi asta. Ci doar... se lasă condus de furie.

Melisande sorbi din ceaiul ei și se întrebă dacă nu cumva să i se spună cuiva că nu mai era dorit nu era într-un fel mai rău decât o rană fizică.

– Și ce s-a întâmplat de data asta?

Doamna Fitzwilliam își îndreptă umerii și zise:

– De data asta am hotărât să-l cred pe cuvânt. Așa că am plecat.

Melisande încuviință din cap o dată, scurt.

– Foarte bine.

– Dar... zise doamna Fitzwilliam și înghiți apăsat. O să mă vrea înapoi. Sunt sigură de asta.

– Mi-ai spus la un moment dat că e posibil să-și fi luat o nouă amantă, zise Melisande.

– Da. Sunt aproape sigură de asta. Dar nici asta nu contează. Excelenței Sale nu-i place să renunțe la lucrurile pe care le consideră ale lui. Așa că păstrează lucrurile... și oamenii... indiferent dacă îi mai vrea sau nu, doar pentru că este de părere că îi aparțin.

Doamna Fitzwilliam se uită pe fereastră când spuse asta, iar Melisande îi urmări imediat privirea.

Afară erau copilașii care se jucau cu Mouse.

Inspiră adânc, înțelegând în cele din urmă care era adevărata teamă a doamnei Fitzwilliam.

– Înțeleg, zise scurt.

Femeia își privea copiii, și în ochii ei se putea citi o dragoste maternă profundă, care aproape că o făcea pe Melisande să se simtă ca o intrusă.

– Nu îi pasă de ei... nu cu adevărat. Și nici el nu le face bine copiilor. Trebuie să-i duc departe de aici. Pur și simplu nu am de ales. Își întoarse privirea spre Melisande. Am bani să plec, dar știu că mă va căuta, până când îmi va da de urmă. Este posibil să fi fost urmărită chiar și până aici. Trebuie să găsesc un loc cât mai departe de aici... un loc unde nu se va gândi să ne caute. Mă gândeam la Irlanda... sau poate chiar la Franța. Doar că nu vorbesc limba franceză și nu cunosc pe nimeni în Irlanda...

Melisande se ridică în picioare și căută ceva în biroul unui sertar din colțul îndepărtat al camerei.

– Ai fi dispusă să muncești?

Doamna Fitzwilliam făcu imediat ochii mari de uimire.

– Da, desigur. Dar nu știu ce aș putea lucra. Am o caligrafie foarte frumoasă, dar știu sigur că nici o familie nu ar fi dispusă să mă angajeze ca guvernantă, câtă vreme am copiii cu mine. Și-n plus, după cum am spus, nu știu deloc limba franceză.

Melisande găsi o coală de hârtie, un stilou și o călimară cu cerneală. Se așeză la birou, cu un zâmbet extrem de hotărât întipărit pe chip.

– Dar crezi că te-ai putea ocupa de o casă?

– Să fiu menajeră? Doamna Fitzwilliam se ridică atunci în picioare și se îndreptă spre birou. Adevărul este că nu știu prea multe despre a îngriji o casă. Nu sunt sigură că...

– Nu-ți face griji! Melisande termină de scris misiva, după care sună după un lacheu. Persoana la care mă gândesc eu va fi norocoasă să te aibă și, în plus, nici nu trebuie să rămâi mult timp pe poziția aceasta... ci doar până când ducele îți pierde urma.

– Dar...

Unul dintre lachei intră în salon, așa că Melisande se duse să-i înmâneze scrisoarea împăturită și sigilată.

– Du-i asta vicontesei văduve. Spune-i că este urgent și că aș aprecia foarte mult ajutorul dumneaei.

– Da, milady. Lacheul făcu o plecăciune, după care părăsi încăperea.

– Vrei să devin menajera vicontesei văduve? Doamna Fitzwilliam părea absolut îngrozită. *Chiar* nu cred că...

Melisande o luă de mâini pe femeie și-i zise:

– Am rugat-o doar să-mi împrumute trăsura ei. Ai spus chiar tu că e posibil să fi fost urmărită până aici. Trăsura va veni prin spatele casei și te va aștepta lângă grajduri. O să vă strecurăm până acolo pe tine și pe copii, deghizați în servitori. Urmăritorii tăi sigur nu se așteaptă să pleci cu trăsura lui Lady Vale. Ai încredere în mine, doamnă Fitzwilliam!

– O, spune-mi Helen, te rog, zise doamna Fitzwilliam. Mi-aș dori... mi-aș dori să pot recompensa bunătatea pe care mi-o arăți... să-ți mulțumesc cumva...

Melisande stătu o clipă pe gânduri, înainte de a o întreba:

– Ai spus că scrii foarte frumos, nu-i așa?

– Da.

– Atunci ar fi ceva ce ai putea face pentru mine... asta dacă nu te deranjează. Melisande se ridică din nou în picioare și se duse la birou. Deschise un sertar și scoase o cutiuță plată, pe care i-o aduse lui Helen. Tocmai am terminat de tradus o carte de basme pentru o prietenă, doar că eu scriu absolut oribil. Ai putea să o rescrii tu pentru mine, ca apoi să o pot lega?

– O, da, desigur. Helen luă cutiuța și-și trecu degetele peste capac. Dar... dar unde mă trimiți? Unde mergem eu și copiii mei?

Melisande îi zâmbi ușor. Adevărul era că era destul de mulțumită de sine.

– În Scoția.

Când se întoarse acasă în după-amiaza aceea, Jasper descoperi că Melisande era plecată. Iar lucrul acesta îl enervă în mod inexplicabil. O evitase pe soția lui aproape o zi întreagă și acum – când voia să o vadă – ea nu era de găsit. Ce femeie nestatornică!

Ignoră cu stoicism vocea din capul lui care îi spunea că se comportă ca un idiot și se grăbi să urce scările. Dar se opri în fața dormitorului său și se uită spre ușa ei. Apoi intră în dormitorul ei, dintr-un impuls ciudat. Cu aproape o lună în urmă venise acolo căutând răspunsuri despre cine era cu adevărat soția lui, dar plecase fără să afle nimic. Apoi călătorise cu ea în Scoția, aflase că avusese un amant, cândva, demult și că rămăsese grea din cauza lui, făcuse dragoste cu ea tandru și minunat și tot – *tot* – mai simțea că femeia aceea îi ascundea ceva. O, Doamne, Dumnezeule!

În plus, chiar și după atâta timp, tot nu descoperise de ce se măritase cu el.

Jasper se plimbă prin cameră. Știa că fusese ridicol de vanitos, când venise prima dată la el cu propunerea de căsătorie. Și presupusese că ea nu avusese de ales – asta dacă se gândise vreo clipă cu adevărat la asta. Presupusese că era o fată bătrână, care nu avea alți pețitori. Că el era ultima ei șansă de a se mărita vreodată. Dar acum... după ce locuise cu ea, după ce se ciondănise cu ea și după ce făcuse dragoste cu ea... Jasper înțelegea că primele lui gânduri vagi erau absolut eronate. Era o femeie cu mintea ageră. O femeie care ardea pe interior de pasiuni neștiute și o stăpână a nopții, care prindea viață ori de câte ori erau împreună în pat. Genul acela de femeie pe care un bărbat ar fi putut-o căuta întreaga viață, fără să o găsească vreodată. Iar dacă soarta îi zâmbea și reușea până la urmă să o găsească... atunci bărbatul în cauză trebuia să o țină aproape și să o facă fericită.

Melisande avusese de ales. Întrebarea era de ce îl alesese pe el?

Jasper se pomeni în fața dulapului ei. Se uită o clipă îndelung la șifonier, după care se aplecă și deschise sertarul cel mai de jos – pe cel în care ascunsese tabachera aceea micuță. Se îndreptă apoi, ținând obiectul misterios în mâini. Înăuntru se aflau același câine mic din porțelan și același nasture, însă violeta uscată dispăruse. Plimbă de colo-colo obiectele cu degetul. În locul violetei apăruseră alte lucruri: o rămurică și câteva fire de păr. Ridică prudent crenguța și o studie cu atenție. Frunzele erau înguste și subțiri, aproape ca niște ace, și pe tulpina firavă se încolăceau câteva flori de culoarea lavandei. Era un fir de calluna[1]. O plantă originară din Scoția. Iar firele de păr păreau să fie ale lui.

Se încruntă spre tabacheră, când se deschise ușa în spatele lui.

Jasper nici nu se obosi să încerce să ascundă ceea ce găsise. În mod ciudat, aproape că primea cu brațele deschise confruntarea aceea. Se întoarse apoi spre soția lui.

[1] Plantă erbacee, cunoscută și sub numele de iarbă-neagră. Mic arbust cu ramuri subțiri, ascendente, cu frunze mici și solzoase, și flori hermafrodite, de obicei roz-violacee (n.tr.)

– Milady...

Ea închise ușor ușa în urma ei și se uită când la chipul lui, când la cutiuța ei cu comori.

– Ce faci?

– Încerc să aflu ceva, zise el.

– Ce anume?

– De ce te-ai căsătorit cu mine.

Lordul Vale stătea drept în fața ei ținând în mâini cele mai ascunse și mai intime secrete ale ei. Dar în același timp îi punea cea mai stupidă întrebare pe care o auzise vreodată Melisande.

Clipi mirată – pentru că adevărul era că nu îl considerase niciodată capabil de o asemenea imbecilitate. Așa că întrebă simplu:

– Poftim?

El se îndreptă agale spre ea. Cutiuța de tutun încă se mai afla între degetele lui lungi și osoase. În momentul acela, părul lui ondulat minunat, de culoarea mahonului era strâns într-o coadă destul de nearanjată. Avea o expresie tristă pe chip, pungi sub ochi, mărturie a nopților nedormite. Umerii lui lați erau acoperiți de o redingotă maro cu roșu, care avea o pată pe cot, iar pantofii lui păreau destul de uzați. Nu se simțise niciodată atât de furioasă pe cineva! Dar în același timp era extrem de conștientă de cât de frumos i se părea!

Și de cât de perfecte i se păreau micile lui imperfecțiuni!

– Vreau să știu de ce te-ai căsătorit cu mine, inima mea iubită, zise el și își concentră toată atenția asupra ei.

– Ești prost?

Ridică ușor capul când auzi cuvintele și tonul vocii ei, de parcă întrebarea aceea i-ar fi stârnit mai degrabă curiozitatea, decât furia.

– Nu.

– Atunci poate că ai fost scăpat în cap, când erai copil, continuă ea pe un ton dulce. Sau poate că nebunia este o trăsătură de familie.

El clătină ușor din cap, continuând să se îndrepte spre ea.

– Din câte știu eu, nu.

– Atunci prostia aceasta îți aparține în totalitate.

– Nu cred că sunt mai idiot decât ceilalți bărbați.

În clipa aceea ajunsese chiar în fața ei, așa că se aplecă spre ea... prea aproape și prea personal.

– O, ba da, zise ea și îl împinse violent, încercând să treacă pe lângă el. Ba da, ești!

Dar el nu se clinti nici măcar un milimetru, lua-l-ar naiba! Ci pur și simplu băgă în buzunar cutiuța ei de tutun – *a ei!* –, după care își puse mâna în părul ei. Îi trase capul pe spate și își lipi gura umedă și întredeschisă de gâtul ei.

– Spune-mi, mârâi el.

Melisande putea simți rezonanța vocii lui trimițându-i vibrații prin piele.

– Ești cel mai prost, mai neștiutor și mai *imbecil* bărbat de pe fața pământului... zise ea, încercând să-l împingă din nou.

Dar, când el nu se clinti, își strânse pumnii și-l lovi în piept și în brațe.

– Fără îndoială, zise el oftând, cu buzele încă lipite de gâtul ei.

Nu părea să-l deranjeze. De fapt, părea să nici nu simtă loviturile ei. El îi smulse atunci gulerul de dantelă și își coborî gura spre sânii ei.

– Spune-mi de ce, dulce soție.

– Te-am privit *ani întregi*, zise ea gâfâind. Am văzut felul în care te uitai la femei... la femei frumoase, dar insipide... Te-am văzut alegându-le pe cele care îți plăceau. Te-am privit urmărindu-le, curtându-le și seducându-le. Și am observat momentul când te plictiseai de ele și ochii tăi începeau să rătăcească în căutarea altora.

Jasper trase de șireturile corsajului, descheindu-l și slăbindu-l, după care dădu la o parte materialul rochiei și al corsetului, până când ajunse la sfârcul gol de dedesubt. Îi cuprinse un sân în palmă, iar pe celălalt i-l supse.

Ea gemu imediat. Și asta îl făcu să ridice capul.

– Spune-mi!

Melisande îl privi și își simți gura răsucindu-se într-o grimasă de furie. De durere.

– Te-am văzut! Te-am văzut trăgându-le deoparte ca să vorbiți între patru ochi și șoptindu-le la ureche. Te-am văzut când plecai cu câte o femeie și știam că o iei de acolo ca să te culci cu ea.

Întregul ei chip era schimonosit într-o expresie de durere și din ochi îi țâșneau lacrimi fierbinți, care-i ardeau obrajii. Și totuși, el continua cu o privească. În ochii lui se ascundea aceeași hotărâre de neclintit, dar mâinile lui erau blânde, în timp ce-i chinuiau sfârcurile.

Dar în clipa aceea Melisande nu-și dorea blândețea lui. Zidul ei de apărare se prăbușise și toate sentimentele pe care le reprimase atât de mulți ani clocoteau și ieșeau la suprafață în explozii puternice. Își încleștă mâinile pe umerii lui și se folosi de acel punct de sprijin pentru a se ridica și a-l mușca tare de ureche. El își smuci capul pe spate, apoi o ridică în brațe cu o mișcare rapidă și lină. Ea scoase un țipăt prelung și strident, în timp ce o aruncă peste umărul lui și o duse spre pat. După aceea o lăsă să cadă pe saltea, și impactul puternic îi opri imediat țipătul. Și înainte să apuce să se miște, el se aruncă asupra ei. Picioarele lui se încolăceau pe ale ei și avea încheieturile captive în mâna lui puternică.

Se auzi un ciocănit tare la ușă.

– Pleacă! urlă el, fără ca ochii lui să-i părăsească fața vreo clipă.

– Milord! Milady!

– Să nu deschidă nimeni ușa aia, ai înțeles?

– Dar milord...

– Fir-ar a dracului de treabă! *Lasă-ne singuri!*

Amândoi ascultară apoi pașii lacheului îndepărtându-se. Și apoi Jasper se aplecă ușor și o linse pe gât.

– Spune-mi!

Melisande se arcui în sus, încercând să se ridice, dar picioarele lui o imobilizau, așa că nu reuși să se clintească deloc.

– În toți anii aceia...

El își scoase lavaliera și-i legă încheieturile de tăblia patului de deasupra capului.

– Ce s-a întâmplat în toți anii aceia? Spune-mi, Melisande!

– Te-am văzut! strigă ea, gâfâind. După care ridică privirea și încercă să-și elibereze mâinile din strânsoarea materialului, care pur și simplu nu voia să cedeze. Te-am *privit!*

– Nu te mai lupta, îi porunci el. O să te rănești, dulcea mea doamnă!

– Să mă rănesc! repetă ea și izbucni într-un hohot de râs aproape isteric.

Jasper scoase atunci un cuțit din buzunar și începu să-i taie hainele. Simțea fiecare ruptură ca pe o împunsătură senzuală în pielea ei sensibilă.

– Spune-mi!

– Te-ai culcat cu ele! Femeie după femeie! îi strigă ea, amintindu-și gelozia și durerea profundă și ascuțită. Și atunci îi scoase cu totul corsetul. Au fost atât de multe că abia mai puteam ține eu socoteala. Tu ai putut?

– Nu, zise el încet.

Îi smulse apoi fustele și le aruncă pe podea. După aceea o descălță și-i aruncă și pantofii.

– Nici măcar nu-mi mai amintesc cum le cheamă.

– Lua-te-ar naiba! În clipa aceea era goală, cu excepția ciorapilor și a jartierelor. Avea mâinile legate deasupra capului, însă picioarele îi erau slobode. Așa că începu să se zbată și îl lovi în coapsă.

Și atunci se lăsă deasupra ei cu toată greutatea și cu șoldurile lipite de ale ei. Gura lui se întorsese pe sânul ei, iar cu mâna își croia drum printre buclele dintre coapsele ei.

– Spune-mi!

– Te-am privit ani în șir! șopti ea. Simțea lacrimile cum i se uscau pe obraji și cum se acumula în ea o fierbințeală erotică. Dacă doar ar fi atins-o... Dacă doar ar fi atins-o... acolo. Dar scrâșni din dinți și continuă să-l acuze: Te-am privit tot timpul și tu nici măcar nu m-ai văzut vreodată.

– Te văd acum, zise el și îi linse un sfârc. Își trecu limba peste sânul ei, mutându-se la celălalt și făcând cerculețe în jurul aceluia. Delicat. Tandru.

Lua-l-ar naiba!

– Nici măcar nu știai cum mă cheamă.

– Acum știu, zise el și îi testă carnea fierbinte cu dinții.

Și simți imediat un fior de plăcere, amestecată cu durere, săgetându-i carnea și împrăștiindu-se prin trupul ei, de la sfârcul pe care încă se mai juca mâna lui. Se arcui spre el, ca o rugăminte tăcută, așa că el se înduplecă în cele din urmă și-i supse tare sfârcul.

– Tu... începu ea, dar apoi înghiți apăsat, încercând să-și pună ordine în gânduri. Tu nici măcar nu știai că exist.

– Acum știu!

După aceea alunecă în jos pe trupul ei, despărțindu-i genunchii și așezându-i gambele peste umerii lui.

Ea se zbătu din nou, încercând să-l îndepărteze, dar nu reuși să-l clintească din loc, la fel cum nu putuse nici mai devreme.

Jasper lăsă capul în jos și îi linse sexul.

Melisande simți cum i se strânge stomacul din cauza șocului și încleștă pumnii strâns, dar apoi pur și simplu închise ochii și se lăsă pradă senzațiilor. Atingerile umede ale limbii lui, degetele mâinii sale care se arcuiau, cuprinzându-i șoldul, în timp ce cu cealaltă mână îi frământa încet sânul. Limba lui se juca pe acea bucățică de carne sensibilă și fiecare atingere era mai ușoară și mai intimă decât cea de dinainte. Și de fiecare dată îi mângâia în treacăt clitorisul. Strânse din degete, simțind tensiunea acumulându-se în ea. Apoi mâinile lui coborâră spre locul ei secret, desfăcându-i faldurile. Deschizând-o și lăsând-o vulnerabilă.

Melisande își mușcă buza, pur și simplu așteptând...

Și apoi el își așeză gura direct pe mugurele sensibil al feminității ei și supse cu poftă. Mușcând-o, lingând-o și sărutând-o, până când nu mai putu îndura și cedă. Se arcui și-și împinse pelvisul spre fața lui, simțind fierbințeala revărsându-se prin ea în valuri necontenite și auzindu-și propriile bătăi ale inimii. El continuă să lingă și să sugă acel petic de carne, în același timp imobilizând-o cu mâinile lui puternice. Apoi încă un val de plăcere atinse apogeul făcând-o să geamă. Sunetul reverberă prin încăperea aceea micuță și probabil că într-un alt moment i-ar fi păsat de asta. Probabil că s-ar fi simțit stânjenită de sunetele erotice pe care le scotea. Dar în clipa aceea...

O, Doamne! În clipa aceea era o creatură care se lăsa pradă plăcerilor cărnii.

El o pătrunse apoi ușor cu două degete, continuând să o sărute *acolo* cu aceeași pricepere devastatoare care o făcea să se cutremure. Întreg trupul i se încordă și se arcui. Toți mușchii îi erau întinși la maximum, așteptând eliberarea mult râvnită. Dar simțea că nu putea. Era prea slabă și sleită de puteri.

Apoi el își mișcă degetele în ea și-i supse din nou carnea înfierbântată. Și mușchii interiori ai tunelului ei de catifea se contractară și se relaxară. Apoi orgasmul ei se dezlănțui cu o forță glorioasă, care o făcu să se cutremure și să geamă. Extazul se răspândi prin miezul ființei ei, cu o fierbințeală mistuitoare, ca un ocean cotropitor de plăcere. Și apoi se prăbuși neputincioasă de plăcerea eliberării.

Îl simți mișcându-se, așa că deschise ochii și descoperi că îi cobora picioarele de pe umerii lui. Melisande rămase zăcând pe pat, cu coapsele deschise larg. Jasper se ridică și își scoase hainele, cu privirea ațintită tot timpul spre miezul ei fierbinte și umed.

– Nu pot schimba trecutul, zise el. Nu pot să le fac să dispară pe femeile cu care m-am culcat înainte să te cunosc. Înainte să știu *cine* ești tu.

O țintui cu privirea. Albastrul ochilor lui era atât de strălucitor, că aproape ilumina întreaga încăpere.

– Dar pot să-ți promit acum că nu mă voi mai culca cu altă femeie în afară de tine niciodată în viața mea. Tu ești tot ce-mi doresc. Tot ce văd acum.

Își scoase pantalonii, și Melisande văzu că mădularul lui era erect și i se ridica aproape până la buric. Se așeză deasupra ei și urcă în sus pe trupul ei, cu mâinile întinse. Pumnii lui încleștați făceau ca salteaua să se cutremure sub ea și ca mușchii umerilor lui să se încordeze.

Melisande înghiți apăsat.

– Dezleagă-mă!

– Nu, zise el calm, dar cu vocea răgușită de dorință. După aceea se aplecă și-și trecu dinții pe gâtul ei.

Ea se înfioră de nerăbdare erotică.

După aceea îi desfăcu și mai mult picioarele cu ale lui și-și coborî șoldurile spre ale ei. Penisul lui se așeză ferm pe faldurile ei extrem de sensibilizate. Așa că icni.

– Ești udă, mârâi el. Ești udă de plăcere și mă aștepți să vin în tine, nu-i așa? Ea înghiți apăsat, dar nu-i răspunse în nici un fel. Nu-i așa? repetă el și-și alunecă ușor vârful mădularului prin carnea ei. Spune-mi, Melisande.

– D... da.

– Da, ce? Își împinse apoi șoldurile și mădularul lui îi desfăcu și mai mult faldurile, făcând-o să se aprindă de dorință.

– Da, sunt udă de dorință pentru tine, șopti ea.

Încercă să se miște și să-și arcuiască șoldurile spre ale lui, dar era prea greu deasupra ei și poziția lui prea fermă.

– O să fac dragoste cu tine acum, șopti el răgușit, cu buzele îngropate în gâtul ei. Mădularul meu o să intre în tine și o să fim doar noi doi, Melisande. Toate celelalte femei și amintiri nu mai contează.

Ea deschise pleoapele și făcu ochii mari, când îl auzi. Stătea deasupra ei și pieptul îi strălucea de sudoare. Înțelese atunci că și lui îi fusese extrem de greu să se abțină, iar asta o făcu să zâmbească.

Dar el încă se mai uita în ochii ei.

– Dar tot mai am nevoie de ceva de la tine.

Își mișcă apoi șoldurile și vârful mădularului său alunecă ușor în jos, abia sărutând intrarea în tunelul ei de catifea.

Ea înghiți apăsat. Era deja înnebunită de dorință.

– Ce... ce?

– Vreau să știu adevărul.

Se împinse apoi spre ea, și mădularul lui o pătrunse un centimetru.

– Ți-am spus adevărul.

Și atunci se retrase, aproape făcând-o să plângă din cauza pierderii.

Apoi își lipi din nou bărbăția de mugurul ei și apăsă tare. Brațele lui erau drepte și încordate de o parte și de alta a ei și își ținea pieptul departe de trunchiul ei, care se arcuia plin de dorință.

– Nu totul. Nu mi-ai spus tot adevărul. Te vreau! Și îți vreau și secretele.

– Nu mai am alte secrete, șopti ea. Îi tremurau brațele, încă legate deasupra capului și știa că i se întăriseră sfârcurile, transformându-se în muguri mici și plini de dorință.

El se retrase apoi și o pătrunse cu totul. Melisande gemu imediat de plăcere. Se simțea întreagă... completă. Avea senzația că ajunsese în al nouălea cer.

Dar apoi se opri și încremeni în ea.

– Spune-mi!

Ea își încolăci picioarele în jurul lui, ca să-i țină bărbăția în interiorul ei.

– Eu... eu nu...

Se încruntă la ea și se retrase foarte ușor din ea, chiar dacă avea picioarele încolăcite în jurul lui.

– Îți dorești asta? Îți dorești mădularul meu?

– Da! În clipa aceea depășise orice mândrie și orice minciună. Avea nevoie să-i simtă carnea îngropată adânc în a ei. Era aproape disperată de dorință.

– Atunci spune-mi de ce te-ai căsătorit cu mine.

Ea se se uită urât la el și-i zise poruncitor, dar în același timp rugător:

– Trage-mi-o!

Un colț al gurii lui zvâcni, și o picătură de sudoare i se prelinse pe obraz. Știa foarte bine că nici el nu se mai putea abține mult timp.

– Nu. Dar o să fac dragoste cu tine, frumoasa mea soție.

După aceea o pătrunse cu întreaga lungime a mădularului său. O pătrunse sălbatic, aproape pierzându-și orice stăpânire de sine. Dar ei deja nu-i mai păsa. Lăsă capul pe spate și închise ochii. Îi simțea trupul tare înfruptându-se din al ei. El se aplecă și-i linse sânii tremurători. În clipa aceea văzu steluțe din spatele pleoapelor închise și le simți răspândindu-i-se prin membre. Buzele i se întredeschiseră, și atunci limba lui îi invadă gura. Întreg trupul lui se cutremura, în timp ce o pătrundea sălbatic și necontrolat.

Apoi se opri brusc, făcând-o să deschidă ochii. Își lăsase capul pe spate și o privea orbește, iar chipul îi era transfigurat de dorință.

– Melisande! strigă el.

După aceea capul lui se prăbuși pe pernă lângă al ei. Îi simțea trupul greu, fierbinte și tare. Încă mai avea mâinile legate deasupra capului, dar nu îi mai păsa. S-ar fi sufocat cu bucurie acolo, sub trupul lui. Întoarse capul spre el și-i linse urechea pe care o mușcase până la sânge mai devreme. Și apoi o spuse în cele din urmă. Îi oferi ceea ce-și dorea:

– Te iubesc! Te-am iubit dintotdeauna. De aceea m-am căsătorit cu tine.

Capitolul 19

Prințesei Surcease i se aduse supa și, când termină de mâncat, ce altceva ar fi putut găsi pe fundul castronului, dacă nu inelul de aur? Bucătarul-șef fu chemat încă o dată în fața curții, dar, spre exasperarea regelui, omul nu știa nimic mai mult decât înainte.

Așa că în cele din urmă vorbi prințesa, care până atunci stătuse tăcută, răsucind inelul între degete:

– Cine anume taie și pregătește legumele pentru supa mea, dragă bucătarule?

Bucătarul pufni imediat, suflând tot aerul pe care-l avea în plămâni.

– Ei bine, eu aș fi acela, Maiestatea Voastră!

– Și cine anume o pune pe vatră ca să fiarbă?

– Tot eu, Maiestatea Voastră!

– Și cine anume amestecă în supă în timp ce fierbe?

Bucătarul făcu imediat ochii cât cepele.

– Păi, un băiețel, care e ajutor de bucătar.

Și ce mai agitație stârni afirmația aceea!

– Adu-l imediat aici pe băiat! strigă regele...

din *Jack Zâmbărețul*

Jasper se trezi a doua zi dimineață și realiză că era singur aproape înainte de a deschide ochii. Simțea o răceală pe partea

saltelei de paie, acolo unde stătuse înainte Melisande, încălzindu-l. Încă mai plutea în aer parfumul ei slab de portocale amare, dar soția lui nu mai era în cameră. Oftă adânc, simțind durerea care i se instalase în mușchi, după epuizarea din urmă cu o noapte. Îl extenuase, dar în cele din urmă auzise ce dorise să audă. Îl iubea.

Melisande îl iubea.

Acel gând îl făcu să deschidă ochii imediat. Probabil nici măcar nu merita iubirea ei. Era o femeie inteligentă, sensibilă și frumoasă, iar el era un om care-și privise cel mai bun prieten ars pe rug și ucis. Și în unele feluri, purta cicatrice mult mai adânci decât cele ale oamenilor care fuseseră torturați fizic. Pentru că sufletul său era plin de cicatrice, care încă mai sângerau și supurau din când în când. Nu era deloc demn să fie obiectul iubirii oricărei femei – mai ales dacă acea femeie era Melisande. Poate că nu era pe deplin demn de iubirea ei, dar cu siguranță avea să prețuiască acea iubire până în ziua morții sale. Și nu avea de gând să o lase să se răzgândească. Iubirea lui Melisande era ca o alinare binecuvântată. Ca un balsam vindecător care-i oblojea cicatricele, iar el o va prețui până la sfârșitul zilelor lui.

Gândul acela îl neliniști dintr-un motiv sau altul, așa că se dădu jos din pat. Nu se mai obosi să sune să-l cheme pe Pynch. În schimb, se spălă și se îmbrăcă de unul singur. Fugi apoi la parter, unde află de la Oaks că Melisande se dusese să o viziteze pe mama lui și nu avea să se întoarcă acasă decât peste o oră sau chiar mai mult.

În clipa aceea, pe Jasper îl încercă un sentiment ciudat de dezamăgire, amestecat cu ușurare. Faptul că descoperise că îl iubea era încă ceva destul de proaspăt – ceva aproape mult prea sensibil și fragil pentru a fi atins. Se duse în salonul pentru micul dejun, unde se servi cu o chiflă și mușcă absent din ea. Dar era mult prea agitat ca să stea jos să mănânce. Își simțea membrele umflate și tremurânde, de parcă niște albine i-ar fi cotropit sângele și i-ar fi bâzâit prin vene.

Mai luă două înghițituri mari și termină chifla, după care se duse spre intrarea principală a casei. Era posibil ca Melisande să nu se întoarcă acasă prea curând și nu putea doar să stea acolo

degeaba, așteptând-o. În plus, avea ceva de făcut și trebuia să termine odată. Trebuia să pună capăt poveștii cu Matthew. Iar dacă se dovedea tot o pistă falsă – după cum suspecta el –, atunci nu ar fi avut de ales, decât să admită că poate soția lui avea dreptate.

Poate că venise timpul să lase evenimentele de la Spinner's Falls – și pe Reynaud – să se odihnească în pace.

– Te rog, cheamă-l aici pe Pynch, îi zise Jasper lui Oaks. Și pune să ni se pregătească doi cai.

În timp ce aștepta, Jasper se plimbă de colo-colo pe hol.

Apoi apăru Pynch din spatele casei.

– Milord?

– Mă duc să vorbesc cu Matthew Horn, zise Jasper și îi făcu semn lui Pynch să-l urmeze, în timp ce ieșea pe ușă. Vreau să mă însoțești în caz că... dar apoi se opri și flutură vag din mână.

Valetul înțelese imediat, așa că încuviință din cap scurt și zise:

– Desigur, milord.

Cei doi bărbați încălecară pe caii care așteptau și Jasper își îmboldi iapa să o ia la galop. Era o zi mohorâtă și cenușie. Deasupra capetelor lor atârnau nori greu, aducători de ploaie.

– Nu-mi place treaba asta, mormăi el, în timp ce călăreau. Horn este un gentleman dintr-o familie bună și îl consider prieten. Dacă suspiciunile noastre sunt corecte... dar se opri din vorbit, clătinând din cap. O să iasă urât. Foarte urât.

Pynch nu îi răspunse și călăriră în tăcere restul drumului. Jasper nu era tocmai bucuros de ceea ce urma să facă, însă, din păcate, nu avea încotro. Dacă Horn era trădătorul, atunci omul trebuia să fie adus în fața justiției... într-un fel sau altul.

O jumătate de oră mai târziu, Jasper își struni calul în fața conacului lui Matthew Horn. Studie cu oarecare tristețe cărămizile vechi și se gândi la familia care locuise acolo timp de multe generații. Mama lui Horn era invalidă și imobilizată la pat, așadar, în clipa aceea rămăsese reținută în casă. Doamne, urma să fie o treabă foarte urâtă! Jasper oftă adânc și descălecă, după care urcă treptele. Ciocăni la ușă și aștepta, foarte conștient de faptul că Pynch stătea în spatele lui, cu o treaptă mai jos.

Interveni o tăcere prelungă. Era liniște în casă și nu se auzea nici un sunet din interior. Jasper făcu un pas în spate și se uită la ferestrele de deasupra. Nu exista nici cea mai mică mișcare. Se încruntă și ciocăni din nou, dar de data asta mai tare. Unde erau servitorii? Oare Horn îi instruise deja să nu-l lase să intre?

Tocmai ridica mâna să bată încă o dată, când se întredeschise ușor ușa. Un lacheu tânăr și agitat se uită afară.

– Stăpânul tău e acasă? întrebă Jasper.

– Cred că da, domnule.

Jasper ridică atunci capul trufaș.

– Atunci ai de gând să ne lași să intrăm ca să pot vorbi cu el?

Lacheul se înroși la față imediat.

– Desigur, domnule, răspunse băiatul și deschise larg ușa. Puteți aștepta în bibliotecă, milord, cât timp merg să îl chem pe domnul Horn.

– Mulțumesc.

Jasper intră în camera indicată, cu Pynch în urma lui, și se uită în jur.

Totul era exact la fel ca atunci când îl vizitase ultima oară pe Matthew. Un ceas ticăia pe polița de deasupra șemineului, și de pe stradă se auzea sunetul înăbușit al trăsurilor care treceau. Jasper se îndreptă cu pași mari spre harta de pe care lipsea Italia, ca să o examineze din nou. Harta era agățată lângă două fotolii și o masă din colțul încăperii. Dar pe măsură ce se apropie, auzi un scâncet slab de dincolo de mobilier. Pynch porni imediat spre el, iar Jasper se aplecă peste un fotoliu ca să se uite în colț.

Pe podeaua din spatele fotoliului se aflau două persoane. O femeie, care strângea un bărbat în brațe. Se legăna mecanic în față și în spate și dintre buzele ei întredeschise se prelingea un scâncet șoptit. Haina omului era plină de sânge și se putea vedea că încă mai avea un cuțit înfipt în piept. Era mai mult decât evident că bărbatul era mort.

– Ce s-a întâmplat aici? întrebă Jasper.

Femeia ridică ochii spre el. Era destul de frumoasă și avea niște ochi albaștri încântători, însă chipul îi era alb ca varul și avea buzele aproape vinete.

– A zis că vom avea o avere, spuse ea. Suficienți bani cât să ne mutăm undeva în provincie și să ne deschidem o tavernă numai a noastră. A spus că se va căsători cu mine și că vom fi bogați.

Coborî din nou privirea spre omul din brațele ei, încă legănându-se ușor înainte și înapoi.

– E majordomul, milord, zise atunci Pynch din spatele lui. Majordomul domnului Horn... cel cu care am vorbit...

– Pynch, du-te și adu niște ajutoare, îi porunci Jasper. Și asigură-te că Horn este în regulă.

– În regulă? repetă femeia și izbucni în râs, în timp ce Pynch părăsea încăperea. El e cel care a făcut asta. L-a înjunghiat pe omul meu și apoi l-a ascuns aici, ca pe o grămadă de gunoi.

Jasper încremeni și se uită neîncrezător la ea.

– Poftim?

– Omul meu a găsit o scrisoare, șopti femeia printre lacrimi. O scrisoare adresată unui domn francez. Bărbatul meu a zis că domnul Horn a vândut secrete francezilor în timpul războiului din Colonii. A zis că vom câștiga o avere, după ce îi vom vinde scrisoarea înapoi stăpânului. Și că după aceea ne vom putea deschide o tavernă în provincie.

Jasper se ghemui lângă ea.

– A încercat să-l șantajeze pe Horn?

Femeia încuviință din cap.

– A zis că o să fim bogați... Eu m-am ascuns în spatele draperiei când a încercat să vorbească cu domnul Horn... Să-i spună despre scrisoare... Dar domnul Horn...

Cuvintele ei se stinseră într-un suspin gâtuit.

– *Matthew* a făcut asta? întrebă Jasper. Înțelegea în sfârșit întreaga situație îngrozitoare.

Capul majordomului se clătina inert pe pieptu-i plin de sânge, în ritm cu legănatul femeii.

– Milord, zise Pynch, din spatele lui.

Jasper își mută privirea spre el.

– Ce este?

– Ceilalți servitori spun că domnul Horn nu este de găsit.

– S-a dus să caute scrisoarea, zise atunci femeia.

Jasper se încruntă imediat la ea.

– Păi, credeam că o avea majordomul... omul tău.

– Nu, zise femeia și clătină din cap. Era prea deștept s-o țină asupra lui.

– Păi, și atunci unde este?

– Stăpânul n-o va găsi niciodată, zise ea visătoare. Am ascuns-o bine. I-am trimis-o surorii mele, la țară.

– Doamne, Dumnezeule! exclamă atunci Jasper. Și unde e sora ta? S-ar putea să fie în pericol.

– Nu va ști s-o caute acolo, la ea, șopti femeia. Omul meu nu i-a spus niciodată numele. I-a zis doar cine i-a spus să se uite prin hârtiile din biroul domnului Horn.

– Cine? șopti Jasper, complet îngrozit.

Femeia se uită în sus la el și zâmbi dulce.

– Domnul Pynch.

– Milord, domnul Horn știe că sunt valetul dumneavoastră, zise Pynch, alb ca varul. Și dacă știe asta...

Jasper se ridicase deja în picioare și în clipa aceea alerga grăbit spre ușă. Cu toate astea, tot auzi restul afirmației lui Pynch:

– ... atunci va crede că dumneavoastră aveți scrisoarea.

Scrisoarea. Dar scrisoarea pe care nu o avea. Scrisoarea despre care Matthew va fi presupus că se afla în casa lui. În casa lui – locul unde fără îndoială se întorsese deja draga lui soție. Singură și neprotejată și... care credea că Matthew era un prieten.

O, Doamne, Dumnezeule! *Melisande!*

– Mama mea este invalidă, îi spuse Matthew Horn lui Melisande, iar ea încuviință din cap simplu, neștiind ce altceva ar fi putut să facă. Ea nu poate fi mișcată deloc... darămite să mai și fugă în Franța.

Melisande înghiți apăsat, după care zise, precaută:

– Îmi pare rău!

Dar se dovedi că nici acela nu era lucrul potrivit de spus. Domnul Horn smuci pistolul pe care-l ținea lipit de coastele ei și Melisande tresări speriată, neputându-se abține. Nu-i plăcuseră niciodată armele – și ura de-a dreptul explozia puternică pe care o făceau când trăgeau. Se crispă imediat, când se gândi la un glonț care îi spinteca dureros carnea. Cu siguranță ar fi durut. Probabil

al naibii de tare. Știa că era o lașă, dar pur și simplu nu se putea abține.

Era absolut îngrozită.

Domnul Horn se comportase un pic ciudat, de când apăruse la ușa casei ei. Părușe extrem de agitat. Iar când fusese condus în salonul de zi, Melisande se întrebase dacă nu cumva băuse, chiar dacă nu era încă nici douăsprezece ziua.

Venise cerând să îl vadă pe Jasper, iar când îi spusese că soțul ei nu era acasă, insistase să-i arate totuși biroul lui. Nu-i plăcuse deloc treaba aceea, dar până atunci ajunsese deja să suspecteze că nu era ceva în ordine. Apoi începuse să scotocească prin biroul lui Jasper, iar Melisande se îndreptase imediat spre ușă, hotărâtă să-l cheme pe Oaks și să pună ca domnul Horn să fie scos cu forța din casa ei. Doar că atunci omul scosese pistolul din buzunar. Și abia în clipa aceea – când rămăsese încremenită, holbându-se la pistolul mare din mâna lui – observase pata întunecată de pe mâneca lui. Iar apoi, când mai mutase și alte hârtii, observase că pata aceea lăsa în urmă o dâră de culoare roșie.

Era ca și când mâneca redingotei sale ar fi fost înmuiată în sânge.

Melisande se cutremură și încercă să-și calmeze gândurile sălbatice, îngrozitoare. Nu avea cum să fie sigură că pata aceea era într-adevăr de sânge, așa că nu avea nici un rost să devină isterică din cauza a ceva ce putea fi doar o neînțelegere din partea ei. În curând Jasper se va întoarce acasă și se va ocupa el de tot. Doar că probabil el nu știa că domnul Horn avea un pistol. Așa că era posibil să intre pe ușă și să fie luat prin surprindere. Mania domnului Horn părea concentrată împotriva lui Jasper. Dacă intenționa să îl rănească?

Melisande inspiră adânc.

– Ce anume cauți?

Domnul Horn aruncă atunci toate hârtiile de pe birou. Acestea căzură în teancuri împrăștiate și unele dintre foile mai mici plutiră spre pământ ca niște păsări care se pregăteau de aterizare.

– O scrisoare. Scrisoarea *mea*. Vale mi-a furat-o. Unde este?

– Eu... nu știu...

În momentul acela se lipi de ea, cu pistolul prins între trupurile lor și-i strânse dureros fața cu mâna stângă. Ochii lui străluceau de lacrimi.

– Este un hoț și un șantajist. Am crezut că este prietenul meu... am crezut... dar se opri din vorbit și închise ochii. Dar după aceea îi deschise la loc, se încruntă la ea și zise pe un ton amenințător: Nu mă va ruina, ai auzit? Spune-mi unde este hârtia... unde ar fi putut s-o ascundă, altfel n-o să-mi pară deloc rău că te omor.

Melisande se cutremură. Avea de gând să o omoare. Nu-și mai făcea iluzii că avea să scape cu viață. Dar dacă Jasper se întorcea acum acasă, era foarte posibil să fie ucis și el. Iar asta o făcu să gândească repede. Cu cât domnul Horn era mai departe de ușa principală, cu atât Jasper va avea mai mult timp să realizeze pericolul, când se întorcea acasă.

Așa că își linse buzele și zise:

– În camerele lui... cred... cred că în dormitorul lui.

Fără să spună nici un cuvânt, domnul Horn o apucă de ceafă și o împinse pe coridor în fața lui. Dar rămase cu pistolul lipit de trupul ei. Holul părea pustiu și Melisande spuse o rugăciune de mulțumire în sinea ei. Nu știa cum ar fi reacționat omul dacă i-ar fi ieșit în cale vreun servitor. Era foarte posibil să împuște pe oricine vedea.

Urcară scările umăr la umăr. Mâna lui o ciupea dureros de ceafă. Când ajunseră în capătul scărilor, Melisande se întoarse spre camera lui Jasper, dar aproape încremeni de groază. Suchlike tocmai ieșea din dormitorul ei.

– Milady? zise Suchlike pe o voce confuză. Se uita când la Melisande, când la domnul Horn.

Așa că Melisande vorbi repede, înainte ca Horn să apuce să deschidă gura.

– Ce cauți aici, fato? Ți-am zis că-mi vreau costumul de călărie spălat și călcat până la prânz.

Suchlike făcu imediat ochii cât cepele. Melisande nu-i mai vorbise niciodată pe un ton atât de aspru. Și apoi lucrurile se înrăutățiră și mai mult. Din spatele cameristei, îl văzu pe Mouse scoțând nasul din cameră și apoi grăbindu-se în jos pe coridor. Fugi imediat la Melisande, lătrând nebunește la domnul Horn.

Melisande îl simți atunci pe domnul Horn mișcându-se, ca și când ar fi dezlipit pistolul de pe coastele ei. Câinele ajunsese deja la picioarele sale, așa că acționă repede și îi trase un șut lui Mouse, îndepărtându-l din calea ei. Terierul scheună de durere și confuzie, după care se întinse pe podea.

Melisande se uită la Suchlike și zise:

– Ia câinele ăsta cu tine la bucătărie. Chiar acum! Și asigură-te că-mi pregătești costumul de călărie, altfel te concediez chiar în după-amiaza asta.

Știa că Suchlike nu-l prea plăcuse niciodată pe Mouse. Cu toate astea, fata se împletici înainte și se grăbi să ia în brațe câinele. După aceea fugi pe lângă Melisande și domnul Horn, cu ochii plini de lacrimi.

Melisande răsuflă ușurată în clipa în care camerista ei dispăru din raza lor vizuală.

– Foarte frumos, zise domnul Horn. Și acum, unde-i dormitorul lui Vale?

Melisande îi făcu semn spre cameră, apoi domnul Horn o târî într-acolo. În clipa în care omul deschise ușa, o mai trecu un fior. Ce se întâmpla dacă domnul Pynch se afla înăuntru? Nu avea nici cea mai mică idee unde era valetul soțului ei.

Dar, din fericire, camera era goală.

Domnul Horn o împinse violent spre dulap, după care începu să arunce pe podea lavalierele împăturite atent ale lui Jasper.

– A fost de față când m-au torturat. L-au legat de un țăruș și i-au ținut capul sus ca să vadă totul. Aproape că mi-a părut mai rău pentru el, decât pentru mine. Se opri brusc din vorbit și inspiră adânc. Încă îi mai pot vedea ochii aceia albaștri umplându-se de amărăciune, atunci când mi-au ars pieptul. Știe cum a fost. Știe ce mi-au făcut. Știe că armata britanică a avut nevoie de două săptămâni infernale și blestemate ca să ne răscumpere.

– Îl învinuiești pe Jasper pentru rănile tale, șopti Melisande.

– Nu fi absurdă, izbucni el. Vale nu a putut face nimic să împiedice ce i se întâmpla, la fel cum n-am putut nici noi, restul. Dar îl învinovățesc pentru că m-a trădat. El, dintre toți oamenii de pe lume, ar trebui să înțeleagă de ce am făcut ceea ce am făcut.

Terminase de golit sertarele dulapului său, așa că o târî spre garderoba lui Jasper.

– El știe cum a fost. A fost acolo. Cum îndrăznești tu să mă judeci? Și cum îndrăznește el?

Melisande văzu apoi că ochii lui erau reci și foarte hotărâți și îi îngheță imediat sângele în vene de groază. Domnul Horn era încolțit și era doar o chestiune de timp până când va afla că îl mințise.

Până când ajunse acasă Jasper, inima îi bătea atât de tare de frică, încât se gândea că ar fi putut să-i explodeze din piept. Aruncă hățurile unui rândaș și țâșni pe scări, fără să-l mai aștepte pe Pynch. Deschise violent ușa principală a conacului și intră furtunos. Doar că fu întâmpinat de o imagine care-l făcu să încremenească de groază.

Camerista lui Melisande stătea pe hol și plângea, strângându-l tare în brațe pe Mouse. În jurul ei se aflau Oaks și doi lachei.

Majordomul se întoarse când intră Jasper. Era palid, tras la față și încruntat.

– Milord! Credem că Lady Vale are necazuri.

– Unde este? ceru să știe Jasper.

– La etaj, icni camerista. Mouse se zbătea tare în brațele ei, încercând să se elibereze. Este și un bărbat cu milady și, Doamne, Dumnezeule, milord! Cred că are un pistol!

Lui Jasper îi îngheță imediat sângele în vene. Aproape că putea simți particulele de gheață cristalizată zgâriindu-l pe interior. Nu! O, Dumnezeule, nu!

– Unde i-ai văzut, Sally? întrebă Pynch din spatele lui Jasper.

– În capătul scărilor, zise Suchlike. În fața ușii dumneavoastră, milord.

În cele din urmă, Mouse se smuci atât de tare, încât Suchlike icni și-i dădu drumul pe podea. Câinele fugi la Jasper și lătră o dată scurt, după care se grăbi în sus pe scări. Sări pe prima treaptă și mai lătră o dată.

– Rămâneți aici, le zise Jasper servitorilor. Dacă vede prea mulți oameni... dar se opri apoi din vorbit, nevrând să rostească cu voce tare posibilitatea aceea.

Se grăbi spre scări.

– Milord! îi strigă Pynch.

Jasper se uită pentru umăr.

Valetul îi întindea două pistoale. Omul știa foarte bine că lui Jasper nu-i plăceau deloc armele. Totuși, i le oferi hotărât și zise:

– Nu vă duceți acolo neînarmat.

Jasper apucă pistoalele fără să spună nimic și se răsuci spre scări. Mouse lătră și alergă în sus pe trepte înaintea lui, gâfâind din cauza agitației. Ajunseră pe primul palier, după care continuară până la etajul al doilea, unde se aflau dormitoarele. Jasper se opri când călcă pe ultima treaptă și rămase acolo ascultând câteva clipe. Mouse se afla la picioarele lui și îl privea răbdător. Încă o mai auzea pe cameristă suspinând încet la parter, după care răsună murmurul unei voci masculine adânci – probabil era Pynch care o liniștea. Dar în rest era complet liniște. Refuza să se gândească la ce ar fi putut însemna tăcerea asta.

Se furișă apoi pe vârfuri spre ușa dormitorului său. Mouse venea în liniște în urma lui. Ușa era întredeschisă, așa că se lăsă pe vine, ca să se transforme într-o țintă cât mai mică cu putință, după care deschise ușa.

Dar nu se întâmplă nimic.

Jasper inspiră adânc și se uită la câine. Mouse se uita la el, complet neinteresat de ce s-ar fi putut afla în cameră. Înjură în șoaptă, după care păși înăuntru. Era mai mult decât evident că Matthew fusese acolo. Hainele lui erau împrăștiate pe podea și așternuturile smulse de pe patul pe care nu-l folosea niciodată. Traversă camera spre garderoba lui și se uită înăuntru. Încăperea micuță fusese răscolită și întoarsă cu susul în jos, dar în momentul acela nu se mai afla nimeni acolo. Când se întoarse în dormitorul său, îl găsi pe Mouse adulmecând o pernă de pe podea. Jasper se uită mai bine și aproape căzu în genunchi.

Pe fața de pernă se vedea o pată mică de sânge.

Închise ochii. *Nu.* Nu era rănită. Nu era moartă. Nu putea să creadă altceva și să-și păstreze sănătatea mintală. Deschise ochii, pregăti pistoalele și verifică toate încăperile de la etajul acela. După cincisprezece minute deja gâfâia și era disperat.

Mouse îl urmase peste tot, adulmecând sub paturi și prin colțuri, dar nu păruse să-l intereseze nimic în mod special.

Jasper urcă apoi treptele care duceau spre etajul următorul, de la mansardă, unde se aflau camerele servitorilor. Matthew nu ar fi avut nici un motiv să o ducă acolo pe Melisande. Poate coborâse la parter și fugise pe lângă lacheii din bucătărie. Dar dacă ar fi făcut asta, tot existau șanse mari să-l fi auzit cineva. S-ar fi auzit măcar un țipăt de ajutor, nu? La naiba! Unde era Horn? Unde o dusese pe Melisande?

Tocmai ajunseseră la ultimul etaj, când Mouse încremeni în loc și lătră. Fugi apoi în capătul coridorului fără covor, unde se opri și zgârie la o ușă. Jasper se duse după câine și întredeschise ușor ușa cu pricina. Acolo se afla o altă scară mică de lemn, care ducea spre acoperiș. Știa că exista un parapet îngust, dar era ceva mai degrabă ornamental, și Jasper nu urcase niciodată acolo el însuși.

Mouse se grăbi să treacă pe lângă el și urcă scara abruptă. Trupul lui mic și musculos se încorda și sărea de pe o treaptă pe alta. Când ajunse în capătul scărilor, își băgă nasul pe crăpătura ușii, schelălăind încet.

Jasper strânse pistoalele în mâini și urcă repede scările. Când ajunse sus, îl dădu ușor la o parte cu piciorul pe câinele micuț și se uită în jos la el, aspru.

– Stai aici!

Mouse pleoști urechile în semn de supunere, însă nu se așeză.

– Stai aici, îi porunci încă o dată Jasper. Altfel, să mă ajute Dumnezeu, că te încui într-una din camere și te las acolo.

Câinele nu avea cum să înțeleagă însemnătatea cuvintelor lui, dar cu siguranță înțelegea tonul vocii sale. Lăsă fundul în jos și se așeză pe podea. Și atunci Jasper se întoarse înapoi spre ușă. O deschise încet și se furișă afară.

Cerurile își îndepliniseră promisiunea ploii. Picăturile reci și cenușii cădeau descurajator pe acoperișul casei. Ușa aceea era menită să permită accesul pe acoperiș numai pentru reparații și curățenie. În fața sa se afla un pătrat nivelat de țiglă, care abia dacă era suficient de lat ca să stea acolo un om, în timp ce peste tot în jur se întindea panta acoperișului. Jasper se îndreptă prudent și simți cum vântul îi izbea în ceafă picăturile reci de ploaie.

Era cu fața spre grădina din spatele conacului, iar în stânga și-n dreapta se întindea un acoperiș gol de țiglă. Jasper se uită peste vârful acoperișului casei.

Doamne, Dumnezeule! Matthew o ținea pe Melisande aplecată peste parapetul de piatră din partea din față a casei. Dar zidul acela micuț nu ajungea decât până la nivelul genunchiului și nu ar fi împiedicat-o în nici un fel să cadă. Brațul lui Matthew era singurul lucru care o ținea să nu se prăvălească de la etaj și să nu-și spulbere creierii pe caldarâm. Jasper își aminti atunci că iubitei lui soții îi era frică de înălțimi și înțelese că probabil era absolut înspăimântată.

– Nu te apropia mai mult! strigă atunci Matthew. Omul nu purta nici pălărie și nici perucă, iar ploaia care cădea îi lipise de craniu părul scurt, blond-roșcat. În ochii lui albaștri apăruse o strălucire disperată. Nu te apropia mai mult, sau o arunc peste marginea zidului!

Jasper se uită la soția lui și întâlni ochii căprui minunați ai lui Melisande. Cocul i se desfăcuse parțial și avea mai multe șuvițe ude lipite de obraji. Mâinile ei erau încleștate pe brațul lui Matthew, care era singurul ei punct de sprijin. Se uită și ea spre el și atunci se întâmplă un lucru îngrozitor.

Îi zâmbi.

„Fata mea dulce și curajoasă!" Jasper își mută privirea și se uită spre Matthew. Ridică pistolul pe care-l ținea în mâna dreaptă și-l îndreptă sigur spre el.

– Dacă o arunci, o să-ți spulber țeasta aia blestemată!

Matthew chicoti încet, și Melisande se clătină în strânsoarea lui.

– Înapoi, Vale! Înapoi, chiar acum!

– Și apoi ce?

Matthew se uita la el cu răceală.

– M-ai distrus. Nu mai am nici o viață, nici un viitor și nici o speranță! Nu pot să fug în Franța fără mama și, dacă rămân aici, o să mă spânzure, pentru că am vândut secrete francezilor. Mama mea va fi dezonorată, iar Coroana o să pună sechestru pe toate bunurile mele și o s-o arunce în stradă.

– Așadar, asta-i un fel de sinucidere?

– Și ce dacă ar fi?

– Dă-i drumul lui Melisande, zise Jasper. Ea nu are absolut nici o legătură cu ce s-a întâmplat. O să pun jos pistoalele, dacă o lași să plece.

– Nu! strigă Melisande, dar nici unul din bărbați nu o luă în seamă.

– Mi-am pierdut întreaga viață, zise Matthew. De ce să nu-ți distrug și eu ție viața, cum ai distrus-o tu pe a mea?

După aceea omul se răsuci un pic, și Jasper se aruncă pe marginea acoperișului.

– Nu! O să-ți dau scrisoarea.

Matthew ezită o clipă.

– M-am uitat deja. Nu e la tine.

– Nu e în casa mea... am ascuns-o în altă parte. Erau numai minciuni, desigur, dar Jasper făcu tot posibilul ca vocea să-i sune cât mai sincer cu putință.

Dacă ar mai fi putut câștiga un pic de timp și s-o îndepărteze pe Melisande de pe parapet...

– Serios?

Matthew părea precaut, dar și plin de speranță.

– Da. Jasper se cocoțase încet pe acoperiș și în momentul acela își trase și celălalt picior peste parapet, ghemuindu-se deasupra lui. Melisande și Matthew se aflau doar la vreo trei metri distanță de el. Îndepărtează-te de parapet și ți-o aduc!

– Nu. Rămânem amândoi aici, până când mi-o aduci.

Ceea ce spunea Matthew suna destul de rezonabil. Doar că deja ucisese o persoană în ziua aceea. Așa că Jasper nu putea risca să-l lase singur cu Melisande.

– O să-ți aduc scrisoarea, zise Jasper, încercând să cadă la înțelegere cu el. După care mai înaintă câțiva centimetri. Dar dă-mi-o pe soția mea mai întâi. Ea înseamnă mai mult pentru mine, decât orice răzbunare pentru Spinner's Falls.

Matthew începu să tremure din toate încheieturile și Jasper se ridică în picioare de frică. Oare omul avea vreun soi de criză spasmodică?

Dar din gâtul lui Matthew răsună un hohot de râs sec.

– Pentru Spinner's Falls? O, Doamne, tu chiar crezi că eu am fost trădătorul? După toate astea tu tot nu ai nici cea mai mică idee

care-i adevărul, nu? Nu eu am trădat regimentul la Spinner's Falls. Asta s-a întâmplat după aceea... după ce armata britanică ne-a lăsat să fim torturați de indieni două săptămâni blestemate... și abia atunci am vândut secrete francezilor! Dar, în fond, de ce n-aș fi făcut-o? Loialitatea față de țară mi-a fost smulsă din piept...

– Dar tu l-ai împușcat pe Hasselthorpe... trebuie să fi fost tu.

– Nu, n-am fost eu, Vale. Altcineva l-a împușcat.

– Cine?

– De unde vrei să știu eu? În mod evident, Hasselthorpe știe ceva despre Spinner's Falls... ceva ce *altcineva* nu vrea ca el să spună.

Jasper clipi și își îndepărtă picăturile de ploaie de pe pleoape.

– Atunci n-ai avut nici o legătură cu...

– Doamne, Vale! șopti Matthew, cu o expresie de disperare întipărită pe chip. Mi-ai distrus viața. Am crezut că tu chiar erai singurul om care mă putea înțelege. De ce m-ai trădat? Spune-mi, de ce?

În clipa aceea, Jasper privea îngrozit cum Matthew ridica pistolul și-l îndrepta spre capul lui Melisande. Era mult prea departe. Nu ar fi ajuns niciodată la ea în timp util. *Dumnezeule!* Nu avea de ales. Jasper apăsă pe trăgaci și-l împușcă în mână pe Matthew. O văzu pe Melisande tresărind în clipa în care părul ei fu împroșcat cu sânge. Îl văzu pe Matthew scăpând din mână pistolul, cu un strigăt de durere.

Îl văzu pe Matthew împingând-o pe Melisande peste marginea parapetului...

Jasper apăsă a doua oară pe trăgaci și capul lui Matthew se smuci pe spate violent. Și apoi se grăbi pe țigla alunecoasă, cu un țipăt asurzitor răsunându-i în cap. Împinse la o parte cadavrul lui Matthew și se uită peste parapet, așteptându-se să vadă trupul frânt al soției sale, zăcând pe caldarâmul de jos. În schimb, se pomeni cu ochii ațintiți spre chipul ei – care se afla la nici o jumătate de metru distanță și se uita în sus la el.

I se tăie răsuflarea și atunci se opri și țipătul. Și abia atunci realiză că sunetul acela fusese real – și că el fusese cel care-l scosese.

Se aplecă și întinse mâna în jos. Melisande își încleștase degetele pe marginea fațadei ornamentale.

– Ia-mă de mână, îi strigă el.

Ea clipi. Părea destul de zăpăcită. Și atunci Jasper își aminti de ziua aceea de demult, din fața conacului lui Lady Eddings, de dinainte să se căsătorească. Atunci ea refuzase să-l ia de mână, ca să o ajute să coboare din faeton.

Se aplecă și mai mult în jos, cu mâna întinsă.

– Melisande. Ai încredere în mine! Ia-mă de mână imediat!

Ea trase adânc aer în piept cu buzele întredeschise și dădu drumul marginii de piatră cu o mână. El se întinse atunci și mai mult și o apucă de încheietură. După aceea se lăsă pe spate și-și folosi propria greutate pe post de pârghie, ca s-o ridice și s-o aducă în siguranță.

Ea se ridică peste parapet și căzu moale în brațele lui. Îi acoperi trupul cu al lui și o strânse la piept. Rămase acolo ținând-o în brațe, inspirând mirosul de portocale al părului ei și simțindu-i respirația caldă pe obraz. Trecu ceva timp până să-și dea seama că tremura.

În cele din urmă, Melisande se mișcă în brațele lui și zise:

– Credeam că urăști armele.

El se îndepărtă ușor de ea și-i privi chipul. Avea o vânătaie pe un obraz și sânge împrăștiat prin păr. Dar chiar și așa, tot era cea mai frumoasă făptură pe care o văzuse vreodată.

Simți un nod în gât și fu nevoit să-și dreagă glasul înainte de a putea vorbi:

– Păi, chiar urăsc armele. Le detest cu disperare și din toată ființa mea.

Și atunci fruntea ei frumoasă se încruntă.

– Atunci cum ai...?

– Te iubesc, zise el. Nu știi asta? M-aș târî în genunchi prin flăcările iadului pentru tine! Să trag cu arma nu înseamnă nimic, pe lângă tine, iubita mea soție!

O mângâie ușor pe față și-i privi ochii mirați. După care se aplecă spre ea și o sărută, repetând:

– Te iubesc, Melisande!

Capitolul 20

Așa că micul băiețel de la bucătărie fu adus tremurând în fața regelui. Și nu trecu mult timp înainte ca el să mărturisească. Jack, bufonul prințesei, îl plătise de trei ori ca să-l lase să amestece în supa prințesei – iar ultima dată se întâmplase chiar în seara aceea. I-auzi ce surpriză! Curtenii icneau, prințesa Surcease părea îngândurată, iar regele clocotea de furie. Gărzile regale îl târâră imediat pe Jack în fața regelui și unul dintre oameni chiar îi puse bufonului sabia la gât.

– Vorbește! urlă regele. Vorbește și spune-ne de la cine ai furat cele trei inele!

Pentru că, desigur, nici unuia dintre cei prezenți nu-i venea cu adevărat să creadă că un bufon scund și cocârjat ar fi putut câștiga de unul singur inelele.

– Vorbește! Sau o să pun imediat să-ți fie capul separat de trup!...

din *Jack Zâmbărețul*

O lună mai târziu...

Sally Suchlike șovăi o clipă în fața ușii dormitorului stăpânei sale. Era deja dimineața târziu, dar chiar și așa, nu avea de unde să știe ce se întâmpla înăuntru. Și nu ar fi dorit să intre dacă stăpâna ei nu era singură. Își frământă mâinile și își mută privirea spre statueta micuță, care-i înfățișa pe omul-țap și pe femeia dezbrăcată, încercând să se hotărască ce să facă. Un bărbat își drese glasul chiar în spatele ei.

Sally țipă și se răsuci imediat. Domnul Pynch stătea atât de aproape de ea, că aproape îi putea simți căldura pieptului.

Valetul ridică dintr-o sprânceană și asta îl făcu să semene și mai mult decât de obicei cu omul-țap.

– Ce tot hoinărești pe coridor, domnișoară Suchlike?

Ea își dădu imediat capul pe spate.

– Mă întrebam dacă ar trebui sau nu să intru în dormitorul stăpânei.

– Păi, de ce să nu intri?

Sally se prefăcu imediat șocată.

– Pentru că e posibil să nu fie singură... de-aia, nu!

Buza de sus a domnului Pynch se ridică ușor, într-un rânjet arogant.

– Asta mi se pare destul de greu de crezut. Lordul Vale doarme întotdeauna singur.

– Serios? zise Sally și-și puse mâinile în șolduri. Simțea cum entuziasmul acelei confruntări o înfierbânta. Ei bine, atunci ce-ar fi să te duci tu să vezi dacă nu cumva stăpânul tău doarme singur în patul său... deși, eu aș pune pariu că nu-i deloc în camera sa.

Valetul nu se obosi să-i mai răspundă, ci doar o cercetă din cap până-n picioare, după care intră în dormitorul lordului Vale.

Sally răsuflă ușurată și-și făcu vânt ca să-și răcorească obrajii, încercând să se mai liniștească în timp ce aștepta.

Cu toate astea, nu avu prea mult timp la dispoziție. Domnul Pynch ieși din dormitorul stăpânului și închise ușor ușa în urma lui. Se îndreptă spre ea și se aplecă deasupra ei, până când Sally ajunse cu spatele lipit de perete.

După aceea domnul Pynch lăsă capul în jos și îi șopti la ureche:

– Camera e goală. Accepți să-mi răscumpăr greșeala ca de obicei?

Sally înghiți apăsat, pentru în clipa aceea simțea că o cam strângea corsetul.

– Da... da.

Domnul Pynch se aplecă spre ea și-și lipi buzele de ale ei.

Liniștea de pe coridor nu era întreruptă decât de respirația grea a domnului Pynch și de suspinul neputincios lui Sally.

După aceea domnul Pynch ridică ușor capul și o întrebă:

– De ce ți se pare așa de interesantă statueta aceea? De fiecare dată când te prind pe hol, te găsesc holbându-te la ea.

Sally se îmbujoră pentru că domnul Pynch o săruta pe gât.

– Pentru că mi se pare că seamănă cu tine. Omul acela țap.

Domnul Pynch ridică atunci capul și se uită peste umărul său. După aceea își întoarse din nou privirea spre Sally, cu o sprânceană ridicată superior.

– Aici ai dreptate.

– Hmm, zise Sally. Și, vezi tu, mă întrebam dacă...

– Da?

El o sărută apoi pe umăr și atunci îi fu mai greu să se concentreze asupra a ceea ce voia să spună. Dar chiar și așa, ea încercă curajoasă să dea glas gândurilor:

– Mă întrebam dacă semeni în toate cu omul ăla țap.

Domnul Pynch se opri brusc cu buzele pe umărul ei și, pentru o clipă, Sally se întrebă dacă nu cumva întrebarea ei fusese prea impertinentă.

Dar ridică ușor capul și văzu strălucirea năzdrăvană din ochii lui.

– O, domnișoară Suchlike! Te-aș ajuta fericit să găsești răspunsurile la întrebările tale, dar cred că avem ceva de făcut înainte de asta...

– Ce anume? întrebă ea cu sufletul la gură.

În momentul acela dispăruse orice urmă de amuzament de pe chipul lui. Deveni brusc extrem de serios, și ochii lui albaștri se uitau în jos la ea, oarecum șovăielnici.

Își drese glasul și zise:

– Ca să putem continua această discuție, cred că trebuie să te căsătorești cu mine, domnișoară Suchlike.

Ea făcu un pas în spate și se uită în sus la el. Rămăsese fără cuvinte de uimire.

El se încruntă.

– Ce este?

– Păi, parcă ai zis că ești prea bătrân pentru mine, spuse ea.

– Da, așa e...

– Și că eu sunt prea tânără ca să știu bine ce vreau.

– Așa este.

– Și că ar trebui să mă uit la alți bărbați... la unii care sunt mai de vârsta mea... precum lacheul Sprat, bunăoară...

În momentul acela încruntarea lui deveni de-a dreptul înfiorătoare.

– Nu-mi amintesc să-ți fi spus să te uiți la tânărul Sprat... te-ai uitat după el, deci?

– Ei bine, nu, recunoscu ea.

Când îi spusese cuvintele acelea aproape că i se rupsese inima... pentru că ea nu-și dorea să se uite la alți bărbați, în afară de el. Și în realitate, singurul lucru care o salvase fusese faptul că își făcuse un obicei din a se strecura în spatele ei dimineața și de a pierde iar și iar pariul acela prostesc – despre unde se afla lordul Vale. Aparent, domnul Pynch nu se putea abține să nu flirteze cu ea. Și adevărul era că ea cu siguranță nu putea face nimic pentru a se abține.

Nu că ar fi vrut să se abțină, de altfel.

– Foarte bine, mârâi el atunci.

Sally îi aruncă imediat un zâmbet strălucitor și cochet.

El rămase câteva clipe holbându-se la ea, după care clătină din cap, parcă pentru a-și limpezi mintea.

– Bine, păi și atunci?

– Păi, și atunci ce?

El oftă.

– Vrei să te căsătorești cu mine, Sally Suchlike?

– A! exclamă Sally, după care își netezi cu grijă fustele. Desigur că își dorea să se căsătorească cu domnul Pynch. Dar era o fată cu capul pe umeri și trebuia să fie absolut sigură că era ceea ce-și dorea. La urma urmei, căsătoria era un pas foarte important. De ce vrei să te căsătorești cu mine?

El se încruntă. Și expresia de pe chipul lui ar fi fost suficientă să facă orice fată să fugă mâncând pământul. Doar că, de-a lungul timpului, ea-l studiase destul de mult pe domnul Pynch și expresiile sale, așa că știa că era absolut în siguranță cu el.

– În caz că n-ai observat, te-am sărutat chiar aici, pe holul acesta, în fiecare zi în ultimele două săptămâni... sau chiar mai mult. Și chiar dacă ești mult prea tânără și mult prea frumoasă pentru mine... și fără îndoială o să te plictisești repede să fii legată de un nemernic urât ca mine, eu tot vreau să mă căsătoresc cu tine.

– De ce?

Se uită la ea exasperat. În momentul acela Sally era sigură că dacă domnul Pynch ar fi avut păr și l-ar fi smuls pe tot din cap, de frustrare.

– Pentru că te iubesc, fată prostuță ce ești!

– Bine, bine, zise ea pe un ton senzual și-și înfășură brațele în jurul gâtului lui gros. Atunci o să mă căsătoresc cu tine. Dar te înșeli, să știi!

În clipa imediat următoare, valetul o întrerupse din vorbit, sărutând-o destul de ferm și de entuziast. Așa că mai trecu ceva timp, până când omul își dezlipi în cele din urmă buzele de ale ei și o întrebă:

– Cu ce mă înșel?

Sally râse veselă, privind chipul minunat și încruntat al domnului Pynch.

– Te înșeli când spui că o să regret că m-am căsătorit cu tine. Nu o să-mi pară rău niciodată că m-am căsătorit cu tine, pentru că și eu te iubesc.

Și, desigur, afirmația aceea nu făcu decât să-i aducă încă un sărut plin de entuziasm.

Melisande se întinse languros și se rostogoli lângă soțul ei.

– Bună dimineața, șopti ea.

– Într-adevăr, așa este, zise el. Vocea lui era lenește și cu doar o urmă de epuizare.

Melisande își lipi fața de umărul lui, ca să-și ascundă un zâmbet. Aproape că se extenuase făcând dragoste cu ea încet și tandru. Și părea să-i placă să o trezească așa dimineața.

Din garderoba ei se auzi atunci un râcâit și un schelălăit mic.

Melisande îl înghionti în coaste pe Jasper și zise:

– Ar trebui să-i dai drumul acum.

– Chiar trebuie? întrebă el, oftând.

– Păi, dacă n-o faci, o să zgârie și mai tare în ușă și apoi o să înceapă să latre... și atunci o să vină Sprat la ușă, ca să întrebe dacă a sosit timpul să-l scoată la plimbare pe Mouse.

– O, Doamne, Dumnezeule! Atât de mare zarvă pentru un cățeluș atât de mic, mormăi Jasper.

Cu toate astea, se ridică de pe salteaua de paie și se duse așa, gol, spre ușa garderobei.

Melisande îl privi pe sub pleoapele grele. Apoi se gândi că soțul ei avea într-adevăr un fund foarte frumos. Zâmbi întrebându-se ce i-ar fi răspuns el, dacă i-ar fi zis și lui asta.

Jasper deschise ușa garderobei. Mouse ieși în cameră, ronțăind preocupat un os. Sări pe salteaua de paie și se răsuci în loc de trei ori, înainte de a se cuibări și a-și ronțăi premiul. Patul lor de paie se mărise în ultima lună – i se mai adăugaseră o saltea subțire și mai multe perne. Melisande pusese să fie scos cu totul vechiul pat din camera ei, așa că acum cel de paie ocupa un loc de cinste, lipit de peretele dintre ferestre. Iar pe timp de noapte, când încăperea nu mai era luminată decât de o singură lumânare, stătea acolo și-și imagina că se afla într-un palat otoman.

– Câinele ar trebui să aibă propriul pat, murmură Vale.

– Păi, are deja patul lui, sublinie Melisande. Doar că nu-i place să doarmă în el.

Jasper se încruntă la câine. Dar, desigur, *el* fusese cel care-i dăduse lui Mouse osul pe care-l rodea în clipa aceea... așa că nimeni nu ar fi putut lua prea în serios încruntarea sa.

– Mai bine zi mersi că nu mai doarme sub pătură, spuse Melisande.

– Păi, *chiar* mă bucur. Sper să nu mă mai trezesc niciodată cu un nas rece lipit de fundul meu, zise el, după care-și întoarse fața spre ea. Și mai exact, tu de ce rânjești, milady ?

– Păi, nu rânjesc deloc.

– A, nu? Se îndreptă spre ea, ca un mascul musculos, hotărât și interesat. Atunci tu cum ai descrie expresia de pe chipul tău?

– Pur și simplu admiram priveliștea, zise ea.

– Serios? Își schimbă traseul și făcu un ocol ca să-și ia haina din locul unde o lăsase cu o noapte în urmă. Atunci poate că ți-ar plăcea să-ți dansez o gavotă?...

Ea înclină ușor capul și-l privi scotocind după ceva în buzunarul de la haină.

– S-ar putea să-mi placă ideea asta.

– Așa, deci, diavoliță mică și nesățioasă?

– Da, chiar mi-ar plăcea. Se întinse pe patul de paie și-și lăsă sfârcurile să i se ridice peste marginea păturii. Dar să știi că n-aș spune că sunt tocmai *nesățioasă*.

– Așadar, te-ai putea sătura? murmură el. Nu știu ce să zic... Eu am tot încercat și am încercat să te mulțumesc... Dar tu ești mereu dornică. Dacă mai continui așa, o să ajungi să mă epuizezi de tot.

Melisande țuguie ușor buzele la adresa tonului său plângăreț, dar apoi se uită cu subînțeles spre mădularul lui, care în clipa aceea se ridica din nou mândru și erect.

– Deocamdată nu pari epuizat.

– Da, e îngrozitor, nu-i așa? zise el glumeț. Dar de câte ori te uiți la mine, devin rușinos de... *atent*.

Ea își întinse brațele spre el și zise:

– Vino încoace, bărbat prostuț ce ești!

Jasper rânji și îngenunche lângă ea.

– Ce ai acolo? întrebă Melisande, când văzu că ținea o mână ascunsă la spate.

Zâmbetul îi dispăru și se așeză lângă ea, sprijinindu-se în cot.

– Am ceva pentru tine.

– Serios? zise ea și se încruntă ușor. Nu-i mai făcuse nici un cadou de la cerceii cu granat.

Atunci Jasper scoase mâna de la spate și o întoarse cu palma în sus. În mâna lui se afla o tabacheră micuță de metal. Semăna puțin cu cea în care își păstra ea comorile. Doar că aceasta era mult mai nouă, desigur.

Melisande ridică din sprâncene mirată și își mută privirea de la palma la chipul lui.

– Deschide-o, zise el pe o voce răgușită.

Ea o luă atunci din mâna lui și fu surprinsă să descopere cât de grea era cutiuța aceea micuță. Așa că îi cercetă din nou chipul. Se uita la ea, și ochii lui turcoaz aproape că străluceau.

Deschise tabachera.

Și i se tăie răsuflarea. Poate că exteriorul era simplu și fără nici un ornament, dar la interior era făcută din aur strălucitor și incrustată cu pietre prețioase. Perle, rubine, diamante, smaralde, safire și ametiste... dar și alte pietre... despre care nici nu știa cum

se numeau. Toate străluceau din interiorul cutiuței, acoperind aproape în totalitate aurul, cu un curcubeu de culori.

Se uită în sus la Jasper, cu ochii plini de lacrimi.

– De ce? Adică ce înseamnă asta?

El o luă de mâna în care ținea cutiuța, îi întoarse palma și-i sărută degetele.

– Te reprezintă pe tine.

Melisande lăsă privirea să-i cadă spre cutiuța strălucitoare.

– Poftim?

Jasper își drese glasul, încă ținând capul ușor aplecat.

– Am fost un prost când te-am cunoscut prima dată. Și am fost un mare prost mulți ani înainte de asta. Pentru că nu am văzut altceva decât metalul simplu în spatele căruia te ascundeai. Am fost prea înfumurat, prea idiot și prea prost ca să privesc dincolo de aparențe și să-ți văd adevărata frumusețe, dulcea mea soție.

Își ridică apoi fața spre ea, și Melisande văzu că ochii lui turcoaz minunați erau plini de adorație. Așa o vedea Jasper și o uimea foarte mult asta. Închise ușor capacul simplu și lăsă deoparte cutiuța, conștientă că era cel mai scump și mai grozav cadou cadou pe care i l-ar fi putut oferi vreodată.

După aceea îl trase în brațe și zise singurul lucru pe care îl mai putea spune:

– Te iubesc!

Și apoi îl sărută.

Epilog

Sabia era lipită tare de gâtul lui Jack, dar el tot vorbi curajos:

– V-aș spune cine a câștigat inelele, regele meu, zise el, dar mă tem că, din păcate, oricum nu m-ați crede.

Regele scoase imediat un urlet de furie, dar Jack ridică și el vocea ca să fie auzit peste mânia regală:

– În plus, nu mai contează cine a fost cel care a câștigat inelele. Important este cine le are acum!

Și uite-așa, regele amuți de uimire, și toți ochii oamenilor de la curte se întoarseră numaidecât spre prințesa Surcease. Părea la fel de surprinsă ca toți ceilalți când bagă mâna în săculețul de bijuterii, care stătea agățat de fustele ei, și scoase inelul de argint și pe cel de bronz. Le așeză în palma sa, alături de cel de aur și în momentul acela toate cele trei inele stăteau laolaltă.

– Prințesa Surcease are inelele, zise Jack. Și, după părerea mea, asta îi dă libertatea de a-și alege singură soțul.

Regele tună și fulgeră, dădu din colț în colț, dar, în cele din urmă, nu avu de ales, decât să recunoască și el că Jack avea dreptate.

– Cu cine alegi să te căsătorești, fiica mea? întrebă regele. Au venit aici bărbați din toate colțurile lumii. Bărbați bogați, bărbați curajoși, bărbați atât de chipeși că doamnele leșină numai când călăresc pe lângă ele. Și atunci spune-mi... pe care dintre ei îl alegi să fie soțul tău?

– Pe nici unul. Prințesa Surcease zâmbi, îl ajută pe Jack să se ridice în picioarele lui mici și butucănoase, după care zise: Mă voi căsători cu Jack-bufonul și cu nimeni altul... poate că e doar un bufon, dar nu-mi pasă... mă face să râd și-l iubesc!

Și apoi, în fața ochilor perplecși ai tuturor curtenilor și ai tatălui ei, prințesa se aplecă și-l sărută pe Jack-bufonul, exact pe nasul său lung și încovoiat.

Și ce lucru ciudat se întâmplă în clipa aceea! Jack începu să crească, brațele și picioarele lui se alungiră și se îngroșară, iar nasul și bărbia lui se micșorară, întorcându-se la mărimea lor inițială. Iar după aceea, Jack era din nou el însuși – înalt și puternic. Și de vreme ce purta armura aceea minunată, făurită din noapte și din vânt și avea în mâna sa cea mai ascuțită sabie din lume... ei bine, vă puteți imagina că era o privelițe absolut încântătoare.

Doar că prințesei Surcease nu-i plăcu deloc acel străin înalt și chipeș care apăruse ca prin farmec în fața ei. Așa că se puse pe suspinat și pe plâns.

– Oh, unde este Jack al meu? O, Doamne, unde este dulcele meu bufon?

Jack îngenunche în fața prințesei și-i luă mâinile micuțe în palmele lui mari. Își aplecă ușor capul spre ea și șopti, astfel încât să îl audă numai ea:

– Eu sunt dulcele tău bufon, frumoasa mea prințesă! Eu sunt cel care a cântat și a dansat, numai ca să te facă să râzi. Te iubesc, așa că o să îmi asum din nou cu bucurie silueta aceea mică, cocârjată și îngrozitoare, dacă asta te va face să zâmbești din nou...

Iar când auzi aceste cuvinte, prințesa chiar zâmbi și îl sărută. Pentru că, deși silueta lui se schimbase enorm, făcându-l de nerecunoscut, vocea lui rămăsese aceeași. Și era vocea lui Jack-bufonul... bărbatul pe care-l iubea.

A bărbatului cu care ea alesese *să se căsătorească.*

Mulțumiri

Vreau să le mulțumesc pe această cale editorului meu minunat, AMY PIERPONT, și eficientei ei asistentei, KRISTIN SWITZER. Minunatei mele agente, SUSANNAH TAYLOR. Echipei energice de la Grand Central Publicity și în mod special TANISHEI CHRISTIE și MELISSEI BULLOCK. Oamenilor de la Departamentul Artistic de la Grand Central Publishing și mai ales lui DIANE LUGER, pentru încă o copertă minunată. Și nu în cele din urmă, redactorului meu, CARRIE ANDREWS, care m-a salvat încă o dată de la o umilire publică.

Vă mulțumesc tuturor!